

Jodi Taylor

SEMMI LÁNY

Jodi Taylor
SEMMI LÁNY

Budapest, 2019

A fordítás alapját képező kiadás:

Jodi Taylor
The Nothing Girl
Accent Press, 2014

Sorozatszerkesztő:
Burger István

Irodalmi szerkesztő:
Dr. Mund Katalin

Műfordító:
Szente Mihály

Olvasószerkesztő:
Szabó Ilse

Borító:
Nagy Gábor

Kiadványunk az Európai Unió
Kreatív Európa programjának
támogatásával készült.

Az Európai Bizottság támogatást nyújtott ennek a projektnek a költségeihez. Ez a kiadvány a szerző nézeteit tükrözi, és az Európai Bizottság nem tehető felelőssé az abban foglaltak bármilyen felhasználásáért.

ISBN 978-615-5859-46-5

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

© 2014 by Jodi Taylor
© Hungarian translation 2019, Szente Mihály
© Hungarian edition 2019, Metropolis Media Group

www.galaktika.hu

Felelős kiadó a Kft. ügyvezető igazgatója

Tördelőszerkesztő: **Szegedi Gábor**
Sorozatterv és tipográfia: Nagual Design
E-Book: Odin Fantasy Bt.

Első fejezet

A vége az lett, hogy mégsem öltem meg magam. Nem azt mondom, hogy meg sem próbáltam. Olyannyira nem, hogy elvégeztem az előkészületeket egy tizenhárom éves lány alaposságával, akit a tanárai mindig az „alapossága” miatt dicsértek, mivel nem tudtak kitalálni mást, amit mondhattak volna rá. Alaposan megfontoltam a módszereket és eszközöket, és kiválasztottam egyet.

Hogy felvágjam az ereimet, az nem tetszett különösebben. Azt hiszem, azért, mert nem akartam mindent összevérezni. Valakinek fel kellett volna takarítania utánam. És engem úgy neveltek, hogy ne koszoljak össze semmit. Ne csináljak rendetlenséget és hűhót. Tudom, hogy sokan a fürdőkádban intézik el ezt a dolgot, de nem akartam, hogy mások ruhátlanul lássanak, így aztán maradt a paracetamol. Szépen felhalmoztam egy jelentős készletet. Gondosan álcáztam a beszerzést, egy doboz itt, egy ott, más, ártatlan holmik közé rejtve. Nem tudtam még, hogy pontosan mikor fog megtörténni, csak azt, hogy hamarosan.

És eljött a perc. Ahétvége a normál módon zajlott le. Jött a szokásos péntek esti eufória. Atanításnak vége volt. Két teljes nap állt előttem, amelyeken még gondolnom sem kellett az iskolára. Ahétfőt évezredek választották el tőlem. Boldog voltam – bár a boldogság az én esetemben csupán a nyomorúságos érzések hiányát jelentette. Szombat reggel felébredtem – nincs sulis. Juhé! Szombat délután viszont elgondolkodtam: holnap ilyenkor már kis híján újra az iskolában leszek. És a gondolat nyomán a tudatom szélein megjelent a sötétség.

Vasárnap az első gondolatom az volt, hogy holnap megint be kell mennem az iskolába, és az egész napot a következő héttől való rettegéssel töltöttem. Vasárnap estére egy, a szobám sarkában kuporgó, nyomorult kis halom voltam.

És persze másnap következett a hétfő.

De nem nekem. Én már túl voltam az utolsó hétfőmön. És a kedden, és a szerdán, és az összes többi napon. Megfogadtam, hogy ez az utolsó vasárnap estém. Nem lesz több hétfő.

Vettem egy kellemes fürdőt. Egész nyugodt voltam. Megfordult a fejemben, hogy lehetnék ideges is, de a tudat, hogy soha, de soha többé nem kell szembenéznem a világgal, megadta azt a csendes erőt, amire szükségem volt. Annyira jó érzést okozott az, hogy mindent elengedek. Gondosan kikéfélttem a hajamat, felvettem a kedvenc farmeromat és topomat, és nekidőltem a gondosan kikészített párnáknak. Mindent összegyűjtöttem, amire szükségem lehetett – mert én alapos vagyok –, a vízzel teli kancsót, poharat, és három levél paracetamolt tartalmazó gyógyszert. Nem írtam búcsúlevelet. Nem akartam, hogy mások szenvedjenek miattam. Eltűnődtem azon, hogy mennyi időbe fog telni, mire rám találnak. Amikor majd holnap nem jelenek meg az iskolában, egyszerűen azt fogják hinni, hogy megint orvoshoz kellett mennem, és megint nem értesítettem erről a tanárokat. Sosem szóltak semmiért, mert nem akarták, hogy ők legyenek azok, akik piszkálják a problémás lányt. Már persze, ha egyáltalán eszükbe jutok. Nem is hibáztattam volna őket, ha nem emlékeznek rám. Néha még én is nehezen emlékeztem magamra.

És csak a jó isten tudhatta, hogy a családomnak mikor kezdek el hiányozni. Talán akkor, amikor elkezdek bűzleni.

Végakarát írásával sem bíbelődtem. Részben azért, mert még csak tizenhárom voltam, de főleg azért, mert a szüleim meghaltak, és a nagybátyámmal, illetve a nagynénémmel éltem. Megörökölttem a szüleim pénzét, ami most majd rájuk száll. Anagybátyám ügyvéd volt. Ismertem ezeket a dolgokat. Nem szorultak a pénzemre. Nem szűkölködtek.

Szóval, ott feküdtem, kezdésre készen. Ez a megoldás erős túlzásnak tűnt arra, hogy ne kelljen iskolába mennem – mintha pörölllyel törnénk diót –, de nem bírtam tovább. Az utam nem volt hosszú, de rengeteg kín kísérte, és nem láttam be, hogy mitől lenne valaha is jobb. Ezért akartam lezárni, mielőtt még rosszabb lesz. És nem tűnt valószínűnek, hogy hiányozni fogok a világnak. Vagy egyáltalán, hogy a világ észreveszi, hogy elmentem.

Évekkel később valaki semmi lánynak nevezett. Kétségkívül érzésekkel teli, forró pillanat volt, irigység, gyűlölet és árulás pattogott ide-oda a szobában, és ezek mindent megsemmisítettek, ami az útjukba került. De sok-sok évvel korábban, amikor még csak tizenhárom voltam, és küzdöttem azért, hogy megtaláljam a helyemet a világban, még mielőtt hozzám vágta volna ezt a kifejezést, én már az voltam.

A Semmi lány.

Ma már tudom, hogy vannak hozzám hasonlók. Emberek, akik véletlenül vagy szándékosan átzuhantak az élet repedésein. És senki sem vette észre. Kiáltasz, és senki sem hallja meg. Fuldokolsz, és senki sem látja rajtad. Nem arról van szó, hogy szándékosan nem törődnek veled, mert ahhoz először is látniuk kellene téged. Azokról az emberekről beszélek, akik olyanok, mint én – szellemek a saját életükben. Ártanak maguknak, csak hogy ellenőrizzék, hogy még életben vannak.

Letöröltem egy könnycseppet az arcomról, kihúztam egy levél gyógyszert, kinyomtattam az első két tablettát, és egy korty vízzel lenyeltem őket. Éppen készültem bevenni még kettőt, amikor hangot hallottam a semmiből. *Szerintem kettő elég lesz. Nemde?*

Döbbenetemben majdnem lefordultam az ágyról. Nem tudtam, mit gondoljak. Atitokzatos módon felbukkanó Richard bácsi? Egy betörő? Isten?

Agyógyszeres leveleket szanaszét szórva kivergődtem az ágyból, és megszólaltam:

– Ki van itt? Ki vagy te?

És ekkor ért a második megdöbbenés azon az estén, ugyanis kissé megkésve ráeszméltem, hogy normálisan beszélek.

Ez nem velem történik. Én dadogok. Hülye dolog, az biztos. Kicsi koromban csak akkor jött elő, ha feldühödtem vagy megijedtem. Aszüleim halálát követően egyre rosszabb lett, mígnem úgy tűnt, a lelkem legmélyéről kaparom össze a szavakat, és valahogy minden kimondott szó kimerített. És annyira kemény munka volt. És annyira sokáig tartott. Az emberek türelmesen vártak, mialatt kikínlódtam magamból egy mondatot, és ettől pocsekül éreztem magam. Vagy befejezték helyettem a mondatot, amitől még rosszabbul éreztem magam. Így aztán, ahogy múlt az idő, egyre kevesebbet beszéltem, és tizenhárom éves koromra alig szólaltam meg. Azt biztosan nem tudtam kimondani, hogy „Ki van itt? Ki vagy te?” tekintélyes mennyiségű akadozás és görcsölés nélkül, és mindazon komoly erőfeszítés nélkül, amit az osztálytársaim olyannyira viccesnek találtak.

Különös módon nem ijedtem meg. Elvégre éppen arra készültem, hogy véget vetek az életemnek. Mi lehetne annál rosszabb? Azt hiszem, inkább dühös voltam, semmint félttem. Elküzdöttem magam idáig, ez a legfontosabb és alighanem legutolsó tettem életemben, erre valaki rám szól, hogy két tablettát elég lesz, mintha csak egy kicsit fájna fejem, és nem pedig annyira nem bírnám elviselni az életet, hogy nem akarnám tovább csinálni.

Ebben a drámai pillanatban, mialatt a szobám sötét sarkait fürkészem, tudatosult bennem, hogy forró gyömbéres keksz illatát érzem. Hát, akkor még csak tizenhárom voltam. Akekszek fontos részét képezték az életemnek. Emellett az illat ismerős volt, és nyugtató hatást gyakorolt rám.

Odanyúltam az éjjeliszekrényen álló olvasólámpához, és felcsavartam. Az ágyam körüli fényfolt egyre nagyobb lett, míg a sötétség visszahúzódott. Agardrób előtt, tőlem biztonságos távolságban egy hatalmas, aranyszínű ló állt.

Egy igazi ló. Nem egy kép vagy egy kivetítés. Egy nagyon igazi, nagyon kézzelfogható, nagyon nagy ló. Afejemben azt kérdeztem tőle: „Hallucináció vagy?”

Szerintem, Jenny, a látomás sokkal szebb szó, nem gondolod?

– Látomás vagy?

Nem.

– Képzellek téged?

Nem.

– Halott vagyok?

Nem.

– Mi vagy te?

Meglepetten végignézett magán.

Ló vagyok!

Egy darabig csak nézegettük egymást, aztán megkérdeztem:

– Miért vagy itt?

Hogy a barátod legyek.

Ez túl szépnek tűnt ahhoz, hogy igaz legyen, és nem engedtem meg magamnak, hogy elhiggyem. Még sosem volt barátom.

– Hogyan jutottál be ide? A lovak tudnak lépcsőt mászni?

Ahová te eljutsz, oda én is. Mert a barátod vagyok.

Visszaültem az ágyra, és őt bámultam. Igazat mondott: tényleg ló volt. Ő volt a legszebb ló, amelyet valaha láttam. És bizonyosan a legnagyobb. Aranyszínben játszott a szőre, és selymesen csillogott a lámpafényben. Krémsárga sörénye hosszúra nőtt, akárcsak a farka, amelyet szelíden suhogtatott. A frufruja lenyúlt egészen a két hatalmas, sötét szeme közé, és részben eltakarta a homlokán fehérülő csillagot.

Megrándította a fülét, és kissé odébb mozdulva a másik lábára helyezte át a súlyát. A lelki szemeim előtt megjelent a kép, amelyen egy hatalmas adag lókaki éktelenkedett Julia néni méregdrága, fényesre sikált parkettáján.

Aló horkantott. Az a benyomásom támadt, hogy nevetett egyet, és ezt viccesnek találtam, noha továbbra sem tudtam teljesen felfogni, hogy egy óriási, aranyszínű ló jelent meg a szobámban, mialatt éppen nekiláttam, hogy végezzek magammal. Ennélfogva kissé bosszús voltam, amiért megzavart. Az öngyilkosság komoly dolog.

– Miért pont most? – kérdeztem halkán.

Szerintem mindketten tudjuk a választ.

– Azért jöttél, hogy megállíts?

Arra semmi szükség – felelte higgadtan, azzal leeresztette a fejét, és szemügyre vette a polcomon sorakozó könyveket.

– Miért nincs rá szükség? Nem tudsz megállítani, ugye tudod? Végig fogom csinálni.

Elfordult a polctól, és rám nézett.

Nem, nem fogod.

– Nem akadályozhatod meg – feleltem, és próbáltam úgy beszélni, hogy ne tűnjek sértődöttnek.

Jenny, ne kezdjünk el vitatkozni. Nekem mindent elmondhatsz. Sőt, szeretném, ha megtennéd. Csak annyi kérek, hogy legyél velem őszinte. Ha hazudsz nekem, akkor magadnak hazudsz.

Erre dühös lettem.

– Azt akarom, hogy menj el!

Nem, nem akarod.

– De igen! Menj el! Félek tőled!

Nem, nem megyek el.

– Hívom a bácsikámat!

És mit mondasz neki?

Ezzel megakasztott. Éppen eleget jártam már az orvosnál. Más már nem is hiányzott, mint hogy lepattogjak a lépcsőn, és bejelentsem, hogy egy hatalmas, beszélő ló van a szobámban.

Jenny – mondta a ló szelíden. – *Szedd össze a dobozokat, és vágd ki az egészet az ablakon.*

– Nem! – tiltakoztam, és magamhoz szorítottam a gyógyszereket.

Nem fogod megtenni.

– De igen! De igen!

Nem, nem fogod.

– Te ezt nem tudhatod! Honnan tudhatnád?

Onnan, hogy megcsináltad a házi feladatokat.

– Micsoda?

Megcsináltad a házi feladatokat hétfőre. Ott van minden. Egy fogalmazás Julius Caesarról, két oldal német fordítás, és valami, ami úgy néz ki, mint... igen, egy oldalnyi egyenletrendszer. Amásodikat elrontottad, de a többi rendben van. Szép munka.

Holtra válva megdermedtem, és a következtetésekkel birkóztam. Alónak igaza volt. Tényleg megcsináltam a házikat. Noha elterveztem, hogy vasárnap este megölöm magam, megcsináltam a házi feladatokat. És most, amikor körülnéztem, azt láttam, hogy előkészítettem a holmimat hétfőre. Az iskolai egyenruhám a gardrób ajtaján lógott. Acipóm kitisztítva ragyogott. Már említettem, hogy alapos vagyok. Megpróbáltam megfejteni, hogy mit jelent mindez, és az lett a vége, hogy könnyekre fakadtam.

Hallottam, hogy a ló átvág a szobán, és megáll előttem. Ahajamba szuszogott, forró lehelete megnyugtató hatást gyakorolt rám. Köztem és az ajtó között állt – a pajzsom, ami megvéd a világtól.

Minden rendben, Jenny – mondta gyengéden. – Tényleg, minden rendben van. Csak várj, és meglátod.

Megtöröltem az orromat a kézfejemmel, és megkérdeztem:

– Miért vagy itt? Miért éppen én?

A válaszát sosem fogom elfelejteni.

Azért, Jenny, mert te különleges vagy.

* * *

Hát, így találkoztam Thomasszal. Megkérdeztem, mi a neve, és azt felelte: *Thomas*. Csakis véletlen egybeesés lehetett, hogy akkor pont erre a névre gondoltam.

Öt évvel később elvégeztem az iskolát, méghozzá csupa Aosztályzattal. Abizonyítványom mindenképpen jobb volt, mint a két unokatestvéremé. Egy tökéletes világban, persze, Francesca lett volna a szép, Christopher pedig az okos gyerek. Viszont az univerzum csak félig hozta a formáját. Francesca valóban gyönyörű volt, de Christophernek sajnos kábé annyi agya volt, mint egy földigilisztának, személyisége pedig még kevesebb. Soha semmi nem jött össze neki. A szülei és a nővére nagyra nőttek, neki valahogy sikerült az átlagosnál alacsonyabbnak maradnia. Egy jó megjelenésű családban ő nem csupán jellegtelen volt, hanem megjegyezhetetlen. Tíz perccel azután, hogy távozott, az embernek erőlködni kellett, hogy felidézze, hogyan nézett ki. Mindezt undok és ellenszenves viselkedéssel

kompenzálta. Egyvalamihez értett igazán: az önáltatáshoz. Tényleg hitt abban, hogy ő valami különlegesség, és még amikor egyik vállalkozását a másik után vitte csődbe, akkor is rendíthetetlenül meg volt győződve arról, hogy valaki más hibájából történt. Annyira ostoba volt, hogy miután sikerült megszereznie Rushford egyetlen könyvesboltját, szép lassan lenullázta. Isten tudja, hogy Richard bácsi mennyivel támogatta ahhoz, hogy a víz felett tartsa a fejét. De megtette. Amire Christopher vágyott, azt Christopher megkapta. Mert mindennek a tetejébe még egy gyáva, rosszindulatú személtáda is volt, aki örömét lelte a nála gyengébbek kízásában. Én aztán tudom. Jól emlékszem még, hogy gyerekkoromban nem is egyszer Russell Checkland szedte le rólam.

Francesca nevét és az Aosztályzatokat pedig sosem emlegette senki egyazon mondatban. De neki nem is volt szüksége jó jegyekre.

Egy idő után elköltöztek, és éltek a maguk életét. Velem még tizenöt éven át semmi sem történt. Azok után, amiket Julia néni mondott nekem azon a napon, gondosan ügyeltem, hogy folyton lehajtsam a fejemet, és szelíd, eseménytelen életet éljek.

Akkor történt, amikor megpróbáltam némi szabadságot szerezni magamnak. Kiválasztottam a pillanatot, és szorongva megmutattam a nagynénémnek pár egyetemi brosúrát. Nagyon gondosan átnézte valamennyit, húzta az időt, hogy kitalálja, mit feleljen. Azt hittem, azért csinálja, mert fáj neki, hogy el akarok költözni, de a valóság ennél sokkal rosszabb volt.

– Jenny, drágám... – kezdte aztán, de rögtön elakadt.

Vettem egy mély lélegzetet, hogy nyugodt legyek, és egyenként tereltem össze a szavakat, mintha azok konok birkák lettek volna.

– Nekem... ez... tetszik... Nézd meg... a történelem szak... ismertetőjét.

Persze nem jött ki belőlem ilyen simán, de a dadogásaimat legépelni egy örökkévalóságig tartana, és olvasni még idegesítőbb lenne, mint hallgatni. Csak képzeljék el.

– Jenny... – mondta ismét Julia néni.

– Nem... nem is... nézed.

– Jenny. Annyira reméltem, hogy erre a beszélgetésre sosem fog sor kerülni. Most nagyon figyelj rám, kérlek. Természetesen a nagybátyád és én rettentően örülünk a vizsgaeredményednek. Jó látni, hogy valamit ennyire jól csinálsz.

Valahol a bensőm mélyén a dolgok kezdtek összehúzódni. Szinte láttam, hogy a szavaim kiröppennek az ablakon, és messze maguk mögött hagynak engem, aki sosem szakadhatok el a földtől.

– Édes szívem, a lényeg az... jaj, te jó ég, ez annyira nehéz... Jenny, szívem, most már régóta velünk élsz, és mi reméltük, hogy mindig is otthon fogod érezni magadat nálunk.

Thomas megjelent a hátam mögött, és beleszuszogott a hajamba. Nem láttam, de tudtam, hogy ott van. Mindig ott volt nekem.

Légy nyugodt. Lassan lélegezz. Előbb várd meg, hogy mit mond.

– Tudod, pár évvel ezelőtt, talán még emlékszel rá – folytatta Julia néni –, amikor elvittünk ahhoz a sok orvoshoz, és hát úgy állt a dolog, hogy azt akarták, hogy te egy... különleges helyen lakj, ahol szerintük jól jártál volna azzal, hogy hozzád hasonlók között élsz.

– Hozzám hasonlók? – szakadt ki belőlem egyszerre.

– Igen. Tudod, hogy szeretünk téged. A bácsikád és én, az unokatestvéreid, Christopher és Francesca, mi vagyunk a családot. Tudjuk, mennyire nehéz neked másokkal... beszélni. Azt szoktuk mondani mindenkinek, hogy csendes és félénk vagy, de ennél többről van szó. Te is tudod, hogy miről. Anagybátyád és én természetesen elszörnyedtünk akkor. Semmiképpen sem engedhettük meg, hogy beköltözz egy olyan helyre. Így aztán a bácsikád beszélt az orvosokkal, és végül beleegyeztek, hogy ha nyugodt és biztonságos környezetet teremtünk neked, akkor az elég lesz, és továbbra is velünk élhetsz. És ez remekül működött is. Csendesen elvoltál idehaza, aztán normál iskolába jártál, és normális életet éltél. De így szól az alku, Jenny. Velünk kell élned... Rettentően sajnálom, kicsim, de be kell látnod, hogy ez a legjobb. Továbbra is élhetsz itt, ahol nem ér stressz, és nincs semmiféle teher rajtad. Kellemes életed lesz mindaddig, amíg nálunk maradsz. Amásik lehetőség egyáltalán nem tetszene. Ezek után megértheted, hogy miért nem engedhetünk főiskolára. Hidd el, nagyon sajnálom.

Ahátam mögött álló Thomas megszólalt, még hozzá olyan hangon, amilyent még sosem hallottam tőle.

Nagyon fontos, hogy most higgadt maradj. Szedd össze a tájékoztatókat, csak lassan és nyugodtan, és rendezd össze őket. Tedd alulra a nagyobbakat, felülre a kicsiket. Csináld, kérlek! Most rögtön.

Így hát ezt csináltam. Hozzá voltam szokva ahhoz, hogy mások megmondják, mit tegyek. A kezemet figyeltem, mialatt méret szerint,

gondosan összeraktam a lapokat, és mindvégig a légzésemre összpontosítottam.

Julia néni sietve folytatta:

– Nagyon örülök, hogy ilyen ügyesen viseled, Jenny. Ez is azt mutatja, milyen jól funkcionálsz, amikor biztonságos otthoni környezet van mögötted.

Továbbra sem szóltam semmit, csak gyengéden rátettem a köteget a kisasztalra.

– Beszélek a bácsikáddal, amikor este hazaér. Remélem, ez nem okoz számodra túl nagy megrázkódtatást.

Leültem az ágyra. Abensőmben a szavak és az érzések feltörni akaró áradata gyengülni kezdett. Julia nénire pillantottam, félszeg mosolyt villantottam rá, és bólintottam.

– Tudtam, hogy meg fogod érteni – mondta halkán. – És tényleg úgy gondolom, hogy egy egyetemi hallgató élete nem neked való. Néha nagyon lármás tud lenni. Félelmetesnek találnád. Tudod, milyen félénk vagy.

Ismét bólintottam, mire ő hozzátette:

– Most pedig pattanj vissza a szobádba, én pedig megkérem Mrs. Finchet, hogy vigyen neked egy csésze finom teát.

Thomas és én visszavonultunk a szobámba. Féltem és reszkettem. Leültem az ágyra, és előre-hátra dülöngéltem. Valami bajom van. Nem vagyok normális. Be akartak dugni egy otthonba. Talán még most is akarják.

* * *

Ebből a bizonyos beszélgetésből három dolog született. Richard bácsi este bejött hozzám azzal a javaslattal, hogy tanuljak az *Open University*n. Annyira kedvesen beszélt, hogy megint elsírtam magam. Azt mondta, hogy nagy kár lenne elpazarolni egy ilyen jó vizsgaeredményt, hogy a tanulás illik hozzám, és hogy okos kislány vagyok. És megszerzi nekem a kurzusok leírását, hogy átnézhessem őket.

Abbahagytam a sírást, nyeltem egyet, és bólintottam.

– És Jenny – folytatta ekkor –, ha online fogsz tanulni, szükséged lesz egy igazán klassz számítógépre. Mi lenne, ha a nénikéd és én adnánk neked egy ajándékot a szép bizonyítványért? Mit szólnál egy új laphoz?

Ismét bólintottam.

– És persze – tette hozzá a bácsikám mosolyogva –, szükséged lesz egy helyre, ahol tanulhatsz. Gyere csak velem!

Végimentünk a folyosón, kinyitottuk az ajtót, és felmentünk a padlástérbe. Aviszonylag tágas teret három tetőablak világította be. A padlót deszkaborítás fedte, és mert a padlástér Julia néni birodalmához tartozott, az ő szabályai uralkodtak itt. Nem volt rendetlenség, és sehol egy porszem. Az egyik sarokban kilapított kartondobozok heverték, más semmi.

Thomas követett minket.

Ó, igen – mondta lelkesen, és odament az egyik ablakhoz, hogy kinézzen. – Ezzel már kezdhettek valamit. Ide az ágy, könyvespolcok végig annál a falnál, az íróasztal az ablakhoz, a tévé oda, szőnyegek, képek, műalkotások. És a saját fürdőszobád oda, abba a sarokba.

– Micsoda? – kérdeztem tőle a fejemben. – Ebbe sose fognak belemenni.

Most büntudatot éreznek. Használd ki, amíg lehet. Erős a gyanúm, hogy sok időt fogsz itt eltölteni.

Így hát megtettem. Mialatt Thomas a hátam mögött állva folyamatosan biztatott, azt csináltam, amit Francesca szokott, és mindent kértem, ami eszembe jutott. Richard bácsi és Julia néni nem vitatkoztak, nem alkudoztak. Mindent megkaptam, amit akartam. Egy csodálatos teret, tele melegséggel és fénnel. Böven jutott hely a könyveimnek, és egy nagy asztalnak, amin dolgozhattam. Kiválasztottam a kedvenc színeimet, és ezt is elfogadták. Azt hittem, hogy Julia néninek, aki a Színharmónia Istenének híve volt, lesznek ellenvetései, de minden elképzelésemet megvalósíthattam. Hat hónappal később megkaptam az én saját kis palotámat.

Ugyanakkor Thomasnak igaza lett. Rengeteg időt töltöttünk a padlástérben. Tizenöt év elteltével a puszta látványától is undorodtam, így aztán, amikor Russell Checkland megkérte a kezemet, igent mondtam.

Ezért nyugodtan hibáztassák Thomast. Én is ezt tettem.

* * *

Egyedül voltam a házban, amikor megszólalt a csengő. Julia néni és Francesca vásárolgattak. Még Mrs. Finch is elment valahová.

Na, nyisd már ki – mondta Thomas, és el nem mozdult volna a tévé elől.

– Miért én?

Én ló vagyok. Lovak nem szoktak ajtót nyitni.

Teátrálisan sóhajtottam egyet.

– Majd elmeséled, hogy mi történt – mondtam, és elindultam.

Idegesen lesiettem a lépcsőn, és megkönnyebbülten láttam, hogy csak Daniel Palmer érkezett, Francesca vőlegénye.

– Jó estét – mondta vidáman, és belépett. – Jól teszed, Jenny, hogy nem jössz ki ebbe az esőbe. – Ami kedves volt tőle, mert tőlem nem kérdezték meg, hogy van-e kedvem részt venni a bevásárló expedícióban. – Francesca még nem ért vissza? Tíz perccel ezelőtt kellett volna felvennem. Itt van?

Megráztam a fejemet, és intettem neki, hogy jöjjön be a nappaliba. Beballagott, közben barátságosan csevegett, kirázta az esővizet öszülő hajából, és a kabátja ujjával törölte az arcát. Avastag kabátban a valóságosnál jóval testesebbnek látszott, bár kövérnek nem lehetett nevezni. Nem sokkal volt idősebb Frannynél, jóllehet mélyen barázdált arca és csendes viselkedése ezt a benyomást keltette. És – gyanúm szerint – ha valaki rendszeresen sok időt töltött Francesca társaságában, az elég volt ahhoz, hogy idő előtt elkezdjen öregedni. Kedveltem Daniel Palmert. Őtényleg hozzám beszélt, és rendszerint úgy tette fel a kérdéseit, hogy igennel vagy nemmel is lehessen rájuk válaszolni.

És most eljött az idő, hogy arról az örökké érdekes háromszögről beszéljek: Daniel Palmer, Russell Checkland és Francesca Kingdom háromszögéről.

Gyerekkorom óta ismertem Russellt. Ő, Francesca és én nagyjából ugyanannyi idősek voltunk. Christopher három évvel idősebb volt nálunk, és megvoltak a hozzá hasonlóan undok barátai, aminek jóvoltából nem sűrűn láttuk. Sőt, Russellt és Francescát sem sokat láttam, de néha megengedték, hogy majdnem tíz percre betársuljak hozzájuk, mielőtt leráztak.

Francesca csinos kislány volt, és megdöbbenően vonzó nő lett. Óriási mennyiségű, sötétvörös haja csigákba csavarodva omlott le, a szeme zöldben pompázott, a bőre hibátlan és tejfehér volt. Magas és kecses volt, ráadásul gond nélkül őrizte a karcsúságát. Nagyjából annyi esze volt, mint egy teáskannának, de ez senkit sem érdekelt, a legkevésbé őt. Mindent megkapott, ami ahhoz kellett, hogy boldoguljon.

És jól ment a sora. A legkevésbé sem meglepő módon valaki szólt neki, hogy lehetne topmodell, mire ő úgy döntött, hogy az lesz. Julia nénivel elutazott Londonba, lefotóztatta magát egy bődületesen drága fényképezéssel, és elküldte a képeket egy csomó modellügynökségnek. Szintén nem meglepő módon a legjobb ügynökség szerződtette, és elment, hogy megcsinálja a szerencsáját.

Londonban megint összeakadt Russell-lel, aki korábban művészeti tanulmányokat folytatott. A festményei felkeltették fontos emberek figyelmét, és azért volt Londonban, hogy megcsinálja a *maga* szerencsáját.

Ajelekből ítélve azonnal egymásba szerettek. A feltörekvő, ígéretes jövő előtt álló ifjú modell összejött a feltörekvő, ígéretes jövő előtt álló ifjú művésszel, és hamarosan összeköltöztek.

Ők lettek London álompárja. Egyik vagy másik, vagy mindkettő folyton szerepelt az újságokban. Tündérmesébe illő románc volt az övék. Amagas és karcsú Russell haja szintén sötétvörösben pompázott, noha az övé a homlokába lógott, ami egy romantikus költő külsejét kölcsönözte neki. Ha létezett két ember, akik mindent megkaptak, azok ők voltak. Az életük a hírnévről, a vagyonról, a szép kilátásokról szólt, és az izgalomról, ami az enyémből teljességgel hiányzott. Anapilapokat és a magazinokat olvasva figyelemmel követtem a dolgaikat, és még csak nem is álmodtam arról, hogy egy napon a történet része leszek.

Szóval, egy darabig minden nagyon jól nézett ki, mígnem Francescát megkínálták egy új tévésorozat egyik szerepével. Valamivel korábban egy magazin írt róla és a különöc szokásairól – sosem viselt más színű ruhát, csak feketét, fehér és zöldet (ami pusztán szeszély volt, mivel akármilyen színű ruhában lélegzetelállítóan nézett ki), és a cikkben dicsérték az ő nem szokványos, reneszánsz stílusú szépségét. Erre figyelt fel Daniel Palmer, aki éppen színésznőt keresett a Borgiákról szóló sorozatának egyik kisebb szerepéhez. Hogy Francesca mit sem konyított a színészmesterséghez, az a jelekből ítélve senkit sem zavart, mivel csak annyit kellett csinálnia, hogy baljóslatúan vagy titokzatosan vagy sóvárogva néz (többnyire ebben a sorrendben, de néha egyszerre), és elvéte mond pár szót. A sorozat óriási sikert aratott. És Francesca is.

Russell ezalatt központi darabot keresett az új kiállításához, és az az ötlete támadt, hogy megfesti Francescát abban a reneszánsz öltözetben. Nem biztos, hogy ez volt a legjobb húzása. Daniel Palmer – kissé ittas állapotban – belezúgott a képbe. És Francescába is.

Francesca nyilván már korábban eldöntötte, hogy a színészet lesz a jövője, és nem a modellkedés, és alighanem úgy látta, hogy Daniel ebben sokat segíthet neki. A boldogság – és Francesca esetében az ambíció – lila felhőjébe veszve eltűntek a láthatáron, és Russell Checkland egy reggelen arra ébredt, hogy egyedül van.

Rosszul viselte a dolgot. A részleteket nem ismerem, és szerintem mások sem. Tizenkét hónappal később az apja, aki rosszállón nézte az egészséget, visszarángatta őt a Frogmortonba, a család eléggé lepusztult házába, kifizette

az adósságait, majd kijózanította, és szépen bezavarta a hadseregbe. Russell nem állt ellen, hagyta, hogy bezavarják.

Pár évig nem érkezett róla hír, mialatt Francesca színészi pályafutása nem alakult olyan fényesen, mint remélte. Rengeteg időt töltött otthon. Julia néni azt mondta erre, hogy Francesca pihen.

Aztán, teljességgel váratlanul, Russell Checkland hazatért, miután kivágták a seregből. Képen törölt valakit, ha minden igaz, egy altisztet. Én addig azt hittem, hogy ez egész katonaság erről szól, de ekkor megtudtam, hogy még a tisztek sem csinálhatnak akármit.

Russell tehát szégyenszemre hazajött, és három hónappal később meghalt az apja. Aterjengő hírek szerint a két esemény nem függött össze. Daniel Palmernek pár hónapra külföldre kellett mennie, aztán egy estén egy Whittington közelében működő, csendes kis klubban látták Francescát és Russellt, amint vágyakozva bámulják egymást.

Rushford lakói lelkesen lecsaptak, és ismét a két kedvenc pletykaalanyukról pletykáltak, és most, amikor Daniel visszatért, mindenki várta, hogy mi fog történni.

Azt hiszem, Julia néni a haját tépte, természetesen a maga finom és csendes módján. Hogy Daniel Palmer mit gondolt, azt mindenki találja ki magának.

Izgalmas, nemde?

* * *

Szóval, az alighanem vérig sértett vőlegény ott ült Julia néni kanapéján, és Francescát várta, aki valóban vásárolni ment az anyjával. Azon tűnődtem, hogy mit csináljak, amikor besétált Thomas.

És boldogan éltek, míg meg nem haltak – mondta, és kellett egy perc, hogy rájöjjek, hogy a filmről beszél, és nem arról az igazi drámáról, ami Rushfordban zajlott. – *Nem akarod megkínálni egy teával?*

Nagy megkönnyebbülésemre Daniel elutasította az ajánlatot.

Thomas finoman hátba bökött, és rám szólt:

Gyerünk, kérdezzesd egy kicsit.

Összpontosítás, lélegzetvétel, és beszéd.

– És... jelenleg... dolgozol valami... érdekesen?

Türelmesen várt, amíg kipréseltem magamból a mondatot.

– Igen, a Tudorokban gondolkodom – felelte aztán. – Abban mindig bőven van anyag. Mit gondolsz, egy Erzsébet körül játszódó dolog sikeres

lenne?

Bólintottam egyet.

– Persze, őt már alaposan körbetáncolták. Új megközelítésre volna szükség, és mostanában nem sok időm van, hogy ezen törjem a fejemet. Jelenleg még az „ötletek” feliratú rakásban van.

Megint bólintottam.

Nem – szólalt meg Thomas. – *Keress valamit, amire összpontosíthatsz, vedd két lélegzetet, és megint beszélj. Menni fog!*

Arózsamintás párnára szegeztem a tekintetemet, végigkövettem a hímzés körvonalait, rendeztem a gondolataimat, és belevágtam.

– Fókuszálj... Erzsébet és Mária... kapcsolatára. Mutass be... minden epizódot úgy... mint egy sakkjátszmát. Erzsébet a... vörös királynő. Mária a fehér. Mindkét királynő bemutatja... a... szereplőket. Felvázolja a cselekményt. Látjuk az... első lépést. Akép átmegy a normális jelenetbe. Avégén... vissza... visszaváltasz a sakktáblára, és megmutatod az új állást... köztük az elesetteket is... vagy úgy, hogy a levett bábuk a táblán fekszenek.

Kimerülten elhallgattam.

Szép munka – dicsért Thomas. – *A mondatok kissé döcögtek, de máskülönben nem volt rossz.*

Daniel Palmer rám mosolygott, és kijelentette:

– Látod, ez egy érdekes koncepció. Sok minden van a fejedben, nem igaz? Azt hiszem, elgondolkodom majd ezen az ötleten.

– Mi az érdekes koncepció? – kérdezte Francesca, aki ebben a pillanatban lépett be az ajtón, szatyrokkal leterhelve. Daniel felugrott, hogy üdvözölje, és én mindenről megfeledkeztem.

– Ó, de jó neked – jegyezte meg Francesca gúnyosan. – Jenny cseveg veled.

Említettem már, hogy ő egy kicsit rohadék is?

– Igen, Jenny remekül elszórakoztatott – vágta rá Daniel, aki igazán rendes ember volt. – Annyira, hogy el is felejtettem azt, amiért eredetileg ide jöttem. – Elővett két borítékot a zsebéből, és hozzátette: – Meghívó a karácsony utáni bulinkra.

– Jaj, de kedves tőled! – kiáltotta Julia néni, mialatt berontott a házba. – Nagyon élvezem a nálatok rendezett partikat, Daniel.

– Egy neked és Richardnak, egy pedig Jennynek – mondta Daniel.

Úgy vettem át a borítékot, mintha tömör aranyból készült volna.

Julia néni végre észrevett engem, és gyorsan odaszólt:

– Ne haragudj, szívem, nem láttam, hogy itt vagy.

Teljes életnagyságban ott ültem a kanapén. Egyszer láttam egy tévéműsort, amelyben egy fiatal lányt senki sem vett észre, és végül láthatatlanná fakult. Lenéztem magamra, és miután ellenőriztem, hogy látható vagyok, kinyitottam a borítékot, és elolvastam a meghívót.

– Nos, Daniel, tudnod kell, hogy Jenny nem szokott partikra járni – mondta ekkor Julia néni. – Némelyik túl megterhelő lenne neki.

– Igazán kedves tőled, Julia, hogy azt sejteted, hogy a mi partijaink ilyen vadak, de hidd el, nem lesz ott más, csak italok és némi harapnivaló. Nem lesznek táncoslányok, sem szerencsejáték, és bizonyosan semmi, ami megijeszthetné a lovakat.

Kinyitottam a számat, hogy udvariasan visszautasítsam a meghívást.

El kéne menned – mondta Thomas csendesen, és a hangja máshogy szólt, mint eddig.

A frissiben beszerzett holmikat vizsgáló Francesca felkapta a fejét, és megszólalt:

– Jenny nem jár buliba.

El kell menned.

Julia néni megint akcióba lendült.

– Köszönjük, kedves Daniel, de attól tartok, hogy Jenny...

El kell menned.

Úgy tűnt, ebben a pillanatban minden tökéletes egyensúlyban van, és nekem kell eldöntennem, hogy a mérleg melyik oldala billenjen le.

– Igen – böktem ki, mire mindenki rám nézett. – Igen. Szeretnék el... elmenni. Köszönöm.

– Helyes! – örvendezett Daniel. – Alig várjuk, hogy vendégül láthassuk hármótokat. Akkor keddhez egy hétre találkozunk. Mehetünk, Francesca?

Francesca felmarkolta a szatyrait.

Daniel végül Juliához fordult.

– Kérlek, add át üdvözetemet Richardnak. Jenny, majd szeretnék még beszélni veled Erzsébetről. A partin rászánhatunk pár percet?

Bólintottam, és igazi, létező személynek éreztem magam.

– Mi ez az egész? – mormolta Francesca, mialatt kimentek az ajtón.

Anagynéném felém fordult.

– Daniel nagyon kedves – mondta a szemembe nézve. – Ezt te is tudod, szívem. Talán nem kéne túl sokat belelátni abba, ami valószínűleg csak udvariaskodás volt.

Bólogattam, és próbáltam megőrizni magamban az örömet. Szerettem volna mind hosszabbra nyújtani a pillanatot. El fogok menni egy buliba, és ott valaki beszélgetni fog velem. Mint egy igazi, létező személlyel.

* * *

Nem így történt. Bár ez, őszintén szólva, nem Danielen múlt. Nem ez volt a legsikerültebb parti, amit valaha rendezett, noha én magam minden percét élveztem.

Akövetkező tíz napot azzal töltöttem, hogy szorongtam a buli miatt.

– Mit fogok én ott csinálni? Az emberek majd beszélni akarnak velem? És mit fogok mondani nekik?

Rosszul fogod meg a dolgot – közölte Thomas, amivel nem igazán sikerült megnyugtattania. – *Azzal kéne foglalkoznod, hogy milyen ruhát, milyen frizurát viselj, és melyik cipődet vedd fel.*

– Cipő?

Hát a nők nem ezen szoktak töprengeni ilyenkor? A cipőjükön?

– Tudom, hogy mit fogok viselni – feleltem. – Vannak cipőim. És neked is – te ló vagy. Nem ez aggaszt. Hanem az: honnan fogom tudni, hogy mit csináljak? Bárcsak nemet mondtam volna. Akkora hülyét fogok csinálni magamból. Senki sem akarja azzal tölteni az estét, hogy rám vár, mialatt kiöklendezem a szavakat. Ez katasztrófa...

Nem, nem az. Ne pánikolj! Szépen végigcsináljuk az egészet. Úgy kezdjük, hogy megérkezel, csodálatos ruhában és gyönyör frizurával.

Horkantottam egyet.

Ne, ezt ne csináld! Először is, nem nőies, másodszor pedig ez egy nagyon ronda szó a lovak nyelvén.

– Tényleg? Mit jelent?

Nem érdekes. Nem akarok még egyszer ilyet hallani egy olyan fiatal csikótól, mint amilyen te vagy.

Felvihogtam, és hirtelen jobban éreztem magam.

Tehát, kiszálsz az autóból. Lassan, nyugodtan. Ne feledd: mindent lassan csinálj. Ezzel időt nyersz ahhoz, hogy gondolkodj, továbbá elegánsnak látszol tőle. Engedd előre a nénikédet és a bácsikádat. Mögöttük sétálj. Állj meg és nézz körül, nehogy vakon berobbanj egy szobába. Valaki majd elveszi a kabátodat. Nem kell mondanod semmit, csak mosolyogj. Valaki majd megkínál egy itallal. – Thomas rám nézett, és hozzátette: – *Semmi alkohol!*

Bólogattam. Alkoholról szó sem lehet.

A házigazdád és a háziasszonyod üdvözölni fog. Csak mosolyogj, és köszönd meg a meghívást. Menj tovább, hogy helyet csinálj a következő vendégnek, és nézz körül. Ne keresd meg a legközelebbi sarkot, hogy aztán egész éjjel ott ácsorogj!

– De biztos, hogy ott leszel? Eljössz velem?

Persze, hogy el, és nem óhajtom azzal tölteni az estét, hogy egy sarokban álldogálok. Tehát, körül nézel. Mosolyogsz, és ha valakivel összenézel, biccentesz neki. Nem kell mondanod semmit. Tudom, hogy mást hiszel, de a legtöbb ember sokkal kedvesebb, mint gondolod.

Megint bólintottam.

Miután tájékozódtál, lassan járd körül a helyiséget. Danielnek szép műgyűjteménye van, és alighanem a legtöbb szoba nyitva lesz, úgyhogy sétálj körbe, és nézelődj. Különösen azt a portrét szeretném látni, amit Checkland festett Francescáról. Mit szólsz hozzá?

– Igen – feleltem –, és valószínűleg a könyvtár is nyitva lesz. Megnézhetem a könyveket.

Rendben, menj oda! Ezzel egy ideig távol tartjuk magunkat a bajtól. Aztán eszünk valamit, bedobunk még egy alkoholmentes italt, és hazajövünk. Éjjélkor a nagynénéd tökké változik.

Felnevettem, és hirtelen sokkal kevésbé féltem a dologtól. A terv jó volt. Nagy kár, hogy sosem használtuk fel.

* * *

Idegesen mentem le a lépcsőn. Egyszerű, fekete ruhát viseltem. Az anyám kedvenc lila, kék és zöld üvegfüggőjét viseltem a nyakamban, lila szalagra fűzve. A copfomat kibontottam, a hajam szabadon omlott le, csak oldalt tűztem bele egy ékköves csatot.

Anagynéném végignézett rajtam, és megszólalt:

– Richard, én nem is tudom...

Hát, legalább nem hőkölt hátra iszonyodva a ruhám láttán, de azért mondhatott volna valami mást.

Szerintem nagyon csinos vagy – mondta a hátam mögött Thomas halk hangon.

– Ugyan szívem, Jenny elmegy egy kicsit szórakozni – válaszolta a nagybátyám. – Persze, nem csinálunk belőle rendszert.

– Nem, de fáradt lesz, és...

Én is itt vagyok – gondoltam.

Rekeszd ki a hangját a tudatodból – javasolta Thomas. – Ne is figyelj rá. Én ezt csinálom. Egy szavát sem hallottam meg az utóbbi tíz évben. Ne hagyd, hogy felidegesítsen. Őrizd meg a nyugalmadat.

Nem volt könnyű. Aszívem vadul ugrált, a tenyerem nyirkos volt, és még ki sem léptem a házból.

Richard bácsi valahogyan meggyőzte a nagynénémet, és bemásztunk az autóba. Én hátul ültem, és az ablakon kinézve bámészkodtam. Megfordult a fejemben, hogy az autóban maradhatnék, amíg nem indulunk el hazafelé.

Ne kényszeríts rá, hogy elkapjalak – szólt rám Thomas, mialatt egy pillanatra megjelent, és ismét eltűnt. A Cheshire Ló.

Palmerék egy szép, régi házban éltek Rushford másik oldalán. Világos vörös téglából épült, és olyan csodaszép, csavarodó kéményei voltak.

Gondolatban átfutottam Thomas instrukcióin. Richard bácsi kisegítette Julia nénit a kocsiból, aztán engem is. Finoman megszorította a kezemet, amit nagyra értékeltem. Ebben a pillanatban lehetségesnek tartottam, hogy talán tényleg jól fogom érezni magam.

Minden úgy ment, ahogyan Thomas megmondta. Rámosolyogtam arra a férfira, aki átvette a kabátomat, majd a nénikém és a bácsikám mögött álltam, mialatt ők Francescával és Daniellel beszélgettek. Aztán elvonultak előlem, és tettem egy lépést előre. Daniel maga volt a megtettesült kedvesség.

– Annyira örülök, hogy eljöttél – mondta mosolyogva. – Nézd csak, Francesca, itt van Jenny!

De Francesca már odébb oldalazott, hogy szót váltson nálam érdekesebb emberekkel. Elkedvetlenedtem, de Daniel máris túltette magát a dolgon.

– Ne is törődj vele – mondta gyorsan –, majd később találkoztok. Aszobák java része nyitva van ma este, úgyhogy nyugodtan vándorolhatsz, és megnézheted az én szerény gyűjteményemet. És tudom, hogy kíváncsi vagy a könyvtárra. Ott találod Francesca portréját.

Francesca ekkor magához hívta Danielt, de ő még hozzátette:

– Szóval, csak bóklássz és nézelődj kedvedre. És továbbra is szeretnék beszélni veled. Jó szórakozást! – Azzal eltűnt a szemem elől.

Valaki közeledett felém egy poharakkal megrakott tálcával.

– Gyümölcs puncs, hölgyem – mondta. – A vörös alkoholos, a zöld alkoholmentes.

Elvettem egy zöldet. A jelekből ítélve bekerültem a házba, kaptam egy italt, és még egy szót sem kellett kimondanom. Kiváló!

Thomas utasításaira emlékezve lassan körbejártam a nappalit. Agyenge fények szelíden tükröződtek a faburkolaton, és szép, illetve furcsa tárgyak sorakoztak a falakon. Közelebb araszoltam hozzájuk, hogy alaposabban szemügyre vegyem őket.

Daniel és a partijai népszerűek voltak, a ház szinte teljesen megtelt. Emberek tolongtak a környező szobákban. Vidám locsogást hallottam mindenfelől. Halk zene szólt. Körülnéztem, és felfedeztem egy-két embert, akik néha megfordultak a házukban. Egy asszony integetett az ujjaival, ami jólesett, és visszamosolyogtam rá.

Találtam egy csendes foltot – nem egy sarkot! –, és az italomat kortyolgatva nézelődtem. Reméltem, hogy rejtélyesnek és bölcsnek látszom. És ekkor megérkezett Thomas.

Nem ízlik az innivaló?

– De, nagyon finom. Miért?

Furcsa képet vágsz.

– A végzet asszonyát alakítom.

Ne csináld – kérte Thomas. – *De most komolyan, ne!*

– Te ló vagy – vágtam vissza –, azt sem tudod, mi az az arckifejezés.

Na, ebben tévedsz, okostojás. Ezt figyeld! – válaszolta, azzal széthúzta a száját, felfelé rángatta az orrát, és így megmutatta hatalmas lófogait.

– Ezt sose csináld kisgyerekek és terhes nők előtt – kértem tőle.

Thomas horkantott egyet. Szerettem, ha nevet.

Ez már jobb – mondta aztán. – *Kicsivel nyugodtabbnak látszol. Na, körüljárjuk a házat?*

Elindultunk a lépcső felé, és kisvártatva megszólaltam.

– Előbb az emelet, aztán a földszint. Akönyvtárt a végére hagyjuk, az lesz a nagy finálé.

Jó terv – helyeselt Thomas, és mialatt nekivágtunk a szép lépcsősornak, megláttuk, hogy két reflektor fénye szalad végig az ablakokon.

Késői vendég – vélte Thomas, és megálltunk, hogy megnézzük, ki az. Alépcső pont szemben volt az utcai ajtóval, így tökéletesen ráláttunk.

Kinyílt az ajtó, és egyetlen férfi lépett be rajta. Azonnal elakadt minden beszélgetés, és a hirtelen támadt csendben tisztán hallottam a léptei kopogását.

A férfi megállt, és a látszat szerint fogalma sem volt, mekkora megdöbbenést okozott. Aházigazdát keresve, magabiztosan körülnézett. Vagy inkább a háziasszonyt kereste. Anyakkendője félrecsúsztatva lógott, a

haja kócos volt. A kezét a zsebében tartva, hanyag és közönséges testtartással állt. Alig hittem a szememnek, és a korláthoz léptem, hogy jobban lássak. Az alak felfigyelt a mozgásra, és felnézett. Egyre csak bámult rám, egyenesen a szemembe, mígnem kezdtem kínosan érezni magam, de képtelen voltam elfordítani a tekintetemet.

Russell Checkland állt odalent, és nagyon, de nagyon részeg volt.

Azt a...! Húha! – ámuldozott Thomas. – *Na, ez szép lesz.*

Második fejezet

Pár másodpercig senki sem tudta, hogy mit kéne tenni. Még Francesca is megigézve állt, az ajtó közelében, kissé Russell mögött, aki így nem láthatta meg. Apillanat mind hosszabbra nyúlt, mígnem Daniel Palmer az arcán a világtörténelem legudvariasabb mosolyával lépett egyet előre, és megszólalt.

– Russell, de jó, hogy eljöttél! Nem tudtuk biztosan, hogy itt leszel-e, vagy sem.

Gyanítottam, hogy ez a két mondat Daniel nyelvén azt jelentette: „Nem hívtunk ide, és főleg nem látunk itt szívesen, de ne csináljunk jelenetet.”

– Meghívtatok – felelte Russell, és kissé megingott. – Valahová elraktam a meghívót – tette hozzá, és kissé bambán körülnézett, mintha arra számított volna, hogy a meghívó ott lebeg valahol a levegőben. Valahol valaki ideges vihogást hallatott.

Van benne pár kör – mormolta Thomas. – Szerinted miért jött ide?

Mert nem bírt távol maradni – gondoltam. – Vonzódik ide, mint a molylepke a fényhez. És Francesca bátorítja.

Francesca odament az új vendéghez – gyönyörű volt abban a fekete-fehér ruhájában.

– Ó, végre itt vagy, Russell. Jobb későn, mint soha – mondta, és megfogta Russell karját. – Daniel, drágám, úgy gondoltam, jót tenne Russellnek, ha találkozna pár emberrel most, amikor próbálja ismét megtalálni a helyét Rushfordban. Kezdsnek pont megfelelő lesz.

Daniel csak végtelenül kevés ideig tétovázott, és máris válaszolt:

– Kiváló ötlet, Francesca! Mi lenne, ha körbevinnéd, és bemutatnád? – Azzal máris visszament az előző helyére, hogy folytassa a beszélgetést. Alátság szerint nem törődött már a jövevénnel, meghagyta Francescának, és Russell némileg elszigetelődött a helyiség közepén – ami elég világos üzenet volt.

Ezt szépen elintézte – állapította meg Thomas. – Francesca tényleg komplett hülye, ugye? Kíváncsi vagyok, tudatában van-e, hogy milyen pusztítást végzett. Erős a gyanúm, hogy nem. Ha lenne némi esze, Mr. Hidegvizes Mosakodásnak, Mrs. Erős Kávénak és Miss Taxi Hazának

mutatná be a fickót. De nem szívesen maradnánk le semmiről, nem igaz? Szóval, lemegyünk a földszintre? Az emeletet később is megnézhetjük.

Egyetértettem vele, és ismét belevetettük magunkat az immár lázasan pletykáló sokaságba. Julia néninek és Richard bácsinak nyomát sem láttam. Akínos jelenet első pillanataiban varázslatos módon abszorbeálódtak a falakat borító fapanelekbe.

Szobáról szobára jártunk, képtől képig, megcsodáltunk és véleményeztünk, mígnem a végén eljutottunk a könyvtárba. Alámpák égtek, de senki sem tartózkodott itt. Akeskeny és hosszúkás teremféleség végignyúlt a ház hátulsó részén. Afalak minden tenyéryi faltját polcok borították. Az ablakokon vastag, vörös függönyök lógtak. Minden bútor sötét keményfából és bőrből készült. Az egész roppant férfiasnak hatott. Francesca egyetlen jele a híres-neves portré volt, amely a kandalló felett függött, de jellemző módon dominálta az egész helyiséget.

Akép fantasztikus volt. Russell csodásan kapta el és dolgozta ki a ruha minden részletét, különösen a selyem ruhaujjak gyűrődései és fodrai vonzották a szemet. A finom csipkegallért gyors és biztos kézzel festette meg. Az arc hihetetlenül élethűre sikerült. Francesca egyenesen nézett ki a képből, az ajkain apró, rejtélyes mosoly játszott, mintha valami kellemetlen dolgot tervezett volna – vagy inkább, Francescát ismerve, azon töprengett, hogy mit egyen vacsorára. Valahonnan láthatatlan fény vetült a hajára, és megvilágított néhány, a sötét árnyékokban bujkáló vörös-arany fürtöt. A festmény, ahogy mondani szokták, igazi remekmű volt.

Nos – mondta csendesen Thomas. – Minden meg van bocsátva Russellnek. Ez elképesztő. Mi van a kezében?

Lábujjhegyre álltam, és rövid szemlélődés után közöltem:

– Egy apró üvegfiola.

Gondolod, hogy épp készül megmérgezni valakit, vagy pont az előbb tette meg?

– Ezt sosem fogjuk megtudni.

Russell miért hagyta abba a festést?

– Elhagyta a múzsája – feleltem a vállamat vonogatva.

Szerinted Francesca bánja már?

– Nem tudom. Talán nem is tudja, hogy mi a helyzet.

Hát, Russell biztosan bánja. A szegény, jó öreg Russell.

Meglepetten pillantottam Thomasra, mire magyarázni kezdett:

Francesca nagyon csúnyán bánik velem. Kíváncsi vagyok, tudja-e, hogy valószínűleg tönkretette Russell életét.

Megborzongtam. Már nem egy mérsékelt szórakoztató szappanoperának láttam az egészet, amit biztonságos távolságból nézek, és sokat töprengek rajta. Ez három ember élete volt. És tudtam, hogy igen, ha Russell Checkland nem szedi össze magát, akkor valóban végleg tönkremegy az élete. Ráadásul gyanítottam, hogy Daniel és Francesca sem kimondottan boldogok. Hirtelen nem is tűnt olyan rossznak az én padlástérbe zárt életem.

Képzeld el – mondta szelíden Thomas. – Képzeld csak el... Ott van előtted az egész életed, tele csillogással és ígérettel, és van egy nő, akiből ihletet merítesz, akit imádsz, aki a mindent jelenti számodra. Aztán egy nap felébresz, és a nő kikeringőzik az ajtón valaki mással, aki megadhatja neki az új játékszert, amire vágyik. Hogy éreznéd magad? Azt tudod, hogy Russell romba döntötte a lakását? Széttépte a vásznait, és kivágta az egészet egy kukába. És annyira tehetséges, Jenny. Annyi öröm látszik a festményein. És most az egész eltűnt. Kíváncsi vagyok, hogy Russell visszakaphatja-e valaha. És egyáltalán, akarja-e, hogy visszakapja.

Annyira szomorúan beszélt. Felé fordultam, felnyúltam, és gyengéden megérintettem a homlokát. Nem sűrűn simogattam meg. Thomas nem egy kis házi kedvenc volt.

– Kedveled őt, ugye? – kérdeztem.

Igen, kedvelem. Az apja ellenszenves alak volt. Az anyja, aki talán pufferként szolgált kettejük között, meghalt, amikor Russell annyira fiatal volt, hogy még szüksége lett volna rá. Az élete szerelme elhagyta. Még a tehetsége is elszállt. Szóval, igen. Dacára annak, hogy próbálja eltaszítani magától a világot, kedvelem őt.

Eszembe jutott az, amikor az imént oly sokáig néztünk egymás szemébe, és bevallottam Thomasnak:

– Én is.

Egy darabig még a képet bámultuk. Megittam az utolsó korty italomat is, és körülnéztem, hogy hová tehetném le a poharat. Ekkor egy kéz bukkant fel a semmiből, és valaki megkérdezte:

– Átvehetem?

Valahányszor efféle helyzetbe kerülök, szinte reménytelen eset vagyok. Nem tudtam, mit csináljak. Adjam oda neki a poharat? Hőköljek hátra? Ne vegyek tudomást Russellről? Rámosolyogjak? Végigvergődjek egy hosszú

köszönésen? És hol van Thomas, amikor szükségem van rá? Ó, igen, ott áll a szoba másik végében, és segítőkészen tanulmányoz néhány régi kötetet.

Russell felé fordultam, és ekkor első ízben alaposan megnéztem Russell Checklandet. Ahaja nedvesen tapadt a fejére. Gyanítottam, hogy végül mégiscsak bedugta a csap alá. Nem sokat változott az utolsó találkozásunk óta, bár a szeme és a szája körül akadt néhány új ránc. Az arca beesett volt, és ha Thomas jól mondta, hogy a vonásain régebben az öröm jelei látszottak, akkor azokra mostanra eltűntek.

Acsend kínosan hosszúra nyúlt.

– Minden rendben – mondta Russell kihívó hangon. – Azt mondták, maradhatok, ha rendesen viselkedek, és kinek a társaságában viselkednék rendesebben, mint a tiédben? Bár most, hogy kimondtam, én is érzem, hogy nem ez volt a legszebb bók. Ha gondolod, nyugodtan lekeverhetsz egy pofont.

Ó, de jó. Én voltam a biztonságos választás. Minden nő ilyeneket akar hallani. Egy röpké pillanatig azt kívántam, hogy bárcsak kiismerhetetlen és veszedelmes lennék, és bárcsak ne pillantgatnék újra és újra a portréra.

Tudtam, hogyan szabadulhatok meg Russelltől. Vettem két mély lélegzetet, Russell nyakkendőjének félig kibomlott csomójára szegeztem a tekintetemet, és belekezdtem a küzdelembe.

Totálisan rossz hatást értem el. Russell nem várt udvariasan, nem próbált segíteni, nem sóhajtott, és nem oldalazott el. Hanem azt mondta:

– Te jó ég, Jenny, ez rosszabb, mint akkor volt, amikor utoljára találkoztunk. Várj egy percet!

Szempillantás alatt eltűnt, én pedig ott ácsorogtam, a pohárral a kezemben, és próbáltam megérteni, hogy mi történik. Már el is felejtettem, hogy Russell mennyire tele van energiával, és milyen fürgén mozog.

Egy perc múlva visszatért, a kezében egy csésze kávéval, amit alátétlen egyensúlyozott, valamint egy vörös puncsral teli pohárral.

– Tessék, ezt most szépen idd meg – rendelkezett határozottan.

Akávéért nyúltam, de Russell rám szólt:

– Nem, az az enyém. Ez a tiéd! – És felém lökte a poharat. Óvatosan ittam belőle egy kortyot. Teljesen rendben volt. Egy kicsit csípte a nyelvemet, de máskülönben ártalmatlannak tűnt.

Russell beszélni kezdett, én pedig tovább kortyolgattam a puncsot. Azt is elfelejtettem már, hogy képes lenne szóval tartani Nagy-Britannia összes lakóját egy egész éjszakán át.

– Szóval, mit csináltál, mialatt én messze jártam? Amikor utoljára láttalak, a bizonyítványodat markolásztad, és fülig ért a szád, úgy vigyorogtál. Elvégeztél egy főiskolát? Vagy egyetemet? Mit csinálsz mostanában? Még mindig Rushfordban élsz?

Tétován és reménytelenül bámultam rá, mire rám vigyorgott, és az a hülye frufruja a szemöldökére hullott, és ekkor hirtelen elhatároztam, hogy megcsinálom. Csak azért is megcsinálom. Sikerülni fog.

Semmi sem történt.

Megint megpróbáltam.

Semmi sem történt.

Russell várakozva nézett rám, aztán látszott rajta, hogy leesett neki. Felém nyúlt, és két ujjal, szelíden megérintette az alkaromat.

– Ne haragudj – mondta halkán. – Akkora marha vagyok... és részeg is. És dühös is. Ezek egyike sem a te hibád. Szeretnéd, hogy békén hagyjalak?

Amennyire én láttam, Thomas nyomtalanul eltűnt. Vagyis tőle nem kaphattam segítséget. Megráztam a fejemet, és a kandallótól kissé távolabb álló, öreg bőrkanapéra mutattam.

– Jó ötlet – helyeselt Russell. – Olyannak érzem a lábamat, mintha valaki másé lenne. Bárcsak a nyelvemmel történe ugyanez. Nem akartalak megijeszteni. Annyira csinos vagy ma este, hogy mindenről megfeledkeztem.

Azt említettem már, hogy Russell Checkland egy vérbeli, nagy dumás sármőr?

Nagyon óvatosan ült le. Miután letelepedtem mellé, valamivel magabiztosabb lettem, és kellemes melegség áradt szét bennem.

– Na jó, akkor kezdjük újra az elején – mondta ekkor. – Örülök, hogy látlak. Jól vagy?

Bólintottam, és felhúztam a szemöldökömet.

– Igen, én is jól vagyok. Nyilvánvalóan nem ebben a pillanatban, és holnap utálni fogom magam, és az egész világot is, de emiatt majd holnap fogok aggódni. Mivel foglalkozol manapság? Dolgozol valahol?

Megráztam a fejemet.

– Akkor mit csinálsz? Na persze, neked valószínűleg nem kell dolgoznod, igaz? Megkaptad a szüleid pénzét. Hol laksz? Várj csak, még most is Kingdoméknál laksz?

Bólintottam.

– Egy pillanat... én huszonkilenc vagyok, akkor te mennyi is... huszonnyolc lehetsz. És most is azoknál az unalmas vén csontoknál laksz? Miért? Mi történt? Ó, a pokolba ezzel a marhasággal! Idd meg azt, és mondd valamit!

Mit is mondhattam volna neki? Azt semmiképpen sem, hogy vagy Julia nénivel élek, vagy egy különleges intézményben. Odatette a mutatóujját a poharam alá, finoman felfelé nyomta, és rám szólt:

– Idd meg! Segíteni fog. Ha mégsem, írsz nekem egy fogalmazást. Két oldalt arról, hogy „Miért élek a világmindenség legunalmasabb embereivel, amikor élvezhetném is az életet?”

Köhécseltem, ittam, és megint köhögtem.

– Ez az, hadd menjen! – biztatott Russell. – Seperc múlva beszédes hangulatban leszel. Ha én bedobok pár pohárral, nem tudom befogni a számat.

Nem egészen így működött, de eszembe jutott, hogy lehetek józan és félszeg vagy részeg és félszeg, és hogy egész életemben józan és félszeg voltam. Ittam még pár kortyot, és hátradőltem.

– Így már jobb – állapította meg Russell. – És most mesélj! Nem kell kapkodni. Úgy veszem észre, minél tovább kerülöm az itteni népséget, ők annál boldogabbak.

– Ismerem az érzést.

Hát ez meg honnan jött ki? Ó, igen. Belenéztem a félig üres pohárba, és arra gondoltam, hogy Russell talán nem hallotta azt, amit mondtam.

Russell a tüzet bámulta. Most, hogy nem nézett rám, a szívverésem lassulni kezdett. Egyre jobban ellazultam. Agörcsös dolgok oldódni kezdtek. Végiggondoltam, hogy mit akarok mondani, az egészet lecsökkentettem a lehető legkevesebb szóra, és belekezdtem.

– Úgy gondolták... az lesz a legjobb... ha itt maradok. Néha a dolgok eléggé... ezért én... ez volt a könnyebb. Jobb. Sokat olvasok. És tanulok is. Diplomát szereztem... tudod – mondtam, és elkeseredetten próbáltam érdekesnek mutatni magamat egy olyan valakinek, aki egy nap alatt több dolgot csinált, mint én egy év alatt.

Csakhogy Russellt nem tudtam átverni.

– De sokkal többet is tehetnél volna. Még most is tehetnél. Élhetsz Rushfordban, ahol a családod és a barátaid élnek. Nem azt mondom, hogy költözz Londonba, Leedsbe vagy Bristolba, de az biztos... – elakadt a

hangja, és rövid hallgatás után hozzátette: – Ne haragudj, tudom, semmi közöm hozzá. Csak úgy érzem, elvesztegeted az életedet.

Valami megvonaglott bennem, és egy pillanatra visszakerültem abba a hosszú, sötét korszakba, amikor a világom olyan kicsi volt, hogy még felállni sem tudtam benne. És azokra a hosszú, sötét éjszakákra gondoltam, amelyeken azon töprengtem, hogy miért vagyok annyira jelentéktelen, és mi lesz belőlem később, és próbáltam elfojtani a bensőmben ébredező pánikot...

Mindebből valami alighanem meglátszott az arcomon is, mert Thomas vágóban érkezett, és megállt mellettem. Aközelsége biztonságérzetet adott. Apajzsom, ami megvéd a világtól. Ahajamba fújta forró lélegzetét, ami nyugtató hatást gyakorolt rám.

Russell már lerakta a csészéjét, és most másfelé nézve megszólalt:

– Az jár a fejemben, hogy alighanem komoly károkat okoztam ma este, és nem csak magamnak. Bocsáss meg nekem, Jenny. Néha azt hiszem, nekem nem volna szabad rendes emberek közé mennem.

Valahonnan a semmiből megint az mondtam:

– Ismerem az érzést.

– Igen, ismered, hogyne – felelte, és ismét hátradőlt. – És te sokkal jobban viseled ezt, mint én.

– Nem. Nem, szó sincs róla. Te legalább... harcolsz és visszavágsz. Te kimész a házadból, és rákényszeríted a világot, hogy figyeljen rád. Te szabad vagy... jöhetsz-mehetsz, ahogy jól esik. Neked vannak társasági tapasztalataid. Van tehetséged. Te... az lehetsz, ami lenni szeretnél. Én minden egyes napon csak ülök a szobámban, amit gyűlölök, de képtelen vagyok elhagyni, mert... túlságosan félek szembenézni a következményekkel.

Te jó isten... – hüledeztem magamban. – Tényleg ezt mondtam? Tényleg ennyit beszéltem?

Russell azonnal lecsapott.

– Milyen következmények? – kérdezte kíváncsian.

Ó, mi a pokol... Megbillenttem a poharat, és megittam az utolsó korty puncsot, közben élveztem azt a kellemes, meleg érzést.

– Vagy a családommal élek, vagy be kell költöznöm egy valamilyenfajta... otthonba. Így szól az egyezés.

– De miért? – kérdezte meglepetten. – Mi bajod van?

Aszememet kidüllesztve, ingerülten meredtem rá.

– Nem, nem úgy értem – hadarta sietve. – Én úgy tudtam, egy kis dadogás még nem ok arra, hogy berakjanak valakit egy zárt intézménybe.

– Hát, nem hiszem, hogy... a Broadmoor Elmegógyintézetre gondolnak.

– Egyáltalán nem kéne gondolniuk semmire. Baromság az egész, Jenny. Biztosra veszem, hogy jót akarnak neked, de talán eltúlozzák azt, hogy védeni akarnak. Szerintem nem lenne semmi bajod, ha néha kimozdulnál. Ne feledd, velem beszélsz. Én nagyon is meg tudlak érteni. Ki kéne mozdulnod otthonról, hogy gyakorolj. Minél többször. Beszélj a boltokban az eladókkal. Kérdezd meg a járókelőktől, hogy mennyi az idő. Komolyan beszélek, Jenny. Azért leszel ideges, mert nem tudsz rendesen beszélni, és azért nem tudsz rendesen beszélni, mert ideges leszel. Meg kell szakítanod a kört.

– Az nem olyan egyszerű – tiltakoztam a fejemet rázva. – Ha ez a dolog nem múlik el gyerekkorban, akkor az esély...

– Engem nem érdekelnek az esélyek – vágott közbe Russell. – Teremtsd meg magadnak a lehetőségeket. Most, ebben a pillanatban is beszélgetsz velem.

– Ez az alkohol hatása.

– Egyetlen gyümölcsperc? Kötve hiszem. Bízz magadban, kislány. Vagy a másik megoldás, hogy kezd a napot pár vodkával. Nekem bejött.

Szerettem volna látni Thomas ábrázatát, de elfordította tőlem. Lehet, hogy röhögött?

– Ó, igen – feleltem gúnyos hangon. – Mostantól ébredés után... nem azon fogok töprengeni reggelente, hogy mivel töltssem az előttem álló órákat, hanem... előkapok egy palackot a párna alól, és... – itt elakadtam. És mi lenne? Megtenném, ha tehetném? Ha lenne választásom, melyiket választanám? Rémisztő szakadék tátongott a lábam előtt. Ezért szoktam inkább a szobámban maradni.

– Nos, én nem arról beszélek, hogy stoppolj, és keresztbe-kasul utazd be Indiát, az isten szerelmére. Kezdd el kicsiben. Tessék, egy ötlet. Mit tudsz a vödrökről?

Ekkor döntöttem el, hogy nem szabad több szeszt innom. Nyilvánvalóan a legkevésbé sem bírtam, és máris csinált valamit az agyammal. Ugyanakkor, erre a kérdésre tudtam a választ.

– Ilyen műanyag ízék – mondtam büszkén. – Sokféle színűek lehetnek. Vagy fémből készülnek. Fényesek. Vannak rajtuk lyukak. Van erről... egy dal. És amikor valaki meghal, arra azt mondják, hogy felrúgta a vödrot.

– Kiváló! – örvendezett Russell. – Nem kérdés, hogy komoly szaktekintély vagy. Holnap délelőtt mit csinálsz?

– Semmit – feleltem tétovázás nélkül.

– Az jó. Akkor találkozunk a posta előtt fél tizenegykor. Ne, inkább legyen tizenegy. Szükségem lesz némi heverészésre. Segíthetsz nekem vödröket vásárolni.

Vigyázat – figyelmeztetett váratlanul Thomas. – *Jön valaki.*

Felnéztem, és a roppant boldogtalan Richard bácsit pillantottam meg, amint felém tart.

– Igen – mondtam Russellnek. A következő pillanatban a nagybátyám már előttünk állt, és máskülönben szelíd arcán aggodalmas kifejezés honolt.

– Á, Russell – mondta –, hallottam, hogy itt vagy.

Russell felállt, és hirtelen riasztóan józannak tűnt.

– Jó estét, Richard. Jenny és én épp arról mesélünk egymásnak, hogy mi történt velünk, mióta nem találkoztunk.

Anagybátyám rám nézett, aztán az asztalon álló pohárra, és vészjósuló hangon megkérdezte:

– Jenny? Te... ittál?

Nem tudtam eldönteni, hogy mit kezdjek el: nevetni, sírni, csuklani vagy pánikolni.

Szokás szerint minden összetömörült bennem, biztonságot keresve, és semmi sem jött elő a csomóból.

– Te jó ég! – mondta felháborodást színlelve Russell. – Jenny természetesen nem ivott. Hacsak a kávé nem számoljuk bele. – Tette hozzá az alátétlen álló csészére mutatva.

– Jenny, jól tudod, hogy a nénikéd nem szereti, ha kávé iszol. Nagyon erős stimuláló hatása lehet.

– Legyen már szíved, Richard, ez egy parti – szólt közbe Russell. – Hadd szórakozzon már egy kicsit.

Tudtam, hogy magában kineveti a nagybátyámat. És arra gondoltam, hogy talán engem is.

– Persze, tisztában vagyok azzal, hogy egy kávé...

– Még nem fogja elindítani Jenny az örök kárhozat felé vezető úton – fejezte be a bácsikám helyett Russell.

Felálltam, és Russell megtámasztott, közben gyorsan úgy tettünk, mintha kezet fognánk.

– Jó, hogy újra találkoztunk, Jenny – búcsúzott mosolyogva.

Bólintottam, és ez egyszer hálás voltam, hogy senki sem várja tőlem, hogy mondjak valamit, de nagyon is éreztem, hogy Richard bácsi kissé rosszállóan néz rám. Visszamosolyogtam Russellre, aki kacsintott, és azt súgta hangtalanul:

– Vödrök! Ne felejtsd el!

– Gyere, Jenny – hívott a nagybátyám. – Fél tíz van, és a nénikéd eléggé fáradt már.

– Legyen inkább négy oldal! – szólt utánam Russell, mialatt engedelmesen követtem a nagybátyámat, és elhagytam a könyvtárat.

Thomas mellett bandukolt, a megszokottnál valamivel közelebb, és időnként – szinte feleslegesen – halk horkantást hallatott.

Hát ilyen volt az én első partim.

Nem sokkal utána megkaptam életem első házassági ajánlatát.

* * *

Másnap korán ébredtem, és máris elfogott az izgatottság. Meg volt beszélve egy találkozó. Találkozni fogok valakivel. Úgy éreztem, végre lett célom és rendeltetésem.

Még csak fél hét van – szólalt meg a sarokban álló Thomas. – Még nem is világosodik, és majdnem tizenegykor feküdtél le. Fáradt leszel.

– Igen, nagyon vicces.

Csinálj magadnak egy csésze teát, és fekjüdj vissza.

Pontosan ezt tettem.

Atea felénél jártam, amikor kételyeim támadtak.

– Gondolod, hogy elfelejti?

Nem.

– Eléggé részeg volt.

Amikor veled beszélt, nem volt az.

– Mi lesz, ha meggondolja magát?

Nem. Egy férfinak mindig szüksége van vödrökre.

– Mi lesz, ha nem jön el?

Akkor nem lesz ott 11-kor, és te csalódott leszel, mert potyára mentél oda, ami az emberi faj tagjainak 99 százalékával megesik néha. Pont úgy jársz, mint egy igazi ember.

– Még most is kedveled?

Igen.

Ittam még egy kis teát, és a szemhéjamat félig leeresztve néztem őt.

Sóhajtott egyet, és hozzátette:

Igen, szerintem ő is kedvel téged. Te jó ég, ez tisztára olyan, mintha megint egy tizenéves kamasszal élnék együtt.

* * *

Fél kilencre készen álltam az indulásra. Thomas tízig visszatartott, de végül feladta, és azt mondta, hogy majd nagyon lassan sétálunk, és útközben nézegetjük a kirakatokat. Így aztán nagyon lassan sétáltunk, és útközben nézegettük a kirakatokat. Esett az eső, és én folyton megböktem az embereket az esernyőmmel.

Thomas végül elfogadta, hogy az lesz a legjobb, ha odamegyünk a postához, és ott várunk.

Mielőtt kiszúrod valakinek a szemét.

Idegesen toporogva vártunk még tizenöt percet.

– Nem fog eljönni – jegyeztem meg letörten.

Még nincs tizenegy. Russell egyedülálló férfi, kegyetlenül másnapos, és parkolóhelyet keres. Szerencsésnek mondhatjuk magunkat, ha délig beesik. Csak nyugi.

Így hát a lépcsőn ácsorogtunk, és az eső elől menekülő embereket néztük. Alig pár perccel tizenegy után hangos dudálást hallottunk. Russell Checkland egyszerűen oldotta meg a parkolási problémáit: megállt ott, ahol akart, és várta, hogy az utasai odamenjenek hozzá.

Átvágtam a parkoló kocsik között, majd Russell áthajolt az anyósülésre, és kinyitotta nekem az ajtót.

Esernyő! – emlékeztetett Thomas, helyesen feltételezve, hogy ezen a reggelen az én esetemben a józan ész szabadságra ment. Megküzdöttem az ernyővel. Mire becsuktam és elraktam, mögöttünk már tucatnyi duda bömbölt, ráadásul elindult felénk Mrs. Pargeter, a mi szép szélesre terebélyesedett parkolási ellenőrünk.

Kipirulva és vizesen estem be Russell öreg Land Roverébe. Furcsa szaga volt, és a tükörről féloldalasan lógó, fenyő formájú illatosító izé rég feladta a harcot.

– Jó reggelt – köszönt Russell, és besorolt a forgalomba, amivel újabb dudálássorozatra készítetett másokat. – Ronda egy időnk van. Na, nagyon neked estek tegnap éjjel?

Megráztam a fejemet. Amint hazaértünk, szépen elslisszoltam a padlástérbe, és azt hiszem, Julia néni és Richard bácsi annyira

megkönnyebbültek attól, hogy nem kell leporolniuk a szülői tapasztalataikat, hogy szó nélkül elengedtek.

Kérdezd meg tőle, hogy hogy van – javasolta Thomas. – Ne feledkezz meg a jó modorról.

– És te hogy érzed magad?

– A lehető legjobban. Úgy aludtam, mint akit lecsaptak. Kiválóan érzem magam. Jennykkel találkozom. Vödröket veszek.

– Minek?

Istennek hála, Russell nem akadt fenn azon, hogy általában egy-egy szóval kommunikálok, és különben is, annyit tudott beszélni, hogy az bőven elég volt kettőnknek.

– A tető miatt – felelte. – Az északi oldalon beázik. Apám pár évvel ezelőtt helyrehozta a tető többi részét, de azt az oldalt kihagyta, mert nem volt olyan rossz állapotban, de most már igen. Hát ezért kellene a vödrök.

– Nem lehet megjavítani?

– De, könnyen, ha történetesen van pár ezer fontod. Nekem nincs, úgyhogy csak beugrok a barkácsáruházba, és harmincből megúszom. Okos, mi?

Bólogattam, és ekkor tócsákon átgázolva begurultunk a parkolóba. Én még sosem jártam ilyen helyen. Szinte biztos vagyok abban, hogy Richard bácsi sem, és teljesen biztos, hogy Julia néni soha. Megpróbáltam elképzelni, hogy Francesca hófehér, szellős ruhában ide-oda libben a sorok között, hogy habarcsot és szigetelőhabot vásároljon, de nem sikerült. Tényleg nem jött össze.

– Erre gyere – kérte Russell, azzal elindult, én pedig a nyomába szegődtem.

Thomas roppantmód élvezte a helyeztet.

Fúúú, ezt nézd meg! Az meg mi? Afene egye meg, miért nem jártunk még itt soha? Ez a hely varázslatos! Ez vajon mire jó?

Megtaláltuk a vödröket. Műanyagból készültek, és ezernyi színben pompáztak.

– Milyen színűt szeretnél? – kérdeztem.

– Mindegyiket – felelte Russell, és nyolcat bedobott a kocsiba. – Gyere, ugorjunk át a kertészeti részlegbe. Megnézzük, árulnak-e fémvödröket is. Kéne pár új a hamunak és Boxernek.

Adélelőtt kezdett kissé szürreális színezetet ölteni.

Bekerült a gyűjteménybe két galvanizált példány is, aztán beálltunk a pénztár előtt kanyargó sorba.

Russell elővette a tárcáját, és a homlokát ráncolva nézegette.

– Gond van? – kérdeztem halkán.

– Próbálok emlékezni, hogy melyik az a kártya, amit a legkevésbé valószínű, hogy elutasítanak. Próbáljuk meg a... ezzel a késsel.

Hogy létezik olyan, hogy elutasítják a kártyát, az egy teljesen új világ volt a számomra, és lélegzet-visszafojtva vártam az új élményt. De ezen a napon nem jött össze. Meglepően sok elektronikus pittyes és sípolás kíséretében átjutottunk a pénztáron.

Russell a fénysebességnél éppen csak kicsivel lassabban tartott a kijárat felé. Thomas húzta az időt.

Nahát... – mondta, és még egyszer körülnézett –, *ki hitte volna...?*

– Gyere már – kértem tőle nyugtalanul, mert féltem attól, hogy itt maradunk. Könnyen el tudtam képzelni, hogy Russell a frissiben beszerzett vödrök miatti izgalmában nélkülünk hajt el. A parkoló felől dudaszó hallatszott.

Arra számítottam, hogy hazavisz, vagy legalábbis kirak a posta előtt, és ezzel számomra véget ér a nap, ám a másik irányba kanyarodott.

– Hová megyünk?

– Jaj, bocs, mást is tervezteél mára? Annyira esik, hogy minél hamarabb haza akarok érni, hogy megfogjam a vizet. De gond nélkül kirakhatlak valahol, ha szeretnéd.

Az biztos, hogy egyelőre nem akartam hazamenni.

– Nem, menjünk csak.

Russell ismét gyorsított, és végigszáguldottunk az utcákon, átvágtunk Whittingtonon, mígnem kiértünk a másik szélén. Közvetlenül a Kacsászaton túl Russell ráfordult egy keskeny útra, és pillanatokkal később megérkeztünk a Frogmorton farmra, ami pontosan úgy nézett ki, mint ahogyan emlékeztem rá egy sok-sok évvel korábbi látogatás nyomán.

Ahosszú, zezugos épület egy része kőből épült, más része vörös téglából, és számtalan kémény meredt ki belőle. A furcsa formájú ablakok úgy néztek ki, mintha találomra hajigálták volna rá őket a falakra. Az udvart különös építésű, ismeretlen rendeltetésű melléképületek vették körül, és rajta túl hatalmas mező terült el.

Akapu nyitva állt, és mi egyenesen begurultunk az udvarba.

– Nem akarsz a főbejáraton át bemenni, ugye? – kérdezte Russell.

Megráztam a fejemet.

– Az jó, mert egy ideje nem lehet kinyitni. Erre gyere!

Elosztottuk a vödröket, és követtem Russellt a házba.

Emlékeztem még az előszobára, valamint a nedves kabátok és gumicsizmák jellegzetes szagára. Russell áthajszolt a helyiségen, és egyenesen berobogtunk a konyhába.

– Hahó, Mrs. Crisp, ezt nézze meg! – harsogta Russell vidáman. – Vödrök!

Tényleg Mrs. Crispet pillantottam meg. Még itt volt. Egy kicsit kikerekedett, egy kicsit megöszült, a szeme kissé zavarosabb lett, de máskülönben pont úgy nézett ki, mint régen.

Emlékeztem még rá, hogy sokszor hozott nekünk kekszet és gyümölcsöt, és hogy mindig furcsának éreztem az illatát, mígnem Julia néni egyszer elment ebédelni a barátnőivel, és akkor rájöttem, hogy ez bizony a sherry illata. Mrs. Crisp a tűzhelynél állva kavargatott valamit, de most megfordult, megtörölte kivörösödött kezét egy apró törölközőben, és közelebb lépett hozzánk.

– Miss Dove, nagyon örülök, hogy ismét találkozunk – mondta, és nagy megkönnyebbülésemre elvette tőlem a vödröket.

Én csak mosolyogtam és bólintottam.

– Csevegésre nincs idő! – rikkantotta Russell, és a másik ajtó felé lódult. – Gyerünk, Jenny!

Mrs. Crisp a szemét forgatta. Visszavettem a vödröket, és követtem Russellt.

– Valaminek nagyon finom illata van – mondtam Thomasnak. – Szerinted meghívják minket ebédre?

Teljesen biztos vagyok benne – felelte, és derűsen nézett rám.

Fent, a padláson gondosan elhelyeztem a vödreimet a nedves foltokon. Avízcseppek kopogása lehangoló volt, de furcsa módon zenei is. Russell sóhajtott egyet. Felnéztem, és itt-ott apró fénypontokat és keskeny sávokat láttam.

– Annyira azért nem vészes – mondta Russell mentegetőző hangnemben. – Acserепek szilárdan ülnek a helyükön. Az alsó részüket kell telenyomni valamivel, és az eresztékeket kéne még bevonni kátránypapírral vagy valami ilyesmivel, és minden rendben lesz. De nyárig nem fog menni.

– Az időjárás miatt? – kérdeztem, és örültem, hogy villoghatok egy kicsit a tudásommal.

– Nem azért, hanem azért, mert akkor lesz esedékes a bérleti díj.

Alighanem meglepetten nézhettem rá, mert magyarázni kezdett:

– A földem java részét bérbe adom az egyik szomszédomnak. Birkákat legeltet rajta. Behajtja őket a mocsárból, hogy itt teleljenek, és hogy lebabázzanak. Amiért szerintem roppant hálásak neki. Én biztosan az vagyok. Alényeg az, hogy az idei bérleti díjból fogom megcsináltatni ezt – tette hozzá a tetőre mutatva. – Pillanatnyilag más dolgokra költöm azt, ami van.

Felvontam a szemöldökömet.

– Festésre. Bevezettettem a központi fűtést, a tavalyi bérleti díj arra ment el. Sőt, kicsivel többet vitt el. De megvan, és most már legalább nem fagyoskodunk. Ez a tetőszakasz lesz az utolsó nagyobb munka. Most nekilátok felkenni két réteg magnóliaszínű festéket, felcsiszolom a padlókat, és kész, ennyi, amíg a kémények nem omlanak le, vagy amíg nem bukkanok rá korhadás vagy valami efféle ocsmányság nyomaira. Szeretnél körülnézni?

Lelkesen bólintottam.

– Akkor gyere! – vezényelt Russell, azzal elkapta a csuklómat, és magával vonszolt.

A földszinten kezdtük.

Akonyha tekintélyes méretű volt, a padlóját terrakotta kőlapok borították. A falak mentén porcelánokkal teli üvegszekrények álltak. Közepét hatalmas asztal foglalta el, amelyet össze nem illő székek vettek körül. Julia néni gondosan összehangolt dizájnsivatagával ellentétben itt minden meleg, kényelmes, megviselt és felséges illatú volt. És akadt itt egy terebélyes, ódivatú vas tűzhely is, amely egyben meleg vizet is szolgáltatott.

– Ott van a kamra, elég tágas – közölte Russell, és mutatta az irányt. – Azon az ajtón túl terül el Mrs. C. birodalma. Oda senki sem léphet be. Ott tartja az összes volt szeretőjét, a falhoz láncolva. Éjszakánként, amikor minden elcsendesedik, néha hallani lehet a szánalmas nyöszörgésüket. Annyira szomorú...

– Tűnjön el innen! – förmedt rá Mrs. Crisp, és Russell felé csapott az apró törölközővel. – Harminc perc múlva ebéd. – Rám nézett, és megkérdezte: – Szereti a báránysültet és a barackos casserole-t?

– Meghívnak ebédre?

Én megmondtam – jegyezte meg Thomas.

– Bocs, Jenny, elfelejtettem szólni.

– Nem! – vágott közbe határozottan Mrs. Crisp. – Elfelejtette megkérdezni a hölgytől!

– Igen, ez igaz. Szóval, Jenny, szeretnél itt ebédelni?

Eszedbe se jusson nemet mondani – morogta Thomas.

Átmentünk az étkezőbe, egy jókora, sivár helyiségbe, amelynek az összes spalettája csukva volt. Russell kinyitotta az egyiket, hogy jobban lássunk, de kár volt. Ezt ő maga is hamar belátta, és visszacsukta a spalettát.

A folyosó másik oldalán egy kisebbfajta nappaliba léptünk be. Ez már sokkal szebb volt. Az ablaka a rettentően elhanyagolt kertre nézett, és sokkal otthonosabbnak hatott, mint az étkező.

– Itt szoktál enni? – kérdeztem.

– Nem, rendszerint a konyhában szoktam enni. Egyidőben ott is aludtam. Szeretem alaposan kihasználni a helyiségeket.

A következő helyiség a régi időkben szalon lehetett, de valaki lebontott egy-két falat, és így egy nagyon nagy tér keletkezett, amelyből két ódivatú erkélyajtó nyílt a kertbe. Az egyik végében falépcső vezetett felfelé a félhomályba. Anagy méretű kandalló hideg és üres volt, a bútorzat jellegtelen és szomorú... De szép is lehetett volna. Apadlót valódi faparkettával burkolták, és a falakon rengeteg hely akadt könyveknek és művészeti alkotásoknak. Biztosra vettem, hogy nagyon kellemessé lehetne varázsolni.

Ezekben a percekben nem vettem észre, hogy Russell Checkland rá nem jellemző módon hallgatag, és engem figyel, hogy mit szólok az egészhez.

Alépcső közelében kétszárnyú ajtó állt, és amikor rámutattam, Russell közölte:

– Egy kisebb előtérbe vezet, és a főbejárathoz, aminek az ajtaja jelenleg nyithatatlan. Ami mellesleg roppant hasznos, mert elbátortalanítja a hívatlan látogatókat. És most felmegyünk az emeletre.

Alépcső csodaszép volt, és szilárd, akár egy sziklatömb. Viszont a fokokról hiányzott a szőnyeg, emiatt hangosan nyikorogtak, és könnyen megsúsztatott rajtuk az ember talpa.

– Tudom – mondta Russell, noha egy szót sem szóltam. – Majd egyszer. De addig is, legyél óvatos. Fogadni merek, hogy Julia néni nem tudja, hogy itt vagy. Vagyis, ha legurulsz, csak kilököm a kocsiból az élettelen testedet valahol az út mellett, és úgy teszek, mintha sosem ismertelek volna.

Ez akkor valahogy viccesnek tűnt.

Alépcső egy jobbra-balra elnyúló folyosóba torkollott. Arövidebb szakasza két nagy hálósobához vezetett.

– Az az enyém – közölte Russell, és rámutatott a folyosó végében álló ajtóra. Három keskeny lépcsőfok vezetett fel hozzá. Eszembe jutott a múlt éjszaka, és eltűnődtem azon, hogy Russell talán azért alszik néha a konyhában, mert túl részeg ahhoz, hogy felvergődjön azon a három fokon. Nem ajánlotta fel, hogy megmutatja a szobáját. Gyanítottam, hogy az ágy nincs bevetve, és zoknik, illetve szennyes alsógatyák hevernek a padlón. Vagy talán Francesca van odabent – anyaszült meztelenül, elnyúlva fekszik az ágyon, és Russellt várja.

Szedd össze magad – szólt rám Thomas, és én megpróbáltam engedelmeskedni.

Amásik szobát viszont megnéztem, és kellemesnek találtam. Rend és tisztaság uralkodott benne. Akét magas ablak jókora ágyat fogott közre. Abal oldali falban két beépített ruhásszekrény kapott helyet, közöttük pedig a kandalló, amelyben gázégő volt, ami ugyanúgy igazi lánggal ég, mint a tűzifa. A jobb oldali falnál magas komód állt, az ajtóval szemközti előtt pedig apró fésülködőasztal. A levegőben tisztítószer friss illata szállongott. Úgy gondoltam, hogy egy festés után nagyon csinos kis szoba lenne, főleg ha kerülne bele egy-két szőnyeg és falikárpit.

És óhatatlanul felvetődött bennem a kérdés: Russell ezt Francescának csinálta meg?

– És ez a legjobb rész – mondta Russell. – Gyere, nézd meg!

Egy ingatlanügynök gyorsaságával és céltudatosságával robogott előre. Asarokból nyíló kis ajtón kilépve lementünk egy hat fokból álló rövidke csigalépcsőn. Egy kisebbfajta, de modern fürdőszobába érkeztünk. Zuhanykabin, kád, mosdókagyló, vécészsze, minden volt benne, ami kell.

– Hát nem óriási? – kérdezte lelkesen Russell. – Úgy gondoljuk, hogy valaha a szobalány szobája lehetett. Vagy talán gyerekszoba. Mit gondolsz?

Körülnéztem és mosolyogtam.

– És még mindig nincs vége!

Felmentünk a lépcsőn, átvágtunk a hálósobán, végigügettünk a folyosón, és a lépcső tetejénél balra fordultunk.

– Három kisebb háló, és egy családi fürdőszoba – közölte Russell.

Rámutattam a folyosó végén álló ajtóra.

– Ó, az a műtermem. Oda nemigen szokott bemenni senki. Éhes vagy?

Bólintottam, és hangos nyikorgás kíséretében lementünk a földszintre. Russell szorosan fogta a csuklómat, amíg le nem értünk.

Az asztal már megterítve várt minket. Mrs. Crisp a kezében egy csésze teával kifelé tartott.

– Kettesben hagyom magukat – mondta, és becsukta maga mögött az ajtót.

Russellre pillantottam, mire ő kapásból közölte:

– A délutánokat rendszerint a szobájában tölti. Tudod... a volt szeretők.

Nagy bölcsen bólogattam.

Russell nem mondott mást, ami szokatlan volt tőle.

Az ebéd felséges volt, és egy szelet házi készítésű sajt zárta le. Avégén hátradőltem, élveztem a nyugalmat, és rám tört az álmosság.

Most szépen megtanulod, hogy nem kelsz fel hajnalok hajnalán csak azért, mert randevúd van – jegyezte meg minden együttérzés nélkül Thomas.

– Ez nem randevú – tiltakoztam.

Ó, tényleg? Akkor, ha megbocsátasz, most megyek, és kinézek az ablakon.

És valóban ezt csinálta. Legfeljebb az esőt nézhette, mást nemigen, úgyhogy a jó ég tudja, mire ment ki a játék.

Én nekiálltam kávéfőzni, Russell pedig bepakolta a mosogatógépbe a tányérokat.

– Ha szeretnél átmenni egy másik szobába, megtehetjük – mondta aztán –, de szerintem a konyha melegebb és kényelmesebb.

Bólogattam.

– Szóval, mit gondolsz? – kérdezte.

– Nem sokat változott. Kicsivel... rozogább. Sok munka kell ide.

– Hmmm – hümmögött Russell. – Mrs. C. figyelmeztetett, hogy ezt ne kérdezzem meg... sőt, valósággal őrjöng, mióta megemlítettem neki, de egy ideje már töprengek rajta... szóval, volna kedved segíteni?

– Nekem?

– Igen, nem olyan bonyolult dolog. Arra gondoltam, hogy én csiszolnék, és előkészítenék mindent, te meg jönnél utánam a festőhengerrel, és tessék – lenne még egy befejezett szoba. El tudod képzelni, mennyivel jobban nézne ki az a hálószoba, ha friss festék lenne a falakon? Bekapcsoljuk a rádiót, és énekelgetünk munka közben. Mit szólsz hozzá?

– Én még... sosem festettem le semmit.

– Nyugi, nem nehéz. Nem lehet az. A férfiak képesek rá. Mondj igent!

Eszembe jutott, hogyan éreztem magam ezen a reggelen – csakis ezen a reggelen – attól, hogy van valami, amit alig várok. És ezek szerint más napokon is megtapasztalhatom ezt. Újra átélhetem azt az izgalmat.

Lendületesen bólogattam, és szélesen mosolyogtam.

– Benne vagy? Ez óriási! Akkor feleannyi idő alatt végzünk. Nem kell aggódnod. Akönnyebbik része esik rád. Anehéz munka az enyém.

Ha ezt elhiszed, mindent el fogsz hinni – jegyezte meg Thomas.

– Jó van, akkor holnap felveszlek a megszokott helyen.

Hé, van megszokott helyünk!

– Mit szólnál a tíz órához? Itt ebédelsz, és hazaviszlek fél három vagy négy felé. Itt hagyhatod a festékes ruhádat.

Ismét bólíntottam, és a szívem dalolt az izgatottságtól.

– Mit mondok Julia néninek? – kérdeztem Thomastól.

Miért kérdezné meg? Megkérdezte valaha, hogy mivel töltöd a napjaidat?

Ez igaz volt.

– Kérsz még egy kávé, amivel megünnepeljük, hogy ezennel belépsz az ingyen dolgozó, agyonhajszolt munkások közé?

Csordultig töltötte a bögrémet – két kávé egyetlen óra leforgása alatt. Tudtam, hogy ezért a pokolra kerülök, de roppant vidáman néztem elébe. És ekkor meghallottam, hogy autó érkezik az udvarba. Egy megrázó pillanatig azt hittem, hogy Julia néni varázslatos módon kitalálta, hogy hol vagyok, és elküldte értem Richard bácsit.

Két ismeretlen lépett be, és én ösztönösen elhúzódtam tőlük.

– Sziasztok! – köszönt a férfi. – Te Russ, a lovadra ráférne egy kis mozgás.

Rájöttem, hogy Boxerről beszél. Az egyik fényes vödröt neki vettünk.

– Tudom, de nem szereti az esőt.

– Máig nem tudom, hogy mi szállt meg, amikor megvetted azt a gyáva nyulat.

– Tudod, sok pénzt buktam rajta pár évvel ezelőtt. Az ilyesmi köteléket teremt.

– Szia! – köszönt rám a férfi, miután minden erőfeszitésem ellenére meglátott. – Nem várom meg, amíg Russell bemutat minket egymásnak. Kábé annyi illemtudás van benne, mint egy bicikliben. Andrew Checkland vagyok. Az úristen ne vegye vétkemül, de az unokatestvére vagyok ennek az alaknak, bár ezt igyekszem titkolni. Kérlek, te se mondd el senkinek.

Ő pedig... – körülnézett, és meglepetten folytatta: – Hová lett? Egy perce még mögöttem volt, az tök biztos. Hahó!

– Ne hahózz nekem! – szólt rá a társa, és beugrált az ajtón, közben megpróbálta lerángatni magáról sáros cipőjét. Amagas, szőke lány hátrahúzva és szoros kontyba fogva viselte a haját, amivel jócskán kihangsúlyozta erős pofacsontját. Enyhe akcentussal beszélt. Később megtudtam róla, hogy német. – Kéne egy kis segítség ezzel a vacakkal!

– Ötszáz pár cipőd van – vágott vissza Andrew. – Hogyan felejthetted el, hogy hogyan kell levetni őket?

Russell gyorsan odatolt egy széket a lánynak, hogy ne essen el.

– Tessék, Tanya – mondta. – Ül le, mialatt azzal a gonosz angol cipővel harcolsz. Engedd meg, hogy bemutassam az ebédre meghívott vendégemet, Miss Jenny Dove-ot. Jenny, ez itt egy amolyan fél-unokatestvér, akit szánalomból tartok magam körül, ő pedig a lehetetlenül szép Miss Tanya Bauer, aki konokul nem hajlandó elhagyni Andrew-t érterem.

Ők ketten szép pár voltak. Russellt is a maga módján jóképűnek tartottam, de nem vehette fel a versenyt a konvencionális férfiideált megjelenítő Andrew-val. Fel lehetett fedezni közöttük némi hasonlóságot, de Russell arca hosszúkásabb és csontosabb volt. És Tanya valóban lélegzetelállító szépség volt.

Kedvesen rám mosolygott, és odaszólt nekem:

– Most inkább nem fognék kezét, mert mocskos a kezem, mint mindig, valahányszor beugrok Russellhez, és ez a ház csak tovább ront a helyzeten, de nagyon örülök a találkozásnak.

Visszamosolyogtam rá.

– Én is örülök – közölte Andrew, és leült az asztal másik oldalára, pont velem szemben. – Találkoztunk már?

– Az isten szerelmére, Andrew! – förmedt rá Russell. – Adj már egy esélyt a lánynak! – Felém fordulva, jóval szelídebben folytatta: – Ő is egy született Checkland. Nem tehet róla, hogy ilyen. Ne tévesszen meg a felszínes csillogása. Csakis engem figyelj.

Akonyha másik végében Tanya feladta a cipővel vívott harcot.

– Meg sem mozdul, és letört az egyik körmöm – jelentette be fennhangon.
– Andrew, légy szíves, hozz egy kávé!

Andrew mélyet sóhajtott, és kerített két bögrét.

– Friss a kávé? – kérdezte gondterhelten.

– Majdnem.

Andrew megtöltötte a két bögrét, és az egyiket odavitte Tanyának.

– Parancsolj, hivatalos szerelmem. Akávé elúzi a fájdalmat.

– Szóval... – mondta Russell –, ne hidd, hogy nem úszom a boldogságban, amiért láthatlak titeket, de miért jöttetek ide? Sokáig maradtok?

– Öt percünk van arra, hogy megnézzük Boxert, a házat és téged. Ebben a fontossági sorrendben. És persze, hogy megismerkedjünk ezzel a varázslatosan szép hölgygel. Még egyszer üdv, Jenny!

Megint rámosolyogtam, és úgy éreztem, kedves a fiú. Viszonzás gyanánt rám kacsintott.

– Ezt fejezd be! – hördült fel Russell.

Nézz csak magadra – suttogta Thomas. – *Tegnap ilyenkor egy férfi sem volt a láthatáron, és most kettő is itt van neked. Képzeld el, meddig jutsz el hétvégéig!*

– Láttátok a lovat. Aház kapott pár új vödört – sorolta Russell. – Én jól vagyok. Most már elmehettek.

Andrew fenéig ürítette a bögréjét.

– Sajnos. Vannak más pácienseim is. Páciensek, akik – bármilyen hihetetlen – fizetnek. A lovad remekül van, Russ. Csak add neki a tablettákat, amíg el nem fogynak, és olyan lesz, mint új korában.

Mialatt kettejüket néztem, feltűnt, hogy Andrew figyelmesebben fürkészi Russellt, semmint indokolt lett volna. Aztán rájöttem, hogy nyilván hallott az éjszakai eseményekről, és eljött, hogy megnézzze az unokatestvérét. Az előbb, amikor bemutatkoztunk, rögtön megkedveltem őt, de most még jobban kedveltem.

– Kész vagy már? – kérdezte ekkor Andrew a szőke lányra pillantva. Még egy fickó, aki nem sokáig képes veszteg maradni.

– Nem – felelte Tanya tökéletesen nyugodtan. – Szeretném meginni a kávémat, és beszélgetnék egy kicsit Russell-lel és Jennyvel.

Andrew azonnal visszaült a helyére. Tanya a bögréjébe dugta az orrát, de előtte még egy röpke pillanatra összenézett velem. Hát így kell bánni egy Checklanddel. Bár azt eddig nem tudtam, hogy kettő is van belőlük. És nem voltam biztos abban, hogy a világ fel van készülve erre.

– Holnap belekezdünk a festésbe – jelentette be Russell.

– Kezdünk? – kérdezte a szemöldökét felvonva Andrew. – Te és ki?

– Jenny hajlandó segíteni.

Andrew felnyögött és kifakadt:

– Nem foghatod be ezt a tökéletes, ifjú szépséget, hogy a fizetetlen segédmunkásod legyen, Russell! Arabszolgaság korának vége. Jenny, fogadd meg, amit most mondok: menekülj! Menekülj, amíg tudsz! Soha egy pennyt nem fogsz látni tőle! Nekem sem fizet soha.

– Mert sosem küldesz számlát – jegyezte meg Russell.

– Nekem sem fizet – tette hozzá Mrs. Crisp, aki ebben a pillanatban tért vissza a konyhába.

– De igen! – vágta rá felháborodottan Russell. – Határozottan emlékszem rá, hogy kifizettem önt a múlt... – itt elbizonytalanodott, és elhallgatott.

– Múlt szerdán? – kérdezte segítőkészen Andrew, mire Mrs. Crisp horkantott egyet.

Ó! Ez nagyon csúnya szó. Ne figyelj oda, Jenny!

– A múlt hónapban? A múlt évben? – találgatott Andrew. – Te jó ég, Russ!

– A múlt hónap végén megkaptam a pénzemet, ezúton is köszönöm – mondta Mrs. Crisp.

– Tessék! – csattant fel Russell. – Fogalmam sincs, mire fel ez a nagy hűhó, és őszintén szólva, tekintetbe véve, hogy milyen csodálatos munkaadó vagyok, Mrs. Crispnek kéne fizetnie azért, hogy itt lehet.

Erre mindenki felhorkant, és a trágár kifejezések hallatán Thomas a szemét forgatta.

Tanya ezalatt megitta a kávéját.

– Részemről mehetünk – mondta, és elugrált az ajtóig. – Jaj, most jut eszembe! Russell, vasárnap átjössz hozzánk ebédre. Pontosan egyre!

– Nem tudom, hogy azért beszél-e így, mert hiányos az angoltudása – dörmögte Andrew a vállát vonogatva –, vagy mert néha kitör belőle a domina. Russell, forrón reméljük, hogy vasárnap módodban áll majd nálunk ebédelni. Egy óra felé.

– Én is ezt mondtam – méltatlankodott Tanya.

– Valóban ez volt a lényege, teuton istennőm – felelte Andrew. – Csak egy kicsit átfogalmaztam valamivel elfogadhatóbb formára. Most van némi esély arra, hogy valóban átjön.

– Sertéssültet csinálsz? – érdeklődött reménykedve Russell.

– Ha arra vágysz...

– Arra, és felőlem úgy fogalmazod meg a meghívást, ahogyan neked tetszik. Ha még azt is el tudod intézni, hogy Andrew ne legyen otthon, akkor az a nap tökéletes lesz.

– Nem, neki ott kell lennie, hogy beszéljen veled az életedről, és gondoskodjon róla, hogy ne igyál túl sokat.

Andrew nyöszörgött. Én felvihogtam.

– Hát igen – dörmögte Russell. – Sok szerencsét hozzá, barátom. Az ajtó ott van, pont mögöttetek!

* * *

Amikor másnap reggel kipattantam az ágyból, még Thomas sem vitatkozott. Becsomagoltam egy régi farmernadrágot, egy ócska tornacipőt, egy megfakult pulóvert, néhány piperecikket és egy törölközőt.

Gondosan ügyeltem, hogy egyik egy szelet pirítóst Mrs. Finchsel a konyhában, nehogy valaki azt higgye, hogy eltűntem a föld színéről, vagy elvittek az ufók, aztán fél kilenckor Thomas és én kióvakodtunk a szemerkélő esőbe.

Megdöbbenő módon Russell már a posta előtt várt minket. Úgy véltem, megkönnyebbültnek látom őt.

– Nem voltam biztos abban, hogy eljössz – mondta, mialatt bevágta hátra a csomagomat, és bemászott mellém. – Folyton attól tartottam, hogy meggondolod magad.

– Á, alig várom, hogy csináljuk.

– Na, ez nem sokáig fog tartani – válaszolta nevetve.

Az immár szokásos dühödt dudálástól kísérve besorolt a forgalomba – szerintem meg sem hallotta.

Mrs. Crisp a konyhában várt minket, és szigorúan kijelentette:

– Egykor ebéd!

– Ráér – felelte legyintve Russell. – Az előbb reggeliztem.

– Én Jennyhez beszélek. Jenny, ne törődjön vele. Egykor lejön, és szépen, nyugodtan megebédel, egy óra alatt. Ne hagyja, hogy Russell hajszolja. Eszébe ne jusson tíz perc alatt bekapni az egészet, és visszaroahanni az emeletre!

– Úgy beszél, mintha valami tisztességtelen dolgot csinálnánk – mondta Russell a máris távozó Mrs. Crispnek. – Csak festünk, ugye tudja. – Az ajtó becsukódott a házvezetőnő mögött, és Russell dörmögve hozzátette: – Nem is tudom... fizeted őket, és azt hiszik, birtokolnak téged.

– Hol tudok átöltözni? – kérdeztem, hogy visszatérítsem Russellt a helyes vágányra.

– Az lesz a legjobb, ha kerülöd a szobámat, máskülönben Mrs. C. egész délelőtt dödögni fog úgy, hogy közben sorozatban veti magára a keresztet, úgyhogy azt a szép szobát használd. Emlékszel még, hogy hol van? Előkészítem a cuccot, és találkozunk a lépcső tetején. Arra gondoltam, hogy a három kis hálóval kéne kezdeni, aztán jöhet a szép hálószoba, aztán a lépcső felső részének környéke. Alépcső az enyém, és majd a lenti fontos szobákkal fejezzük be. Jó lesz így?

Bólintottam, és elrohantam átöltözni.

Tudod, hogy mit művelsz? – érdeklődött Thomas.

– Fogalmam sincs.

Akkor a közeledben maradok.

Amunka sokkal könnyebben ment, mint vártam. Vagy természet adta tehetségem volt a szobafestéshez. Russell festette a mennyezeteket, én a falakat, ami gyorsan és könnyen ment. Alaposan lefröcsköltem magam, különösen az első napon, és kénytelen voltam hajam mosni, de máskülönben minden rendben volt.

Hogy milyen zene szóljon, azon rögtön összekaptunk, ezért végül a Radio 4-et hallgattuk, és így Russell kedvére sértegethette és kritizálhatta azokat az előadókat, akik magukra vonták a haragját. Vagyis kábé valamennyit. Amit én sokkal szórakoztatóbbnak találtam, mint magukat a műsorokat.

Minden nap végén kiléptem a posta mögötti kis utcából, és visszatértem a megszokott életemhez.

Egy kicsit olyan vagy, mint Superman – állapította meg Thomas, mialatt hazafelé ballagtam, kellemesen elfáradva, és tele azzal az ismeretlen, de élvezetes érzéssel, hogy végre elértem valamit. Amennyire láttam, senkit sem érdekelt, hogy mit csinálok.

Boldogan éltem ebben az időszakban, de aztán Thomas kipukkantotta a buborékot.

Tisztában vagy azzal, hogy amikor holnapután befejezed az ebédlőt, nincs tovább? Hogy minden kész lesz?

Nem, ez eddig nem tudatosult bennem. Annyira jól éreztem magam, hogy egyáltalán nem gondolkodtam előre. De most rájöttem, hogy a jövő héten, ugyanebben az időpontban újra olyan lesz az életem, mint régen. És nehéz lesz. Bepillantást nyertem valamibe, ami sokkal jobb.

Nyeltem egyet, és bólintottam.

És mihez kezdesz?

Megráztam a fejemet.

Jenny... beszélj!

– Nem tudom. Megszoktam, hogy nem a házban töltöm az egész napot. Talán elmegyek sétálni. Felderítem a mocsarat.

Egyedül nem, az biztos.

– Akkor talán csatlakozom egy túracsoporthoz.

Te?

Ezt egy kicsit durvának éreztem. Thomas normál esetben biztatni szokott, hogy próbáljak ki új dolgokat. Azt hittem, örülni fog.

– Akkor talán egy olvasókörhöz.

Erre nem felelt.

– Akkor talán a helytörténeti társasághoz.

Megint csak hallgatott. Mi ütött bele?

Gondolod, hogy ez a válasz?

– Mi a kérdés?

Mihez kezdesz a Russell Checkland iránti érzéseiddel?

– Semmit. Bizonyára észrevetted, mivel pontosan te mutattál rá, hogy Russell a feje búbjáig szerelmes Francesca Kingdomba.

Nem, nem szerelmes belé.

– Ugyanarról az emberről beszélünk?

Russell nem szereti Francescát. Sóvárog utána. Amegszállottja. De nem szereti. És Francesca sem szereti Russellt.

– Mindenesetre Russell azt hiszi, hogy szereti, aminek ugyanaz a vége.

Nem egészen, de ne tereld el a szót.

– Nem terelem. Csak éppen nincs mit mondanom.

Ezek szerint feladod?

– Mit?

Belekóstoltál valami jóba. Megszeretted. Vedd észre magadban a különbséget. Szinte ragyogsz! Csodálkozom is, hogy még senki sem tette szóvá. És most lemondasz erről az egészeztől?

– Mégis, mit javasolsz? Hogy még egyszer fessek ki a házat?

Nem – felelte olyan türelmes hangnemben, hogy kezdtem elveszíteni az önuralmammat. – *Csak azt mondom, hogy lépned kéne, mielőtt késő lesz. Tényleg azt akarod, hogy ez a két hét legyen az életed egyedüli csúcspontja?*

Annyira dühös és sértődött voltam, hogy rögtön elcsattogtam lefeküdni. Egész éjjel ébren voltam. Thomas az ablaknál állt. Hallottam, hogy néha megsuhogtatja a farkát. Egyikünk sem szólt a másikhoz.

És akkor sem beszéltünk, amikor másnap délelőtt Russell felvett a postánál. Hallgattam, és Thomas is hallgatott. Még Russell is csendben maradt.

Az utolsó szobának korántsem ragyogó hangulatban álltunk neki. Haragudtam Thomasra, aki a látszat szerint kifordult magából, csak hogy tönkretegye az utolsó itteni napomat. Ez annyira nem vallott rá. Bosszús voltam, és haragos, és bármit képes lettem volna megtenni, hogy bosszantsam az egész világot.

Szóval, nyugodtan kijelenthetjük, hogy Thomas szépen felkészített arra a percre, amikor megkaptam életem első házassági ajánlatát.

Harmadik fejezet

Az ebédlő kifestése mintha egy örökkévalóságig tartott volna. Russell olyan lassan dolgozott, hogy néha várnom kellett, mielőtt elvégezhettem volna a magam dolgát.

Tizenkettő tájban hirtelen megszólalt:

– Megéheztem. Mi lenne, ha ma korán ebédelnénk?

Bólintottam, celofánt tekertem a festőhengeremre, és követtem őt a konyhába.

Már nem emlékszem, hogy azon a napon mit ettünk. Mrs. Crisp elsőrangú szakács volt, és mi az utasításának engedelmessé minden ebéd után elüldögéltünk egy kicsit az asztalnál. Arra jól emlékszem, hogy evés közben Thomas mellém somfordált, és odasúgta:

Nagyon figyelj. Azt hiszem, hogy ami most jön, az fontos lesz.

Aztán visszatért az ablakhoz, és tovább bámulta az esőt.

Russell, aki majdnem olyan hallgatag volt, mint én, főzött kávé, és a kezembe nyomta a megszokott bögrémet. Sejtettem, hogy valószínűleg ez lesz az utolsó ilyen alkalom. Oly kevés munka maradt, hogy Russell egyedül is könnyedén befejezhette a következő napon. Gyanítottam, hogy ezekben a pillanatokban összeszedi magát, hogy megmondja: már nincs szüksége rám. Megpróbáltam filozofikusan szemlélni a dolgot. Még ez az alig két hét is sokkal jobb volt, mint ha meg sem történt volna.

Nem, ez nem így van.

Russell megkeverte a kávéját, lerakta a kanalat, majd nyomban felkapta, megint megkeverte a kávé, és anélkül, hogy rám nézett volna, megszólalt.

– Mostanában sokat gondolkodtam...

Elhallgatott, és olyan sokáig bámulta a kávéját, hogy én is azt néztem, abban a hitben, hogy valami baja van. És mintha idegesnek láttam volna Russellt. Mi folyik itt?

– Szóval, sokat gondolkodtam – mondta ismét, talán azért, mert attól tartott, hogy elsőre nem fogtam fel. – Támadt egy ötletem, és most arra kérlek, hogy ne mondj semmit, amíg nem érek a végére.

Mintha amúgy nem ez történt volna.

– Az jutott eszembe, Jenny, te és én talán segíthetnénk egymásnak egy kicsit.

Miután eljutott idáig, ismét hallgatott egy sort, és a még ekkor is örvénylő kávéjára szegezte a tekintetét. Zavarba jöttem, és Thomasra pillantottam, akit a látszat szerint teljesen megigézett a sötétedő táj látványa, de a fülét hátrafelé fordította, hogy ne maradjon le semmiről.

És ekkor megértettem. Hát persze: Russell kölcsönt akar kérni. Erről szólt az, hogy körbevitt a házban, hogy bevont a festésbe, a vödörvásárlásba, és persze az ebédek, mind-mind arra kellettek, hogy a végén pénzt kérjen kölcsön. Nem tudom, miért volt annyira zavarban. Én kimondottan örültem annak, hogy segíthetek. Persze tudtam, hogy Richard bácsi nem fog örülni. A legkevésbé sem. Ügyvéd volt. Nem kedvelte Russell Checklandet. Sejtettem, hogy nem lesz egyszerű, de végső soron a pénz az enyém volt, és azt csinálhattam vele, amit akartam.

És talán – súgta egy belső hang – újra eljöhetsz ide. Russell biztos meg akarja mutatni majd, hogy mire költötte el a pénzt. Ez azt jelenti, hogy visszajöhetsz.

Russell végül eldöntött magában valamit. Eltolta magától a kávéját, és egy lendülettel elhadarta az egészet.

– A lényeg az, Jenny, hogy pénzre van szükségem, és neked van valamennyi. Neked otthonra van szükséged, az meg nekem van. Arra gondoltam, hogy összefoghatnánk... hogy mindketten jól járjunk.

Teljesen összezavarodva bámultam rá.

Te magasságos ég...

– Arról beszélsz...? Nem, én... micsoda?

– Micsoda? – válaszolta, és értetlenül nézett rám.

– Ezt mondtam én is.

– Most szándékosan nehezíted meg? Viccesnek találsz?

– Mit? – kérdeztem, és éreztem, hogy könnyek árasztják el a szememet. –

Mit csináltam rosszul?

– Semmit. Semmit. Sajnálom. Ne haragudj! Az isten szerelmére, nehogy sírj!

– Nem sírok – zokogtam elcsukló hangon. – De... nem tudom... mit akarsz... és biztos... rosszul csináltam... valamit.

– Nem, szó sincs róla. Tessék! – válaszolta, és előhúzott egy festékfoltos rongyot. Azon az alapon, hogy undorítóbb már úgysem lehet, belefűjtam az orromat, és visszaadtam.

– Jó ég, te aztán alapos lány vagy, mi?

Továbbra is a könnyeimmel küzdve rámosolyogtam Russellre.

– Édes istenem, elszúrtam ezt az egészet – dörmögte Russell.

Az biztos – jegyezte meg Thomas.

Mit szúrt el? Mi folyik itt? Rám telepedett az a szörnyű érzés, ami akkor szállja meg az embert, amikor körülötte mindenki tudja, hogy miről van szó, egyedül ő nem. Adolgozok kezdtek összezsugorodni. Tönkrement az utolsó napom.

Russell a székével együtt felém fordult, és megfogta a kezemet.

– Figyelj, totális zagyvaságot csináltam ebből a dologból. Vegyük úgy, hogy ez volt a gyakorlat, és kezdjük újra. Rendben, akkor most jól figyelj.

Jenny, mindkettőnknek vannak dolgai, amire a másiknak szüksége van. Nekem pénz kell, hogy befejezhessem a helyreállítását ennek az öreg háznak. Nyeli a pénzt, de ez az otthonom, és imádom. Remélem, neked is tetszik. Ha lenne pénzem, újra elkezdhetnék festeni, és visszaszerezhetném a régi hírnevemet. Újrakezdehetném az egészet.

Te pedig... neked otthonra van szükséged. Neked az kell, hogy elköltözz Juliától és Richardtól. Tudom, hogy gondoskodnak rólad, és nem szenvedsz hiányt semmiben. Kivéve persze magát az életet, a lehetőségeket és a szórakozást. Én otthont adhatok neked. Itt lakhatnál nálam. Itt lenne neked a ház és a kert, amivel eljátszozhatnál. Ha szeretnéd, bemutathatok neked pár embert. Vagy nem. Az lesz, amit akarsz. Alényeg az, hogy egy egész világ van idekint, és ideje, hogy a része legyél. Őszintén szólva, ha most nem léped meg ezt, akkor valószínűleg sosem fogod megtenni. Ezt akarod, Jenny? – kérdezte, majd lágyabb, szelídebb hangon folytatta: – Az életed minden egyes napján ugyanazt akarod csinálni, pontosan ugyanabban az időben, pontosan ugyanazokkal az emberekkel? Az életed egész hátralévő részében? Nem szeretnél utazgatni egy kicsit? Kimozdulni innen? Nem tudni, hogy mit hoz a holnap? Én segíthetek neked. Segíteni fogok neked. Segíthetünk egymásnak. Nem látok árnyoldalt ebben a dologban.

Vett egy mély lélegzetet, és innentől igazán rákapcsolt.

– És nem kell aggódnod a... tudod, mi miatt. Önző disznó vagyok, de annyira azért nem vészes. Nem fogom rád erőltetni magam. És ha te... szóval, ha megismerkedsz valakivel... akkor én nem fogok... Mindaddig persze, amíg diszkréten intézed – mondta ezt az a fickó, akinél indiszkrétebb alak nem akadt a megyében. – Szóval, csak arra gondolok... hogy van egy módja annak, hogy te és én megkapjuk azt, amit akarunk és amire

szükségünk van. Gyors, fájdalommentes, és mindketten jól járunk. Mit gondolsz róla?

Csak néztem őt, és egy szót sem szóltam.

– Nyugodtan beszélhetsz.

Valahol-valahogyan megtaláltam a hangomat.

– Arra kérsz... hogy... költözzek hozzád?

– Nem, természetesen nem.

Úgy éreztem magam, mintha hasba vágtak volna ököllel. Hogy lehetek ennyire hülye?

– Én azt kérem, hogy házasodj össze velem – bökte ki nagy nehezen Russell.

Ezúttal az az érzésem támadt, hogy egyenesen a szívembe kaptam az ütést.

Ekkor ismét belelendült. Russell Checklandet nem lehetett hosszabb időre elhallgattatni.

– Bevallom, ha látnék más megoldást, azt választanám, de nincs az az isten, hogy a nagybátyád megengedje, hogy velem élj a házassági fogadalom védelme nélkül, és tény, ami tény, ebben igaza is van.

Ez egy kicsit leverte a csillogó, szép mázat a dolgokról.

Nem – szólalt meg Thomas. – Az őszinteségéért cserébe megérdemel egy kis bizalmat. Nem árasztott el egy hajórakományra való ósdi szépelgéssel arról, hogy te vagy a világ legszebb nője, és hogy mennyire szerelmes beléd.

Russell tovább magyarázott.

– Régóta ismerjük egymást...

Értsd: gyerekkorunkban párszor együtt játszottunk.

– Kedvellek téged, és te is kedvelsz engem. Legalábbis remélem, hogy kedvelsz. Azt hiszem, nagyon kényelmesen élhetnénk együtt. Mindketten beleteszünk valamit, így aztán egyenlő rangú partnerek leszünk. Szerintem jól meglennénk. Te mit gondolsz?

Eső verte az ablakot. Amosogatógép halkán bűgva dolgoztatott mellettünk.

Mondanod kellene valamit – súgta Thomas. – Csak valami udvariasságot.

– Mit? Mit mondhatnék? Mit kéne mondanom? Mit kéne tennem?

Komolyan beszélsz? – kérdezte Thomas, és körülnézett. – Azt csináld, amit csinálni akarsz.

– De...

Nem, Jenny. Ne azt tedd, amit szerinted más emberek várnának tőled. Ne azt tedd, amit helyesnek tartasz. Azt tedd, amit te magad tenni akarsz.

Russell közelebb tolta a bögrémet, és én hálásan ittam pár korty kávé.

– Tudom, hogy ez kicsit meglepő neked – mondta aztán. – Pontosabban, nagy meglepetés. Nem is, sokkal inkább egy durva sokk, de befejezted a sírást, nem rohantál ki az ajtón, és nem mondtál nemet. Ezek szerint lehetek optimista?

Úgy nézett rám, mint egy reménykedő kisfiú, és hozzátette:

– Igen, most már látom, hogy totálisan megleptelek az ajánlattal. Időre van szükséged, hogy átgondolhasd, mielőtt válaszolsz.

Bólintottam.

– Akkor először is idd meg a kávédat.

Majd megfulladtam, úgy zúdítottam magamba.

– Így már jobb – dicsért Russell. – Meg kell mondjam, elég megrázó élmény az, hogy megkéred egy lány kezét, ő pedig úgy néz, mint akit elütött egy kamion. Csak nyugodtan, nem kell kapkodni.

Azzal hátradőlt, és az ujjaival dobolt az asztalon.

Tudod – szólalt meg ekkor Thomas –, hozományvadásznak annyira csapnivaló, hogy nem akad nála rosszabb. Egy vérbeli profi virágokkal kavart volna, és nem vödörrel, meg persze egy romantikus vacsorával, zenével... és talán egy gyűrűt is bedobott volna. Ez a fickó egy rozoga házban kérte meg a kezét, vízcsöpögéssel és a második öblítési ciklus zúgásával kísérve. Igent fogsz mondani?

– Nem tudom.

Aha, akkor ez egy igen.

– Nem ezt mondtam!

Ha egy lánynak megkérlik a kezét, minden „igen”-nek számít, ami nem „nem”.

– Tudom, hogy mit kéne tennem.

Az nem ugyanaz a dolog. És szerintem most már figyelj a leendő vőlegényedre. Azt hiszem, mindjárt felrobban.

Ránéztem Russellre, arra a karikás szemű, zilált hajú, idegesen fészkelődő alakra. Egy pillanatra eljutottam annak határára, hogy kimondjam az igent. De még belém is szorult némi büszkeség, és csak annyit böktem ki:

– Francesca.

Hátrahőkölt, és leesett az álla. Miért, mire számított? Hogy majd rendszeresen elosonhat, hogy találkozzon vele, én pedig ebédet csomagolok

kettejüknek? Esze ágában sem volt csendesen üldögelni a házban, mialatt a rushfordiak vihogva pletykálnak a hátam mögött.

Russell rám nézett, aztán kinézett az ablakon, aztán lenézett az ölére, aztán ismét rám, majd fogta a bögrémet, és megint kávé töltött mindkettőnknek.

– Elmondom az igazságot. Ezzel tartozom neked.

Bólintottam egyet.

– Imádom őt. Ő az oka annak, hogy életben vagyok.

Nem sok nő kap ilyen vallomást két perccel azután, hogy megkérik a kezét. Büszke voltam az önuralmamra. Thomas elfordult az ablaktól, és Russell mögé lépett, hogy jól láthassam.

– Amikor összefutottunk Londonban, annyira jó volt – folytatta Russell. – Francesca gyönyörű volt. Akkor még kedvesebb és egyszerűbb volt, mint manapság. Többet nevetett. Velem akart élni. Minden nap hozott valami újat és csodálatosat. Egyikünk sem tudott elrontani semmit. Minden arannyá változott, amihez hozzáértünk. Én egyfolytában festettem, nem tudtam abbahagyni. Csak úgy dőlt belőlem, tudtam, hogy mit akarok elmondani. Szinte minden művemet elkapkodták, és nem tudom leírni, hogy az milyen érzés. Izgalmas, mámorító. Azt hittem, az örökkévalóságig így fognak menni a dolgaink. Aztán Francesca bekerült abba a sorozatba, és... mindegy, hagyjuk.

Aztán egy reggelen arra ébredtem, hogy Francesca az ágy mellett ül, a lábánál a bőröndjeivel. Tudom, hogy az emberek miket mondanak rá, de legalább szemtől szemben búcsúzott el. Végül felkapta a holmiját, és kísért az ajtón.

Talán sírnom kellett volna ahelyett, hogy berúgok. Talán nem kellett volna széttépnem az összes festményemet. Talán folytatnom kellett volna a munkát. Előtte az örömet festettem meg, de onnantól megfestettem volna a kétségbeesést. Mindezek helyett ittam. Sokat.

Aztán pedig, mint azt te is tudod, megérkezett az apám. Kifizette az adósságaimat, bár ne hidd, hogy én magam nem fizettem volna így vagy úgy. És csak fizetett és fizetett. Aztán beálltam a hadseregbe, ahol nem érdekelt, hogy mit csinálok. Talán volt bennem egy érzés, hogy a hazámat szolgálom. De ez sem működött. Végül hazajöttem, és itt volt Francesca. Alig pár mérföldre tőlem.

Lassan, módszeresen ivott egy korty kávé, és folytatta:

– El kellett volna mennem. És ott is kellett volna maradnom, valahol jó messze Rushfordtól. Nem tudtam megtenni, úgy értem, nem tudtam eltávolodni tőle, és egy napon megjelent. Ott állt előttem. Minden előjel és figyelmeztetés nélkül. Nem menekülhettem el. Mosolygott. Teljesen kész voltam. Semmi önuralom. Semmi büszkeség. Csak megmozdította a kisujját, és én úgy rohantam, hogy füstölgő árkot szántottam a padlóba.

De ekkor már más volt a helyzet. Mások is bekerültek az egyenletbe. Ami nem volt jó. De azt gondoltam... ha néha láthatom őt, talán újra elkezdek festeni. Talán minden visszajön. Talán minden olyan lesz, mint amilyen volt.

Hallod, hogyan beszél? – kérdezte nagyon halkán Thomas. – *Egy szó sem esik szerelemről.*

– És olyan lett?

– Egyelőre nem.

Ebben a pillanatban megértettem. Russell nem Francescára vágyott. Hanem arra, amit képviselt. Mindarra, amit vissza akart kapni. Azt az időt, amikor aranyat ért mindaz, amit festett, és a világ királyának érezte magát. De ugyanazt nem kaphatta vissza. Az ember sosem kaphatja vissza a múltat.

Annyira sajnáltam Russellt. És irigyeltem is. Én egész idő alatt éltem a magam kis életét, ő pedig a világa középpontjában élt, tele élettel és energiával. Csak aztán jött a fordulat, mert az mindig jön, és rendszerint fájdalmat és szenvedést okoz. Az eredményt jól láthattam magam előtt. Ebben a pillanatban majd megszakadt érte a szívem. Felé nyújtottam a kezemet.

Megfogta, és szorosan tartotta.

– Esküszöm neked – mondta halkán –, ha hozzám jössz, sosem fogok tenni vagy mondani semmit, amivel bántanálak vagy ártanék neked. Aszavamat adom. Nem vagyok egy utolsó rohadék, ezt te is tudod. Mellettem biztonságban leszel.

Nem tápláltam magamban ostoba illúziókat az ígéretei beváltásával kapcsolatban. Tudtam, hogy nem lesz belőlük semmi. De egy napon Francesca megint el fog menni. Akár Daniel Palmer felesége lesz, akár nem, egyszer elmegy. És azt a második alkalmat Russell aligha élné túl. Viszont, amikor majd megtörténik – és meg fog történni –, ezúttal lehetne itt neki valaki. Valaki, aki megakadályozza abban, hogy megsemmisítse azokat a dolgokat, amik a legtöbbet jelentik a számára. Tudtam, hogy miért csinálta: egyik fájdalom kioltja a másikat. De nem csak Francesca hiányzott neki. Az elvesztett festményeit is gyászolta, és még csak nem is tudott róla.

Bezártam az elmémet a közelgő harag és harc elől. Tudtam, hogy a következő néhány nap nem lesz könnyű.

Russell, mintha képes lett volna kifürkészni a gondolataimat, azt mondta:

– Gondoskodom róla, hogy az egész énrám zúduljon. Ott leszek.

És én is – mondta Thomas. – *Itt leszek neked, ameddig csak szükséged lesz rám.*

Mi baj történhetett?

Persze, feltehettem volna kérdéseket. Meg kellett volna kérdezniem, hogy mivel fog jární a házasságunk. Hogy mit vár tőlem Russell – a pénzen kívül. Hogy nekem miért lesz hasznos – azon felül, hogy szert teszek egy otthonra? Megkérdezhettem volna, hogy mit vár tőlem, és én mit várhatok tőle. Beszélhettünk volna gyerekekről. Ajövőről. Hogy fogjuk működtetni az egészet? Beszélhettünk volna a mindennapokról, két ember együttélésének részleteiről. És legfőképpen beszélnem kellett volna Francescáról. Fel kellett volna tenni komoly kérdéseket, nem csupán elfogadni Russell szóbeli ígését...

Több erőfeszítést kellett volna tennem. Szavak röpködtek a fejemben, de egyik sem szállt le. Tehettem volna némi erőfeszítést annak érdekében, hogy elmozdítsam a bennem lévő torlaszt. Csakhogy egy csodálatos, rövid időre bepillantást nyertem egy fényes, távoli országba.

Igent mondtam.

* * *

Természetesen, ez volt a könnyebb rész.

– Mit csinálsz holnap? – kérdezte Russell.

– Befejezem az ebédlőt – feleltem, és elhatároztam, hogy bár beszélnem kellene az ügyről a családommal, ezt elhalasztom legalább egy évtizedre. Fogalmam sem volt, hogyan magyarázhatnám el a bácsikámnak és a nénikémnek, hogy feleségül megyek egy férfihoz, akit alig egy hónapja ismerek, és akiről a fél világ tudja, hogy odáig van a lányukért. Aki lapátra tette őt. Ha innen néztem az ügyet, még magamnak is nehezen tudtam megmagyarázni.

– Rendben, igazad van. Egyszerre egy dolgot intézünk – helyeselt az én vőlegényem, akinek oly könnyen elterelődött a figyelme. – Majd telefonálok, és megbeszélék egy találkozót a nagybátyáddal, mondjuk... szerda délelőttre. Aztán átmegyek hozzátok, és együtt beszélünk a

nagynénéddel. Szeretném, ha nem aggódnád halálra magad. Kicsit zűrös lesz, de végül is, mit tehetnek, nem igaz? Pár kínos perc, és túl leszünk rajta.

Másnap befejeztük az étkezőt. Russell megpróbálta rávenni Andrew-t, hogy hétvégén segítsen neki átrakni a bútorokat, de azt mondta, hogy ő és Tanya elutaznak. Abba viszont beleegyeztek, hogy szerda este eljönnek velünk Rushfordba ünnepelni egyet.

– Szükségünk lesz egy kis lazításra, miután azzal fogjuk tölteni a délutánt, hogy azokkal a hátborzongató rokonaidal tárgyalunk – jelentette ki Russell fesztelenül, és egyikünk sem ismerte fel, hogy akármilyen mozgalmas lesz az a nap, az este még izgalmasabbnak ígérkezik.

* * *

Eljött a szerda, és én teljes komolysággal fontolgattam, hogy egész nap ágyban maradok. Thomas vett rá, hogy felkeljek. Gondosan felöltöztem, aztán csak ültem, néztem az órát, és forgott a gyomrom.

Dél előtt néhány perccel meghallottam, hogy beáll egy autó, és lábujjhegyre állva kinéztem az ablakon. Nem Russell érkezett meg, hanem Richard bácsi. Azonnal tudtam, hogy baj történt. Napközben még sosem jött haza.

Tanácsstalanul fordultam Thomas felé.

Nem tudhatod, hogy mi történt – mondta higgadtan. – *Egyelőre ne ess pánikba.*

– Richard bácsi nemet mondott, és most el fognak küldeni innen.

Richard bácsinak nincs hatalmában, hogy nemet mondjon. Huszonnyolc éves vagy. Azt teszed, amihez kedved van.

– Be fognak zárni valahová.

Nem, nem fognak. Zárak csakis a te fejedben vannak. Tudom, hogy nehéz, de most életbe vágóan fontos, hogy nyugodt maradj. Ne hagyd, hogy felzaklassanak. Próbáld sorban, egyenként lebirkózni az akadályokat, csendesen és fegyelmezetten. Talán ez az egyetlen lehetőséged. Ragadd meg!

Mondani könnyű volt, hogy maradjak nyugodt, de megtenni már közel sem. Nagyon is tisztában voltam azzal, hogy a katasztrófa réme leselkedik rám, és úgy tűnt, egyedül kell szembenéznem vele. Hol a pokolban van Russell? Visszarettent? Meggondolta magát? Francesca váratlanul igent mondott neki, és azonnal elfelejtett engem?

Ezt fejezd be! – szólt rám Thomas meglepően éles hangon. – *Ne gyötörd magad! Számos oka lehet annak, hogy még nem ért ide. Képes vagy egyedül*

tartani az erődöt, amíg megérkezik az erősítés?

– Igen – feleltem, aztán sokkal elszántabban hozzátettem: – Igen, képes vagyok.

Ügyes kislány.

Lépteket hallottunk a lépcső felől.

Sok szerencsét!

Richard bácsi bekopogott. Julia néni nem lehetett az ajtóm előtt. Ő akkor járt utoljára idefent, amikor megszemlélte az új függönyeimet, körülbelül tíz évvel ezelőtt.

Belevetettem magam a székbe, és felkaptam egy könyvet.

Fordítva tartod!

Gyorsan megfordítottam a könyvet, és kikiabáltam:

– Szabad!

– Á, Jenny, jó reggelt!

– Szia!

– Lejönnél a földszintre egy percre? Anénikéd és én szeretnénk beszélni veled.

Követtem őt a nappaliba, ami egy világoskék és szürke szimfónia volt, és olyan bútorokkal volt berendezve, amelyekről nem is tudtam, hogy milyen elkészerítően kényelmetlenek, amíg nem nyúltam el Russell Checkland elnyűtt, kopott holmijain.

Julia néni dühös volt. Fortyogott dühében. Láttam rajta abból, ahogyan nyugtalanul járkált, és abból, ahogyan a szeme villogott.

Amikor beléptem, felém pördült.

Lassan lépkedj – tanácsolta Thomas. – Hadd várjon. Vagy lelassul tőle, vagy felrobban. Akármelyik történik, nekünk jó lesz. Ne mondj és ne tegyél semmit elhamarkodottan, nehogy arra késztesd, hogy lerohanjon.

Nem kínáltak helyet. Húsz éve éltem ebben a házban, és továbbra is szükségét éreztem annak, hogy helyet kínáljanak. Ez nem volt rendben. Korábban nem figyeltem fel rá, de most igen. Aszívverésem lassult valamennyit, a lábam kiegyenesedett, és felemeltem a fejemet.

Ez az, csak így tovább.

– Mit művelsz, Jenny? Mi a pokol jutott eszedbe? Mit tettél, ami miatt az az undorító alak azt gondolta...

– Ennyi elég, Julia – szólt közbe Richard bácsi. – Ül le, kérlek, és higgadj le. Hallgassuk meg Jennyt. Lehet, hogy ez az egész csak vihar egy pohár

vízben. Nos, Jenny – folytatta kedvesen –, szerintem te tudod, hogy mi ez az egész.

Akár kedves volt, akár nem, továbbra sem szóltak, hogy üljek le. Aszönyeg szélén álltam, mint egy csintalan kislány, és kicsit dühös lettem.

Ennyi még nem baj, de használd fel, ne pazarold el!

Aszemöldökömet felvonva néztem a bácsikámra. Azt akartam, hogy ő mondja el.

Halkan köhécselt, és belekezdett:

– Ma reggel felkeresett Russell Checkland. Úgy tűnik, azt képzelem, hogy te beleegyeztél, hogy a felesége legyél. És azért jött el az irodámba, hogy tájékoztasson erről a tényről. Nos, igaz ez, Jenny?

Vettem egy lélegzetet, de Julia néni kifakadt:

– Hát persze, hogy nem igaz, Richard! Hogy is lehetne az? Nem tudom elhinni, hogy nem hajítottad ki az irodádból.

– Nos, Checkland meglehetősen nagydarab fiatalember, és tökéletesen udvariasan viselkedett. És aligha tenne jót az üzletnek, ha az ügyfelek azt látnák, hogy kidobunk valakit a cég épületéből. Emellett, nyilván el tudod képzelni, hogy alaposan kifaggattam, és teljesen egyértelműen fogalmazott. Megkérte az unokahúgunk kezét, és ő igent mondott.

Julia néni ekkor felém fordult, és rám szólt:

– Kérlek, mondd, hogy nem igaz. Mondd, hogy Checkland hazudott!

Mivel képtelen voltam ilyesmit tenni, csendben maradtam.

– Jól értem – kérdezte Richard bácsi –, hogy a hallgatásod azt jelenti, hogy Checkland igazat mondott?

Vettem egy mély lélegzetet, de Julia néni megint kitört.

– Engem nem érdekel, hogy igaz-e, vagy sem. Ez ostobaság! Sosem fog megtörténni. Ez a lány nem tudja, mit csinál, és az az alak kihasználja őt. Azt akarom, hogy a törvény a teljes szigorával sújtsa le rá!

– Szívem – felelte kissé fáradtan Richard bácsi –, hadd mutassak rá a tényre, hogy továbbra sem tudjuk, mivel állunk szemben, és nem is fogjuk tudni, amíg Jenny nem mondja el nekünk.

Tarts ki! Jött egy autó! Igen, a hős érkezett meg. Jobb későn, mint soha, és hát egy Checklanddel van dolgunk. Bár ha kiderül, hogy útközben beugrott venni még pár vödört, szerintem joggal haragudhatsz rá.

Meghallottam a csengő hangját, aztán Mrs. Finch beszélt valakivel az ajtónál. Néhány másodperccel később besétált Russell. Rendesen fel volt

öltözve, noha a nyakkendője máris félrecsúszott, és a hajfürtjei kezdtek kitörni a zselé fogságából.

– Sziasztok! – köszönt vidáman, mintha nem vette volna észre, hogy a legmagasabb fokú riadó van érvényben a szobában, hogy a szőnyeg szélénél gyökeret vert, erősen traumatizált menyasszonyt már ne is említsük.

– Á, hát itt vagy, leendő feleségem – folytatta rám pillantva. – Remekül nézel ki ma. Tessék, ezt neked hoztam. Jár érte a csók!

Ezen provokatív szavak kíséretében átnyújtott nekem egy csokor rózsát, és arcon csókolt. Komolyan azt hittem, hogy annyira belefeledkezett önmagába, hogy nem érzékelte a hangulatot, de rosszul ítélt meg őt. Megfogta a kezemet, kissé megszorította, és odavezetett a kanapéhoz, majd leült mellém, és csak annyi időre engedte el a kezem, amíg kijelentette:

– Te jó isten, hogy ezek a párnák milyen kényelmetlenek! Jenny, ne merészelj ilyeneket venni a házukba! – Azzal a padlóra dobálta Julia néni nagy gonddal összeválogatott párnáit.

Valahogy nem így képzeltem el egy békítő szándékú nyitányt. Thomas közelebb lépett, és megszólalt:

Ebből nincs kiút, Jenny. Russell áttörést akar kieroőszakolni. Valószínűleg jó ötlet, de acélidegekre lesz szükséged hozzá. Csak tarts ki! Egy napon nevetni fogunk az egészen.

Ezekben a pillanatokban úgy éreztem, hogy én már soha többé nem fogok nevetni.

– Szóval, miről beszélgessünk? – kérdezte derűsen mosolyogva Russell.

Vagy talán mégis.

– Mint azt nyilván magad is sejted – válaszolta Richard bácsi –, éppen arról beszélgetünk, hogy ti ketten állítólag azt tervezitek, hogy összeházasodtok.

– Beszélgettek? Ezt te így nevezed? Gyanítom, közelebb járunk az igazsághoz, ha azt mondjuk, hogy Julia oly indulatosan mondja a magáét, hogy Jenny még egyetlen árva szót sem tudott közbevetni. Hadd kíméljek meg mindenkit a hosszas időpocsékolástól és erőlködéstől. Az unokahúgotok, ez a Jenny, abban a hihetetlen megtiszteltetésben részesített, hogy igent mondott, amikor megkértem a kezét. Ne haragudj, amiért késtem egy kicsit – folytatta felém fordulva. – Beugrottam az anyakönyvi hivatalba. Nagyon segítőkészek voltak, és adtak egy halom papírt. Tessék, nézd át ezt a köteget, mondd meg, hogy mit szeretnél, válassz ki egy dátumot, és szépen összeházasodunk.

Julia néni ismét talpra ugrott. Én egyszerre fáztam és izzadtam, és egy pillanatig azt hittem, mindjárt hányni fogok. Anagynéném szörnyű látványt nyújtott, amikor tombolt haragjában.

Íme, Margaret Thatcher, különösen paprikás hangulatban – állapította meg Thomas. – Ne hagyd, hogy kiborítson ez az egész. Minden rendben lesz. Russell nem hagyja, hogy bajod essen, és mi hárman vagyunk, ők meg csak ketten.

Russell továbbra is szorosan fogta a kezemet. Az övé meleg, száraz és biztos volt, és éreztem, hogy a melegség kezd visszakúszni a testembe. Russellen nem látszott, hogy a legkevésbé nyugtalanítaná az, ami körülötte zajlik, sőt, kezdtem gyanítani, hogy élvezzi a helyzetet.

– Erre az úgynevezett házasságra sosem fog sor kerülni – jelentette ki a nagynéném. – Mint Jenny törvényes gyámjai, megtagadjuk a beleegyezésünket a...

– Jenny huszonnyolc éves, Julia, nincs szüksége a beleegyezésekre. Azt teszi, amihez kedve van.

Nem, nem tehettem, és Russell a jelekből ítélve megfélemedezett erről. Meghúzogattam a kezét, mire ő a szájához emelte az enyémet, és rám kacsintott. Ezek szerint mégsem felejtette el.

– Bízol bennem? – kérdezte halkán.

Bólintottam, de csak egyet, mert továbbra sem voltam biztos benne.

– Annyira sajnálom, Mr. Checkland – mondta ekkor magázásra váltva, jeges udvariassággal teli hangon Julia. – Talán, ha lett volna olyan udvarias, hogy beszél Jenny gyámjaival, mielőtt felzaklatja őt ezzel a nevetséges ajánlattal, elmagyarázhattuk volna önnek anélkül, hogy még jobban megterheltük volna szegény Jennyt, hogy miért nem mehet hozzá sem önhöz, sem senki máshoz.

– Miért nevezed állandóan szegény Jennynek? – szólt közbe Russell. – Én tökéletesen normálisnak látom őt. Nem fogyatékos semmilyen módon, és nem hiányzik semmije, ami fontos. Nincs semmi bajod, ugye? – tette hozzá hangosan suttogva, és rám pillantva. – Mert ha van, akkor nyugodtan elmondhatod, ebben a pillanatban. Megbirkózom veled, ezt megígérem.

Megráztam a fejemet. Russellnek megint sikerült elvenni a dolog élét.

– Most pedig... van még valami, mielőtt távoznánk? – kérdezte ekkor fennhangon, és nekilátott a felkészülésnek, hogy kiszabadítsa magát Julia néni egyik kanapéjából. – Arohadt életbe, Jenny, lehet, hogy életünk végéig

itt maradunk – dörmögte közben. – Az, amit a párnákra mondtam, az ilyen kanapékra is vonatkozik.

– Valóban? – kérdezte alattomosan Julia néni. – Árulja el nekünk, kedves Mr. Checkland, hogy kinek a pénzén fogja megvenni azokat az új kanapékat?

Russell csak rávigyorgott a nagynénémre.

Julia néni arca riasztóan vörösbe borult. Thomas felhorkant.

Ne káromkodj! – szoltam rá gondolatban.

– Jól értem, Russell, hogy kizárólag a saját pénzéből fogod eltartani a feleségedet? – kérdezte ekkor Richard bácsi, és én megsejtettem, hogy kritikus pillanathoz érkeztünk. Ha Russell most nem lesz elég határozott, vagy ha magyarázkodni próbál, vagy mellébeszél, vagy hazudik...

– Nos, főleg igen. Bár persze van bevételem abból, hogy bérbe adom a legelőt. Ötven penny birkánként, tudod – közölte, és azt hiszem, mindhárman élvezték a nagynéném arcán megjelenő, értetlenségről és nagy fokú zavarodottságról tanúskodó kifejezést. – És folyamatosan javítják a talaj minőségét. Akerítések karbantartása is az ő feladatuk. Nem a juhoké, persze, hanem a bérlőké. Szóval, ahogy azt ti is láthatjátok, jó kis üzlet ez.

Richard bácsi a maga csendes módján sokkal könnyörtelenebb volt, mint Julia néni.

– Ezek szerint joggal jelenthetjük ki – mondta megfontoltan –, hogy te semmit sem adsz bele ebbe az egyenlőtlen házasságba, és kizárólag a pénzéért veszed el az unokahúgomat? Apád forogna a sírjában, ha tudná, hogy egy Checkland így viselkedik!

Ez nagy hiba volt a részéről.

Russell egy lendülettel talpra ugrott, és én is felálltam vele, készen arra, hogy megtegyem, amit tudok. Ahangja sokkal jegesebb volt, mint amilyenre a nagynéném valaha is képes lett volna. Julia is magas volt, de Russell még magasabb. Az állát felszegve nézett le a nénikémre, de Richardhoz beszélt.

– Azt gondolom, uram, hogy a drámai pillanat hevében megzavarodott, ezért beszélt egyenlőtlenségről. Talán olyannyira elmélyülten hallgatta Mrs. Kingdom mit sem érő kijelentéseit, hogy nem volt ideje elgondolkodni azon, hogy az unokahúga milyen előnyökre tesz szert, amikor férjhez megy valakihez, akinek egy tizenkét szobás viktoriánus vidéki ház van a birtokában, amihez nagy alapterületű melléképületek és istállók tartoznak, valamint harminckét acre kiváló minőségű legelő. Mindez óvatos becslés szerint, az utolsó számítás szerint, valamivel több, mint 750 ezer fontot ér,

amelynek ötven százalékát ezekben a percekben írják át az én leendő feleségem nevére. Tudom, hogy a jegyesem tekintélyes pénzüsszeget örökölt a szüleitől, de meg lennék lepve – bár természetesen örülnék is neki –, ha ő is ehhez hasonló vagyont hozna a házasságunkba. És most, uram, hogy már ismeri ezen tényeket, hálás lennék, ha rámutatna azokra az egyenlőtlenségekre, amelyek olyannyira aggasztják önt.

Mellette álltam, eltökélten, de remegve, közben félelem és csodálat kavargott bennem, aztán már remény is.

Richard bácsi hátradőlt, és látszott rajta, hogy elgondolkodik. Julia néni viszont még nem végzett.

– Lehet, hogy így van – mondta, egyetlen csuklómozdulattal elvetve tizenkét szobát és harminckét acre földet –, de tájékoztatnom kell önt, Mr. Checkland, hogy a sze... hogy Jennyt a törékeny egészségi állapota megakadályozza abban, hogy máshol éljen, mint a saját otthonában, vagyis ebben a házban.

Ez volt számomra a döntő pillanat. Biztosra vettem, hogy be fognak zárni valahová. De Russell ezúttal is megoldotta a helyzetet.

– Annyira tudtam... – mondta a szemembe nézve. – Tehát... vámpír vagy, és hajnalban mindig haza kell jönnöd, hogy a koporsódban aludj, a pincében.

Mélyen beszívtam a meleg gyömbéres keksz finom illatát, és azt suttogtam:

– A padlástérben lakom.

– Akkor android vagy, és mindig vissza kell jönnöd, hogy éjjelente feltöltsd magad? Nem gond, majd veszünk elemeket. Vagy... mit szólnál egy nagyon hosszú hosszabbítóhoz?

Direkt csinálta. Julia néni nem volt szokva ahhoz, hogy kigúnyolják. Úgy teleszívta magát levegővel, hogy riasztóan nagyra duzzadt. Én pedig meglepetten döbbsentem rá, hogy szinte élvezem ezt a harcot.

– Mr. Checkland – kezdett bele fojtott hangon –, amennyiben vette volna a fáradságot, hogy megismerkedett volna az unokahúgommal ahelyett, hogy csupán egyszer találkozott vele egy társasági rendezvényen, akkor tudhatná, hogy Jennynek miért kell a jövőben is itt élnie.

Felém fordult, és az arca ellágyult, mialatt folytatta:

– Jenny, tudod, hogy csak a legjobbat akarjuk neked. Mind a ketten. Ez a... férfi csupán egyszer beszélt veled. Akkor úgy vélte, hogy könnyen befolyásolható vagy, és csak azért van itt, mert pénzre van szüksége, és máshogy nem képes megszerezni. Kérlek, ne hidd el mindazt, amit mond neked.

Talán elhitette veled, hogy van egy nagy és értékes háza, de valójában az a ház roskadozik, gyakorlatilag romhalmaz. Ez az ő utolsó, kétségbeesett kísérlete, hogy ne kelljen eladnia.

– És különben is... – és Julia néni itt elakadt. Még ő sem tudta rávenni magát, hogy szóba hozza a legfontosabb okot, vagyis azt, hogy a lánya és Russell botrányos kapcsolata miatt nem szabadna hozzámennem Russelhez. Aszája meg-megrebbent, de nem tudta kipréselni magából a folytatást.

Russell érdeklődve figyelte a küzdelmet körülbelül egy percre, aztán derűsen megszólalt:

– Ó, a felsoroltak közül valójában egy sem jelent problémát. Nyilván elfelejtettétek, hogy Jenny és én kábé tizenöt éve ismerjük egymást. Az utóbbi két hétben mindennap eljött a Frogmortonba, segített kifesteni, meg még pár apróságban, így aztán elég jó elképzelése van a ház állapotáról. És Julia, őszintén szólva nem látom be, miért okozna neki bármilyen problémát az, hogy csendesen él majd nyugodt vidéki környezetben, boldogan, tele elfoglaltsággal, és ami a legfontosabb, hogy nem lesz kirekesztve.

– Azt állítod, hogy Jenny ott dolgozik? Két hete? Rákényszerítetted, hogy dolgozzon?

– Huh, neked nem könnyű tetszeni. Először azért dühöngsz, mert azt hiszed, hogy alig találkoztunk, most meg kifordulsz magadból, mert megtudod, hogy mégiscsak találkoztunk. Rendezned kéne a gondolataidat, Julia, hogy továbbléphessünk.

Julia néni ekkor hősies visszavágással próbálkozott:

– Jenny orvosai...

– Ó, igen – vágott közbe Russell. – Tudtam, hogy van még valami. Jenny, bocsáss meg. Ez a másik oka annak, hogy késtem. Telefonon beszéltem Peter Westall-lel. Nem ismered őt, de az ő anyja meg az enyém jó barátok voltak, és így mi is azok vagyunk. Alényeg az, és Julia, ennek nyilván örülni fogsz, hogy Peter a területe egyik vezető szaktekintélye, és megígérte, hogy ha szeretnénk, hamarosan fogadja Jennyt. Szerintem hasznos lesz, ha valaki friss szemmel és ötletekkel megvizsgálja őt, és javaslatokat tesz, aztán pedig valamennyien megnyugodhatunk, mert tudni fogjuk, hogy a csúcpszakértő foglalkozik Jennyvel. Na, mit szólsz hozzá?

Julia még ekkor sem adta fel.

– Mindig is tökéletesen megbíztam a jelenlegi...

– Ezt én el is hiszem neked – vágott közbe ismét Russell, és rámosolygott a nénikémre. – És az a Jenny, akit ma itt látunk, az eleven bizonyítéka annak,

hogy te hogyan gondoskodtál róla.

Éreztem, hogy a felszín alatt zajlik itt valami.

Nem, én sem tudom, hányadán állunk – közölte Thomas.

– Rendben, nos, ha ennyi az egész, akkor máris indulunk. Elmegyünk vacsorázni az unokatestvéremmel és a barátnőjével. Szeretnél moziba menni vacsora után, Jenny? Van most egy láncfűrész-zombis-vámpiros-gyilkosos-

pszichopátás film. De Hugh Grantet is választhatod, ha az jobban tetszik – mondta Russell, közben vetett egy gyors pillantást a nagynéném arcára.

Anénikém kinyitotta a száját, de Richard bácsi rászólt:

– Hagyd, Julia.

– De...

– Ennyi elég.

– Örülök, hogy összefutottunk – búcsúzott Hurrikán Russell, és az ajtó felé terelt engem. – Vegyél fel meleg kabátot, Jenny, elég hideg van odakint. Fogalmam sincs, mikorra fogsz hazaérni. Van kulcsod?

Megráztam a fejemet.

Richard bácsi szó nélkül kinyitotta a folyosón álló asztalka fiókját, és átadott egy kulcsot Russellnek. Ez már ilyen könnyen ment.

Russell továbbadta nekem, és azt mondta:

– Tessék, Jenny! Ne veszítsd el. Majd kerítek neked egy kulcskarikát. Szükséged lesz kulcsokra a házamhoz, bocs, a házukhoz. Hogy mennyi mindenre kell gondolni... Kezdek szédelegni. Viszlát!

Bevágta mögöttünk a bejárati ajtót.

– Hát... – dörögte aztán, mialatt beültünk az ő leharcolt Land Roverébe –, ez jól ment.

* * *

Besoroltunk a sávba, és sikerült megijesztenünk a mellettünk elhaladó fehér mikrobusz sofőrjét. Aharsány dudálás nem maradt el.

Nézd a dolog jó oldalát – javasolta Thomas. – *Ahogy Russell vezet, rég halottak leszünk, mire összeházasodnátok, úgyhogy ennek az egésznek nincs semmiféle jelentősége.*

A High Streeten zötykölődtünk. Valahogy megnyugtató hatást gyakorolt rám az, hogy figyeltem a normális embereket, amint normális dolgokat csinálnak. Éreztem, hogy a feszültség fokozatosan elszivárog belőlem, émelygést, fáradtságot és gyengeséget hagyva maga mögött.

– Itt kiteszlek – jelentette be Russell. – Keríts egy asztalt a Rézkancsóban, amíg leparkolom ezt a fenevadat. Öt perc és jövök.

Kiállt a sávból, és ezúttal mintha kevesebb dühödtt dudálást hallottam volna. Vagy talán már észre sem vettem.

Russell elhajtott.

Thomas és én ott álltunk a járdán, és mélyeket lélegeztünk.

– Gondolod, hogy mostantól ez lesz? – kérdeztem tőle.

Némi szerencsével. Bemehetnénk végre valahová, ahol nem esik az eső?

Besietünk a Rézkancsóba, és amikor megcsapta az orromat a frissen őrölt kávé illata, egyszeriben rájöttem, hogy mennyire jólesne egy bögre tea. Megálltam a táblánál, amelyen a „Kérjük, itt várjon, amíg leültetjük” felirat szerepelt. És csak álltam és álltam. Alátság szerint az összes pincérnőnek akadt valami dolga a helyiség távolabbi végében, noha ebben a napszakban és ilyen időben az étterem szinte elhagyatott volt.

Sokáig ácsorogtam ott. Thomas toporgott mellettem, de nem szólt semmit. Apincérnők néha oda-oda pillantottak rám, és vihogtak. Éreztem, hogy felforrósodik az arcom. Múlt az idő.

Maradj, ahol vagy – javasolta Thomas.

– Miért?

Majd meglátod.

– Mára elég az idegeskedésből.

Csak várj, és meglátod, mi történik.

Még több idő telt el. Nem tudtam, mit tegyek: egyszerűen csak odamenjek egy asztalhoz, és leüljek, vagy mi legyen. Körülnéztem a helyiségben. Bárhová leülhettem volna, de a felirat arra szólított fel, hogy várjak. Másrésztől, az előbb vívtam meg egy hatalmas csatát. Pontosabban, az oldalonál álltam, mialatt valaki megvívta a hatalmas csatát, de a győztes csapathoz tartoztam, vagyis...

– Te meg miért ácsorogsz még itt? – kérdezte Russell, mialatt fénysebességgel beszáguldott az ajtón. Elnézett a terem másik végében összegyűlt pincérnők felé. Amint az egyikük meglátta őt, elvált a csoporttól, és az arcán begyakorolt műmosollyal odasietett hozzánk.

– Jó estét – köszönt Russellnek. – Erre parancsoljanak.

Russell meg sem mozdult. Alány megismételte az előző két mondatát, kicsivel hangosabban. Végül úgy tűnt, Russell észreveszi őt.

– Nem, nem maga kell nekünk – mondta, és én felnyögtem. Elnézett a lány válla felett, és felkurjantott: – Hé, Sharon!

Egy szép arcú, dundi lány lépett ki egy paraván mögül. Úgy véltem, ő a személyzet legfiatalabb tagja, és mint ilyen, ő végzi a legtöbb munkát.

– Jó estét, Mr. Checkland! – köszönt félszegen.

– Jó estét oda is, hogy s mint? – felelte Russell. – Jenny, a hölgy Sharon, és Mrs. Crisp unokahúga.

Egymásra mosolyogtunk. Az arca gyönyörű volt, a szeme nagy és barna, a haja arany színű loknikba csavarodott. Afoga és a bőre tökéletes volt. De nagyon elhízott, és a csípőjével meglökött pár asztalt, amikor elment mellettük. Az egyik pincérnő felnevetett. Láttam, hogy Sharon elvörösödik, megsajnáltam, és megfogadtam, hogy soha többé nem jövök ide.

– Az itteni személyzet reménytelen – jelentette ki Russell, és a pincérnő mosolya hirtelen eltűnt. – Sharon, kérem, tudna keríteni nekünk egy asztalt?

– Természetesen – válaszolta a fiatal lány, és odavezetett minket az ablaknál álló asztalok egyikéhez. Mielőtt leültünk, elővarázsolt az étlapokat. Russell teát rendelt. – És gyümölcsös teakekszet. Rengeteget. És amikor azok elfogynak, vetnék egy pillantást a sütis kocsira, ha kérhetem.

Sharon körmölt, ragyogó mosolyt villantott ránk, majd elsétált, és elhaladtában ellökött egy széket.

Milyen szép lány – ámuldozott Thomas. – Olyan az arca, mint egy ír hercegnőnek.

Meglepetten néztem rá.

Egyszer találkoztam eggyel.

– Szóval, szerinted hogy ment? – kérdezte Russell.

– Peter Westall egy fodrász, ugye? Vagy egy vegyiáru-hálózat. Vagy egy anyag, amit a sportolók lábára szoktak fűjni. Te találtad ki.

Russell csak nevetett. Tudtam, hogy nem kapok választ. De talán az volt legjobb, ha nem tudom meg. Elfogadható álláspontnak tűnt.

Sharon meghozta mindazt, amit rendeltünk, és Russell úgy esett neki, mintha napok óta nem evett volna.

Én megittam a teámat, majd rögtön teletöltöttem a csészémet, elragcsáltam egy kekszet, aztán még egyet, és hagytam, hogy elcsábítson egy szelet epertorta.

– Délutáni tea – mondta Russell. – Anap legjobb étkezése. Mindenkinek kellemes emlékei fűződnek hozzá. Egy durva nap után nincs ennél jobb. Kéred azt a tejszínes szeletet?

Megráztam a fejemet, és Russell azt a süteményt is legyúrte. Végignéztem hosszú, karcsú testén, és a világ igazságtalanságain töprengtem.

Russell felnézett, és pillanatokkal később megjelent előtte a számla. Elővette a tárcáját, és megkérdezte Sharontól:

– Itt összegyűjtik és elosztják a jattot?

Alány sajnálkozva csóválta a fejét. Ami a borraalót illette, ő a tápláléklánc legalján volt.

Russell fizetett, és mialatt felállt, látványosan az ujjai közé fogott egy húszfontos bankjegyet.

– Nagyon köszönjük – mondta jó hangosan. – Kiváló kiszolgálásban volt részünk!

Sharon hálásan elpirult örömében, és biztonságos helyre dugta a pénzt.

Russell felsegítette rám a kabátot, és szokásához híven rohanva lódult a kijárat felé. Egy másik pincérnő, aki alighanem bőkezű borraalóban reménykedett, kinyitotta előtte az ajtót. Russell halkán szólt oda a lánynak, de azért tisztán hallottam.

– Még egyszer ne merészeljenek szórakozni a hölgyel! – mondta olyan hangon, hogy felállt a szőr a nyakamon. Akövetkező pillanatban már a járdán lépkedett.

Én csak álltam ott, az esőben, és néztem utána. Emberek iszkoltak el mellettem, a fejüket lehajtva tartották, hogy ne érje víz az arcukat. Mindenki sietett, hogy minél hamarabb hazaérjen. Acsillogó járda visszaverte a kirakatok fényeit. Hirtelen magányosabbnak éreztem magam, mint valaha.

Mondd el – kérte csendesen Thomas.

– Részéről minden rendben van. Anap végén hazamegy a Frogmortonba, de nekem vissza kell térnem Julia nénihez és Richard bácsihoz, és egyedül leszek.

Nem, nem leszel. Soha többé nem leszel egyedül. Én mindig veled leszek. Segítek kitalálni, hogy mit mondjál, és megvédelek, mialatt kimondod. Együtt sikerülni fog, Jenny. Ahogyan eddig is sikerült.

– De igazából semmi sem változott, ugye? Csak most mások néznek át rajtam. Asemmiért égettem fel magam mögött a hidakat.

Kétlem, hogy a nagynénéd és a nagybátyád beszélni fognak veled ma éjjel. És valószínűleg holnap sem. És itt jön Russell. Kíváncsi vagyok, milyen messzire jutott, mire rájött, hogy elszakadtál tőle.

Russell-lel egy darabig csak néztük egymást, aztán megkérdezte:

– Ez lesz az első veszekedésünk?

Megráztam a fejemet.

– Meggondoltad magad?

Mondd el neki – biztatott Thomas. – Ez a normális. Nektek kettőtöknek le kell fektetnetek az alapszabályokat. Kiáll érted, megvéd téged, sárkányokat öl érted, de nem mindig tudja, hogy néha ő maga a sárkány.

Russell gyengéden behúzott egy eresz alá, hogy ne érjen az eső, és megkérdezte:

– Mi a baj?

Összeüjtöttem a szavakat, és belekezdtem:

– Arra készülök, hogy elhagyom az... otthonom nyugalalmát és biztonságát... egy egész új világért. A... a te kezébe raktam az egész jövőmet, és most félek.

Nem mondott rá semmit. Te jó isten, meggondolta magát? Autók suhantak el mellettünk az esőben. Most már alig páran mozogtak az utcán. Thomas mellém lépett, egészen közelre, hogy megnyugtasson.

– Szeretnéd, hogy hazavigyelek? – kérdezte Russell.

Ezt akartam? Ezekben a pillanatokban nagyon kellemesnek éreztem a padlástéri szobámat. Aszobámat, ahol Thomas és én nézhettük a tévét, és megvitathattuk a híreket. Csinálhattam magamnak egy bögre forró csokoládét, ágyba bújhattam, és hallgathattam azt, ahogy az eső dobol a tetőn.

És holnap? – vetette fel Thomas. – Holnap este mit fogsz csinálni? Nézed egy kicsit tévét, iszol egy forró csokit, és ágyba bújsz? Persze, nem biztos, hogy esni fog, vagyis ennyiben más lesz, nem igaz?

– Thomas, nem tudom, hogy mit tegyek.

Akkor menj moziba. Még ha utána meggondolod is magad, legalább megnézel egy filmet, amit évszázadok óta nem csináltál. Legyen legalább egy estéd, amit nem otthon töltesz, és holnap majd eldöntjük, hogy mi legyen a folytatás.

– Szeretnék moziba menni – mondtam hangosan.

– Akkor oda mész – vágta rá Russell, azzal a karomba fonta a magáét, és elindultunk, bár a tőle megszokottnál jóval lassabban. – Úgy érzed, hogy mindez egy kicsit sok neked?

Bólintottam egyet.

– Rá kellett volna jönnöm. De figyelj csak, Jenny, a helyzet az, hogy neked kell szólnod. Önző vagyok, és nem kimondottan figyelmes. El kell mondanod nekem a dolgokat. Kérlek, ne legyél te is olyan szörnyű nő, aki elvárja a férfitől, hogy kitalálja, mi a baj, aztán duzzog, amikor nem jön össze.

Francescáról beszél? – gondoltam magamban.

Nekem is ez jutott eszembe – jegyezte meg Thomas.

– Rendben – feleltem bólogatva. – Megígérem, hogy... keservesen panaszkodom majd minden alkalommal.

– Ez a beszéd!

* * *

Tanya és Andrew az előtérben vártak ránk, és arról vitatkoztak, hogy melyik filmet nézzük meg.

– Jenny, ez a te éjszakád – mondta Russell. – Te választasz.

Aláncfürészes-zombis-satöbbi filmet választottam, és Thomas, Russell, illetve Tanya azonnal rábólintottak. Andrew valami olyanra vágyott, ami feliratos. Hitetlenkedve néztünk rá.

– Most mi van? – méltatlankodott. – Veletek, trogloditákkal ellentétben, nekem vannak intellektuális igényeim.

– Nem, nincsenek – vágott vissza Russell. – Benned annyi az intellektuális kapacitás, mint egy kisebb kőben. Született Checkland vagy, és nem hagyom, hogy szégyent hozz a családra.

Russell megvette a jegyeket, Andrew a pattogatott kukoricát, és bementünk. Én a sor végén ültem, Thomas mellettem állt. Figyeltem az arcát a villódzó fényben. Minden percet fenéig kiélvezett. Néha büntudatom támadt miatta. Nem sokszor mozdultam ki, ezért ő sem.

Russell megette az összes pattogatott kukoricáját, és az enyém javát is.

Meredten bámultam a vetítövásznon pergő képsorokat, és aggódtam.

Negyedik fejezet

A film alatt Russell ismét megéhezett. Felálltunk, és a többiek vitatkozni kezdtek, hogy indiai vagy kínai, és a kínai étteremben állapotunk meg, aminek megvolt az az előnye, hogy rögtön a sarkon túl működött. Mialatt ettünk, a többiek barátságosan csipkelődtek egymással. Én ilyen-olyan falatkákat rágcsáltam. Thomas körbejárta az éttermet, megnézte a dekorációt és a többi vendéget. Nyilvánvalóan feltette magában, hogy minden örömet és élvezetet kihoz ebből a városban töltött éjszakából. Ugyanakkor, a legizgalmasabb rész még csak ekkor következett.

Pohárköszöntőt mondtunk a jövőbeni boldogságunkra. Tanya látni akarta a gyűrűt. Andrew azt tudakolta, hogy mikor. És hol. Kénytelenek voltunk csalódást okozni mindkettőjüknek.

Andrew sóhajtott, és előhúzott egy jegyzetömböt.

– Akkor most írunk egy listát – dörmögte.

– Nagyon sajnálom – mondta Tanya. – Megmondtam neki, hogy ez nyilvános helyen nem elfogadható viselkedés. Rendszerint csak otthon, négy fal között csinálja. Nem tudom elmondani, mennyire meg vagyok botránkozva.

– Szóval – folytatta rendíthetetlenül Andrew. – Gyűrűk. Anyakönyvi hivatal. Virágok. Vendégek névsora. Fogadás. Nászút. Állatorvos kifizetése. Te Russ, ebből eddig mennyit szerveztél meg?

Acsend önmagáért beszélt.

Russell hirtelen nekilendült.

– Jól van, Jenny – mondta határozottan. – Te és én holnap megvesszük a gyűrűket, és megbeszélünk egy időpontot az anyakönyvi hivatalban. Mindkettőnknek ott kell lennünk. Szeretnél virágokat? Pillanatnyilag egy kicsit le vagyok égve.

Kinyitottam a számat.

– Nem, igazán nagylelkű az ajánlat – hadarta Russell –, de az esküvőt én fizetem. Ha szeretnéd, fizetheted a menyasszonyi ruhádat, de csak azt. Rendben?

– Azt akartam mondani, hogy nem szeretnék virágokat.

– Ó... jó. Akkor ez is rendben van.

– Van egy elsőrangú ötletem, Jenny – szólt közbe Tanya. – Pénteken nem dolgozom, egész nap ráérek. Ha te is ráérsz, elmehetnénk együtt megvenni a ruhát. Volna kedved? Rászánhatnánk a napot, és valahol megebédelnénk. Egy férfi sem lesz a közelünkben. Nagyon jó kis nap lenne.

Én eljöhettek?

– Természetesen – feleltem Thomasnak, Tanyának pedig hálásan azt feleltem: – Igen. Ez tényleg nagyon jó ötlet.

– Hogyan lehetne az egy jó nap – vetette ellen Andrew –, ha én nem leszek ott? Másrészt, Jenny persze okos lány, és nyilván máris torkig van veled, Russ. Csak azon csodálkozom, hogy ilyen sokáig bírta. – Letépte a legfelső lapot a tömbről. – Tessék, haver, esküvői alapismeretek. Majd egyszer meghálálod.

Oldalra hajoltam, hogy vessek egy pillantást a papírra, közben megkérdeztem:

– Vannak rajta feliratok?

Andrew pillanatokig zordon tekintettel meredt rám, majd megszólalt:

– Eddig azt hittem, hogy te túl jó vagy Russellnek, de most már kezdem gyanítani, hogy megérdemlitek egymást.

* * *

Odakint szétváltunk, és mindenki ment a maga útján. Én kaptam egy nagy ölelést Tanyától, és egy puszit az arcomra Andrew-tól.

Russell és én a Land Rovere felé indultunk. Az eső végre elállt, de hideg volt, és szedtük a lábunkat, hogy ne fázzunk.

Errefelé sokkal hamarabb odaérünk – javasolta Thomas a posta mögötti sikátorra mutatva.

Automatikusan befordultam, és Russell, aki éppen azt mesélte, hogy hogyan sikerült megvennie a Land Rovereként ismert rozsdás vödröt, velem együtt fordult. Tíz lépést tettünk meg, amikor egy nagy, kerek kuka mögül fekete árnyalak siklott elénk. Nem volt teljesen sötét, a sikátor mindkét végében állt egy-egy lámpa, amelyek adtak annyi fényt, hogy meglássuk a kést, amit az alak meglengetett előttünk, de furcsa módon valahogy úgy, hogy nem tűnt fenyegetőnek.

– Adja ide a táskáját, hölgyem – mondta az illető vékonyka hangon.

Russell megfogott és behúzott a háta mögé. Thomas előrelépett. Meg kellett volna ijednem, de minden olyan gyorsan történt. Kikémleltem

kettejük közül, hogy lássam, mit történik.

– Adja ide a táskát!

– Nincs táskám – feleltem.

– Micsoda?

– Igazat mond – közölte higgadtan Russell. – Nincs táskája. Tőlem várja, hogy mindenért fizessek.

Akés hegye ekkor Russellre szegeződött.

– Akkor adja ide a pénzét! – parancsolta az idegen.

– Jól van... most belenyúlok a zsebembe a tárcámért. Lassan csinálom, hogy ne tegyek semmi ijesztő mozdulatot.

– Csak csinálja, *mister!*

Russell elővette a tárcáját, és csalókan lezser mozdulattal előrenyújtotta. Akövetkező pillanatban az egyik kezével félrelökte a kést, a másikkal orrba vágta a rablót.

Akés egy csörrenéssel a kövezetre hullott, és Russell gyorsan berúgta a kuka alá. Az alak két lépést hátrált, keményen lezökkent a fenekére, és sírva fakadt. Én pedig felkaptam a tárcát.

– Jenny, kérlek, menj odébb, és ott várj.

Tettem két lépést oldalra, de nem mentem messzebb, mert látni akartam, hogy mi következik.

Láttad ezt? – ámuldozott Thomas. – *Nagyon király volt! Látszik rajta, hogy katona volt.*

Erről meg is feledkeztem.

Sokáig csend uralkodott a sikátorban, csak a távolabb, a még ekkor is vizes úton elsuhanó kocsik zaját lehetett hallani, és a szaggatott, fura zokogást.

Russell a kezét a csípőjén tartva állt, és hallgatagon várt. Hogy mire, azt nem tudtam, mindenesetre Thomas és én is szótlanok voltunk.

Russell végül azt mondta:

– Gyerünk, kölyök, ne ülj azon a vizes betonon. Állj fel!

Az alak feltápászkodott és felegyenesedett. Egy pillanatra láttam egy rémült, fehér arcot, amit sötét foltok borítottak, egy vézna testet, nagy kezét és lábat. Alighanem növésben volt még, mert a ruhája csuklón-bokán felül ért, és a füle úgy meredt ki a fejéből, mint egy-egy visszapillantó tükör. Ahaja kócosan és koszosan tapadt a fejére. De nem szándékosan formázta így, attól lett ilyen, hogy egy sikátor mocskában aludt. Szánalmas látványt

nyújtott, ahogy itt reszketett félelmében és a hideg miatt. Az orrából vér csorgott.

Ó, te jó isten – mondta lesújtottan Thomas, és indult, hogy azt tegye, amihez a legjobban értett. Akölyöknek fogalma sem volt arról, hogy Thomas is itt van, de valami történhetett vele, mert a zokogás lassan szipákolássá szelídült.

– Nos? – kérdezte Russell. – Mit tudsz felhozni mentségedre?

A fiú csak a fejét rázta, és a lábát bámulta. Ismertem ezt az érzést.

– Gyerünk, öt perccel ezelőtt még nagyon kemény fickó voltál. Akkor, mi ez az egész?

Ezúttal sem kapott választ.

– Utolsó lehetőség, mielőtt kihívom a rendőröket.

Akölyök motyogott valamit.

– Tessék? Mit mondtál? Nem érek rá egész éjjel, és a hölgy fázik.

– Éhes voltam – mondta a kölyök.

Tényleg az volt. Láttam azon besüppedt szemén és beesett arcán. Tudom, hogy a legtöbb tizenéves fiú képe úgy néz ki, mint egy grillrács, de ez másfajta éhség volt. Elkeseredett éhség. És a kölyökből szörnyű bűz áradt. Nemcsak koszos ruha és koszos test szaga, hanem vizeleté is. Megfordult a fejemben a gondolat, hogy talán bevizelt, amikor Russell behúzott neki.

– Tehát, hogy szól a történet?

A fiú sóhajtott egyet, és az öklével megdörgölte a szemét, mint egy kisgyerek. Fáradtnak is tűnt. Most, hogy tisztán láttam, rájöttem, hogy az arcán a sötét foltok zúzódások. Csúnyán összeverték, még mielőtt kapott egyet Russelltől.

– Hajléktalan vagy?

A fiú bólintott.

– És mire kellett volna a pénz? Drogra? Piára?

Megrázta a fejét, és kibökte:

– Ennivalóra.

– Vannak szállók. Azt hiszem, az egyik a St. Stephen Klinika közelében van.

– Voltam ott – felelte a kölyök, és megint bólintott.

– És?

– Túl későn mentem oda ma este. Amikor kimentem, már vártak.

Hirtelen elfogott a félelem. Thomas rám nézett, de biccentettem neki, hogy maradjon ott, ahol van.

– Ki várt?

– Néhány férfi. Nem igazán láttam őket. Ott ácsorogtak, hogy elszórakozzanak egy... Amikor kijöttem, ide-oda lökdöstek. Elvették a holmimat... azt, ami nálam volt. Kicsit megrugdostak. Aztán lehugyoztak, és leléptek.

Megint hallgattunk. Thomas kicsivel közelebb lépett a fiúhoz, aki ösztönösen felé hajolt. Russellre néztem, hogy lássam, mit tesz most. Nem hittem, hogy kihívja a rendőröket, noha az előbb ezzel fenyegetőzött. Szinte biztosra vettem, hogy ő sem akarja.

Ismét megborzongtam, és ezzel megtört a varázs.

– Gyere velem! – szólt rá Russell a fiúra.

– Micsoda? Hová? Hová visz? Nem megyek sehová magával! – tiltakozott a fiú, és hátrált, mígnem nekiütközött a kukának.

– Nyugodj már meg – mondta Russell, és sóhajtott egyet. – Jenny, mondd el neki.

Megtettem mindent, ami tőlem telt.

– Tudod, ő úgy rendben van. Egy... kicsit fura. Hangos. Sokat kiabál. De ne aggódj.

– Kicsit fura? – mordult fel Russell felém fordulva. – Azt mondtad rám, hogy kicsit fura vagyok?

– Jobban hangzik, mint az, hogy... totál lökött. Próbálom megnyugtatni őt.

– Azzal, hogy azt mondd neki, hogy fura vagyok?

– Azt akarod, hogy hazudjak? Jó! – feleltem, és odaszóltam a fiúnak. – Szóval, ő teljesen... normális.

Thomas felnevetett, majd megszólalt:

Mondd neki, hogy kap vacsorát, és a világ végére is elmegy veled.

Kicsit vívódtam magammal. Hosszú volt a nap, és nem akart véget érni.

– Mi... adunk neked... enni.

– Tessék? – kérdezte a fiú.

– A hölgy fáradt, és néha nehezebb esik a beszéd – avatkozott közbe Russell. – Azt mondja, gyere velünk, és kapsz tőlünk meleg ételt.

– Hozhatom a holmimat?

– Mintha arról lett volna szó, hogy mindenedet elvették.

– Így is történt. Ez a másik, amire szükségem van.

Eltűnt a kerek kuka mögött, és amikor visszatért, egy jókora, kilapított kartondoboz volt az egyik kezében, a másikban egy hátizsák, ami ránézésre nedves rongyokkal volt tele.

- Ez mi? – érdeklődött Russell.
- Ami megmaradt. Ezek nem kellettek nekik.
- Arra a dobozra nem lesz szükséged.
- De igen! Nehéz ilyen nagyot találni.

A doboz is nedves volt. A fiú megküzdött vele, mire a hóna alá vette. Russell még egyszer szólt neki, hogy nem lesz rá szüksége, de nem hagyta magát, így aztán útnak indultunk.

Russell ráparancsolt a fiúra, hogy előttünk menjen. Mi mögötte gyalogoltunk, a sort Thomas zárta. Pár lépés után hátraszóltam neki:

- Mire kell neki a doboz?

Azon alszik. A beton gyakran nagyon hideg és nedves.

- Óh...

És szüksége van rá, mert ebbe kapaszkodik, ha elkapják.

- Kik?

Más hajléktalanok, vagy olyanok, akik szabadon vadászható állatnak tekintik a hajléktalanokat.

- Óh...

Bizonyos embereknek a világ nem mindig szép hely.

* * *

Russell szólt a fiúnak, hogy üljön be hátra, és ígérje meg, hogy rendesen viselkedik. Akölyök bólintott, és továbbra is magához szorította az ágycsészét és a zsákját.

Hamar elértük a szökési sebességet, körbedübörögtünk a whittingtoni körforgalmon, és parittyamanőverrel kilőttünk a Frogmorton felé. Amikor Russell kinyitotta a kocsihátulját, a fiú a kezét-lábát szétvetve feküdt a padlón.

- Ó, bocs, haver.

A fiú kikászálódott, és körülnézett. A konyhában még égett a lámpa.

- Gyerünk – vezényelt Russell, és mi követtük őt.

Mrs. Crisp fésülködőköpenyt viselt, és éppen kakaót főzött.

– Hát itt vannak! Épp jókor jöttek – köszöntött minket. – Kérnek egy bögre kakaót? – Ebben a pillanatban elhallgatott, mert meglátta a vendéget, de hamar összeszedte magát, és kibökte: – Ó kicsoda?

- Látja, ez jó kérdés – helyeselt Russell. – Szóval, ki vagy te?

- Kevin.

Vártunk, de nem mondta meg a másik nevét.

– Csak Kevin?

A fiú dacosan bólogatott.

– Keres a rendőrség, Kevin?

Mrs. Crisp összehúzta a nyakán a köntösét, és biztosítótűt keresve körülnézett. Vagy talán egy húsvágó bárdot keresett.

Kevin megrázta a fejét.

– Keres bárki?

– Nem, senki – felelte Kevin, és még én is elszomorodtam.

– Nincsenek szüleid?

– Nincsenek – válaszolta a lábát nézve.

– Hány éves vagy?

– Múlt héten töltöttem be a tizennyolcat.

Rettenetesen megsajnáltam. Más tizenéveseknek voltak szüleik, akik bulit rendeztek nekik, hogy megünnepeljék a tizennyolcadik születésnapjukat. Vagy különleges ajándékkal, vagy utazással tették emlékezetessé. Még én is kaptam egy laptopot. Ez a kölyök a vizes aszfalton töltötte a tizennyolcadik születésnapját, ahol összerugdosták és levizelték.

Mrs. Crisp eddig bírta, innentől átvette a kezdeményezést.

– Na, ebből elég! Megtenné valaki, hogy teleereszti a kádat forró vízzel, és előás egy váltás ruhát? – kérdezte éles hangon, és a szemét kimeresztve addig nézett Russellre, amíg nem vette az adást.

– Rendben, erre gyere, Kevin – mondta Russell, és ők ketten eltűntek a házban. Hallottam, hogy felmennek a lépcsőn. Mrs. Crisp a hűtőhöz lépett, és tojást, baconot, paradicsomot húzott elő, továbbá egy bőséges reggeli összes kellékét.

Nem akartam tolakodni, de félénken megkérdeztem:

– Segíthetek?

– Igen, természetesen. Köszönöm. Talán megcsinálhatná a pirítóst. Sok kéne, gondolom, és rengeteg vaj hozzá.

Előkerestem a pirítót, illetve a kenyeret, és munkához láttam. Megkentem a már kész szeleteket, és a tűzhelyre halmoztam őket, hogy meleg maradjanak. Megtaláltam a lekvárt, és Mrs. Crisp utasításait követve megterítettem az asztalt. Thomas ezalatt bevette magát a sarokba, hogy ne legyen útban.

Körülbelül húsz perc elteltével visszatértek. Kevin egy régi, fekete melegítőt viselt, amelynek ujját jócskán vissza kellett hajtani, míg a szára úgy rogyott a bokájára, mint valami harmonika. Nedves haja így,

megtisztulva meglepően sötétszökének bizonyult. Adolog hátulütője az volt, hogy a kosz eltűntével a zúzódásai tökéletesen látszottak. Alaposan helybenhagyták szegényt.

– Aha, megjöttél. Gyere, és ülj le! – szólt oda Mrs. Crisp a fiúnak. Kihúzott neki egy széket, és miután Kevin letelepedett, lerakott elé egy magasra púpozott tányért. – Tojás, sonka, krumplilángos, paradicsom, gomba, és itt egy jó adag pirítós és lekvár. Láss neki!

Kevin nekilátott. Valóságos zabálási örület lett úrrá rajta.

– Lassíts egy kicsit – szólt rá kedvesen Russell –, vagy visszajön az egész. Örülök, hogy ennyire jólesik, de így csak elpazarolod. Senki sem veszi el előled, úgyhogy lassíts le.

Kevin bólintott, ivott pár korty teát, és igyekezett illedelmesen folytatni.

Russell alighanem úgy érezte, hogy nem lenne illő, ha a vendége egyedül enne, így hát csinált magának egy sonkás szendvicset, és ő is belekezdett. Én megkentem magamnak egy pirítóst lekvárral, míg Mrs. Crisp kiment a kamrába, majd egy tálca citromos süteménnyel tért vissza, és abból is valamennyien vettünk egy-egy szeletet.

– Szóval, Kevin, hogyan hangzik a történet? – kérdezte Russell.

Ekkor inkább egy kérdezz-felelek sorozat következett, semmint egybefüggő beszámoló, és Kevin néha megállt, hogy igyon egy-egy kortyot, vagy bekapjon még egy kis süteményt. Ismerős és szomorú történet bontakozott ki a szavaiból. Az apja elhagyta a családot. Az anyjának nem volt pénze. Alighanem úgy érezte, hogy bármilyen férfi jobb, mint az egyedüllét, és összeállt egy fickóval, akire korábban talán rá sem nézett volna. Kevin ráébredt, hogy többé nem látják szívesen a saját otthonában. Az anyja a kisujját sem mozdította, hogy segítsen neki. Alig tizenhét évesen, pocsék bizonyítvánnyal a kezében nem talált munkát. Egy darabig a barátainál húzta meg magát, de az nem mehetett az örökkévalóságig. Munkanélküliségként nem tudott lakást bérelni, és lakcím híján sehová sem vették fel dolgozni. Ez volt az első tél, amit az utcán töltött. Noha megfürdött, továbbra is elhanyagolt ember benyomását keltette. Amocsok mintha beette volna magát a bőrébe. Lerítt róla, hogy halálosan fáradt, elkeseredett, magányos és retteg. Folyton körülnézett a konyhában, mintha félt volna maradni, de még jobban félt volna attól, hogy el kell mennie. Én pedig azon a törtem a fejemet, hogy mihez kezd most Russell.

Asonkás szendvics zsírja alighanem megkente az agya fogaskerekeit.

– Ma éjszakára kapsz egy szobát – mondta megfontoltan. – Nem nagy cucc, de száraz és meleg. Mrs. Crisp kerít neked takarókat. Törölköződ már van. Holnap kapsz reggelit, aztán egy kicsit elbeszélgetünk. Az ajtó zárható, úgyhogy be tudsz zárkózni.

Aszegény kölyök hirtelen összezuhant. Ki tudja, mióta nem aludta ki magát, és most alaposan megtöltötte a gyomrát, így alig tudta nyitva tartani a szemét. De megtette, sőt, köszönetet mondott Mrs. Crispnek a vacsoráért. A világ legügyletlenebb rablója a lelke mélyén rendes fiú volt.

Összeszedtünk pár apróságot, és átvonultunk az udvar másik oldalán álló istállóba. Russell ment elől, így amikor megtorpant, nekimentem hátulról, Kevin pedig nekem ütközött. Thomas ügyesen kikerült minket.

– Jut eszembe, dohányzol? – kérdezte Russell.

– Nem.

– Biztos? Nem gond, ha cigizel, csak akkor másik szobát adok. De tudnom kell, hogy dohányzol-e.

– Nem – felelte Kevin a fejét rázva. – Sosem próbáltam ki, és most még pénzem sem lenne rá.

– Akkor rendben vagyunk.

Russell kinyitotta az istálló ajtaját. Boxer, aki az épület távolabbi végében lévő bokszban lakott, mocrogni kezdett, aztán kidugta a fejét, és álmosan, de kíváncsian bámult minket.

– Ó, egy ló! De jó! – lelkesedett Kevin, azzal mindent ledobott egy asztalra, és odament, hogy közelebről is megnézze a lovat. Boxer leeresztette a fejét, és szimatolt.

Szerencse, hogy megfürdött – dörmögte Thomas. – Elképzelni sem tudod, hogy a volt versenylovak milyen kényesek tudnak lenni.

– Hű, ez nagyon király! – folytatta Kevin. – Mi a neve?

– Boxer.

A fiú óvatosan kinyújtotta a kezét, és Boxer méltóztatott megengedni neki, hogy szelíden megsimogassa az orrát.

Russell rám nézett, és felvonta a szemöldökét. Fogalmam sem volt, hogy mit próbál üzenni.

– Gyere, Kevin! – szólt oda aztán a fiúnak. – Erre!

Felmentünk egy rozoga lépcsőn, a tetejéhez érve Russell kinyitott egy ajtót, és felkapcsolt egy lámpát. Ahelyiség valaha takarmánytárolóként szolgálhatott. Még megőrzött valamit a régi hangulatából, de mert fából készült, barátságosnak és melegnek hatott.

– Ma éjjel itt alhatsz – jelentette ki Russell. – Itt egy hálósák és pár pokróc. Jennynél van a párna. Sajnálom, de nem jár hozzá fürdőszoba. Ha rád jön, ugorj le a földszintre, és vizelj egy vödörbe. Aztán fogd rá Boxerre.

A fiú mosolyogni próbált, de nem igazán sikerült neki.

– Reggel nem kell kapkodnod – folytatta Russell. – Pihend ki magad, majd gyere át. Használhatod a fürdőszobát, és kapsz reggelit.

Elhallgatott, és nem tett hozzá semmit. Kevin csak nézte őt, és szintén hallgatott. Az arckifejezése elárulta, hogy mi jár a fejében: aztán mi lesz?

Én magam is ezen töprengtem.

– Rendben... mindened megvan, ami kell? – kérdezte Russell.

Kevin nekilátott kirakni a nyomorúságos kis zsákja tartalmát. Kiszedett belőle pár mocskos pólót, amiket gondosan kiterített száradni, három zoknit (ami jelezte róla, hogy igazi férfi, ugyanis a férfiak zoknijainak száma mindig páratlan), valamint egy megviselt Harry Potter-kötetet, amelyben egy régi fénykép szolgált könyvjelzőként. Akönyvet a padlóra tette, aztán udvariasan állt, arra várva, hogy távozzunk.

Russell megint mintha egy másik világban járt volna, ezért meghúzogattam az ingujját.

– Ó, igen – bökte ki gyorsan. – Hát akkor, jó éjt!

Mialatt átvágtunk az udvaron, halkán megszólaltam:

– Russell, a fiú egy melléképületben fog aludni... a padlón.

– Kapott enni, és most egy meleg, száraz és biztonságos helyen van. Hetek óta nem történt ennél jobb dolog velem.

– És mi lesz holnap?

– Nem tudom, Jenny. Még át kell gondolnom. Most hazaviszlek.

Örültem, hogy végre mehetek. Én is nagyon elfáradtam.

* * *

Már jócskán elmúlt éjfél, mire megérkeztünk. Idegesen matatva kerestem elő a kulcsomat. Russell elkísért az ajtóig. Mialatt végigsétáltunk az ösvényen, apró lámpák gyúltak fényre mellettünk. Russell megtorpant, körülnézett, de nem mondott semmit. Én pedig túl fáradt voltam ahhoz, hogy kérdezzek.

Végül suttogva megkérdezte:

– Nagyon takaros, nem igaz?

Körülnéztem, és most valahogy más szemmel láttam az egészet. Igen, a Frogmorton derűs rendezetlensége után minden nagyon takarosnak tűnt. Richard bácsi és Julia néni szolid, tiszteletre méltó házban éltek a város

szolid és tiszteletre méltó részén, és a birtokukban senki sem találhatott hibát. Az elülső és hátsó, nagy kiterjedésű kertekben a tuja-pázsit stílus uralkodott, emiatt minimális gondozást igényeltek, mindig ápoltnak látszottak, és pontosan úgy néztek ki minden évszakban – unalmasak voltak.

Lábujjhegyen osontunk végig az ösvényen, és Russell kinyitotta nekem az ajtót.

– Jó éjt, leendő feleségem – búcsúzott halkán.

És mielőtt elkezdtem volna aggódni a jóéjt-csók miatt, attól a csalhatatlan érzéktől vezérelve, amivel alighanem az összes férjezetlen nőkért felelős férfi rendelkezik, megjelent Richard bácsi. Pizsamát és hálóköntöst viselt, és egy helyi újságot tartott a kezében. Nem mondott semmit, csak roppant jelentőségteljes tekintettel nézett ránk, de Russellt nem tudta megijeszteni.

– Jó estét, Richard. Hol is tartottam? Ó, igen. Jenny, holnap tízre jövök érted. Ne késs, rengeteg a dolgunk, egy csomó emberrel kell találkozunk, és így tovább. Szép álmokat!

Barátságosan vállon veregetett, amitől kissé meginogtam, aztán sarkon fordult, és elindult a kocsi felé. Utána néztem, és a fényre gyúló, illetve kialvó lámpák pontosan jelezték, hogy hol jár éppen. Másodpercekkkel később a Land Rover hangos csattogással beindult, aztán bömbölve elhúzott, és hirtelen leszálló, bársonyos csend maradt utána.

Richard bácsi nyitva tartotta nekem az ajtót. Eszembe jutott, hogy nem szabad visszaadnom a kulcsot.

– Richard bácsi... nem kellett volna... megvárnod – mondtam, és büntudatom támadt, mert ha nem etettük volna meg és nem szállásoltuk volna el a bűnöző rétegek egyik potenciális tagját, már órákkal korábban hazaértem volna. Ugyanakkor az ösztöneim azt súgták, hogy ne hozzam szóba Kevint.

Anagybátyám szűk mosolyra húzta a száját, és fojtott hangon felelt:

– Idővel rájössz majd, hogy minden apa és minden nagybácsi munkaköri leírásának egyik legfontosabb pontja az, hogy meg kell várniuk, amíg a család összes nőtagja hazaér. Légy szíves, egy percre gyere be a konyhába. Atűzhelyen hagytam a tejet.

Leültem az asztalhoz, ő pedig megtöltött egy csészét meleg tejjel. Engem is kínált, de megráztam a fejemet. Kedveskedő gesztusnak szánta, és nem láttam értelmét közölni vele, hogy bár húsz éve élek a házában, még mindig nem tudja, hogy utálok a tejet.

Végül leült velem szemben.

Thomas ásított, és azt motyogta: *Hát már sosem kerülünk ágyba?*

Rászóltam, hogy maradjon csendben, mert ha Richard bácsi tovább keveri a tejét, kilyukasztja a kanállal a csészét. (Julia néni házában nincsenek bögrék.) Egyértelmű volt, hogy a nagybátyám szeretne elmondani valamit.

– Te is tudod, hogy a nagynénéd mindig azt nézi, hogy mi a legjobb neked – kezdte, és végre az alátétre fektette a kiskanalat.

Akonyhában uralkodó csendben hallottam a csövek pattogását, ami azt jelezte, hogy a fűtésrendszer leállt éjszakára, és a ház lassan nyugovóra tér.

Bólintottam egyet.

– Be kell látnod, hogy ez az egész hatalmas megrázkódtatást okozott nekünk. Különösen, mivel az a férfi...

Ajó öreg Russell Checkland. Gondokat okoz a Kingdom családnak, gyakorlatilag azóta, hogy megtanult járni.

Megint bólintottam.

– Szeretném megkérdezni tőled, nyugodtan és távol... minden zavaró tényezőtől... meg kell kérdeznem, Jenny, hogy Russell gyakorolt rád akármilyen nyomást annak érdekében, hogy hozzámenj? Nekem nyugodtan elmondhatod.

Megráztam a fejemet.

Lenézett a csészére, és megkérdezte:

– Ööö... terhes vagy?

Ismét megráztam a fejemet.

– A saját szabad akaratodból mentél bele?

Bólogattam.

– Csak... tudom, hogy csendesen élsz. Valójában, pontosan erre van szükséged. De ez annyira drasztikus. Ha szeretnél kimozdulni, biztosra veszem, hogy meg tudunk szervezni egy kis utazást. A levegőváltás talán jót tenne. Volna hozzá kedved?

Azt a... ! – ámuldozott Thomas. – Ezek tényleg nem akarják, hogy hozzámenj a lányuk volt szeretőjéhez, mi? Mit akarsz csinálni?

És hirtelen mindent tisztán láttam, mintha egy ösvény nyújtózott volna előttem, és fények mutatták volna az utat. Akételyek elillantak, és teljes békesség telepedett rám.

– Feleségül akarok menni Russell Checklandhez – mondtam mindkettőjüknek.

– Értem... igen. Értem – dörmögte Richard bácsi, holott lerítt róla, hogy nem érti. – Ebben az esetben... Jenny, azt kérem, hogy most nagyon figyelj

rám. Ez fontos. Beszélni fogok a nagynénéddel. Pár napig nem lesz boldog, és ha szeretnél eltölteni valamennyi időt a jövővel, azt hiszem, az lesz a legjobb, ha csendesen mennél el itthonról és jönnél haza. Abéke és harmónia kedvéért talán szólnod kéne neki, hogy ritkán látogasson el ide. Úgy vélem, kiváló érzéke van ahhoz, hogy felbosszantsa a nagynénédet.

Bólintottam.

– Viszont, és most jön a lényeg, Jenny – folytatta a bácsikám. – Én... mindketten... azt akarjuk, hogy tudd: ha nem... leszel boldog... akármilyen oknál fogva... itt mindig otthonra találsz. Ezt sose felejtse el, kérlek. Természetesen, normális esetben sosem merésznék beleszólni egy férj és egy feleség dolgába, és kérlek, ne gondold, hogy ezt teszem, de nagyon megkedveltelek az évek során, és csak azt akarom, hogy boldog legyél. Szóval, ha egy napon úgy érzed, hogy nem vagy az, itt mindig szívesen látunk, és gondoskodunk rólad.

Úgy éreztem, hatalmas gombóc van a torkomban, ezért nyeltem egyet, és bólintottam. Ezekben a pillanatokban nagyon erősen tudatában voltam annak, hogy mi mindenről maradtam le. Talán már évekkorábban ezt kellett volna tennem: le kellett volna ülnöm a konyhában Richard bácsival, hogy egy kicsit elbeszélgezzünk, csak pár percet lefekvés előtt. Milyen megnyugtató lett volna...

De ehhez most már késő volt.

Felálltam, mielőtt zokogni kezdtem volna, rámosolyogtam a nagybátyámra, és elvonszoltam magam az ágyig.

* * *

Másnap reggel az utca végénél találkoztam Russell-lel.

– Á, szóval így kell intéznünk – mondta bólogatva. – Nem baj, legalább nem kell megküzdennem Norman Bates anyjával.

– Ki az a Norman Bates?

Russell sóhajtott egyet.

– Majd juttasd eszembe, hogy béreljem ki neked a mozit – felelte, aztán rám nézett, és hozzátette: – Vagy ne.

– Ő még ott van?

– Kevin? Igen. Még csak forgolódott, amikor eljöttem. Mrs. C. nekilátott sonkát sütni, szerintem annyit, amennyit ő maga nyom. Ha nem jössz hozzám hamarosan, a kölyök szó szerint kizabál minden vagyonomból. –

Vetett rám egy gyors pillantást, és megkérdezte: – Az éjjel minden rendben volt?

– Ó, igen, bár Richard bácsi úgy gondolja, hogy az lesz a legjobb, ha egy darabig kerülöd a házat.

– Hát igen, ő nem komplett idióta, nem igaz? Szóval, ami Kevint illeti...

– Igen?

– Gondolkodtam.

Őt is feleségül veszi?

– Meg fogom kérdezni tőle, hogy maradna-e még egy ideig. Úgy, mintha szívességet tenne nekem vele. Biztosra veszem, hogy igent fog mondani. Nem akar visszamenni az utcára. Páran megteszik, mert nem tudnak megtelepedni, de ez a fiú nem ilyen. Segíthet a ház körül, elvégezheti a különféle munkákat, meg ilyesmi. Nem tudok fizetni neki – egyelőre –, de kaphat szállást és ellátást. Segítenél rendbe tenni a szobáját? Aház tele van régi bútorokkal. Berakhatnánk neki egy ágyat, asztalt, karosszéket, komódot. Te döntenéd el. Azt hiszem, még egy régi tévém is van valahol. Mit gondolsz? Neki nem kéne szégyenkeznie, és én is jól járnék.

– Igen, remélem, marad – feleltem.

– Szerintem marad.

– És tudsz majd neki fizetni... később, úgy értem.

Russell kivezette a kocsit az út egyik kiöblösödő részére.

– Igen – mondta, miután leállította a motort. – Erről is szeretnék beszélni veled. Gondolkodtam erről a pénz-dologról. Az ügyvédem majd ad egy csomó papírt, amit alá kéne írnod a házzal kapcsolatban. Ezeket a jó szándék jeléül elküldjük a nagybátyádnak. Bevallom, szándékosan húztam őt a minap, de sejtem, hogy milyennek látja ezt a dolgot, és támadt egy ötletem. Tudom, hogy a bácsikád azt hiszi, hogy piára kell a pénz, meg kártyára, táncosnőkre, tudom is én...

Vagy hogy eltartsd Francescát, amikor majd sikerül elcsábítanod Daniel Palmertől – gondoltam.

– ... ezért kitaláltam egy kompromisszumot, hogy megmutassam a jóhiszeműségemet, és távol tartsalak téged a tűzvonalától. Ő tovább folyósítja a havi járandóságodat, vagy mit szoktál kapni, én pedig mindent a bankkártyámmal fizetek, és elküldöm neki a számlákat, hogy rendezze a nevedben. Így meggyőződhet arról, hogy a kiadások java része a házra és rád megy el, és láthatja, hogy nem költök semmi másra. Amikor minden kész, és

még együtt vagyunk – és együtt leszünk –, akkor kitalálunk egy hosszú távú megoldást. Mi a véleményed erről?

Hmmm – hümmögött Thomas a hátam mögött.

– Tessék?

Semmi... most, hogy jobban belegondolok, ez egész jó terv. Nem hiszem, hogy a bácsikád tiltakozni fog ellene. És feltehetően az összes pénzed be van fektetve, így aztán össze kell írnia Russellnek, hogy mi hol van, és ez időbe fog telni, vagyis igen, rövid távon működni fog a dolog.

– Akkor elmondod ezt az elgondolást a nagybátyámnak? – kérdeztem Russelltől.

– Édes istenem, eszemben sincs – felelte, azzal begyújtotta a motort, és kizúgtunk az öbölből. – Az ügyvédem fogja beterjeszteni a javaslatot. Én a lehető leghatározottabban tiltakozni fogok. – Úgy vigyorgott rám, mint egy csintalan kisfiú, és hozzátette: – Tudod, nem csak egy vonzó szépfiú vagyok.

* * *

Amikor megérkeztünk, Kevin pont befejezte a reggelit.

Talpra ugrott, amikor beléptem, közben meglökte a székét, és majdnem kiborította a teáját. Azúzódásai immár sárgában és zöldben virítottak, leszámítva azt, amelyik az orrnyergén vonult át, illetve az egyik szeme alatt volt – ezek továbbra is vörösek és lilák maradtak.

Úgy tűnt, hogy ez egyszer nekem kell megnyugtatnom valakit, így aztán köszöntem neki, és megkérdeztem tőle, hogy jó aludt-e.

Kevin bólintott, és nagyot nyelt, az ádámcsutkája jól láthatón siklott le és fel a torkán.

– Ne haragudjanak a tegnapi esti dolog miatt – mondta majdnem ugyanúgy akadozva, ahogyan én beszélek. – Nagyon sajnálom.

– Meg fogod tenni máskor is? – kérdezte Russell.

– Ó, nem, eszemben sincs. Egyszer sem akartam megtenni. Órákon át ültem a kuka mögött, mire összekapartam magamban némi bátorságot.

– És vártad, hogy valaki odamenjen.

– Hát igen, nem volt egy jó hely. Egész este csak maguk ketten fordultak be a sikátorba.

– Ezt képzeld el – súgtam Thomasnak.

Bocs – felelte –, *elgondolkodtam. Miről van szó?*

Mialatt Kevin és Russell felcipelték a bútorokat az istálló lépcsőjén, Mrs. Crisp és én megágyaztunk, felakasztottunk pár függönyt, leraktunk egy-két

szőnyeget, kerítettünk egy lámpaernyőt és néhány párnát. Russell bekapcsolt egy hőszugárzót, és szigorúan figyelmeztette Kevint, hogy mindig kapcsolja ki, ha elhagyja a szobát. Eszembe jutott, hogy este arról faggatta a fiút, hogy dohányzik-e. Alighanem nagyon félt attól, hogy tűz üt ki.

– Semmi sem kap lángra úgy, mint az istállók – magyarázta a fejét ingatva. – És ha nem sikerül időben kihozni az állatokat, akkor... Szóval, nagyon ügyelj erre, Kevin.

– Úgy lesz, ígérem – fogadkozott teljes komolysággal a fiú.

Aszoba végül egész jól nézett ki. Kevin gondosan elhelyezte a könyvét pontosan az éjjeliszekrény közepén, berakta két frissen mosott pólóját az egyik fiókba, és a három zokniját egy másikba. Felakasztotta a törölközőit az ajtóra, és betette a fésűjét az apró tükör alá.

Észrevettem, hogy továbbra sem volt képes kidobni a kilapított kartondobozt, hanem gondosan berakta az ágy alá. Majdnem elsírtam magam, annyira sajnáltam őt.

– Most pedig együnk! – adta ki a vezényszót Russell. – Sűrű délután vár ránk.

* * *

Asűrű délután számomra egy idő után homályos arcok és helyiségek sorát jelentette. Az anyakönyvi hivatalban mindenki nagyon kedves volt, ami jól jött, mert miután átadtam az irataimat, és igyekeztem csodásan kinézni, hamar rám borult az egész. Folyton mondogattam magamnak, hogy élvezzem ki alaposan, mert egyszeri élmény, de ez a semmiből a mindenbe való gyors átmenet nagyon megviselt, és hamarosan már csak békére és csendre vágytam. Becsületére legyen mondva, Russell beszélt helyettem, amennyit csak lehetett. Néhány kérdésre viszont személyesen kellett válaszolnom, és az ottani emberek maguk voltak a megtestesült kedvesség, mialatt küszködve kipréseltem magamból a feleleteket.

– Mi a baj? – kérdezte Russell, amikor a vezető elszaladt lebonyolítani egy sürgős hívást.

– Julia néni... valahogyan... le fogja állítani... a dolgot. Lehet, hogy pont ő telefonál most.

– Nem fogja. Nem tudja. Minden rendben lesz. Csak mosolyogj, és mondj igent. Sőt, Jenny, ez a receptem az élethosszig tartó, boldog házassághoz. Akármit mondok, a te dolgod az, hogy mosolyogj, és igent mondj.

Igyekeztem mosolyogni, de nem igazán sikerült. Kezdtém aggódni amiatt, hogy Russell hamarosan úgy találja, túl sok gondoskodást igényelek, és meggondolja magát.

Nem fogja – állította Thomas.

– Igen, tudom – feleltem neki. – Én vagyok a jobb jövője biztosítója.

Ő pedig a te jövődé. Ne hagyd, hogy elvakítson az a sok szarság, amit a nagynénédől hallasz. Russell megmondta: egyenrangú felek lesztek. Ezt ne felejtsd el!

Ahivatalvezető hamarosan visszatért az irodába. És a jelekből ítélve a hívásnak nem volt semmi köze hozzánk, mert ott folytatta, ahol abbahagyta. Oldalra nyúltam, és megfogtam Russell zakóját, nagyon finoman, hogy ne vegye észre. De észrevette, és rátette az én hideg kezemre az ő meleg kezét.

– Ez eltart egy kis ideig – mondta vidáman. – Aszavak nem mindig jönnek könnyen.

– A legkevésbé sem gond – felelte a nő, és rám mosolygott. – Annyi időnk van, amennyi csak kell. – És én ettől egy kicsivel jobban éreztem magam.

Az ékszerészekkel csak Russell tárgyalt. Thomas és én elcsavarogtunk egy kicsit, mialatt ők diszkrétan meghatározták, hogy Russell mennyit szán a dologra, és csak azért tértünk vissza, hogy megnézzük a tálcákat, amiket elem raktak. Tanácstalanul bámultam rájuk, aztán az eladóra, aki nyilván napi rendszerességgel látott a boltban pániktól sújtott nőket.

– No, lássuk csak – mondta lassan, higgadtan, nem törődve a nyughatatlanul toporgó Russell-lel. – Az ön keze kicsi, vagyis szó sem lehet nagyobb darabokról. Szereti a karmos foglalatot?

Megráztam a fejemet.

– Akkor mit szólna ehhez, vagy ehhez, esetleg ehhez? – kérdezte a férfi, és kirakott elem három csillogó gyűrűt egy szövetdarabra.

Hárommal már könnyebben megbirkóztam. Mindegyiket felpróbáltam, és az utolsónál állapotodtam meg, egy egyszerű karikánál, amin öt apró gyémánt sziporkázott.

Visszafogott, de feltűnés nélkül elegáns – vélekedett Thomas. – *Pont, mint te* – tette hozzá, én pedig hálásan mosolyogtam rá.

Másnap következett a ruhavásárlás napja, amit nemrég még olyannyira vártam, de most rettegettem tőle. A városban találkoztunk Tanyával. Vetett egy pillantást az arcomra, majd behúzott egyet Russellnek a vállába, és mondott valamit németül, amit történetesen nagyon jól értettem.

– Aú! – nyögött Russell a vállát dörzsölgetve. – Ezt meg miért kaptam?

Tanya válaszra sem méltatta, csak felém fordult, és határozottan közölte velem:

– Jenny, először egy nagyon jó boltba megyünk, ami az egyik barátnőmé. Beszéltem neki rólad, és előkészített két-három ruhát, hogy megnézd. Russell, te most szépen eltűnsz a közelünkből. Majd hívlak, amikor értünk jöhetsz. Viszlát!

Russell halkán morogva elhordta magát anélkül, hogy elköszönt volna.

Abolt szépnek és kellemesnek bizonyult. Aközépkori híd közelében, egy keskeny mellékutcában működött. Csendes volt, a padlót szőnyeg borította, és érződött rajta, hogy itt minden sokba kerül. Maga az eladótér kicsi volt, mert az igazán izgalmas dolgok hátul történtek.

Négy ruha várt ránk, amikor megérkeztünk, és ez egyszer azonnal döntöttem.

– Azt kérem – mondtam, és rámutattam.

– Kiváló! – dicsért Tanya. – Én is ezt választanám. Most rögtön próbáld fel!

És ez nem az az eset volt, amikor egy szerencsétlen nő elkecseregett küzdelmet folytat egy próbafülkében. Egy nagyon kedves hölgy előbb kiségtett a ruhámból – mintha még sosem vetkőztem volna le egyedül –, majd bele abba a gyönyörű, nagyon gyönyörű ruhakölteménybe.

Acsodás, egyrészes darab felül magas szörmegallérban végződött, az ujjai szintén szörme kézelőben, a szoknyarésze szélesen szétterült.

– Uszálya nincs – mondta Tanya barátnője –, úgyhogy nem kell aggódnia amiatt, hogy vizes vagy koszos lesz. Kiváló minőségű szatén, aminek jó az esése, és tartja a formáját. Ez a halvány mályvaszín jól megy az ön haja és bőre színéhez. Afehér korántsem passzol mindenhez, akármit hisznek a lányok.

– Ez tökéletes – jelentette ki Tanya. – Ahagyományos öltözet és a fátyol nem illene hozzád, Jenny. Te más vagy, és ezt a ruhádnak is tükröznie kell.

Ekkor történt meg velem első ízben, hogy azt gondoltam: másnak lenni jó dolog.

– Megnézhetném, hogy milyen a kinti fényben? – kérdeztem Thomasra gondolva, aki nem akart bejönni velem.

Lassú léptekkel kisétáltam a bolt elé, ahol Thomas a kirakatot bámulta, pontosabban egy ott kiállított nagyon merész kalapot.

Nagyon sokáig csak hallgatott, és kezdtem aggódni. Inkább egy tradicionálisabb darabot kéne választanom? Thomas csak a megfelelő

szavakat keresi, hogy tapintatosan fejezze ki magát?

Jenny, úgy nézel ki, mint egy téli angyal. Senki sem mondhatja rád, hogy nem vagy gyönyörű.

Hálám jeléül gyengéden megérintettem az orrát.

Tanya elsorolt néhány szükséges módosítást, rendelt egy pár egyszerű, krémszínű cipőt, és egy pár hozzáillő kesztyűt, megbeszélte a kiszállítás dátumát, megadta a címet, és ezzel végeztünk.

– Nos – mondta, miután már a bolt előttünk álltunk –, te vagy a világ leghatékonyabb embere, Jenny. Remélem, jó hatással leszel Russellre. Andrew ugyan nem mondott nekem semmit, de tudom, hogy nagyon örül annak, hogy feleségül mész Russellhez. Úgy gondolja, hogy jótékony hatást gyakorolsz majd rá.

El tudom képzelni...

– Nem, én nem hiszem ezt – feleltem őszintén.

Tanya egyenesen szemembe nézve válaszolt:

– Russell egy kisfiú, aki még manapság is az anyjáért sír. És te sokkal erősebb vagy, mint gondolod. Nem mondok többet. Gyere, igyunk egy kávé!

Elmentünk a Rézkancsóba, ahol a pincérnők a kezüket-lábukat törve rohantak, hogy kiszolgáljanak minket. Sharon nem dolgozott ezen a napon.

Kávé ittunk, süteményt ettünk, és előttünk volt még a nap hátralévő része. Elmentünk Tanya kedvenc szépségszalonjába – számomra megint egy első alkalom volt –, ahol manikűröztettem, pedikűröztettem, levágták és befestették a hajamat, végül kisminkeltek. Minden nagyon csendesen és bensőségesen zajlott le. Kihasználtam a helyzetet. Mialatt kettesben voltunk Tanyával, és békésen gőzölgöttünk, egyenesen rákérdeztem:

– Hogyan halt meg Russell anyja?

– Ha Russell apjának hiszel, akkor Russell görbe útjai miatt. Ha Russellnek hiszel, akkor azért, mert az apja egy jeges szívű rohadék volt, aki a halálba hajszolta a feleségét. Ha a halottkémnek hiszel, országúti baleset volt. Ahölgy leszaladt az útról a Whittington előtti letérőnél. Túl gyorsan vette a kanyart. Vakmerően szokott vezetni.

Egy darabig ezt emésztgettem magamban, aztán megkérdeztem:

– Russell azt hiszi, hogy apja ténylegesen megölte az anyját, vagy csak a halálba hajszolta?

– Nem tudom. Csak azt tudom, hogy mindketten a másikat tartják felelősnek azért, ami végső soron egy teljesen közönséges baleset volt.

Tanya nem mondott többet, így aztán én is hallgattam.

* * *

Órákkal később ellazulva és felfrissülve léptünk ki a szalonból. Csillogott a hajam, szép volt a kezem, és virágok fakadtak a földből, ahová csak léptem. Tanya rajtakapott, amint a kirakatokban nézegettem magam, és kinevetett. Elmentünk egy borozóba, ahol felhívta Russellt, és engedélyt adott neki arra, hogy csatlakozzon hozzánk, és ha van kedve hozzá, Andrew-t is hozhatja.

* * *

Azon az éjszakán, a padlástérben Thomas és én átbeszéltük a dolgokat. Korábban eszembe sem jutott, hogy valaki úgy gondolja, hogy Russell Checklandnek jót fog tenni, ha feleségül vesz engem.

– Másféle értelemben is, nem csak anyagi szempontból – mondtam Thomasnak. – Bár a jelekből ítélve, megkapom a fél házat.

Igen – felelte elgondolkodva, és egy darabig szótlanul bámult ki az ablakon.

– És Andrew és Tanya is úgy vélekednek, hogy jó hatással leszek rá.

Ez igaz, de ők még nem ismernek téged.

Atakaró csücskét babrálva megkérdeztem:

– Gondolod... gondolod, hogy ebből a házasságból tényleg kisülhet valami jó?

Teljesen biztos vagyok benne.

– De miért? Hogyan?

Jenny, évekkal ezelőtt megmondtam neked: te különleges vagy.

Ötödik fejezet

A lehető leghamarabb és legcsendesebb módon házasodtunk össze. Julia néni nem tiltakozott tovább. Azt hiszem, titokban akarta tartani a dolgokat, de anélkül, hogy kiderülne, hogy titokban akar tartani valamit, arra az esetre, ha az emberek azt gondolnák, hogy van valami, amit el akar titkolni.

Az esküvőnk előtti nap hideg, de napfényes volt. Russell felrakott egy kötőféket Boxerre, és hármasban kimentünk sétálni a mocsárhoz vezető útra.

– Jót fog tenni neked – biztatott mosolyogva. – Kell egy kis szín az arcodra, és nem tenne jót a hírnevemnek, ha holnap úgy néznél ki, mint egy korai keresztény mártír. Azt meg főleg nem akarom, hogy a nagynénéd talpra ugorjon, és leállítsa a szertartást, mert olyan idegállapotban vagy, hogy nem tudod kimondani az igent. Szóval, vegyél kabátot, húzz gumicsizmát, és menjünk!

Valóban jó ötlet volt. Amint kiértem a friss levegőre, sokkal jobban éreztem magam. Mi sétáltunk, Boxer pedig ugrált, és rettegett a sövényekben, baljóslatúan sötét pocsolyákban és furcsa formájú kövekben bujkáló szörnyetegektől.

– Ezt miért csinálja? – kérdeztem, mialatt Russell megpróbálta elcsalogatni a lovát egy alighanem ellenséges szándékú telefonpózna előtt.

– Hát, ahogy azt Andrew is említette már, Boxer kissé kényes természetű. Tudod, ő versenyló volt. Fényűző körülmények között, elkényeztetve élt, mígnem felfedezték, hogy bár úgy vágtat, akár a szél, ezt jellemzően rossz irányba teszi. Gyűlöli a lószállító utánfutót, a tömeget, más lovakat, a zajt, az esőt, amit csak akarsz. Egy barátomé volt, aki velem együtt egy rakás pénzt veszített rajta. Sajnálatos módon a vesztes lovakkal néha elég durván bánnak. Boxer herélt, vagyis nem lehet tenyésztésbe fogni, és egyébként is olyan ingerlékeny, hogy senkinek sem kellene. Vadászatra bizonyosan alkalmatlan. Talán el lehetett volna adni valakinek, mert jól néz ki, de valószínűleg az lett volna a vége, hogy berakják egy utánfutóba, tizenhat órán át utaztatják étlen-szomjan, aztán kivonszolják az utánfutóból, és kutyaeledelt csinálnak belőle. Vagy kolbászt. Vagy tudom is én. Ezért megvettem. Rendszerint felülök rá, úgy hozom ki ide, de mivel most hárman

vagyunk, és szép az idő, gondoltam, sétálunk egyet. Egy kicsit zűrösek voltak az utóbbi napok, te is így gondolod?

Bólintottam. Thomas mellettem lépkedett, át-átnézett a sövény felett, és jól érezte magát. Megsimogattam Boxer nyakát, és reméltem, hogy Thomas nem fog hűtlennek tartani ezért.

– Szeretnék lovagolni – mondtam halkán, és azt hittem, senki sem hallotta meg.

Elhaladtunk egy másik farm előtt.

– Ez itt Martin Braithwaite birtoka – közölte Russell, és integetett egy férfinak, aki vödröt cipelve, két kutyával a háta mögött éppen átvágott az udvaron. – Ő bérli tőlem a földemet a birkáinak.

– Ötven penny darabja – mondtam, és miután meglepetten pillantott rám, hozzátettem: – Figyeltem.

Russell felnevetett, aztán öt percébe telt, mire átcsalogatta Boxert az út végénél lévő kapun. Thomas és én átmentünk rajta, beléptünk a mocsár területére, és türelmesen vártunk.

– Nem akarod... elengedni? – kérdeztem aztán.

– Eszemben sincs. Annyi irányérzéke van, mint egy teafilternek – válaszolta Russell. – Egész éjjel kereshetném, és kábé a rushfordi elágazásnál lévő Tescónál kötne ki.

Az ösvényen folytattuk az utat, egy szép kis patak mellett, amely köveken és kavicságyakon átcsobogva folydogált a mocsár felől, átvágott Russell földjén, hogy végül a Rush folyóba torkolljon. Idekint nem voltak fák, és hideg, egyenletes szél fújt.

– Adok egy jó tippet – mondta Russell. – Ha valaha eltévednél a mocsárban, csak keress egy patakot – van bőven –, és kövesd a folyás irányába.

– Jól van – feleltem, és többet nem gondoltam a dologra.

* * *

Azon az éjszakán sokáig üldögéltem az üres szobámban. Tizennyolc éves korom óta laktam benne, és most mindent összecsomagoltunk és elküldtünk a Frogmortonba. Ahelyiség üresnek és idegennek hatott. Elgondolkodtam azon, hogy vajon mi lesz belőle. Amenyasszonyi ruhám a gardróbban lógott, a cipőm és a kesztyűm az egyik polcon várakozott. Julia néni fodrásza másnap délelőtt fél tízre ígérte magát.

Hogy érzed magad? – tudakolta Thomas.

– Kicsit furcsán.

Félsz?

– Nem. Kicsit sem félek Russelltől. Kellene?

Nem, nem hiszem. Szerintem Tanya a fején találta a szeget, amikor azt mondta, hogy Russell valahol kisfiú még, akinek nem sikerült felnőnie. Hát, ez hamarosan megváltozik.

– Hogyan?

Mostantól másokért is felelős lesz. Érdekes lesz végignézni, hogy hogyan birkózik meg ezzel.

– És Francesca. Vele hogyan fog megbirkózni?

Azt hittem, ezt már megbeszéltétek.

– Meg. Világosan megmondta. Teljesen őszinte volt. Én meg úgy éreztem, csekély árat kell fizetnem azért, hogy legyen saját életem.

Kezdesz kételkedni?

– Nem, ez csak az esküvő előtti idegesség. Tudom, mivel jár a Russell Checklanddel kötött házasság – válaszoltam, és mint utóbb kiderült, tévedtem. – Megígérte, hogy diszkrét lesz. Megígérte, hogy sosem fog bántani engem, és én hiszek neki.

Akkor semmit sem bánsz, ugye?

– Nem.

Vagyis, nincs okod arra, hogy ne aludj egy jót?

– Nincs.

Emlékszel még arra, hogy milyen volt, amikor először megláttuk ezt a szobát? Hogy mennyire izgatottak voltunk?

– Persze, nagyon is. De most már úgy tűnik, nagyon régen volt.

Mert nagyon régen volt. Mióta találkoztunk, te leérettségiztél, diplomát szereztél, és most férjhez mész. Immár teljesen felnőtt lettél, Jenny.

Az az érzésem támadt, hogy egy szörnyű, hideg kéz megmarkolja a szívemet.

– Thomas... elhagysz?

Nem, dehogy! Már megmondtam: addig itt leszek veled, amíg szükséged lesz rám, és egy darabig még szükséged lesz rám.

– Mindig szükségem lesz rád – mondtam halkán.

Nem – felelte szomorúan –, egyszer ez is meg fog változni.

* * *

Soha ne házasodjanak meg!

Ezt nagyon komolyan mondom.
Soha ne házasodjanak meg.

* * *

Ne törődjenek azzal, hogy a canterburyi érsek helyteleníti a tradicionális házasság intézményének hanyatlását. Ne törődjenek azzal, hogy némelyik politikus a családi értékekről zeng dicshimnuszokat annak érdekében, hogy elterelje a figyelmet a bulvársajtóban hamarosan megjelenő botrányáról. Ne törődjenek azokkal a rózsaszín mázzal leöntött idiotákkal, akik fennen hangoztatják, hogy az lesz életük legboldogabb napja. Az esküvők hosszadalmas, esőtől áztatott rémálmok, amelyekhez a sötét sarkokban lapuló rokonok gyilkos sziszegése a kísérőzene. Nem is tudom, hogyan képesek végigcsinálni azok, akik nem számíthatnak egy hatalmas, aranyszínű ló támogatására.

Ahajammal kezdődött. Korábban sosem lehetett vita tárgya, de most előtérbe került, mert az egyszerű ruhámhoz egy egyszerű franciafonatot akartam.

Julia néni pedig szüziés loknikat.

Ezt az akadályt úgy küzdöttem le, hogy egyszerűen csak a fejemet ráztam, valahányszor a nénikém megszólalt. Ezzel egyfelől kifejeztem a tiltakozásomat, másfelől lehetetlenné tettem, hogy a szegény fodrász a fejemen dolgozzon. Ahölgy végül vette az adást, és bár valószínűleg elvesztett egy régi kuncsaftot, nem tűnt boldogtalannak, én pedig megkaptam azt, amit akartam.

Nem úgy, mint Julia néni.

Kissé megsajnáltam, mert nyilvánvalóan nem óhajtott leereszkedni az eseményhez azzal, hogy úgy tűnjön, tesz valamennyi erőfeszítést, viszont alkatilag képtelen volt nyilvános helyen megjelenni máshogy, mint a legjobb formájában. Megállapodott egy szürke selyemruhánál, amely épp csak egy kicsit árasztott temetési hangulatot, bár biztos voltam benne, hogy szíve szerint egy vastag szövetből szabott, éjfekete, zárt öltözetet választott volna, a hozzá való fekete kendővel, amit időnként a szeme sarkához nyomhat.

Alépcső aljánál találkoztunk, ahol Richard bácsi nyugtalanul nézegette a karóráját, úgy kábé minden ötödik másodpercben. Julia néni egy darabig méregetett, aztán sorra vette a listáján szereplő kifogásokat.

– Ez nem fehér. Mit fognak szólni az emberek?

– Csak családtagok lesznek jelen – emlékeztette Richard bácsi, mialatt sikertelenül próbálta az ajtó felé terelni. – Senki más nem fogja látni. Jaj, gyere már, nem késhetünk el! Vagy csak annyit késhetünk, amennyi még illendő – tette hozzá nem túl meggyőzően nevetve.

– Hol van a fátylad? – folytatta könyörtelenül a nagynéném. – Fátyolnak lennie kell! És csokrod sincs, Jenny. Én igazán türtőztettem magam, de meg kell mondanom...

Ne figyelj rá – szolt rám Thomas. – Rekeszd ki a hangját a tudatodból. Akármit mond, nem számít.

Megpróbáltam. Egyben igyekeztem nem foglalkozni azzal a ténnyel, hogy senki sem dicsért meg, hogy milyen jól nézek ki. Pedig szép voltam. Nagyon szép. Ráadásul menyasszony voltam, tehát, ha még nem is lettem volna szép, ezt kellett volna hazudniuk. Egy kicsit megsértődtem.

Szerintem gyönyörű a ruhád, és te is az vagy.

– Köszönöm, de te elfogult vagy.

Ma nem. Elegáns és finom a külsőd, Jenny. Igazi nagyvilági szépség vagy. Russell Checkland fel fog robbanni. Gratulálok!

Valamivel jobb kedvre derülve ültem be a kocsiba. Szerencsére csak pár percet kellett utazni.

Akövetkező dolog az időjárás volt. Amikor elindultunk, csöpörgött az eső, és az ég elég baljóslatú, szürke-sárga színezetet öltött. És pont amikor megálltunk, szakadni kezdett.

Richard bácsi a kezében egy hatalmas esernyőt tartva mindent megtett, amit tudott. Én magam védett voltam, Julia néni már kevésbé, így aztán az eleve pocsék hangulata tovább romlott, és mire fedett helyre jutottunk, alaposan felhúzta magát.

Bevezettek minket egy nagyon kellemes terembe, ahol Andrew és Tanya már vártak ránk, Mrs. Crisp és Kevin társaságában. Nagyon megörültem nekik. Kevin egyértelműen Russell egyik zakóját viselte. Túl nagy volt neki, és úgy kandikált ki a vállrészek, illetve a hajtókák közül, mint egy teknős.

Julia néni egyetlen megsemmisítő pillantásra méltatta azokat, akiknek nem csupán volt pofájuk rokoni viszonyban lenni azzal a férfival, aki feleségül akarta venni az unokahúgát, de még az illető személyzetét is elhozták az esküvőre, és máris bevette magát egy kisebbfajta öltözőbe, hogy helyrehozzon valamilyen sérülést a szerelésén.

Ahangulat kicsivel jobb lett.

Russell még nem jelent meg. Észrevettem, hogy Andrew feltűnés nélkül előhalássza a telefonját, megnyomja rajta az újrAhívó gombot, aztán visszasüüllyeszti a zakója zsebébe. Dühösnek tűnt, már amennyire ő képes volt ilyesmire.

Az az érzésem támadt, hogy egy hideg kéz vállon ragad. Lehet, hogy Russell meggondolta magát? Akármilyen történt is eddig, hirtelen megijedt és meghátrált? És ezt itt, az anyakönyvvezetónél fogom megtudni? Andrew-t bámultam, aki csak a vállát vonogatta. Tanya mosolyogni próbált, de látszott rajta, hogy nagyon feszült. Valahol elvesztették Russellt.

Daniel Palmer sem jelent meg, holott megígérte. Lehet, hogy Russellnek végül csak sikerült rávennie Francescát, hogy hagyja el Danielt? És Francesca beleegyezett, mert nem bírta elviselni, hogy Russell valaki mást vegyen feleségül? Lehet, hogy Russell mindvégig erre játszott? Ezért tervelte ki az egészet? Nagyon, de nagyon valószínűnek tűnt.

Néma csendben vártunk. Még Thomasnak sem akadt mondanivalója.

Ismét nyílt az ajtó, és Daniel Palmer lépett be, az esernyőjét rázogatva. Egyedül érkezett. Felkapta a fejét, és végignézett a termen. Miután seholy sem látta Francescát, keményen összepréselte a száját, de nyomban kinyitotta, amikor megpillantott engem.

– Szia, Jenny! – köszönt rám. – Nagyon csinos vagy! Sajnálom, hogy Francesca még nem ért ide. Úgy volt, hogy itt találkozunk, de tudod, hogy ő milyen. Szerintem a saját temetésén is késni fog.

Az erőfeszítés jól jött, és Andrew lovagiasan belépett, hogy segítsen.

– Ne érezd rosszul magad, Daniel. Avőlegény sincs itt, úgyhogy messze vagyunk még a kezdéstől.

Látszott rajta, hogy azonnal megbánta a szavait, amint kimondta őket.

Te jó ég – dörmögte Thomas. – Őis kiválóan ért ahhoz, hogy egy rossz beszólással tovább rontsa a helyzetet. Ez alighanem genetikai alapú. Talán az lesz a legjobb, ha nektek kettőtöknek nem lesznek gyerekeitek.

Ugyanakkor, ebben a pillanatban az ajtó szinte berobbant, és következett Francesca belépője. Az állak egyszerre estek le. Megállt az ajtóban, és felvett egy pózt, hogy valamennyien megcsodálhassuk azt a tökéletes profílját. Viszont lerítt róla, hogy magában tombol haragjában. Látni lehetett az összes gyerekkori jelet: a szeme vadul villogott, az arca vörösbe borult. Két kézzel tépkedte és rángatta a kesztyűjét. Valami – vagy inkább valaki – nagyon feldühítette.

Mit sem törődve a hagyománnyal, ami úgy szólt, hogy ha vendég vagy egy esküvőn, sose viselj fehér vagy fekete ruhát, ő mindkettőt viselte. Testhezálló, hosszú, fehér ruha volt rajta, fekete kiegészítőkkal. A fürtjein apró, fátylas kalap ült. Akár véletlenül, akár nem, sokkal inkább látszott menyasszonynak, mint maga a menyasszony.

Ekkor kínos csend támadt, aztán Daniel megszólalt:

– Francesca?

– Mi van? – csattant fel Francesca.

És amikor azt hittem, hogy ennél rosszabb nem lehet, Julia néni visszatért a terembe. Ha az öltözőben lehiggadt is valamennyire, minden nyugalma szertefoszlott, amint megpillantotta a Haragos Menyasszörnyet, amint dühösen mered a vőlegényére.

Vett egy mély lélegzetet, de mielőtt megszólalhatott volna, ismét nyílt az ajtó, és végre-valahára Russell Checkland is megérkezett.

Nagyon, de nagyon részegen. Kissé imbolyogva Francescára szegezte a tekintetét, és kibökte:

– Nem akartalak...

És ebben a pillanatban mindenki tudta, hogy bár külön jöttek be, valamivel korábban találkoztak valahol. És nem sok jó sült ki belőle.

– Jézusom – mormolta Andrew, mire Tanya nem túl finoman oldalba bökte, de az igazi sztár Daniel Palmer volt, aki a füstölgő Francescával nem törődve odalépett hozzám, és gyengéden megfogta a kezemet.

– Készem állsz, Jenny? Bemehetünk? – kérdezte barátságosan. Igaz, neki megvolt a maga ütemterve, mivel azt akarta, hogy Russell Checkland nősüljön meg minél hamarabb, de akkor is jólesett.

Russell összeszedte magát, és gondosan hangsúlyozva azt mondta:

– Köszönöm, Daniel, de rajta vagyok az ügyön.

Daniel azonban úgy tett, mintha meg sem hallotta volna, és bevezetett engem a díszterembe, majd Russell, Francesca és a többiek követtek minket.

Megbirkóztunk azzal a roppant természetes zavarral, ami abból eredt, hogy a vőlegény és a menyasszony más partnerekkel, külön léptek be ide, és a szertartás is lement anélkül, hogy valamelyikünk túlságosan leégette volna magát.

Thomas mindvégig mellettem állt, megnyugtatóan szuszogott a hajamba, halk szavakkal biztatott, és a vége felé rám szólt, hogy gratuláljak neki, amiért nem ette meg a virágdíszeket.

Russell a várakozásokkal ellentétben nem vesztette el a gyűrűt, és sikerült ráhúznia a megfelelő ujjamra. Sőt, emlékezett a nevemre. Azt hiszem, ez volt a legtöbb, amit remélhettem tőle.

Julia néni rideg hallgatásba burkolózott, de egész idő alatt rosszallás sugárzott belőle.

Mialatt küszködve próbáltam kimondania az „igen”-t, Francesca hangosan felsóhajtott.

Christopher nem jött el. Ez volt az egyetlen rendes dolog, amit egész életében csinált.

* * *

Még akkor is esett, amikor elindultunk a Vörös Oroszlán felé, ahol Richard bácsi kibérelte a különtermet egy késői ebédre. Russell és én bejelentkeztünk a nászutaslakosztályba. Aszalloda személyzetének tagjai nagyon édesek voltak. Bevezettek minket a különtermünkbe, és pezsgőt adtak, meg virágokat, mintha teljesen normális pár lettünk volna.

Andrew elrángatta Russellt. Gyanítottam, hogy az én újdonsült férjem hamarosan megújítja ismeretségét Mr. Hidegvizes Mosakodással. És kissé kedvetlenül gondoltam arra, hogy talán jobb, ha megszokom ezt. Aztán Andrew bedugta a fejét az ajtón, suttogva váltott pár szót Tanyával, és megint eltűnt. Tanya igazán remekül állt bele a részbe.

– Szegény Russell evett valamit, amit nem kellett volna – mondta mosolyogva. – Azt kéri, kezdjük el nélküle. Mindenki üljön le!

Így hát leültünk. Amellettem lévő üres tér elválasztott a másik oldalán ülő Julia nénitől. Francesca pont velem szemben ült, és látványosan, nyomatékosan nem evett semmit. Avallát fordította Daniel felé, és senkivel sem törődött.

Kevin nem szokott még hozzá a korlátlan élelemforrásokhoz, és mindent felfalt, ami a környékére került.

Mrs. Crisp a szakértő szemével fürkészte az asztal, megitta a pezsgőjét, és diszkrétan maga elé húzta Kevinét is.

Tanya megpróbálkozott egy-két megjegyzéssel, de senki sem reagált, így hát feladta.

Hallgatagon ettünk. Nem hangoztak el pohárköszöntők, sem beszédek. Nem volt torta. Nem volt vőlegény. Az atmoszférát késsel lehetett volna vágni.

Végül Francesca megszólalt:

– Ugye, milyen vicces volt, amikor az anyakönyvvezető összetévesztett engem a menyasszonnyal?

Julia néni keze rándult egyet. Gyanítom, a nagynéném nehezen állta meg, hogy ne vágja képen a lányát.

– Fel nem foghatom, hogyan tudott ilyet hibát elkövetni – jelentette ki nyugodtan Tanya. – Te már messze túl öreg vagy menyasszonynak.

Ez a lélegzetelállító durvaság még Francescát is a padlóra küldte. Pár pillanatig tátogott, aztán talpra állt, a megszokottnál jóval kevésbé kecsesen.

– Ó, igen – mondta Daniel, és belevetette magát az újabb részbe. – Szerintem itt az idő, hogy távozzunk. Jenny, még egyszer gratulálok, és köszönöm ezt a kiváló ebédet!

Úgy éreztem, megnyílt alattam a padló, de a jó modor és a büszkeség visszarántott a felszínre. Szerencsére senki sem várt tőlem túl sokat, így egyszerűen annyit mondtam:

– Köszönöm – megráztam a kezüket.

Sietve kivonultak úgy, hogy egyszer sem néztek egymásra.

Julia néni a kezébe vett a táskáját, és kijelentette:

– Igen, Richard, nekünk is mennünk kell, mielőtt besötétedik.

Még csak délután fél négy volt.

Kaptam tőle egy gyors, rövid ölelést, Richard bácsitól pedig egy kicsivel hosszabbat.

– Ne feledd azt, amit mondtam – súgta a fülemben. – Ha baj van, hívj fel!

Azaklatottnak látszó Mrs. Crisp elvontatta Kevint.

Én udvariasan mosolyogtam, és köszönetet mondtam mindenkinek, amint sorban távoztak, és reméltem, sikerül palástolnom, hogy milyen elkeseredetten szeretnék egyedül lenni.

Végül már csak Tanya maradt velem. Ránéztem, mire nagyot sóhajtott, és a lábával kotorászott az asztal alatt, hogy előkerítse a cipőjét. Aztán visszatért Andrew. Tanya felállt, és a szemöldökét kérdően felvonva nézett a párjára.

Andrew nagyon fáradtnak tűnt, és az is látszott rajta, hogy elege van.

– Sajnálom, Jenny – mondta halkán. – Elment. Azt hiszem, csak jár egyet, hogy kiszellőztesse a fejét. Hamarosan visszajön.

Ó, te jó isten... Elkésett az esküvőnkről, részegen állított be, nem vett részt a fogadáson, aztán elment. Végtelenül megalázva éreztem magam.

– Jenny... – bökte ki bizonytalanul Andrew, de én nem akartam mást, mint egyedül lenni.

Hatalmas erőfeszítések árán rángattam fel a szavakat a bensőm legmélyéről:

– Andrew... sajnálom, hogy... részt kellett... vened ebben... Tanya... köszönöm... a mai... támogatást. Azt hiszem, most... felmegyek a szobámba.

Megkönnyebbülés és szégyen között őrlődve, finoman bólogattak.

Elhagytam a termet, és nesztelen léptekkel a lépcsőhöz mentem. Ha a személyzet tagjai meglepődtek is azon, hogy magányosan tartok a nászutaslakosztály felé, udvariasabbak voltak annál, semhogy mondjanak valamit.

Fáradtan felvonszoltam magam a lépcsőn, oldalamon a szokatlanul hallgatag Thomasszal. Russell talán már felment a szobába.

De nem, üresen találtam. Abőröndöm az ágy végénél állt. Nehézkesen leültem, és lehunytam a szememet.

Csak pár kortyot akart, hogy bátorságot merítsen belőle – mondta bizonytalanul Thomas. – *De aztán túlzásba vitte. Most biztos azért sétál, hogy kimenjen belőle az ital. Majd meglátod.*

– Nem. Amai nap volt az, amelyen rájött, hogy mindörökre elveszítette Francescát. Még ha valaha rávénne is, hogy ne menjen hozzá Danielhez, ő maga már nem szabad. És szerintem, miután már nem szabad, Francesca is rájött, hogy mit veszített el. Egy szörnyű zűrzavar az egész, és ma elkövettem a világ legnagyobb hülyeségét. Azt hittem, élhetek normális életet, mint mindenki más. Hogy is gondolhattam...?

Thomas nem válaszolt, de hát a kérdésem amúgy is költői kérdés volt. Agyakorlatiasságban kerestem menedéket. Kicsomagoltam azt, amire szükségem volt, levetköztem, és elraktam az én gyönyörű ruhámat, amit senki sem vett észre. Ha ez volt életem legboldogabb napja, hát nem sokat várhattam a többitől.

Sokáig áztattam magam forró vízben. Majdnem egy órán át ültem a kádban, de Russell továbbra sem bukkant fel. A férjem. Eltűnődtem, hogy érdemes-e megszoknom ezt a szót.

Gyere – szólt rám Thomas –, *igyunk egy kis teát, és nézzük a Ki vagy, doki?-t! Az tetszeni fog.*

Az ő kedvéért összeszedtem magam. Ateát nem kívántam, de találtam forró csokit, így azt csináltam magamnak, és összegömbölyödtem az ágyon. Thomas megnyugtató közelségben ácsorgott, és a *Ki vagy, doki?-t* néztük.

Miután vége lett, kikapcsoltam a tévét, előkerestem a könyvemet, és befeküdtem az ágyba. Thomas az ablaknál állt, kifelé nézett, és néha

elmondta, hogy mi folyik odakint. Letompítottuk a lámpákat, a szoba békés és meleg volt, és lassan kezdtem egy kicsivel jobban érezni magam. Akár férjhez mentem, akár nem, továbbra is ágyban voltam este fél tíz előtt. Vannak dolgok, amik sosem változnak...

Csináltam magamnak még egy adag forró csokit, visszabújtam a takaró alá, és elmerültem az olvasásba. Egy idő után kaparászást hallottam az ajtó felől, és ijedten rándultam egyet. Aztán kattant a zár, és Russell Checkland lépett be a szobába.

Egyetlen pillantás kellett ahhoz, hogy elcsüggedjek. Nem ment ki belőle semmi. Sőt, még rátöltött.

Megállt az ágy végénél, és a legkevésbé sem barátságosan nézett rám.

– Mi van? Máris ágyban vagy? Te aztán nagyon akarsz valamit, mi?

Pedig ígéretet tett. Azt mondta... mit is mondott? Nem emlékeztem rá, hogy hogyan fogalmazott akkor. Félreértettem volna? Vagy időközben meggondolta magát?

Thomas kissé odébb helyezte a súlyát, alig érzékelhetően, de a testtartása fenyegetést sugallt. Nem voltam egyedül.

Tökéletesen mozdulatlan maradtam, a csészém pereme felett néztem Russellre, a nyitott könyv a térdemen feküdt. *Ne mozdulj* – biztattam magam gondolatban. – *Ne mondj semmi. Mit fog csinálni?*

Helyes – dicsért Thomas. – *Nagyon okos húzás. Azt hiszem, mindkettőnknek nyugodtnak kell maradnia. Ha ez nem jön be, vágd fejbe az olvasólámpával!*

Apillanat végtelennek tűnt. Egyikünk sem mozdult. Végül Russell kurta nevetést hallatott, és bevonult a fürdőszobába. Letettem a csészémet, és ekkor vettem észre, hogy mennyire remeg a kezem.

Minden rendben – jelentette ki Thomas. – *Ha ez megnyugtat, úgy be van rúgva, hogy szerintem menni is alig bír, más dolgokra meg végképp képtelen.*

És valóban, csattanások hallatszottak a fürdő felől. Aztán hallottam, hogy zuhogni kezd a víz. Valami dörrent, majd kiáltás következett.

Hoppá – dűnnyögte Thomas közönyösen.

– Igen... hoppá – mondtam, és felvettem a könyvemet.

Lehet, hogy sikerült leütnie magát.

– Végigolvasom ezt a fejezetet, és ha akkor sem hallunk semmit, bemegyek és megnézem.

Russell jóval azelőtt visszatért, hogy a fejezet végére értem volna. Pólót és rövidnadrágot viselt, aminek láttám kicsit megkönnyebbültem.

Az erényed biztonságban van – állapította meg Thomas. – Takarót és párnát keres.

És Russell valóban ezen dolgozott: tétova és bizonytalan mozdulatokkal fészket épített magának a kanapén. Amikor elkészült, egyszerűen eldőlt, és magára húzott egy takarót. Pár másodperc múlva már halkán hortyogott.

Ez volt életemben az első alkalom, hogy nem egyedül aludtam. Úgy értem: az első alkalom, amikor valaki más is volt velem a szobában,

És én?

– Te nem adsz olyan hangokat, mint a víz, amikor lezúdul a mosdó lefolyóján.

Hallgattuk még egy darabig, aztán hozzátettem:

– Ez... nagyon hangos.

Az biztos, hogy nagy lelkesedéssel alszik.

Sokáig ébren voltam, és gondolkodtam. Akonok büszkeség sietett a segítségemre. Nem akartam megadni senkinek azt az örömet, hogy lássa, hogy visszamenekülök Julia nénihez. Tudtam, ha most feladom, akkor soha, de soha többé nem lesz lehetőségem arra, hogy saját életet teremtsék magamnak. Gondolatban láttam magam, amint az évek múltával egyre csak öregszem, ráncosodok, soványodok, és én leszek a „vén, bolond Jenny a padlástérben”. Megborzongtam. Még csak huszonnyolc éves voltam. Számíthattam rá, hogy még ötven évig élni fogok. Ötven év semmi.

Hát nem. Tettem egy apró lépést a függetlenség felé. És elhatároztam, hogy holnap teszek még egyet. És még egyet a következő napon. Oda fogok érni. Russell Checklanddel vagy nélküle, de meg fogom csinálni.

Nyilván elaludtam valamikor, mert másnap reggel hét harminc körül ébredtem. Egy pillanatra pánikba esve gondolkodtam azon, hogy hol vagyok, aztán majd kiugrottam a bőrömből, mert a közelemben valaki horkantott, motyogott, és fordult egyet.

Gyorsan felültem, és átnéztem a szoba másik végébe. Russell Checkland – a férjem – a kezét széttárva feküdt a hátán. Hála istennek a horkolást abbahagyta, de nem volt szép látvány. Aszája kissé nyitva maradt, és amúgy is mindig rendezetlen haja most végképp szerteszét állt. Az arca sápadtsága miatt a szeme alatti karikák különösen jól látszottak. Szánalmasnak és sebezhetőnek tűnt. De én megkeményítettem a szívemet.

A fürdő tele volt a ruháival. Félrerúgtam őket. Meg sem próbáltam csendben lenni, mialatt lezuhanyoztam, fogat mostam, felöltöztem és

kikeféltem a hajamat. Visszatértem a szobába, és Russell meg sem moccan. Fontolóra vettem, hogy felébresszem-e.

Minék? Nem fogja megköszönni. Szerintem inkább azzal teszel jót vele, ha hagyod aludni. Nem kéne az oldalára fordítanunk, hogy ha hányni fog, ne fulladjon meg?

– Nem fog hányni.

De igen, könnyen meglehet.

– Biztosra veszem, hogy nem először csinált ilyent. Valószínűleg képes elfordulni még akár anélkül is, hogy felébredne. Nem lesz baja.

Összeszedtem a holmimat – és ezúttal sem próbáltam halkán intézni –, de Russell tovább aludt. Vagy talán eszméletlen volt. Bementem a fürdőbe, megtöltöttem egy poharat vízzel, és azzal együtt kiraktam egy levél fejfájás-csillapítót egy olyan helyre, ahol könnyen megláthatta, majd lecsaptam a bőröndöm fedelét, felkaptam a kabátomat, és kimentem az ajtón úgy, hogy nem néztem vissza.

Lent, a recepciónál óvatosan megszólaltam:

– Meg... meg lehet... hosszabbítani a foglalást husz... huszonnégy órával?

– Egy pillanat, hölgyem. Igen, nem probléma.

– Köszönöm – feleltem. Nem létezett, hogy Russell 11-ig el tudja hagyni a szobát. És gondoltam, kiszúrok vele egy kicsit a számlával. – Hívna... hívna nekem egy taxit?

Röviddel utána beültem a taxiba, és a sofőr hátraszólt:

– Hová vigyem, aranyom?

Tényleg, hová? Arégi vagy az új otthonomba?

Nos? – kérdezte Thomas.

Lehetett kétséges? A Frogmorton címét adtam meg.

Időben észbe kaptam, és a hátsó bejáráshoz irányítottam a sofőrt, mert amennyire tudtam, az elülső ajtót továbbra sem lehetett kinyitni. Mialatt fizettem, Kevin felbukkant mögöttem.

– Bevihetem a bőröndjét... Mrs. Checkland?

Igen, nekem is idegennek hatott, de ez lettem én. Mrs. Russell Checkland.

– Köszönöm, Kevin.

Bementünk a konyhába, ahol Mrs. Crisp felém lódult, és Kevint félresöpörve köszöntött:

– Üdvözlöm, Mrs. Checkland! Üdvözlöm az új otthonában! – mialatt beszélt, folyton mögém pillantgatott, nyilván az ifjú gazdát kereste.

Olyan kedvesen fogadott, hogy könnyek lepték el a szememet. Bizonyára látta rajtam a szégyenkezés jeleit, mert azt mondta:

– Gyanítom, szeretné azzal tölteni a délelőtti, hogy berendezkedik. Hadd vezessem fel!

Így aztán mindhárman a lépcső felé indultunk. Nagyobbik nappali tele volt dobozokkal.

– A könyvei, ha minden igaz – mondta Mrs. Crisp, amikor észrevette, hogy mit nézek. – Nem akartam kirakni őket. Aruhái és a személyes dolgai a szobájában vannak.

A szoba pontosan úgy nézett ki, mint amilyenek emlékeztem rá.

– Feltettem pár függönyt – folytatta Mrs. Crisp. – És kerítettem szép ágyneműt, de gondolom, előbb-utóbb maga úgyis átrendezi az egészet.

Némi furcsa felhangot véltem kihallani a hangjából.

Mrs. Crisp intett Kevinnek, hogy tegye az ágyra a bőröndömet. Köszönetet mondtam a fiúnak. Abőrönd nem volt nehéz, én is elbírtam. Ezek után mindketten magamra hagytak.

Odamentem az ablakhoz, és kinéztem arra a vizes dzsungelre, ami Russell Checkland kertje volt. Sokáig ácsorogtam ott, mire Thomas megérkezett mögém.

Nem akarsz kicsomagolni?

– Nem érzem szükségét – feleltem mélyet sóhajtva.

Mi a baj?

– Csak... nem érzem otthon magam.

Nem hát! Ez sokkal jobb, nemde?

– Nem tudom – feleltem, azzal az ágyhoz mentem, és leültem.

Figyelj, Jenny – mondta Thomas szigorú hangnemben. – Nem azért segítettelek át az elmúlt hónap érzelmi örvényein, hogy most barátok nélkül, magányosan üldögélj egy másik szobában. Gyerünk, öltözz át, és menjünk sétálni!

– Esik.

Nem, nem esik. Vegyél fel valamit, amit nem sajnálsz összesározni, és induljunk!

Így hát ezt tettük.

Mrs. Crisp megkérdezte, hogy kimegyünk-e a mocsárba. Röviden csak annyit feleltem, hogy nem tudom, mire úgy nézett rám, mintha zavarba jött volna.

– Tudja, Mrs. Checkland, ezt mindig megkérdezzük – magyarázta aztán. – Arrafelé az időjárás nagyon változékony, különösen ebben az évszakban. Ha nem tér vissza, nem árt, ha tudjuk, hogy hol keressük.

– Ó, bocsánat! Igen, elmegyek a mocsárba, de nem messzire. És az... az ösvényen maradok.

Mrs. Crisp bólintott, aztán elindultunk.

Végigmentünk az úton a Braithwaite-birtok mellett. Aférfi épp akkor lépett ki a csürből, és integetett. Visszaintegettem, és a barátságosság ezen apró jelétől kicsivel jobb kedvre derültem.

Alevegő, mint mindig, tiszta és csípős volt idekint. Úgy éreztem, a szél elfújja a rosszkedvemet. Atalaj nedves volt, de a nap keményen küzdött, hogy kisüthessen. Amit én kedvező jelnek vettem.

Körülbelül egy órán át sétáltunk. Thomas sokáig hallgatott, és jómagam is a gondolataimba veszttem.

Mi aggaszt ennyire? – kérdezte végül. – Hogy ő ott lesz-e a Frogmortonban, mire visszaérünk, vagy az, hogy nem lesz ott?

– Nem tudom – feleltem őszintén.

Próbálj kevesebbet aggódni. Durva negyvennyolc óra van mögötted. Egy jó alvás, egy kis töprengés, és a dolgok talán visszatérnek a rendes kerékvágásba.

– Róla beszélsz, vagy rólam?

Igazából nem is tudom.

* * *

Russell nem volt a házban, mire visszaértünk. Mrs. Crisp, aki nyugtalanabbnak tűnt, mint valaha, megkérdezte tőlem, hogy Russell megjön-e vacsorára. Az igazságnak megfelelően azt feleltem, hogy fogalmam sincs.

Aszobámban ültem, és azt latolgattam magamban, hogy talán fel kéne hívnom Andrew-t, de letettem róla. Ha Russell náluk lett volna, már rég felhívtak volna.

– Lehet, hogy végül csak megszőkött Francescával – mondtam halkan.

Tüllépnél végre ezen a Francesca-ügyön? Amegszállottja vagy? Sokkal inkább arról van szó, hogy Russell felébredt, pokolian érezte magát, és ismét elaludt. Ha elhagyta a szállodát, alighanem behúzódott egy csendes helyre, ahol lehiggadhat, és elkezdheti mélységesen szégyellni magát.

Bólogattam, és úgy véltem, Thomasnak igaza lehet.

Most pedig láss neki! Csomagolj ki, és rendezkedj be!

Pontosan ezt tettem. Később Mrs. Crisp teát hozott. Elővettem és beakasztottam a gardróbba a ruháimat, a menyasszonyi ruhámat gondosan elcsúsztattam az egyik oldalra. Kiraktam az apróságokat a fésülködőasztalra, a piperecikket a fürdőbe. Thomasnak igaza volt. Rendszerint igaza volt, bár nem éreztem szükségét, hogy ezt megmondjam neki. Mire végeztem, jobban éreztem magam, és elhatároztam, hogy a könyveimet, illetve a laptopomat másnap fogom előszedni.

Magányosan vacsoráztam a kisebbik nappaliban, mert kerek-perec visszautasítottam, hogy abban a szörnyű étkezőben egyek. Anagyobbikat ridegnek és sivárnak éreztem, ráadásul tele volt a dobozaimmal, ezért, miután megettem a vacsorámat, ágyba bújtam.

Mrs. Crisp komoran köszönt jóéjszakát, és komoran nézett utánam. Sikerült eljutnom a szobámig, mielőtt potyogni kezdtek a könnyeim. Összegömbölyödve feküdtem az ágyon, és csak zokogtam és zokogtam. Thomas adott pár percet, aztán leeresztette a fejét, és finoman majszolgatta a hajamat. A szobát gyömbéres keksz illata töltötte be.

Nyeltem egyet, és összeszedtem magam.

Szóval – mondta Thomas – ez a nap volt olyan rossz, mint a tegnap?

– Annyira nem.

No, akkor rendben vagy. Haladunk.

– Thomas, hol van Russell? Mit művel most?

Nem tudom, de hamarosan itt lesz. Itt kell lennie. Itt lakik.

– Az esküvőnk alatt részeg volt. Nem vett részt a fogadáson, akármilyen pocsék volt is. És most nem jelentkezik. Mit gondolsz, hívjuk a rendőrséget?

Ne! – tiltakozott határozottan Thomas.

– Hát, ha nem szökött el Francescával, akkor csak egy oka lehet annak, hogy nincs itt: nem akar velem lenni.

Igen, azt hiszem, ebben igazad van.

– Micsoda?

Nem, nem úgy értettem! Szerintem túlságosan szégyelli magát ahhoz, hogy megmutassa a képét. Nézzük a tényeket: rád ijesztett tegnap éjjel, aztán mire ma reggel felébredt, te már nem voltál sehol. Neki van meg minden oka arra, hogy pánikoljon, nem neked. Holnap előkerül. Csak várj, és meglátod!

Valamennyire megnyugodva feküdtem még egy darabig, míg végül elaludtam.

* * *

Russell másnap sem került elő. Lementem reggelizni, és Mrs. Crisp ekkor már nagyon idegesnek látszott.

– Nem rossz fiú ő – mondta halkán. – De néha a szívére veszi a dolgokat. Vagy inkább, mindig.

Én ismét Francescára gondoltam, és azon töprengtem, hogy ezúttal miféle övön aluli ütést vitt be Russellnek, és hogy dühében tette-e, vagy inkább – ami sokkal valószínűbb volt – azért, mert túl ostoba és önző ahhoz, hogy felismerje, milyen károkat okozott.

Mrs. Crisp eltűnt, én lassan befejeztem a reggelit, és azon gondolkodtam, hogy mit csináljak most.

Dobozok – emlékeztetett Thomas, aki a jelekből ítélve a dobozok megszállottja lett. – *Pakold ki a könyveidet, és máris jobban fogod érezni magad.*

Így aztán ezt csináltam. Nem kapkodtam el a dolgokat, szépen felraktam a könyveimet a nappali félig üres polcaira. De ebédidőre ezzel is elkészültem. Kicsomagoltam a laptopomat, és becsatlakoztattam a konnektorba, hadd töltődjön.

Körülnéztem a nagy, üres házban, és azon merengtem, hogy mi lett azzal a fényes, meleg világgal, amit alig pár hete láttam itt. Ismét felmentem a szobámba.

Jenny, ezt be kell fejezned! – szólt rám Thomas. – *Minden követ megmozgattál, hogy elkerülj a nagynénédétől, és nem csinálsz mást, csak egyedül üldögélsz egy hálószobában. Ez a te házad. Oda mész benne, ahová akarsz. Azt csinálsz, amihez kedved van.*

– Nem tudom, hogy mit tegyek. Sosem hittem volna, hogy itt ilyen magányos lehetek. Fogalmam sincs, hogy mi a szerepem. Julia néni a kisujját sem mozdította soha, legfeljebb azért, hogy elrendezzen egy-két virágot. Mrs. Finch szépen rendben tartja azt a házat, de nem hiszem, hogy az nekem való munka. De nemcsak nem tudom, hogy mit csináljak, azt sem tudom, hogy hogyan csináljak valamit. Biztos be tudom dugni a porszívót, vagy képes vagyok port törölgetni, de nem tudok háztartást vezetni. Mit mondana Mrs. Crisp? Mit vár tőlem, mit tegyek? Jenny Checklandnek lenni egészen más, mint Jenny Dove-nak.

Hát akkor beszélj vele!

– Micsoda?

Nem egy szörnyeteg, Jenny. Őa kedves, öreg Mrs. Crisp, aki gondját viselte Russellnek az anyja halála után, és valószínűleg halálra idegeskedi

magát, nem csupán amiatt, hogy hol van most Russell, hanem amiatt is, hogy lesz-e még itt munkája az új rendszerben.

Erre nem is gondoltam. Hogy valakit még nálam is jobban nyugtalanít a jövő. Kicsit felbátorodva lementem a földszintre. Az ebédet megint egyedül fogyasztottam el. Lassan ettem, aztán elvittem a tányérokat a konyhába.

– Ó, Mrs. Checkland, elintéztem volna – fogadott Mrs. Crisp.

– Minden rendben, Mrs. Crisp. Kaphatnék egy csésze teát? Szeretnék beszélni önnel.

Sürgött-forgott egy-két percig, közben én ökölbe szorítottam a kezemet, és megpróbáltam valamilyen rendszerbe szedni a szavaimat. Amikor minden kész volt, és nem húzhattam tovább az időt, belekezdtem.

– Nekem... szükségem van a segítségére, Mrs. Crisp. Nem... nem tudom, hogy mit csináljak. Russell nincs itt, hogy... hogy megmondja. Nem tudom, hol van. Én még... sosem vezettem háztartást. Mit tegyek? Segíthetek valamiben? Nagy... nagy ez a ház. Csinálhatnék...különbéféle dolgokat. De... nem tudom, hogy... mit.

Mindez nagyon hosszú időt vett igénybe. Avégére érve ittam pár korty teát, és nem néztem Mrs. Crispre.

Újra és újra összehajtogatta és kibontotta a kistörölközőjét.

– Annyira örülök, hogy van ez a lehetőségem beszélni önnel, Mrs. Checkland – mondta végül. – És bizonyosan nincs szükségünk Russellre, hogy rendezzük ezt a dolgot. Amúgy sem venni sok hasznát. Én sem tudom, hogy hol van, de ne aggódjon, kedves. Valószínűleg nem mer hazajönni, mert tudja, hogy még nem elég nagy ahhoz, hogy kapjon egy nyaklevest, amikor hazaér. Jobban mondva, ez most már az ön dolga, persze. Ha kell valami, amire ráállhat, csak szóljon.

Olyan harciasan nézett rám, és én önkéntelenül felnevettem. Csak azt reméltem, hogy sosem esik nekem egy kistörölközővel!

– De köszönöm az ajánlatát, Mrs. Checkland – folytatta rövid hallgatás után. – Hálásan elfogadom. Már egy ideje gondolkodtam ezen. Amikor a másik Mrs. Checkland, Russell anyja még köztünk volt, hétfőnként összeültünk, és megbeszéltük a heti étlapot, a mindenféle dolgokat, és hogy mire lesz szükség azon a héten. Aztán péntekenként odaadtam neki a számlákat, és elszámoltunk. Szeretné ezzel kezdeni?

Ezt alighanem meg tudtam csinálni, így hát bólintottam egyet. Adolog könnyebben ment, mint gondoltam. Thomas a konyha távolabbi sarkában állt, és részben bátorítón, részben helyeselve bólogatott.

– Ami pedig a házimunkát illeti... – mondta Mrs. Crisp, és feszengve dülöngélt a széken. Mindeddig azt hittem, hogy könnyen fog menni. Adódott valamiféle szörnyű háztartási probléma, és nekem kell rendezni? Eszembe jutott, hogy Julia néni egyszer azt mondta: minden beszélgetés, ami azzal kezdődik „ha nem bánja, szeretnék váltani önnel néhány szót, asszonyom” a házi katasztrófa bevezetője. Összeszedtem magam, és éberem figyeltem.

– A lényeg az... – mormolta Mrs. Crisp lassan és gondterhelten, de hirtelen kihúzta magát, és sokkal határozottabban beszélt tovább: – A lényeg az, hogy amikor a másik Mrs. Checkland még köztünk volt, voltam én, és két asszony a faluból idejárt kisegíteni. Részmunkaidősök voltak, hetente pár napot dolgoztak. Amikor csak Russell és én laktunk itt, nem nagyon számított, de most már kinyitotta a házat, és az összes szobát takarítani kell, és Kevin is itt van, úgyhogy többet kell mosni és főzni, és mosogatni, különösen, amikor nem együtt eszünk, és sajnálom, Mrs. Checkland, de már nem vagyok fiatal, és... – itt elakadt, és nem folytatta. Ezek szerint tényleg nem én voltam az egyetlen, aki féltém a jövőtől.

Megveregettem a kezét. Julia néni ettől rohamot kapott volna – de persze, roppant ízléseset.

– Minden rendben, Mrs. Crisp... meglátom, mit tehetek – válaszoltam. Fogalmam sem volt, persze, de reméltem, hogy majd csak kitalálok valamit.

Ha történt is változás, legfeljebb anyyi, hogy Mrs. Crisp még inkább zavarba jött.

– Őszintén szólva, már gondoltam valakire – felelte félszegen –, csak azért nem említettem, mert hát az a lány a rokonom, és valahogy nem tűnt helyénvalónak.

Belefáradtam a sok beszédbe, ezért csak a szemöldökömet vontam fel, de ő így is megértett, és folytatta:

– Ha minden igaz, már ismeri őt. Sharon Ellist. Mostanáig pincérnő volt a Rézkancsóban. És az unokahúgom.

Jól emlékeztem még arra, amit abban az étteremben láttam, és megkérdeztem:

– Már nem dolgozik ott?

– Nem bántak vele rendesen. Rendes lány, és keményen dolgozik. Nem fogja megbánni, Mrs. Checkland. Minden süteménye egy álom. Szeretne egyszer nyitni egy saját cukrászdát. Ezért tudna csak részmunkaidőben dolgozni. Hetente kétszer a főiskolán van.

– Tökéletes megoldásnak tűnik.

Mrs. Crisp bólintott, és így felelt:

– Köszönöm, Mrs. Checkland. Akkor rátelefonálok. Biztos örülni fog.

Az első döntésem Mrs. Checklandként... egész büszke voltam magamra. És úgy gondoltam, hogy ha Russellnek nem tetszik majd, hát rohadtul itt kellett volna lennie.

– Remek – mondtam aztán –, de... addig is... segíthetnék valamiben, amíg Sharon munkába áll?

– Azt nagyra értékelném, köszönöm.

– Kiraktam a könyveket, úgyhogy eltüntetem a... dobozokat, aztán leporolok és felporszívózok a nappaliban.

Nem ment ez ilyen könnyen.

– Majd én törölgetem a port, maga pedig porszívóz – felelte Mrs. Crisp.

– Rendben – vágtam rá, és hosszú-hosszú idő óta első ízben egy kis boldogságot éreztem.

* * *

Azon az estén ismét alkut kötöttünk. A frissiben kitakarított nappaliban ültem, és felséges vacsora illatozott az ölemben nyugvó tálcán. Atűz vidáman ropogott a kandallóban. A függönyök be voltak húzva, én pedig lekapcsoltam az erős fényű mennyezeti lámpát, így csak a falikarokon lévők világítottak. Az a fajta szoba volt, ami este nézett ki a legjobban.

Thomas és én egy darabig tévéztünk. Nyugodt és boldog voltam. Újra és újra körülnéztem, és éppen azon töprengtem, hogy hogyan lehetne még szebbé varázsolni az egészet, amikor nyílt az ajtó, és Russell Checkland lépett be a szobába.

Hatodik fejezet

Az az érzésem támadt, hogy megállt a szívem. Felnéztem a tűz fényében kirajzolódó, magas alakra, és abszurd módon büntudat szállt meg – az egész napi, csendes örömöm szempillantás alatt megsemmisült. Nem tudtam, mit tegyek. Alábamat magam alá húzva ültem, vagyis nem voltam abban a helyzetben, hogy szükség esetén gyorsan mozduljak.

Nyugodj meg – szólt rám Thomas. – Ez itt Russell Checkland. Együtt játszottatok, amikor még gyerekek voltatok. Összecsapott Julia nénivel, és legyőzte. Csak ülj nyugodtan, és várd, hogy mi történik.

Avilág megállt. Atűz pattogásán és a sarokban álló öreg óra idegesítően szabálytalan ritmusú ketyegésén kívül semmit sem lehetett hallani. Lassan, fokozatosan kiengedtem.

Végül megszólalt. Fojtott hangon azt mondta:

– Sajnálom.

Eközben tett felém egy lépést, és én teljesen lefagytam. Nem tudtam, hogy mi történt vele, sem azt, hogy hol járt, és nem is akartam megkérdezni tőle, de láttam rajta, hogy szenved. Szörnyű, fekete karikák sötétlettek a szeme alatt. Valahol, valamikor a ruhájában aludt. Még mostanra sem jőzanodott ki teljesen. És holtfáradt volt. Akeze remegett. Mi volt az, ami ezt művelte vele?

Mondanom kellett volna valamit, de annyira döbbsent voltam, hogy semmit sem tudtam kipréselni magamból. Ezért csak felálltam, odaléptem hozzá, és gyengéden megérintettem a karját. Ebben a közelségben ital, verejték és szennyes ruha szagát éreztem felőle.

Kimentem a konyhába. Mrs. Crisp a tűzhely felé nézve állt, de amikor beléptem, megfordult. Azt hiszem, sírt.

– Ha fel tudja rángatni az emeletre – mondta halkán –, viszek teát, és talán maga rá tudja venni, hogy egyen egy kis pirítóst.

Jó ötletnek tűnt, ezért visszamentem a nappaliba. Russell ugyanott állt, mint amikor magára hagytam.

Megfogtam a kezét, és felvezettem a hálósobájába. Úgy jött velem, mint egy kisgyerek.

Nem tudom, mit vártam a szobájától, de úgy nézett ki, mint egy teljesen átlagos szoba. Amegszokottnál kicsivel nagyobb volt talán, és a vörös takaróval letakart ágy egy alacsony emelvényen állt, de ezt leszámítva minden normális volt. Alakóját tekintetbe véve, ennél többre számítottam. Talán művészi kinyilatkoztatásokat, esetleg kolostori zordonságot, de nem éreztem semmi különlegeset. Semmi sem utalt a lakó jellemére. Russell talán félt felfedni a bensője legmélyét. Talán nem tudta, hogyan csinálja. Minden tiszta volt, minden a helyén volt, de... sivárnak hatott az egész. Szomorúnak. Üresnek. Amegfelelő jelzöt kerestem a fejemben. Elhagyatott. Acsalódottság szobája. Az ablaknál lévő komódon Russell anyjának bekeretezett képe állt, de mialatt a lehető legdiszkrétebben körülnéztem, nyomát sem láttam Francescának. Ha a képei itt voltak is valaha a szobában, mostanra eltűntek.

Leültem az ágyra, levettem róla a zakóját és a cipőjét. Aruhája vizes volt.

– Vetkőzz le! – mondtam neki, és átmentem a fürdőbe, hogy kinyissam a zuhany csapját. Amikor visszatértem, épp az ingét vette le, de úgy, hogy áthúzta a fején ahelyett, hogy kigombolta volna. Azt az egy szót leszámítva továbbra sem mondott semmit.

Nyitva tartottam neki a fürdő ajtaját, ő pedig bement. Becsuktam mögötte az ajtót, majd megágyaztam, és összeszedtem a ruháit.

Mrs. Crisp halkán bekopogott. Átadta nekem a tálcát, én pedig a kezébe nyomtam a vizes ruhákat. Nem jött be a szobába. Ez most már az én dolgom volt. Letettem a tálcát az éjjeliszekrényre.

Russell hamarosan kijött a fürdőből, és a haját törölközővel dörzsölgetve letelepedett az ágyra úgy, hogy egyszer sem nézett rám.

– Mrs. Crisp hozott neked egy tálcát – mondtam neki, és elfordultam, hogy távozzak. Elkapta a csuklómat, és küszködve kereste a szavakat. *Üdv a világomban* – gondoltam.

– Beszélni szeretnél velem? – kérdeztem halkán.

Bólintott, mire odahúztam egy széket, és leültem.

Ebből az ígéretes kezdésből semmi sem bontakozott ki, ezért teát töltöttem neki, majd néma csendben vártam. Nálam jobban senki sem tudta, hogy ez a dolog mennyire nehéz.

Ivott pár korty teát, de a piritóst félretolta. Sosem hittem volna, hogy valaha a szemtanúja leszek annak, hogy Russell Checkland visszautasítja az ételt.

Végül letette a csészét, és anélkül, hogy rám nézett volna, megszólalt:

– Találkoztam Francescával. Az esküvőnk előtti éjszakán. Azt mondta, szeret engem. Hogy sosem lett volna szabad beleegyeznie, hogy hozzámegy Danielhez. Hogy mindig is engem szeretett. Mindig engem. Mindent mondott, amit valaha hallani akartam. Aztán... felajánlkozott.

Éreztem, hogy Thomas közvetlenül mellettem áll, olyan közel, amennyire csak lehet, és mindent megtesz, ami tőle telik. Erőt és megnyugtatót keresve felé dőltem, és nem akartam többet hallani.

Russell azért tovább beszélt. Ahangja rekedten szólt a fáradtságtól és a szomorúságtól, és azt hiszem, a szégyentől is.

– Ez volt az, amire mindig is vágytam. Oly régóta sóvárogtam utána. Vissza akart jönni hozzám. Elkaptam és magamhoz rántottam. Az illata is ugyanaz volt. És...

Az isten szerelmére, ne mondd el nekem ezt – könyörögtem magamban. – Hogy jut eszedbe? Mit művelsz?

Felálltam a székről, hogy elmeneküljek.

Ismét elkapta a kezemet, és recsegett a hangja, amikor rám szólt:

– Ne, ne menj! Tudnod kell!

– Nem, nem kell – tiltakoztam, és rángatni kezdtem a karomat, hogy kiszabadítsam.

Thomas hátracsapta a fülét, és a fogait kivillantva vicsorgott. Aszobában a hangulat szempillantás alatt igencsak ocsmány lett.

Russell valahogy a tudatában volt a dolognak anélkül, hogy ismerte volna az okot. Én sosem voltam egyedül. Végül elengedett, és feltartotta a karját, mintha megadta volna magát.

– Sajnálom, sajnálom, sajnálom. Ne haragudj – hadarta, és egy pillanatra visszatért a régi Russell. – Ahogyan magad is láthatod, Jenny, kavartam egy kis zűrt. – Arégi önmaga eltűnt. Aszeme elborult, és keményen összepréselte a száját, hogy csak egy durva, ronda vonalnak látszott.

– És... nemet mondtam – folytatta letörten. – Őkinevetett. Ellöktem magamtól. Erre pofon vágott. Nem volt szép jelenet. Sírt. Szinte hisztérikus állapotba került. Nem akartam... aztán leköpött. Én csak fogtam és tartottam, amíg lenyugodott. Én magam is sírtam. Adtam neki vizet. Elment. Egy percet sem aludtam. Reggel visszajött. Abban a ruhában. Elállt a lélegzetem. Felhívtam Andrew-t. Mondtam neki, hogy ott találkozzunk. Nem akartam, hogy idejőjön, és meglássa Francescát.

Látod, mindig is komolyan gondolta, hogy túltette magát az ügyön – jegyezte meg Thomas. – Ez biztató.

– Azt mondta, ne vegyelek feleségül. Hogy te nem... mindegy. Azt hitte, hogy ez csak egy trükk, hogy féltékennyé tegyem őt. Gúnyolódott velem. Feldühödtem, és kihajítottam. Szó szerint. Belöktem a kocsjába, és ráförmedtem, hogy soha többé nem merjen visszajönni. Alighanem túl erősen markoltam meg, és fájdalmat okoztam neki, amiért bocsánatot kértem. Könyörgött nekem. Azt feleltem, hogy most már új életet kezdtem. Elhajtott. Bementem a városba. Leraktam valahol a kocsit. Ittam egyet, hogy megnyugodjak. Nem hatott, úgyhogy bedobtam még egyet. Aztán még pár pohárral. Aztán megnősültem.

Utána... miután összeházasodtunk, nem tudtam, hogy mit csináljak. Azt mondtam magamnak: menj el valahová, és józanodj ki. Akövetkező, amire emlékszem, hogy felébredek abban a nászutaslakosztályba, és te nem vagy ott. Azt hittem, hogy visszamentél a nagynénédhez. Nem hibáztattalak volna érte.

Teletöltöttem a bögréjét, és tovább hallgattam.

– Ha szeretnél elmenni, megértem, és mindent megteszek, amit tudok, hogy segítek – folytatta rövid hallgatás után. – Te és én el tudjuk rendezni ezt a dolgot kettőnk között. Tudod, hogy értem.

Azt akarja, hogy elmenjek... – gondoltam riadtan.

Pánikba estem. Elsőprő erejű pánik tört rám, ami megfosztott a beszéd, a gondolkodás, a mozgás képességétől, sőt, szinte még az életemtől is. Minden széthullott körülöttem, és én zuhantam.

Lélegezz – szólt rám halkán Thomas. – Lélegezz, drága kislány. Csak lélegezz.

Megtettem, és a világ lassan összeállt körülöttem.

Russell a kezembe nyomta a csészéjét.

– Tessék, igyál egy kicsit!

Kezdem összeszedni magam. Az első gondolataim a félelemtől szóltak.

Az járt a fejemben, hogy el fogok válni. Érvénytelenítettem a házasságomat, vagy hogy mondják. De persze Julia nénihez nem térhetek vissza. Soha többé nem hagyná, hogy eltűnjek a szeme elől. Akönyvtárba sem mehetnék el egyedül. És talán úgy döntenek, hogy eljött az ideje annak a „speciális helynek”.

Akövetkező gondolataim dühösek voltak. Ez a házasság Russell ötlete volt. Őerőltette ki. Alkut kötött. Ő és én alkut kötöttünk: én adom a pénzt, ő

adja az otthont. És most, mert az a... Francesca miatt, akinek csak azt a gyönyörűen manikűrözött kisujját kellett megmozdítania, Russell kész szétrúgni azt a fényes újrakezdést, és visszatérni a megmaradt kis életéhez. És ezzel lerombolja az én új jövőmet is.

Akövetkező gondolataim másról szóltak. Tudtam, hogy Francesca sosem lakna ebben a házban. Mert ez nem egy művészien megalkotott mesterséges rom, hanem igazi. Francesca gyűlölné. Rávenné Russellt, hogy eladja. És az én pénzem nélkül meg is kellene tennie. De ha netán sikerülne neki jó áron eladni – ami aligha menne –, Francesca, mint mindig, szórná a pénzt, és hamar elfogyna. És akkor Francesca lelépne. Megint.

És ha Russellnek valahogyan sikerülne rávennie Francescát, hogy ideköltözzön, szempillantás alatt kirúgná Mrs. Crispet. Egy különc házvezetőnő, aki mindennap megiszik egy üveg sherryt, egyáltalán nem Francesca stílusa. Elzavarná Mrs. Crispet. Vagy inkább rákényszerítené Russellt, hogy kirúgja, és akkor mindkettőjük szíve megszakadna.

És Kevin, aki éppen csak rövid bepillantást nyert a normális életbe, visszakerülne az utcára, ahol nem sokáig maradna életben.

És Boxer... mi történne egy neurotikus ex-versenylóval, akit már a szélben lobogó kiterített ruhák is halálra rémítenek?

Végignéztem Russellen, és azon töprengtem, hogy beszéljek-e most vele, vagy menjek át a szobámba – ami most szinte ellenállhatatlan erővel vonzott. Úgy éreztem, talán jobb lenne megvárni a reggelt, amikor mindenki sokkal nyugodtabb lesz.

Mialatt őt figyeltem, kinyitotta a szemét, és megkérdezte:

– Jenny, képes vagy most beszélni velem?

Bólintottam egyet.

– Pillanatnyilag az a legfontosabb, hogy te ne szenvedj az én ostobaságom miatt. Rendbe hozom ezt a dolgot. Gondoskodni fogok arról, hogy te rendben legyél, majd meglátod.

Egy pillanatra végigsöpört rajtam a harag – egy érzés, amit ritkán tapasztaltam meg –, és kifakadtam:

– Jaj, Russell, az isten szerelmére, befejeznéd ezt a... baromságot?

Erre csak nézett rám, és hallgatott, én pedig folytattam:

– Már nem is tudom összeszámolni, hogy... hányszor mondtad ezt nekem. Akkor is hazugság volt. És most is az.

Ezzel valószínűleg feltéptem egy éppen csak begyógyult sebet, de a váratlansága miatt hatott. Látszott rajta, hogy mélységesen megdöbbsent.

Eszembe jutott Tanya, aki úgy bánt Andrew-val, hogy egyszerűen bejelentette, hogy mit fog csinálni, aztán ment és csinálta. Megleptem Russellt, és ki akartam használni az előnyt.

– Egészen pontosan mit akarsz, Russell? – kérdeztem határozottan.

– Micsoda? – bökte ki, és tátogva bámult rám.

– Ez... egy... egyszerű kérdés volt. Három nappal ezelőttig engem... akartál. Vagy inkább a pénzemet. Ezt a házat akartad. És festeni akartál. Új életet akartál kezdeni. És most megint Francesca... Határozd el... magad... Russell, és majd... mondd el, hogy... hogyan döntöttél.

Felálltam. Kilöttem a nyilamat. El kellett mennem egy nyugodt, csendes helyre. Thomas közelebb lépett, és beállt kettőnk közé. Apajzsom.

Hát, ez váratlan volt, de roppant örömteli. Lépünk csak le most, mielőtt összeszedi magát. Mindig legyen a tiéd az utolsó szó!

Elindultunk az ajtó felé.

– Várj, Jenny – szólt utánunk Russell. – Gyere vissza egy percre.

Ne menj vissza. Állj meg az ajtóban, és nézz úgy, mintha alig várnád, hogy távozhass. Igen, ez az! Jól csinálod!

– Nem akarom, hogy elmenj.

Atálcára nézve válaszoltam:

– Van teád és piritósod. Minden, amire szükséged van.

– Nem, én úgy értem, hogy nem akarom, hogy elköltözz a Frogmortonból. Megmondtam, hogy elküldtem Francescát. Éppen azt próbálom elmesélni, hogy mi történt. Hogy felajánljam neked a lehetőséget. Honnan vetted, hogy azt szeretném, hogy elmenj? Amit az újrakezdésről mondtam, azt komolyan gondoltam. Összeházasodtunk, nem igaz?

– Ezt te... házasságnak... nevezed? – kérdeztem vissza, még hozzá kiabálva, amitől valamennyien meglepődünk. – Részeg voltál! A szeretőddel állítottál be! Te...

– Nem a szeretőm – kiáltotta Russell, és a falak visszaverték a hangját.

– Nem vele aludtál?

– Nem!

– De...

– Ó, nem tagadom, hogy szívesen megtettem volna, és voltak forró pillanatok, amelyek az örületbe kergettek, de nem. Egészen addig, amíg be nem állított ide... – hadarta Russell, de itt elakadt, és nem folytatta.

– Szóval, Francesca azt tervezte, hogy én szépen elmegyek, ő elhagyja Danielt, te pedig beköltöztetted a helyemre?

Meg kell mondjam, hogy így, nyíltan kimondva elég rosszul hangzott az egész, de nem ez volt az oka annak a kifejezésnek, amely megjelent Russell arcán. Egy darabig bizonytalanul kutató az utóbbi napok alighanem eléggé ködös emlékei között, és lassan rájött...

Francesca sosem mondta neki, hogy elhagyja Danielt. Nem akarja elhagyni Danielt. Vagy inkább: a pénzét. Vagy azt a szép házát. Vagy Daniel jól hasznosítható összeköttetéseit. Csak azt akarta, hogy Russell fújja le az esküvőt. Az akarja, hogy ő legyen Russell Checkland egyedüli tulajdonosa. Én mondom neked, Jenny, ha most nem állsz a sarkadra, Francesca megkapja azt, amit akar. Gondolj bele, mennyi kárt tud okozni. Ha hagyod.

– Mit tehetek?

Harcolnod kell Russellért, Jenny. Ha úgy érzed, hogy megéri.

Ismét Russellre néztem, és érzelmileg-testileg egyaránt meggyötörtnek és kimerültnek láttam. Arra a pár csodás hétre gondoltam, és összevettem őket a házasságom keserű megaláztatásaival. Hogyan sikerült ilyen helyzetbe hoznom magam? Tényleg annyira ostoba voltam, hogy áldozatául estem Russell Checkland legkevésbé sem szokványos vonzerejének?

Ajelekből ítélve, igen.

Idióta!

Visszamentem az ágyhoz, kivettem Russell kezéből az üres csészét, és letettem.

– Feküdj le aludni, Russell – mondtam neki. – Holnap beszélünk.

– Itt leszel még? – kérdezte, és küzdeni kezdett, hogy felüljön.

– Muszáj lesz. Elhagytam az otthonomat a kedvedért. Veled ellentétben nekem nincsenek választási lehetőségeim.

Kiváló zárómondat – jegyezte meg Thomas.

* * *

A folyosón találkoztam Mrs. Crisppel, aki egy bögre forró csokival tartott felém.

– Gondoltam, jól fog esni, Mrs. Checkland – mondta, és miután szemügyre vette az arcomat, hozzátette: – Ó, te jó ég...

Hagytam, hogy eltámogasson a szobámig. Lefektetett az ágyra, és a lábamra terített egy könnyű plédet.

– Ma este már ne jöjjön le – javasolta. – Majd én mindent bezárok és elintézek. Maga csak pihenjen. Reggel jobb színben fogja látni a dolgokat.

Atovábbra is forró bögrét markolva bólogattam.

– Tudja, ő csupán egy elveszett fiú – mondta szomorúan.

Miután Mrs. Crisp kiment, felkeltem, és kulcsra zártam az ajtót. A legcsekélyebb okom sem volt rá, de úgy éreztem, hogy ezzel üzenek valaminek.

Leültem az ablakpárkányra, és a sötét kertet bámultam.

Büszke vagyok rád, Jenny. Tényleg kiálltál magadért.

Megcsóváltam a fejemet.

Nem emlékszel? Amikor először találkoztunk, megkérdezted, hogy miért vagyok itt, és én azt feleltem, hogy te különleges vagy. Hát, most bebizonyítottad. Én mindig is tudtam, és most már mások is tudják.

Dühös lettem.

– Thomas...

Tudom – szólt közbe szelíden. – De mint mindig, most is alábecsüled magadat. Avilágon mindenki más is, beleértve azt az idiotát a szomszéd szobában, és ez jó, mert mire rájönnek, hogy tévedtek, te megkapsz mindent, amit akarsz. De te ne kövesd el ugyanezt a hibát.

– De...

Ha az élet könnyű lenne, akkor mindenki elsöre jól csinálná. De keveseknek sikerül. Te ezek közé tartozhatsz.

Thomas megváltozott. Ebben az utolsó órában, valahogy... keményebb vagy elszántabb lett.

Akárcsak én magam, azt hiszem. Volt egy jövőnk, amiért harcolhattunk.

* * *

Keveset aludtam, és korán felébredtem. Az első gondolatom az volt, hogy a szobámban maradok, amíg Russell elmegy, de Thomas nem hagyott békén.

Ez a te házad – mondta határozottan. – Gyerünk, menj ki innen, és jelöld ki a territóriumodat!

– Azt akarod, hogy körbepisiljem a területet?

Ha szükségét érzed, nyugodtan tedd meg, de mi lenne, ha előbb hagyományosabb megközelítéssel próbálkoznál? Ugyanakkor, ha mindenáron szeretnéd körbepisilni a territóriumodat, én mögöttem állok. Már persze, átvitt értelemben.

Thomas szándékának megfelelően kicsivel jobb kedvre derültem. Igaza volt. Ha biztonságosan át akartam navigálni Francesca és Russell kapcsolatának sziklazátonyai között, azt a hálósobámból aligha tehettem meg.

Lementem a földszintre, hogy beszéljek Mrs. Crisppel. Kevin éppen befejezte a reggelit. Jó reggelt kívánt, felmarkolta a bögréjét, és távozott.

Apirítóst választottam, mert az gyorsan és könnyen elkészült, és beszélni akartam Mrs. Crisppel. Meg akartam kérdezni tőle, hogy megtanítana-e főzni. Mert az rendben volt, hogy Thomas kiállásról és harcról szónokolt, de szerettem volna szert tenni bizonyos tapasztalatokra és jártasságokra, amelyek lehetővé teszik, hogy egyedül is megéljek a világban. Ugyanis nem tudtam szabadulni attól az érzésemről, hogy Francesca visszajön, és Russell nem fog neki állandóan nemet mondani.

– Igen, természetesen – felelte Mrs. Crisp, amikor megkérdeztem tőle, hogy megtanítana-e főzni. – Remek ötlet!

Ha volt is elképzelése arról, hogy miért akarok ilyesmit tanulni, megtartotta magának.

– Egy kicsit... főztem az iskolában – közöltem, hogy megmutassam a hajlandóságomat. – De nem ment valami jól.

– Az nem gond – felelte vidáman Mrs. Crisp. – Az alapokkal kezdjük. Mi lenne, ha megmutatnám, hogyan kell buggyantott tojást csinálni? Hogy rátehessük a pirítósára?

Most rögtön?

– Ümmm, igen, miért is ne? – böktém ki, és most, amikor végre történt valami, éreztem, hogy lassan elszáll a bátorságom.

Thomas kuncogott, én pedig rászóltam:

– Ezt fejezd be! Vagy te fogod megenni!

Én ló vagyok – felelte mélyet sóhajtva. – *A lovak nem esznek tojást.*

– Tavalyl megetted a húsvéti tojásaimat!

Az nem számít! És most különben se velem foglalkozz! Inkább figyelj oda!

Mrs. Crisp munkához látott. Jött a serpenyő, a víz, a só, a tojás, a lassú tűzön sütögetés, végül egy tökéletes buggyantott tojást csúsztatott a pirítósomra.

– Most maga jön – mondta aztán.

Lázás tevékenységgel és idegeskedéssel teli időszak következett, aminek a végén kivágtuk a serpenyőt a kukába. Úgy, hogy az én buggyantott tojásom továbbra is rajta volt.

Mi történt? – érdeklődött Thomas, mialatt már az úton baktattunk, hogy szívjunk egy kis friss levegőt, és összeszedjük magunkat.

– Nem tudom biztosan – válaszoltam. – Mindent pontosan úgy csináltam, mint Mrs. Crisp, de a tojás a világért sem vált volna el a serpenyőtől.

Hát igen... még sosem láttam olyant, hogy egy tojás így hozzáhegeszti magát egy serpenyőhöz.

Akudarc miatt leverten csóváltgattam a fejemet.

De azért vicces volt – tette hozzá Thomas. – Akedvenc részem az volt, amikor mindkét keziddel megragadtad a serpenyőt, és ráztad, ahogyan csak bírtad, és a sárgája a plafonig fröccsent.

Próbáltam közönyös képet vágni.

* * *

Kint a mocsárban leültem egy, a patak mentén fekvő, lapos sziklára, és a rohangáló Thomast néztem.

Erőlködés nélkül feldübörgött a dombra, hogy csak röpködött a sörénye és a farka, és a puszta életörömtől még rúgkapált is. Az izmai ritmikusan nyúltak meg és húzódtak össze, mialatt hosszú ugrásokkal végigvágatott a domb gerincén, megtestesítve mindazt a kecsességet, erőt, szépséget és szabadságot, amiről én mit sem tudtam.

Mialatt ő futkározott, én a víz fölé hajoltam, és a tekintetemmel kutattam halak után. A víz barna volt, de tiszta. Leláttam egészen a köves mederig. De egyetlen halat sem pillantottam meg.

Az utóbbi napokra gondoltam. Könnyek szöktek a szemembe, és gyorsan kipislogtam őket. Nem akartam bőgni. Semmire sem mentem volna vele.

Thomas megjelent a közelemben, egyetlen hosszú ugrással átszökkent a patak felett. Ateste egy pillanatig tökéletes ívben feszült, és az idő mintha megállt volna. Aztán már mellettem volt, és a hajamba szuszogott.

Irigyeltem őt.

Hát, egy napon talán te is itt fogsz vágatni a mocsárban – mondta, de én már nem hittem azokban a dolgokban, amiket mások mondtak nekem.

Ezt ne!

– Mit ne?

Ne add fel a hitet. Soha. Hit nélkül nincs remény. És remény nélkül nincs semmi. Mindig higgy, és akkor mindig fogsz remélni.

Lábujjhegyre álltam, és gyengéden megpuszítottam az orrát.

– Visszamegyünk, vagy szeretnél vetni pár bukfencet?

Te, ez nem is rossz ötlet! Képzeld el, milyen lenne a cirkusz világa, ha a lovak megtanulnák a Fosbury-ugrást!

Ezen mindenképpen nevetnem kellett.

Visszafelé ballagtunk az úton, nevettünk és lökdöstük egymást, és remekül elszórakoztattuk magunkat. Annyira jól éreztem magam, hogy teljesen megfeledkeztem arról, hogy férjnél vagyok. Egészen addig, amíg beléptem a konyhába, és megláttam a férjemet. Az asztalnál ült, és éppen végzett a reggelivel. Mrs. Crisp az edényeket rámolta el. Atojássárgája időközben eltűnt a mennyezetről.

Szempillantás alatt megdermedtem, és már nem volt kedvem nevetni. Udvariasan bólintottam egyet.

– Jó reggel – köszöntem, holott már valószínűleg elmúlt dél. Átmentem a nappaliba, és Russell utánam jött.

– Van egy perced? – kérdezte halkán.

Nekem mindig több percem volt, mint bárkinek, akit ismertem.

Russell sokkal jobban nézett ki, mint az előző nap. Egy kicsit még nyomi volt, de jól látszott a javulás.

Úgy éreztem, jobb lesz némi hivatalos színezetet adni a beszélgetésnek, továbbá, hogy közel legyek a saját laptopomhoz, ami megnyugtatóan hatott rám, az ablaknál álló asztalhoz telepedtem le. Talán Russell is ilyesmit érzett, mert velem szemben ült le. Aztán félretolt egy halom kifizetetlen számlát, lerakott egy apró csomagot az asztal közepére, és félszegen azt mondta:

– Ezt az esküvőnkön akartam odaadni, de nem volt rá lehetőségem. Bontsd ki, kérlek!

Acsomagolópapír gyűrött volt, és számtalan, összevissza letapadt ragasztószalag rögzítette. Russell maga csomagolta be. Alaposan túlragasztotta a ragasztószalagot, ezért megküzdöttem vele, mire kibontottam, de végül sikerült.

Acsomag belsejében kis méretű, fekete bársonyzacskóban egy kicsiny karóra rejtőzött. Parányi gyémántok csillogtak a számlap körül, és a pántja aprólékosan kidolgozott láncszemekből állt. Réginek tűnt, és nem egy ékszerész díszdobozában feküdt. Russelre pillantottam, aki rögtön magyarázni kezdett:

– Anyámé volt. Szép kezed van. Arra gondoltam, hogy jól állna neked. Próbáld fel!

Áthúztam a kezemen a rugós pántot, és tökéletesen illett a csuklómra. Ide-oda csavargattam az alkaromat, és a gyémántokon táncoló fényt figyeltem. Az anyjái volt. És nekem adta.

– Ez... gyönyörű – suttogtam végül. – Köszönöm.

– Ne haragudj – felelte, és megfogta a kezemet.

Ez az egyszerű, csendesen kimondott bocsánatkérés sokkal többet jelentett nekem, mint az előző esti cirkalmas kijelentések.

– Ismét barátok vagyunk? – kérdezte Russell.

Bólintottam.

– Nincs válasz?

Megráztam a fejemet.

– Jól van – mondta halkán, aztán köhécselt egyet, felállt az asztaltól, és kinézett az ablakon.

Szerencsére megszólalt a telefon. Hallottam, hogy Mrs. Crisp felveszi, és beszél pár szót. Fél perc múlva kopogott az ajtón.

– Tudja, hogy hol van a kocsija? – kérdezte fennhangon.

– Te jó isten, nem! – válaszolta Russell. – Nem emlékszem rá, hogy hol hagytam.

– Hát, hogy hol volt, az én sem tudom, csak azt, hogy hol van most. Miss Bauer telefonált az imént. Az irodájában ül, és az előbb látta, hogy végigvontatják a kocsiját a High Streeten.

Russell azonnal mozgásba lendült. Ó, igen, meg akarta menteni a házasságunkat, de most a Land Roveréről volt szó.

– Micsoda? – fakadt ki elképedten.

– Miss Bauer még vonalban van, ha szeretne beszélni vele.

Russell felkapta a kagylót, és belekiabált:

– Tanya? Mikor? Hol? A francba! Rohanok! Mrs. C., hívna nekem egy taxit?

Mrs. Crisp kiment a szobából. Russell felmarkolta a dzsekijét, és hadarva közölte:

– Jenny, el kell rohannom. Péntek van, és a nyakamat rá, hogy hétvégén zárva lesznek. Majd jövők.

Bevágódott egy ajtó, és a szoba tele lett Russell Checkland hiányával.

Ezek szerint még férjnél vagy?

– Nagyon úgy tűnik.

Ez jó vagy rossz?

– Isten tudja...

Vessünk egy pillantást arra az órára! Az biztos, hogy szép. Szépen mutat rajtad!

Ismét tekergetni kezdtem a csuklómat.

Érdekes. Évek óta nála volt, és nem adta oda Francescának. Idióta a fickó, de nem komplett idióta.

– Nem lehetne, hogy egy ideig nem beszélünk Francescáról?

Jó ötlet. Mi lesz a vacsora?

* * *

Russell négy órával később tért haza. Feszült és komor volt, és az arcán jókora folt vöröslött. Abból, ahogyan állt, meg tudtam róla állapítani, hogy tiszta ideg. Pár pillanatig hallgatott, aztán vett egy mély lélegzetet.

Felvontam a jobb szemöldökömet. Lassan és vonakodva, de széles vigyorra húzta a száját. Azt meg kellett adni, hogy volt humorérzéke.

– Kaptam egy pofont – közölte vidáman.

– Kitől? – kérdeztem meglepetten. Abban biztos voltam, hogy nem Mrs. Pargetertől kapta, aki utolsó és legerősebb védelmezőként óv minket az autós örülettől.

– Tanyától – felelte Russell. – Beugrottam hozzá, hogy köszönetet mondjak neki. Ez volt a legkevesebb, amit megtehettem. És meg is tettem volna, ha csak megmukkanhattam volna. Amint Tanya meglátott, átvette magát az íróasztalán, tíz percig ordított velem németül, aztán lecsavart egyet. Te, ezek a németek tényleg értenek a veréshez. Közölte velem, hogy ha nem kapom szét magam, bár biztos vagyok benne, hogy arra gondolt: kapjam össze magam, szóval, ha nem csinállok magammal valamit, akkor alaposan elkeni a számat. Tanya a legfélelmetesebb nő, akit ismerek, az biztos. Kalapot emelek Andrew előtt. Ne ne vess! A feleségem vagy, a társam jóbanrosszban, és többet várok tőled, nem csak annyit, hogy vihogsz a problémáimon. Tudnod kell, hogy fájdalmaim vannak.

Talán nem volna jó megemlíteni, hogy két nő is megütötte alig három nap leforgása alatt. Csak annyi kéne, hogy begurulj, és akkor neki összejön a mesterhármás.

– Egyébként, négyszer annyiba került, hogy visszakapjam azt az átok ízét, mint amennyit ér.

– Kit, Tanyát?

– A kocsimról beszélek! Koncentrálj, Jenny!

– Elnézést.

Russell sóhajtott egyet, és megkérdezte:

– Mi lenne, ha ennék valamit, és lenne egy csendes esténk? Ha azt színlelnénk, hogy normális pár vagyunk?

Bólintottam egyet.

* * *

Mrs. Crisp a szakértő szemével méregette a zúzódást.

– Kér egy kis húst? – kérdezte aztán.

– Külsőleges vagy belsőleges használatra? – kérdezett vissza Russell.

Mrs. Crisp csak mosolygott.

– Maga élvezi ezt, igaz? – recsegte Russell.

Mrs. Crisp ismét csak mosolygott, és én észrevettem, hogy a szeme nem olyan tiszta, mint lenni szokott ebben a napszakban.

– Tálalva a vacsora, Mrs. Checkland – mondta aztán nekem.

Először ültünk le enni úgy, mint férj és feleség. Russell folyamatosan locsogott, mintha a szavaival próbált volna távol tartani valamit. Végül vett egy mély lélegzetet, és azt mondta:

– Eszembe jutott, hogy jóvá kéne tennem bizonyos dolgokat. Szeretnél valami jót csinálni holnap? Elmenjünk valahová? Hová szeretnél menni?

Rushby – közölte azonnal Thomas. – *Menjünk, és nézzük meg a tengert!*

– Szeretnék... elmenni a tengerpartra – mondtam bólogatva. – Elmehetnénk *Rushby*ba?

– Kiváló ötlet! Sétálunk egyet a parton, figyelünk, hátha kisodort a víz valami érdekeset – egy új tető jól jönne – halat ebédelünk, megyünk egyet a siklóval, és ha szeretnéd, hazafelé beugorhatunk egy szép helyre enni valamit. Jó javaslat ez, asszony! Nyugodtan mondjál még ilyeneket, valahányszor szükségét érzed.

– Köszönöm – feleltem, és láttam Russellen, hogy ő is érzékeli az iróniát. Vigyorgott.

Megszólalt a telefonja.

Mindenki tudta, hogy ki hívja.

Beletúrt a zsebébe, kirángatta a készüléket, lenézett a képernyőre, a homlokát ráncolta, majd gyorsan zsebre vágta a telefont, és röviden annyit mondott:

– Hangposta.

Mármost, annak nem örülök, hogy az a nő felhívta – jegyezte meg Thomas –, de az felvillanyoz, hogy Russell nem fogadta a hívást.

– Legalábbis most nem.

Nem, most komolyan. Bizonyára ez volt az első alkalom, hogy Russell nem fogadta azonnal Francesca hívását. Képzeld el, mire gondolhat most a nő.

És holnap elmegyünk kirándulni. Szeretem Rushbyt. Csinálhatom azt a Tűzszekerek-dolgát a parton. Láttad már? Egészen lenyűgöző!

– Komolyan?

Igen, miért is ne?

– Még az a jó, hogy láthatatlan vagy.

Ez meg mit akar jelenteni?

* * *

Másnap reggel elindultunk. Thomas és én továbbra is a Tűzszekerek-mutatványról vitakoztunk.

Annyira izgatott vagyok – mondta, mialatt beültünk Russell éppen csak megmentett Land Roverébe.

– Én is.

Nagy kár, hogy nem jutottunk el oda.

Szűk utcákon zötykölődtünk, egy olyan útvonalon, amelyet Russell „festőinek” titulált.

Eltévedt – állapította meg Thomas. – *Ezt mégis hogy sikerült összehoznia? Nem nehéz, az isten szerelmére. Nyugat felé autózol húsz percen át, amíg el nem éred a vizet, és akkor megállsz, hogy ne zuhanj bele a tengerbe. Még ilyet!*

Én is épp ezt akartam mondani, amikor Russell, akinek sikerült viszonylag nagy sebességet kicsikarnia a rozsdás vödreből, hirtelen a fékre taposott. Oldalra pördültünk, és a biztonsági öv olyan mélyen belém vágott, hogy az már fájt. Jobbra-balra lengedezve átvágtunk az út másik oldalára, aztán kavicsokat felferve csúsztunk még egy darabig, míg végre megálltunk. Visszazökkentem az ülésemre, pár pillanatig kábultan ültem, aztán megnyomkodtam a vállamat és a nyakamat.

Thomas nem mozdult.

Russell már félig kiszállt, amikor eszébe jutott, hogy az utasa történetesen a felesége is egyben.

– Jól vagy? – kérdezte gyorsan.

Bólintottam. Beszélni egyelőre nem tudtam.

Russell eltűnt.

Mi a pokol...? – morgott Thomas.

Kikapcsoltam a biztonsági övet, és hálát adtam istennek, amiért Russell túl szegény ahhoz, hogy légzsákok legyenek a kocsijában. Az út rossz oldalán álltunk, de – legalábbis Russell mércéi szerint – biztonságos helyen

parkoltunk. Kissé rogyadozva, bizonytalan léptekkel követtem az én vágtázó férjemet. Átmászott egy kapun, és eltűnt a szemem elől.

Jenny, rettenetesen sajnálom. Azt hiszem, arra biztattalak, hogy egy örülthöz menj feleségül.

– Jó, majd később beszélünk erről. Ó...

Odaértünk a roskatag kapuhoz, amely egy szeszélyesen kanyargó, beteges külsejű sövényben állt.

Amásik oldalon egy olyan kopárra legelt föld terült el, amelyet a vonatból lehet látni néha. Asarokban ódon vasúti kocsik gubbasztott. Egy árva fűszál sem nőtt sehol. Asok eső után az egész egy sártenger volt.

Egy pillanatig nem láttam semmit, viszont Russell a távolabbi sarok felé tartott, ahol egy sárdarab megmozdult, és jókora kutyává alakult.

Nem, nem is kutyává. Hanem egy nagyon kicsi számárrá, amely küzdeni kezdett, hogy elmeneküljön. Russell lassan lépkedett felé, pár yardonként megállt, közben halkán beszélt az állathoz. Acsacsi szájalmasan vézna volt. Acsontjai majd kiszúrták a bőrét. Takarmánynak vagy víznek nyomát sem lehetett felfedezni. Aszerencsétlen számár olyan éhes volt, hogy a karám oszlopait rágcsálta. Jól látszottak a fán a világosabb foltok.

Átmásztam a kapun.

Akicsi számár megriadt, ezért mozdulatlaná dermedtem, Russell pedig elfordult, és a régi vasúti kocsihoz ment.

– Tudsz csinálni valamit? – kérdeztem Thomastól.

Azt hiszem – felelte, azzal odaballagott a számárhoz, és megállt mellette. Apatái gyakorlatilag elmerültek a sárban. Lehajtotta a fejét, és az orrával a csacsi tarkóját bökdöste. Aszamár mozdulatlanul állt, és alighanem semmit nem értett abból, ami történt vele. Lehunyta a szemét, és leeresztette a fülét.

– Szép munka – dicsértem Thomast.

Nem hiszem, hogy az én művem. Szerintem csak túl gyenge ahhoz, hogy küzdjön.

Russell kijött a kocsiából, az arcán dühös kifejezés honolt.

– Ne akarj bemenni oda, Jenny – figyelmeztetett, és megfogta a karomat.

– Jaj, ne...

– De, sajnós igen. Gyere, nézzük meg azt, amit talán meg tudunk menteni.

Thomas valóban jó munkát végzett. Acsacsilány mélyen leeresztette a fejét, és nem mozdult. Túl gyenge és túl lesújtott volt ahhoz, hogy ellenálljon.

Russell pár pillanatra megállt, elgondolkodva nézte a kaput, aztán rám pillantott.

– Természetesen... – mormolta. – Engedélyt kell kérnem tőled, hogy...?

– Szerintem, pillanatnyilag nem tud járni, úgyhogy...

Russell odalépett, oldalról átkarolta, és felemelte a roppant meglepett, apró csacsit. A szamár felkapta a fejét, és rágcsálni kezdte Russell dzsekijét.

– Kinyitnád a kaput? – kérdezte Russell, és megindult. Kissé tántorogva haladt a sárban, én mögötte siettem úgy, hogy minden lépésemet hangos cuppanás kísérte – és ezzel teljességgel elköteleztem magam, hogy bűntárs leszek egy szamárlopási ügyben.

A kapu lakattal volt bezárva.

Russell óvatosan letette a szamarat, amely nyomban rágni kezdte a kabátomat. Thomas ismét leeresztette a fejét.

– Ezeket a kapukat néha le lehet emelni a forgópántokról – mondta Russell. – Segítenél egy kicsit?

Aláfeszítettük a vállunkat a felső rúdnak, emelni kezdtük, mire az egész kapu szétesett. Így rongálás is felkerült a bűnlajstromunkra.

Russell ismét felkapta a szamarat, és elindult vele a kocsi felé.

– Összerakjam a kaput? – kérdeztem én, a törvénytisztelő állampolgár.

– Semmi értelme – felelte Russell, a törvényt mérsékelten tisztelő állampolgár.

Dühös volt, de nem énrám, így utánasiettem.

– Jenny, beteszem hátra a szamarat – mondta menet közben. – Megtennéd, hogy beülsz mellé, és nyugtatgatod? Nem hiszem, hogy gond lesz veled. Sajnálom, hogy csupa sár, meg még annál rosszabb dolgok is vannak rajta, de nem látok más megoldást, és azt akarom, hogy Andrew a lehető leggyorsabban megvizsgálja. Nem bánod?

– Nem én – válaszoltam az igazságnak megfelelően, és gyorsan beültem. Russell beemelte az ölembe a csacsit, míg Thomas mellém került.

Russell lebonyolított egy gyors hívást, és beindította a motort. A csacsi kicsit rángatózott, de Thomas bevetette a varázslatait, és gyakorlatilag sértetlenül értünk vissza a Frogmortonba.

Beálltunk az udvarba, és Kevin, illetve Mrs. Crisp kijöttek, hogy megnézzék, miért tértünk haza ilyen korán. Nem tudom, hogy mire számítottak, de erre biztosan nem.

Russell megjelent mellettem, és átadtam neki a csacsilányt. Magához ölelte az állatot, amelynek a lábai ide-oda himbálóztak, és mindenki

döbbsenten tátogott.

– Ez meg mi? – kérdezte Mrs. Crisp. Kissé lassabban beszélt, mint ebben a napszakban szokott, és elszántan szorongatta a harci kistörölközőjét.

– Kutya? – találgatott kétkedve Kevin.

Jól vagy, Jenny? – kérdezte Thomas. – *Kicsit zaklatottnak tűnsz.*

– Semmi baj – biztosítottam sietve. – Miattam ne aggódj. Maradj a számár mellett arra az esetre, ha megijedne.

Autó dudált odakint a bekötőúton, és megérkezett Andrew. Reméltem, hogy Tanya is vele van, de egyedül jött. Átvágott az udvaron, és megállt Russell előtt.

– Ez egy számár – mondta rövid szemlélődés és töprengés után.

– Örömmel látom, hogy megérte annyi évet eltöltened az állatorvosin – felelte Russell. – Mi, alacsonyabb rendű halandók azt hittük, hogy ez egy óriási nyúl.

– Hol van Jenny? – kérdezte Andrew, és körülnézett. – Ugye, nem cserélted el egy számárra?

– Itt vagyok! – mondtam a hátsó ülésen kuporogva. – Csak egy kicsit elgémberedett a lábam, és nem tudok kiszállni.

Kevin segített, és az elegancia teljes mellőzésével kifordultam a Rover hátuljából.

– Jó reggelt, Andrew! Köszönöm, hogy eljöttél.

– Tudod, túl jó vagy te Russellnek. Ő még sosem köszönte meg senkinek, hogy belépett az életébe – felelte Andrew.

– De igen – tiltakozott Russell –, de alighanem teljesen más kontextusban. Nem szeretnék siettetni senkit, de szeretném letenni ezt a szépséget, akármilyen könnyű is. És már megint a dzsekimet szopogatja.

– Ne engedd neki! A szamarak emésztése elég kényes ügy.

Ugyanakkor, mielőtt bárki mozdulhatott volna, a csacsi elcsavarta a fejét, Russell szemébe nézve megrebegtette azokat a hihetetlenül hosszú szempilláit, és levizelte Russell hasát és lábát.

– Ó, ez jó jel! – örvendezett Andrew. – A veséje működik. Kevin, eresztene pár ujjnyi meleg vizet egy vödörbe? Ne kell tele. Nem akarom, hogy túl sokat igyon hirtelen.

– Nem – tette hozzá Russell, és komoran lepillantott a volt nadrágjára. – Nem akarjuk túlterhelni azt az eleve jól működő hólyagját.

– Akkor vigyük be!

Valamennyien bevonultunk az istállóba.

Russell a Boxer helye melletti állásba vitte be a csacsit, és óvatosan letette. Anégy lába négy irányba állt, mialatt bágyadtan körülnézett.

Andrew is bement melléjük, és megkérdezte:

– Te Russ, arra felfigyeltél már, hogy az összes nő, aki a közeledbe kerül, előbb-utóbb nagy ívben közli veled a véleményét? Mondjuk, ez most elég hamar bekövetkezett, tekintve, hogy alig ismeritek egymást.

– Csak vizsgáld meg a szamarat, rendben? Ezért jöttél ide.

– Nem, a potyaebédért jöttem ide, ha a tüneményes Jenny hajlandó meghívni...

– Jennynek ehhez semmi köze! Én vagyok a ház ura. Itt én hozom a döntéseket.

Ekkor én is megszólaltam:

– Andrew, ha van kedved itt ebédelni, szívesen látunk.

– Köszönöm, Jenny. A legnagyobb örömmel – válaszolta Andrew, azzal leguggolt, és szemügyre vette a csacsilány lábait. – Amúgy, hol van a mi neurotikus futóbolondunk ezen a mai szép napon?

– A szomszéd bokszban. Majd kitöri a nyakát, úgy nyújtogatja, hogy láthassa, mi folyik itt. Szeretnéd, hogy kivigyem? Hogy egy kis nyugta legyen ennek a vakarcsnak?

– Nem, a szamarak csordaállatok. Valószínűleg megnyugtatja a ló jelenléte.

– Biztos? Boxer nem a legfényesebb fáklya Britanniában, ezt te is tudod. Könnyen lehet, hogy ez a kislány sokkal okosabb nála.

– Russell, léteznek egysejtű organizmusok, amelyek okosabbak a lovadnál. Kinyitnád a bokszot? Lassan, nehogy megijesszük.

Az eredmény nem az lett, amire számítottunk. Hátraléptünk, és a csacsilány, illetve Boxer első ízben megpillantották egymást.

Szerelem volt első látásra. Boxer a nyakát nyújtogatta a szamár felé, és finoman, halkán fújtatott. Acsacsi küszködve tett pár lépést, úgy ingadozott, mintha Bambi és Shaun, a bárány hibridje lett volna. Felemelte a fejét, és szemhéját félig leeresztve, a hosszú-hosszú szempillái között nézett, ahogyan valaha Marilyn Monroe. Aháttérben Rahmanyinov zenéje szólt. Valahol rigó dalolt.

– Ó... milyen édesek – suttogta meghatottan Mrs. Crisp.

Mind azt mondtuk: „aaaaah”. Varázslatos pillanat volt.

Aszamár vett egy mély lélegzetet, és lehunyta a szemét. Az egész teste felfúvódott. Megfeszítette vézna lábait.

Húha – mondta Thomas. – *Most van baj.*

Mindig azt hittem, hogy a szamarak azt mondják: iá. Így szokták írni a könyvekben. Szépen, takarosan. És röviden: iá.

Tévedés. Ami szamarunk valami ilyesmit adott ki magából:

– ÍÍÍÍÍÍ ÁÁÁÁÁÁ VVVV UUUUUU AAA RR GG HHH!

Tartott egy rövid szünetet, amíg a visszhangok elhaltak, aztán folytatta:

– ÍÍÍ ÁÁÁÁ VVVVVV ÍÍÍÍÍÍ ÁÁÁÁÁÁ VVVVVV UUUUUU RRRRRR
GGGGGG HHHHHH.

Az irtóztos vonyítás a végén hátborzongó, bugyborékoló hörgésbe fulladt, mint amit akkor hallani, amikor egy harcias kakasnak elvágják a torkát. És hangos volt.

Édes istenem, de hangos volt. Madarak potyogtak a fákról. Az ablakok csörömpöltek. Egy alacsonyan repülő sugárhajtású gép pilótája megfordult, és visszatért a bázisára, hogy panaszkodjon a zaj miatt.

Te jó ég!

– Azt a bitang... – recsegte Andrew. – Russ, ezúttal miféle pokolbéli lényt szabadítottál rá a világra?

Russell felháborodottan nézett az unokafivérére, és rászólt:

– Figyelmeztethetnél volna minket!

– Honnan a fenéből kellett volna tudnom, hogy ez az izé úgy szól, mint a texasi láncfűrész? Egy ilyen apró teremtmény hogy adhat ki ilyen hangot? Mindenki jól van?

– Azt hiszem, vérzik a fülem – válaszolta Russell.

– Az senkit sem érdekel. Te hoztad ide ezt a kislányt. Ez a te hibád!

– Nem kenheted rám az egészet! Jenny ötlete volt, hogy ruccanjunk ki Rushbyba!

Valamennyien felém fordultak, és végignéztek rajtam.

– Úgy érted – kérdezte aztán Andrew –, hogy a feleséged végre kimozdulhatott volna, de te képes voltál félbeszakítani a kirándulást ezért? Hogy Jenny nyakig ússzon a szárnyalban?

Ez igaz volt. Többféle testnedv borított, mindaz, amit egy beteg és rémült szamar produkál, amikor azt hiszi, hogy veszélyben az élete. Kit érdekelt Russell dzsekije? Ahogyan a dolgok álltak, féltő volt, hogy a ruháimmal együtt engem is beküldenek a tisztítóba.

Andrew kinyitotta a táskáját, és ezzel átment hivatalosba.

– Russell, te itt maradsz – mondta szigorú hangnemben. – Mindenki más távozzon, kérem, hogy jól láthassam a páciens.

Sorban kivonultunk a bokszból, és bementünk a házba. Mrs. Crisp újságpapírra állított, amíg lesegítette rólam a kabátomat, ami a legtöbbet kapta. A többi nem volt olyan vészes.

Mindhárman magunkhoz vettünk egy-egy teával teli bögrét.

Kevin nagyon lelkes volt.

– Annyira király ez a kis számár – hadarta vidáman. – Megtartjuk?

– Lopott tulajdon – feleltem a fejemet csóválva. – Valamennyien börtönbe kerülünk.

– Nem! – jelentette ki határozottan Mrs. Crisp. – Csak nézzen rá, milyen állapotban van szegényke. Látszik rajta, hogy a sorsára hagyták. És már jó ideje.

Eszembe jutott a vasúti kocsi, amelybe Russell nem engedett be.

– Tegyük fel, hogy beállít a gazdája, és visszaköveteli. Mi lesz akkor?

– Nem kaphatja vissza – válaszolta a fejét rázva Mrs. Crisp. – Russell már gyerekkorában is ezt csinálta. Az egész birtok tele volt beteg kóbor állatokkal. És ő az összeset megtartotta. Ha Russell Checkland megmentett valakit, az egy egész életre szólt.

Kevin ezalatt egészen más dolgon töprengett.

– El kéne neveznünk – bökte ki hirtelen.

– Szabina – javasolta Mrs. Crisp. – Szabina, a számár. Ez jól hangzik.

– Vagy Mennydörgő – mondta Kevin. – Ez illene hozzá.

– A Mennydörgő egy elefánthoz illik!

– De hát amikor bög, az olyan, mint a mennydörgés. Olyan, mintha a hangja egy szélcsatornából jönne.

– Mi folyik itt? – tudakolta Russell, és átvágott az előszobán. – Miért üldögél és szórakozik mindenki? Nem azért fizetek, hogy nagy boldogan ücsörögjenek! Azt akarom látni, hogy dolgoznak. Különösen, ha Jenny meghív ebédre minden errefelé járó Tomot, Dicket vagy Andrew-t. Kevesebb boldogságot, sokkal több munkát. Ez rád nem vonatkozik, Jenny. Te addig üldögélsz, ameddig akarsz.

Hú, de kemény fickó – mormolta Thomas.

Senki sem mozdult.

– Azon gondolkodunk, hogy milyen nevet adjunk a számárnak.

– Csöpi.

– Szó se lehet róla!

– Akkor... legyen... Pici. Tudniillik, nagyon kicsi.

– Tudom már! – kurjantott Kevin, és felcsillant a szeme. – Megvan a tökéletes név. Mrs. Crispnek igaza van! Aszámár kicsi. Nevezzük őt...

Ahatás kedvéért szünetet tartott.

– Igen? – sürgette Russell.

– Csökkent Seggnek!

Hetedik fejezet

A csacsilány nevééről szóló vita az egész ebéd alatt folytatódott. Russell és Andrew sorban kilőtték egymás javaslatait. Mrs. Crisp időről időre előhozakodott egy-egy ötlettel. Miután a vita holtpontra jutott, leraktam a kanalamat, és azt mondtam:

– Marilyn.

Atöbbiek időközben áttértek annak megvitatására, hogy kinek a hibájából tört ki a vécé ablaka valamikor az idők hajnalán, így eltartott egy darabig, mire kapcsolak.

– Marilyn – mondtam ismét. Továbbra is csak bámultak rám. Megértettem, hogy segítenem kell nekik egy kicsit. – Marilyn – mondtam harmadszor is. – Marilyn... Monroe után. Tudjátok, amiért úgy a szemhéját leeresztve, a szempilláin át néz.

– Teljesen biztos vagyok abban, hogy Marilyn Monroe sosem pisilt le senkit – jelentette ki Russell.

– Igaz, de én értem, hogy Jenny miről beszél – mondta Andrew. – Ha Marilyn megtette is valaha – úgy értem, ha lepisilt valakit –, csak úgy kellett néznie az illetőre, és minden rendben volt. Jó választás, Jenny. Legyen Marilyn. Maradt még pár morzsa valahol?

– Nem. Nem kéne még hazamenned? Egyébként, Tanya hol van? Elege lett belőled? Én előre megmondtam, hogy előbb-utóbb ez lesz.

– Elutazott Londonba pár napra. Holnap este jön vissza.

– Torkig van veled, mi?

– Épp ellenkezőleg! Nehezen viseli azt a sok jót, amit tőlem kap, ezért néha el kell távolodnia, hogy lélegzethez jusson. Persze ő ezt nem pontosan így mondja, de alapjában véve ez a lényeg. Na, térjünk vissza Marilynre. Elég egyszerű, Russ. Langyos víz, árpaszalma, és semmi idei széna. Mehet a répa és az alma. Ha elkezd zsírt szedni a nyakára, akkor túleteted. Beszélék a szárnnyilvántartó központtal, és kiderítem a patkolókovácsuk számát. Alába döbbenetes állapotban van, de azt hiszem, rendszeres ápolással és megfelelő mozgással rendbe jön. Néha alighanem sírni fog a saját fajtája után, de úgy tűnik, Boxer mély benyomást tett rá, úgyhogy tartsd őket

együtt, ha lehet. Holnap benézek – igen, ebédelni is fogok –, és a jövő héten is néhányszor. Akislány elég sok munkát igényel, Russ. Biztos, hogy készen állsz rá?

Russell bólintott.

– Russell – kérdeztem tőle –, mi lesz, ha a gazdája vissza akarja kapni?

– Hát az lesz, hogy nem kapja vissza. De nem fogja visszakérni. Arendőrség, az állatvédő szervezetek és vastag ceruzával írt állatorvosi számlák várják. Ha már itt tartunk, Andrew, most nem csak arról van szó, hogy néha ránézel Boxerre, majd közlöd velem, hogy lökött. Mennyivel tartozom?

– A gyógyszerekért és az apróságokért fizetned kell, attól tartok – felelte a vállát vonogatva Andrew –, de meghívsz egy jó ebédre, és elfelejtjük a többi.

Rámosolyogtam Andrew-ra, és miután viszonzta, odaszóltam neki:

– Megkérem Mrs. Crispet, hogy csomagoljon neked egy kis teakekszet, ha van hozzá kedved.

Mialatt kimentem, még hallottam, hogy Andrew azt kérdezi:

– És hogy van az arcod?

Becsuktam magam mögött az ajtót.

Mrs. Crisp már készített egy kis csomagot Andrew-nak.

– Holnap megint itt ebédel, Mrs. Crisp – mondtam halkán. – Nem tudja véletlenül, hogy mi a kedvence?

– Andrew egy marhasült-yorkshire típus. Meglesz.

Thomas és Kevin mindvégig Marilyn mellett maradtak. Odamentem, hogy megnézzem a csacsit, és mialatt ott ácsorogtam, megérkezett Andrew, és elkezdte összepakolni a holmiját.

– Minden rendben van? – kérdezte közben halkán.

Nem tudtam hazudni neki, ezért nem mondtam semmit.

Egy darabig még matatott a táskájával, aztán azt mondta:

– Nincs jogom ilyesmit kérni, de ha kitartanál mellette, rendkívül hálás lennék.

Atorkom annyira összeszorult, hogy nyelnem kellett.

– Tudom, hogy nem könnyű – folytatta Andrew. – Russell nem könnyű eset... de te vagy az utolsó esélye. Ne hagyd, hogy az a... – hirtelen eszébe jutott, hogy Francesca az unokatestvérem. – Francescának nem kell Russell. Csak nem akarja, hogy másé legyen. Neki az felel meg, ha dróton rángathatja őt, és ha Russell elpazarolja az életét. Francesca pazarolja el

Russell életét. Russellnek újra festenie kell, de meggyőzte magát, hogy Francesca nélkül nem képes rá.

Bólintottam.

Én megmondtam neked – jegyezte meg Thomas.

Andrew rátette a kezét a vállamra, és hozzátette:

– És tartsd távol magad a nagynénédétől. Ha segítségre van szükséged, gyere hozzánk. Én majd elbújok a függöny mögé, és előreküldöm Tanyát, hogy ő verekedjen az érdekedben.

Erre kuncogni kezdtem.

– Ez már jobb. Holnap találkoztunk.

– Marhasült – böktém ki.

Felemeltem a kezemet, és megcsókolta.

– Ti meg mit műveltek? – érdeklődött Russell, aki ebben a pillanatban toppant be.

– Holnap marhasült lesz.

– Ez nem kifogás! Hordd el magad!

Visszatértem Marilyn mellé, és alig tudtam elhinni mindazt, ami ezen a napon történt.

Acsacsilány a nagy bokszt közepén állt. Rettentően kicsinek látszott, és lerítt róla, hogy továbbra sem érti a nagy változást. Kevin berakott neki a sarokba egy kisebb szalmahalmot, hogy legyen mire feküdni.

Bár lehet, hogy jobb lenne, ha egy kutyakosárba fektetnénk.

– Köszönöm, hogy vigyázol rá.

Gond egy szál se. Kár, hogy a kirándulásból nem lett semmi. És a kabátod sem lesz már soha a régi.

– Á, mindegy.

Marilyn ivott pár korty vizet, és nekilátott felfalni a szalmaágyát.

Nézd már, mit eszik! Jó ez neki?

– Te nem tudod?

Én ló vagyok.

– A ló majdnem olyan, mint a számár.

Nem, ez nem igaz. Á, itt jön az ifjú gazda.

Russell nem volt jó hangulatban. Nem tudtam, hogy mi nyomasztja. Megállt előttem, és feszengve megkérdezte:

– Mit mondott Andrew?

– Ó, nem sok mindent. Csak megkérdezte, hogy mi lesz holnap ebédre, és szólt, hogy akkor jön.

Aszemöldökét összevonva nézett rám, aztán elballagott.

Érdekes.

– Mi?

Semmi. Semmi különös.

* * *

Marilyn viharos gyorsasággal épült fel. Rászoktatott minket, hogy semmit se hagyjunk elöl, mert akkor ő megette. Rászoktatott minket, hogy teljesítsük minden óhaját, máskülönben becsukta a szemét, eltorzította a képét, mint egy hisztirohamra készülő gyerek, teleszívta a tüdejét, és úgy bömbölt, hogy messze túlszárnyalta azt a hangerőt, ami még törvényesnek számít.

Aztán, pont amikor a felháborodás vagy a megdöbbenés elérte a csúcspontját, felnézett ránk a pilláin át, és szinte mosolygott, mi pedig elolvadtunk, és azt csinált velünk, amit akart.

Kevin óvatosan átkéfélt a szőrét – néhány ronda sebe még nem gyógyult be teljesen –, és kiderült róla, hogy egész szép, halványbarna színek rejtőztek a sok sár alatt. A feje fokozatosan keskenyedve nyúlt le széles homlokától addig a puha orráig, és óriási, sötét szemével kíváncsian és bizalommal nézte a világot. Alábai tényleg szörnyű állapotban voltak, de a patkolókovács azt mondta, hogy sokat fognak javulni. Gondosan lenyírta és lereszelte a patákat, és pár napig Marilyn épp csak sántikálni tudott. Rossz volt nézni a vergődését. Andrew fájdalomcsillapítót adott be neki.

Mindennap kiengedtük néhány órára az udvarba. Beleütötte az orrát egy csomó dologba, amihez nem volt köze, megpróbálta megenni a kitergetett ruhát, állandóan ki kellett kergetni az előszobából, továbbá kidugta a fejét a kapun, és az elhaladó autókat, illetve gyalogosokat bámulta. Egyikük a szomszédunk volt, Martin Braithwaite, aki egy napon begyalogolt a faluba.

– Á! – rikkantotta vidáman. – Egy szamár! Ezt feltétlenül elmondom Monicának. Szentül hiszi, hogy ti egész nap láncfűrészsel vagdaltok valamit. Vagy valakit.

– Elnézést érte – felelte Russell a kapu felett kihajolva. – A Kis Nagy Hang.

– Épp úton vagyok, hogy bedobjak egy sört. Van kedved velem tartani?

– Igen – vágta rá Russell, és átbújt a kapun. – Legalább mesélek a szamártartással járó megpróbáltatásokról. Jössz, Jenny?

Megráztam a fejemet. Nekem más dolgom akadt.

Russell meglepetten pislogott.

– Ó... akkor jó. Azért van ez, mert jön Andrew? Megint?

– Talán. Később találkozunk! – búcsúztam, azzal elrohantam, mert megláttam, hogy Kevin eltűnik a sarkon túl, és beszélni akartam vele.

Ó, Jenny – sóhajtott Thomas, de valahogy derűsen.

– Mi az?

Semmi.

– Mi a semmi?

Egyáltalán semmi. Ott van Kevin.

– Üdv, Mrs. Checkland.

– Szia! Sok dolgod van?

– Ki kell vinnem Boxert, de aztán ráérek.

Kivezettük Boxert a borzalmakkal teli mezőre. Érzékeny búcsút vett Marilyntól, aki elindult kideríteni, hogy az itatóvályú ehetővé vált-e valamilyen módon. Boxer a farkát felcsapva elvágatott.

– Kirázza a lábából a bizsergést – állapította meg szeretetteljes hangnemben Kevin, mialatt a távolodó lovat nézte.

Én pedig Kevint figyeltem. Már nem az a fiú volt, akit megtaláltunk azon az éjszakán. Noha kevés idő telt el azóta, kezdett kikerekedni. Aszinte folyamatos táplálékbevitelnek hála nőtt is egy kicsit. Látszott, hogy nagydarab férfi lesz. Most, hogy a zúzódások eltűntek az arcáról, és csinos frizurát vágatott magának, egész normálisnak tűnt – már ahhoz képest, hogy a Frogmortonban élt, úgy értem.

Továbbra is elég hallgatag volt. Nem tudta biztosan, hogy hányadán áll magával és velünk, mintha félt volna ellazulni, mintha attól tartott volna, hogy elzavarjuk. Szívszaggatóan buzgó volt. Hatalmas lendülettel vetette bele magát mindenbe, elkeseredetten vágyott az elfogadásra és elismerésre. Aszobájában mindig tökéletes rend és makulátlan tisztaság uralkodott – ezt akkor figyeltem meg, amikor tiszta ágyneműt vittem neki. Russell kijelentette, hogy a fiú nem fog örökké nálunk maradni – nem szabad, hogy nálunk ragadjon –, de adhatunk neki egy kis időt, amíg kitalálja, hogy mit kezdjen magával.

Gyakran elképesztett az, hogy Russell milyen érzékeny bizonyos területeken, és milyen átkozottul ostoba másokon.

Mindenesetre, ezen a reggelen fontos küldetésem volt.

– Kevin – mondtam neki, amikor utolértem –, mennyit tudsz a kertészkedésről?

Tétovázott. Láttam rajta, hogy szeretné azt mondani: „sokat”, mert nyilván ezt a választ vártam, de őszinte fiú lévén azt felelte:

– Semennyit.

– Én sem. Gyere velem!

Átbújtunk a rozoga kertkapun, beléptünk abba a kerítéssel körülrárt őserdőbe, amelyet a nappalim ablakából láttam. Ebben az évszakban egy levél sem zöldellt sehol, viszont helyenként új hajtások kandikáltak ki a sűrű, egymásba fonódó aljnövényzetből. Az „elhanyagolt” jelző meg sem közelítette a valóságot.

Nem. Tíz évvel ezelőtt volt elhanyagolt – jelentette ki Thomas. – *Azóta rengeteget romlott a helyzet. Te megőrültél? Ez egy élet munkája!*

– Pontosan – vágtam rá, és Kevin felé biccentettem, aki éppen próbált megszabadulni egy tüskés valamitől.

Á... értem.

Odaküzdöttük magunkat az egyik erkélyajtóhoz, és megfordultunk, hogy szemügyre vegyük a kertet. Alátvány kissé csüggesztően hatott rám. Komolyan fontolóra vettem, hogy szerzek embereket – az első gondolatom egy olyan motorosbanda volt –, meg fél tucat markolót, és egy tekintélyes adag Agent Orange-et. De letettem róla, mert nem ez volt a lényeg.

Kevin megrugdosta a talajt, és megszólalt:

– Kőlap van alatta. Van itt egy terasz, ami végignyúlik a ház hátulsó részén, és alighanem van valahol egy-két lépcső is. Igen, nézze csak – tette hozzá, és letépett pár marék barna, elszáradt valamit. – Itt van egy kőkorlát, ez alatt az... izé alatt. És azt hiszem, aúúú, igen, ezek rózsák az ajtó körül. Aúú! Ezeket nem kellett volna megmetszeni? Úgy emlékszem, az apám... aúú!

– Jól van – válaszoltam –, kerítsünk kerti szerszámokat. És vastag ruhát. Tíz perc múlva itt találkozunk.

Kevin elsietett, én pedig mentem, hogy megnézzem az interneten, hogy hogyan kell rózsát metszeni.

Amikor Kevin visszatért egy talicskával, ami tele volt veszedelmes és ismeretlen eszközökkel, leraktam három papírlapot a földre, aztán gondosan tanulmányoztuk őket.

– Szóval, ezek vagy kúszók, vagy futók – mondta lassú ütemben Kevin. – Meg kell keresnünk a kifelé néző rügyeket. Á, nézze csak, ott van egy. És le kell vágnunk az elszáradt szárazakat. Nem, ne dugja be ide a karját, Mrs. Checkland. Majd én elintézem.

Belekezdünk. Először tapogatózva és kísérletezve haladtunk, de később felbátorodtunk. Egész köteg tüskés száruk zuhogtak a fejünkre.

Thomas biztonságos távolságra húzódott tőlünk, és onnan magyarázott.

Hamar megértettem, hogy a hercegnők miért veszik körül magukat ezzel az ízével. Csak ez az eset kivétel volt, mert itt és most maga a hercegnő verekedett a dzsindzsával.

Tovább dolgoztunk, és fél órával később úgy véltük, hogy ki tudjuk nyitni az ajtót. Körbenyargaltam a házat, beszaladtam a nappaliba, és vacakolni kezdtem a kulccsal. Meg sem mozdult. Kevin mondott valamit odakint, amiből egy szót sem értettem, mire eltűnt a szemem elől. Fél perccel később hirtelen felbukkant mögöttem, amivel sikerült halálra rémítenie.

Egy fémpalackot tartott a kezében, amiből belefűjt valamit a kulcslyukba, aztán megpróbálta megmozdítani a kulcsot, de nem sikerült. Megint fűjt, és megint erőlködött egy kicsit. Ezúttal a kulcs elfordult, és az ajtó kinyílt. Éljeneztünk. Sajnálhatják, hogy nem voltak ott.

Egy darabig ki-be járkáltunk, csak azért, mert megtehettük.

– A másikat is megcsináljuk? – kérdezte Kevin, és én bólintottam.

Újabb fél óra múlva tízszer annyi rózszaág hevert a földön, mint amennyi a falakon kapaszkodott. Kevin nekilátott, hogy vasvillával felrakja a kisebbfajta kazlat a talicskára.

– És most – mondta lelkesen – gyűjthatnánk örömtüzet.

Azonnal fellelkesültem én is. Még sosem gyújtottam örömtüzet.

Elszállítottuk a halmot hátra, a régi melléképületekhez, ahol a Land Rover szokott állni. Perceken belül vidáman ropogott a tűz, és sűrű füstfelhőbe burkolt minket.

Köhögve és a karunkkal legyezve tántorogtunk ki belőle. Döbbenten bámultam Kevint. Koszos volt, sárfoltok tapadtak rá mindenütt, ráadásul legalább féltucatnyi, nem éppen komoly karcolás vöröslött az arcán, továbbá füstszag áradt belőle.

Nyugi, nem ő az egyetlen. Mind a ketten úgy néztek ki, mint a külső munkára vezényelt, egymáshoz láncolt rabok.

Mrs. Crisp közeledett felénk, és kissé nyugtalanul közölte velem:

– Mrs. Kingdom eljött, hogy meglátogassa önt.

Ó – sóhajtott Thomas.

– És Miss Kingdom is vele van.

Ó, a francba – szitkozódott Thomas.

Az én boldog délutánom szempillantás alatt beleveszett az örömtűz füstjébe. Döbbsen meredtem Mrs. Crisp. Micsoda? Hol? Julia néni itt van? Most?

Kevin elpárolgott.

Mrs. Crisp együttérzőn hozzátette:

– Sajnálom, de már az útról látták önt. Tudják, hogy itt van.

Kezdjük a legfontosabbal – javasoltam magamnak, és megkérdeztem:

– Russell hol van?

– Még a faluban.

Mrs. Crisp így fejezte ki azt, hogy „még a kocsmában”. Nem akartam egyedül szembenézni velük, de tudtam, hogy ha Russell kapatosan jön vissza, akkor még nagyobb lesz a baj.

Nem vagy egyedül – súgta Thomas. – *Mosd meg az arcodat és a kezedet, kínáld meg őket egy csésze teával, és szabadulj meg tőlük, mielőtt Russell visszatér.*

– Francesca is eljött. Mit akarhat?

Hát... talán meg akarja mutatni a ház gazdájának, hogy miről marad le. Gyerünk!

Mrs. Crisp nyomába szegődve átmentem az előszobán.

– A nappaliban vannak – mondta halkán, és mutatta az irányt. – Viszek teát.

Acsapnál megmostam a kezemet, és a farmeromba töröltem. Aztán, mialatt azt kívántam, hogy bárcsak olyan határozott lenne a fellépésem, ahogyan az egy ilyen ház teljes jogú úrnőjéhez illik, lábujjhegyen besiettem a nappaliba.

Egymás mellett ültek a kanapén. Julia néni arcán az ő „ha nem érek semmihez, akkor nem kapok el semmit” kifejezése honolt. Francesca vidéki látogatáshoz öltözött. Testhezálló, fekete topot viselt, szűkített szárú farmert, és olyan cipőt, aminek a sarkával egy lovat is le lehetett volna döfni. Ahaja java részét lazán feltornyozta a fejére, a többi szabadon hullott alá a hátára.

Én egy fél rózsabokrot viseltem, a képemen kisebb sárfolt száradozott, és fanyar füstszag áradt belőlem. Az előbb lerúgtam a gumicsizmámat, és hát felemás zokni volt a lábamon.

Julia néni lassan felemelkedett a kanapéről. Észrevettem, hogy nem vette le a kabátját.

Így a jó! Nem akar sokáig maradni – állapította meg Thomas. – *Tömj le a torkán pár korty teát, és szabadulj meg tőle!*

– Thomas, ő a nagynéném. Húsz éven át gondoskodott rólam. Előbb kapnak egy kis kekszet, aztán elhajtjuk őket.

– Szia, Julia néni – mindössze ennyit sikerült kipréselnem magamból. Francescára rá sem néztem. Az én házámban voltunk. Nem én hívtam ide, és nem láttam okot arra, hogy tudomást vegyek a jelenlétéről. Valahol reméltem, hogy veszi a lapot, és szépen elmegy.

Csak szeretnéd – jegyezte meg Thomas.

Julia néni elborzadva meredt rám, és kifakadt:

– Jenny, te meg mit művelsz?

– Kertészkedem – feleltem vidáman.

Julia néni világában a kertészkedés az irányítói munkát jelentette. Ő mutogatott, mások ástak.

– De... de hát vérzel! Mit csinált veled az az alak?

– Semmit. Arózsák szúrtak meg.

– De... miért csinálod?

– Mert tetszik.

Julia néni kidüllesztette a mellkasát, és ahogyan fékezte magát, azzal csak még jobban megmutatta, hogy milyen indulatos.

– Hol... van... Russell... Checkland?

Óvatosan! – figyelmeztetett Thomas. – *Az „elugrott a kocsmába” válasz aligha lesz jó ide.*

Mint válsághelyzetben mindig, a szavak összetorlódtak bennem, és nem bírtak kitörni.

Ebben a pillanatban bevágódott a hátsó ajtó – és én nem tudtam, hogy jobb lesz-e a helyzet, vagy rosszabb. Agonosztevő megérkezett.

Becsoszogott a nappaliba, roppant vidáman, de semmi esetre sem részegen. Amint meglátta Francescát, a mosolya eltűnt. Csak őt nézte, Julia nénit és engem észre sem vett. De hát ő sosem vett észre senkit, ha Francesca jelen volt valahol.

Ugyanakkor Julia néni gond nélkül azonosította a célpontját. Az ablakhoz húzódtam, mert gyanítottam, hogy nélkülem is boldogulni fognak.

Ügyes húzás – mondta Thomas. – *Hadd nyírják ki egymást, és akkor nekünk csak az utolsó túlélővel kell megbirkóznunk. Akárki lesz is az.*

Russell belépőjét követően Francesca felállt. Végtelenül hosszúnak tűnő ideig nézték egymást. Russell nem vacakolt köszönéssel, egyből a lényegre tért:

– Miért vagy itt?

– Jöttünk meglátogatni a friss házásokat – felelte Francesca, és némi gúnyos élt véltem kihallani a hangjából.

Francesca lassan Russell felé lépkedett, aki óvatosan hátrált előle, majd rászólt:

– A helyedben nem tenném. Mindenem tiszta számártrágya és nyál.

Na, erre megállt – állapította meg Thomas.

– Igen – folytatta Russell alkoholtól fűtött vidámsággal. – Van egy beteg szamarunk. Minden testnyílásából dől valami. Ha már ilyesmiről beszélünk, hogy vagy, Julia?

Julia néni zökkenőmentesen váltott támadó üzemmódba.

– Jobban, Russell, mint szegény Jenny, ahogyan így elnézem!

– Jaj, istenem, ugye, nem térünk vissza ehhez a „szegény Jenny”-hez? Most éppen mi a baj?

– Te vak vagy? Nézz csak rá!

– Igen, Julia, az egy felemás zokni. De ezért még nem kéne károgni.

Julia néni ismét teleszívta a tüdejét.

– Csak feltételezni tudom, hogy szándékosan provokálsz. Meglátogatom az unokahúgomat, és tessék, arra lépek be, hogy vérzik!

Russell éppen csak rám pillantott, és megkérdezte:

– A rózsák intéztek el, ugye? Aljas kis rohadékok. Majd odaadom a bukósisakomat. Van arcvédő lemeze is. Probléma megoldva, Julia.

Nem, nincs megoldva – dörmögte Thomas.

– Nem, nincs megoldva! – jelentette ki Julia néni. – Jenny fáradtnak és boldogtalannak látszik. Mit művelsz vele?

– Hát, amikor pár órája elmentem itthonról, még nem látszott se fáradtnak, se boldogtalannak, úgyhogy inkább én kérdezem tőled, hogy mit műveltél vele?

– Hogy én mit műveltem vele?

– Pontosan ezt kérdezem. Próbáld tartani az iramot, Julia. Mondd csak: ittatok ti ketten?

– Ne próbáld elterelni a szót arról, hogy hogyan bánasz az unokahúgommal! Tudni akarom, hogy mi folyik itt, és amíg nem tudom meg, nem megyek el innen!

– Ó, az isten szerelmére, Jenny, elmondanád neki? Máskülönben karácsonyig itt lesz.

– Nem tudom, mire ez a nagy hűhó – szólt közbe Francesca, akit felbosszantott a hosszas mellőzés. – Ez nem egy igazi házasság, nemde?

Russ csak azért csinálta, hogy féltékennyé tegyen engem, Jenny pedig elkeseredésében ment bele.

Erre mindenki befogta.

Szép csendesen sarkon fordultam, és kivonultam a nappaliból. Mrs. Crisp, aki a bejárat előtt tehetetlenül toporgott a zsúrkocsi mellett, nyitva tartotta nekem az ajtót.

Felvettem a gumicsizmámat, átvágtam az udvaron, a kerten, mígnem visszaértem az örömtűzhöz. Egy egész kert és több fal választott el tőlük, de még így is hallottam a kiabálást.

Találtam egy botot, és megbökdöstem a parazsat, mert az ember önkéntelenül bökdösni kezdi a parazsat. Aztán lassan hamuvá égett minden. Kezdtett sötétedni.

Valahol ajtó csapódott, majd elindult egy autó. Még a motorja is dühösen zúgott.

De nem volt olyan dühös, mint én. Semmi sem lehetett olyan sebzett, mint én. Sem olyan megalázott. Vagy olyan ostoba. Csak bökdöttem és bökdöttem, és a parázs is kezdett kihunyni.

Jenny – mondta gyengéden Thomas –, elárulnád, hogy miért vagy ennyire kiborulva?

Erre nem voltam hajlandó válaszolni. Erre még magamnak sem akartam válaszolni.

Végül léptek dobogását hallottam. Russell megérkezett, leült mellém, és a vállamra terítette egy régi dzsekijét. Csak ekkor vettem észre, hogy mennyire lehűlt a levegő.

– Van egy jó hírem, és van egy rossz hírem – mondta halkan.

Nem érdekelt.

– A jó hír az, hogy teljesen megszakadtak a kapcsolatok. Minden valószínűség szerint soha többé nem fognak ránk törni, mi pedig biztosan nem fogjuk meglátogatni őket.

Nem mondtam semmit.

– A rossz hír az, hogy aggódom amiatt, hogy a feleségem soha többé nem fog megszólalni. Nagyon kérlek, mondj valamit, ha csak azért is, hogy megnyugodjon a lelkem.

Nagy nehezen kirángattam magamból a szavakat.

– Vá... válni... akarok.

– Nem ezek a szavak azok, amik megnyugtadják a lelkemet.

Ököllem belevágtam a karjába.

Megvan a mesterhármás – állapította meg Thomas.

– Aúú! – kiáltott Russell a karját dörzsölve. – Mi a...?

– Elég. Válni akarok.

– Jenny...

Megpróbáltam felállni, de Russell visszahúzott. Megint behúztam neki egyet.

Na, akkor most átvette a vezetést a többi előtt.

– Aú!

Ismét megpróbáltam felállni, de ő újra visszahúzott.

– Állj le! Fejezd be! Ne csináld, Jenny, hallgass meg!

Hát nem. Nem akartam többé meghallgatni. Nem akartam többet hallani arról, hogy vigyáz rám, és hogy nem fogom megbánni. Elegem volt az egészből. Tudtam, hogy én hibáztam. Hatalmas hibát követtem el, de legalább mérsékelhettem a károkat.

– Nem mondd komolyan, ugye? – kérdezte Russell, és furcsán nézett rám. – Tényleg ezt akarod?

– Egészen pontosan... mennyit... kell még... elviselnem... mielőtt belátod, hogy ez nem működik?

Sokáig hallgatott, aztán megszólalt:

– Van egy ötletem.

– ... jobb vagy rosszabb, mint az utolsó?

– Nem, figyelj rám. Sajnálom azt, ami a házban történt. Rondán viselkedtem. Mindenki rondán viselkedett. Téged kivéve. Hidd el, Francesca soha többé nem fog idejönni. Sem Julia. De neked át kell gondolnod ezt a dolgot. Mindkettőnknek. Sok mindent elkapkodtunk. Többé ne kapkodjunk. Tiszta hideg vagy. Gyere be, és együnk valamit. Aztán beszélünk. Gyere!

Segített felállni, és elindultunk. Mostanra teljesen besötétedett. Kevin behozta Boxert, és mindent bezárt. Követtem Russellt a házba.

– A konyhában eszünk – közölte Mrs. Crisppel, aki bólintott, és visszavonult a szobájába.

Én nyilvánvalóan nem vagyok az a hősnő típus, és nemhogy csak illedelmesen csipegettem volna az ételt, hanem minden felfaltam, ami elém került.

Ez a beszéd! – dicsért Thomas.

Avégén Russell főzött egy kávét, közelebb húzta hozzám a székét, és belekezdett.

– Jól van, elmondom, mi jár a fejemben. Nem vagyok szörnyeteg, és ha valóban el akarsz menni, akkor természetesen elmehetsz. Nem örülök neki, de biztosan nem fogok az utadba állni. De, és ez egy nagy de, szerintem nem kéne most rögtön elmenned. Alig két hete vagyunk házasok. Rengeteget fognak pletykálni rólunk. Az emberek fele azt fogja mondani, hogy valami nagy disznóságot csináltam veled, a másik fele meg azt, hogy olyan rosszul bántam veled, hogy egy hónapig sem bírtad mellettem. Ezt egyikünk sem akarhatja. Várjunk tizenkét hónapot, és akkor szép csendesen elválunk. Nem fogunk szólni senkinek, csak megtesszük. Én lemondok a pénzedről, te lemondasz a ház feléről, így mindketten visszkapjuk azt, amit beletettünk a házasságunkba. Nem többet, nem kevesebbet. A tizenkét hónap alatt segítetek keresni egy helyet, ahol lakhatsz. Számíthatsz rám, mindent meg fogok tenni annak érdekében, hogy távol tartsalak a nagynénédtől. És barátként válunk el egymástól. Ez nagyon fontos nekem. Szóval... mit gondolsz?

Pontosan ebben a konyhában ültem, mi több, ugyanazon a széken, amikor megkérte a kezemet, most pedig a válásról beszélünk. Hogy vehetett minden ilyen rossz irányt, ennyire rövid idő alatt?

Bólintottam. A terv jónak tűnt. Legalábbis jobbnak, mint a legutóbbi.

Russell lecsapta elém a kávémat.

– Jól van, akkor ezt megbeszéltük – mondta. – Nem kell ennyire letörni, majd úgy intézzük, hogy működjön. De addig is, csináljunk valami normális dolgot. – Oldalra nyúlt, előhúzott egy jókora papírlapot, és folytatta: – Megértem, hogy most nem akarsz nagyobb összeget költeni a házra, de ha meg akarsz birkózni a kerttel, annak nagyon örülnék. Jót tesz neked, és jót tesz Kevinnek. Jó ötlet volt, az biztos. Arra gondoltam, hogy lerajzolnám neked, hogyan nézett ki a kert emlékezetem szerint, és felvázolnék egy tervet. Szóval, van egy terasz a ház mögött, a lépcsők pont szemben vannak az erkélyajtókkal. Két ösvény fut rézsútosan saroktól sarokig. Viszont, és most jön az izgalmas rész, középen van egy szökőkút. Amedence kábé tizenkét láb átmérőjű, azt hiszem, és van benne egy szobor. Egy olyan kis cafkát ábrázol, tudod, ez is egyike azoknak, akik nem képesek rendesen magukon tartani a ruhájukat. Fél kézzel a köpenyét markolja, a másikkal vizet önt egy korsóból. A legszebb cici, amit valaha láttam. Sőt, kábé tizenöt éves koromig csak ezt a cicit láttam.

Félre nyeltem a kávémat, annyira nevettem.

– Ez már tetszik – helyeselt Russell. – Nem lesz olyan rossz, majd meglátod. Volna kedved tévézni?

Bólintottam, és felálltam. Mozgalmas nap volt mögöttem.

* * *

És a következő nap is annak bizonyult. Alig emlékeztem már az életemnek arra a szakaszára, amelyben az egyik nap pont olyan volt, mint a másik.

Először az történt, hogy befutott Sharon, és röviddel utána Kevint minden látszat szerint paralízis sújtotta. És igen, a két dolog összefüggött.

Russell és én az udvaron állva figyeltük Marilynt, amint körbepicegett, és mindenbe beleütötte azt az apró orrát.

Mrs. Crisp teregetett, közben fél szemmel a szamarat nézte, aki egyre kevésbé félt a harci kistörölközőtől.

Thomas a napon ácsorgott, a bal hátsó lábát pihentetve.

Kevin talicskát tolva vágott át az udvaron, és jókedvűen fütyörészett.

Szóval, mind ott voltunk, és valamennyien láttuk.

Sharon kinyitotta a kaput, becsusszant a résen, és gondosan bereteszelte maga mögött a kaput.

Mindannyian odanéztük. Marilyn odakocogott, hogy kiderítse, ehető-e a lány.

Sharon meglátta a nagynénjét, és vakító mosolyt villantott rá.

Kevin nem a menetirányba nézett, és egyenesen nekitolta a talicskát az itatóvályúnak.

Russell lenézett rám, fel-le rángatta a szemöldökét, és vigyorgott. Én meg visszavigyorogtam. Az élet sokkal könnyebbnek tűnt most, miután megállapodtunk abban, hogy elválunk. Eltűnt a nyomás.

Mindketten vártuk, hogy mi történik. Mrs. Crisp az unokahúga felé sietett, hogy üdvözlje. Sharon pont úgy nézett ki, mint amilyennek emlékeztem rá – leszámítva azt, hogy most egy apró, elbűvölő csacsi majszolgatta a szoknyáját.

Hirtelen eszembe jutott, hogy ezt nem említettem Russellnek, és megszólaltam:

– Bocs, ezt elfelejtettem. Sharon idejön hetente... néhányszor, hogy segítsen Mrs. Crispnek.

Russellt azonban elsősorban Kevin érdekelte.

– Mit gondolsz, odamenjek hozzá, hogy felébresszem? – kérdezte vidáman.

Ne, hagyja békén. Ha elengedi a talicskát, elzuhan.

– Mr. és Mrs. Checkland, ugye, emlékeznek Sharonra, az unokahúgomra?
– kérdezte Mrs. Crisp.

– Hogyne – felelte Russell. – Hogy s mint?

– Nagyon örülök, uram, hogy itt lehetek.

– Lenne itt néhány alapszabály – mondta Russell. – Kérem, jól jegyezze meg, hogy itt én vagyok az úr. Az én szavam törvény. Elvárom, hogy a kisebb kéréseimet azonnal teljesítse, a nagyobbakat tíz percen belül. Alazítást nem tűröm, és ha a háznép bármelyik tagja a boldogság jeleit mutatja, az azonnali elbocsátást von maga után. Anap hosszú, és a kemény munkáról szól. Lehet, hogy kap fizetést, de az is lehet, hogy nem. Üdvözlöm a Frogmortonban.

Sharon jókedvűen vihogott.

– Ez miért nem jön be soha? – dörmögte Russell, és sóhajtott egyet.

– Köszönöm, hogy eljött – mondtam a lánynak. – Nagyon örülünk, hogy itt van. – És mindez meglepően könnyen jött ki belőlem.

Aválás egyik újabb, ismeretlen jótéteménye – mormolta Thomas, aki meglepően jól fogadta a dolgokat.

Sok minden történhet tizenkét hónap alatt.

Ebben igaza volt.

– Kevin, gyere ide, és köszönj szépen! – mondta ekkor emelt hangon Russell.

Kevin arca a naplemente színeiben pompázott.

Sharon mosolygott, elpirult, a lábára szegezte a tekintetét, és kibökte:

– Szia.

Kevin motyogott valamit, ami akár köszönés is lehetett.

Russell vállon veregette, és odaszólt Sharonnak:

– Na, akkor Mrs. Crisp körbevezeti bent a házban, aztán Kevin megmutatja magának a kinti részeket. Rendben, Kevin?

A fiú megint motyogott valamit.

Ez azért kegyetlenség – állapította meg Thomas. – *Ennyire zavarba hozni valakit...*

Ebben a pillanatban autó dudált odakint, a bekötőúton, és Kevin megkönnyebbülten rohant, hogy kinyissa a kaput.

– Egy kicsit korán van még ahhoz, hogy Andrew legyen az – dörmögte Russell aggódalmasan. – Úgy tudom, holnap jön. Te, Jenny, minek jár ez ide ilyen gyakran?

Miért piszkál folyton ezzel a dologgal? – kérdeztem magamtól.

Ó, Jenny... – mondta halkan Thomas.

Richard bácsi érkezett meg.

– Huh, a francba – szitkozódott Russell. – Most megint ránk törnek. Na, nem, ezt nem csinálhatod! – szólt rám, amikor megpróbáltam csendesen elszurranni a kert irányába. – Támogatásra van szükségem, és azt te fogod megadni. Emellett, ha nem tudlak megmutatni viszonylag elfogadható állapotban, azt fogják hinni, hogy megöltelek a pénzedért, és elástam a holttestedet. Nagy kár, mert sokkal szívesebben ácsorognék itt, és nézném, ahogy a mi ifjú szerelmeseink pirulva pislognak egymásra, de soha, senki ne mondhasa, hogy egy Checkland meghátrált, amikor veszélybe került. Gyerünk, asszony! Te méysz előre!

Megnyugtató volt látni, hogy Richard bácsi legalább annyira zavarban van, mint én magam. Miután minket megelőzve belépett a házba, megrángattam Russell ingujját, és odasúgtam neki:

– Te hívtad?

– Én ugyan nem. Hát te?

Megráztam a fejemet.

– Akkor menjünk, és derítsük ki, mit akar.

Richard bácsi nem kért sem teát, sem kávé, sem valami erősebbet, sem semmilyen frissítőt.

Annyira lesújtottnak látszott, hogy én magam is teljesen elkedvetlenedtem.

– Richard bácsi... ? – szólítottam meg halkan.

Sóhajtott egyet, és így felelt:

– A tegnapi eset miatt jöttem. A feleségemtől és a lányomtól megtudtam, hogy... nem túl szerencsés... kijelentések hangzottak el.

Nem fejtette ki bővebben, hogy miféle kijelentések.

– Elhangzott egy kijelentés – felelte Russell –, ami oly balszerencsés volt, hogy a feleségem eléggé zaklatottan elhagyta a saját otthonát. Nem tagadom, hogy mindkét fél részéről elhangzottak... nem túl szerencsés kijelentések, viszont...

– Megértem, Russell – szólt közbe Richard bácsi –, de kérlek, próbáld megérteni, hogy ezek a kijelentések a feleséged állapota miatti aggodalomból fakadtak.

– Ha ön is megérti, jó uram, hogy ezeket a kijelentéseket senki sem kérte, és alaptalanok voltak. Hogy Jenny állapota semmilyen módon sem tulajdonítható azoknak a primitív körülményeknek, amelyek között én a

látszat szerint élni kényszerítem, hanem egész egyszerűen az extrém kertészkedés eredménye. Ahogyan azt bárki láthatta, aki kevésbé hajlamos az azonnali, téves következtetések levonására.

Jól csinálja, mi?

– Biztosra veszem – válaszolta konokul Richard bácsi –, hogy egy, a megfelelő időben adott, észszerű magyarázattal könnyen elejét lehetett volna venni a téves következtetések levonásának.

– Én ugyanilyen biztos vagyok abban, uram, hogy pontosan ez történt volna, amennyiben lehetőséget kapok, hogy a megfelelő időben észszerű magyarázattal szolgáljak. És... – tette hozzá gyorsan Russell, hogy kihasználja az előnyét – rendkívül hálás lennék, uram, ha közölné a leányával, hogy helytelenítjük, ha meghívás nélkül beállít ide, és nem látjuk szívesen.

Húha – ámuldozott Thomas. – Ezt tényleg megmondta neki. És Francescának. És ez neked is szól, Jenny. Egy pont a fiúnak.

Richard bácsi korántsem sértődött meg. Szelíden bólogatott, és így felelt:

– Nem tagadom, Russell, hogy akármilyen rossz ízűek is a szavaid, örömmel hallottam őket. Igen, átadom az üzenetet.

– Köszönöm, Richard. Tudom, hogy nem könnyű feladat ez számodra, de jobb, ha tőled hallja, és nem tőlem. És biztosan jobb, hogy nem Danieltől, akit nem szeretnék belerángatni ebbe az egészbe.

– Ezt is megértem, azt hiszem.

Csend telepedett a helyiségre.

Hát, ez jellemző Russellre – vélekedett Thomas. – Most zárja rövidre az ügyet. Pont akkor, amikor már nem igazán számít. Mi ütött bele?

Én sem értettem a dolgot. Miért nem a múlt héten csinálta? Vagy az előző hónapban? Miért most? Mi a különbség?

Végül Richard bácsi mocorogni kezdett, és megszólalt:

– Azt hiszem, Jenny, ha még áll a meghívás, szívesen elfogadnék egy csésze teát.

Felugrottam, és mentem, hogy megkeressem Mrs. Crispet. Amikor visszatértem, Russell éppen átadta a bácsikámnak a havi folyószámla-kivonatát, és az összes nyugtát.

– Nem, Russell, a kivonat épp elég lesz. Anyugtákat tartsd meg a saját elszámolásodhoz. Mivel ezt átadtad nekem, feltételezem, hogy volt felhatalmazásod valamennyi kifizetéshez.

Russell csak hallgatott és várt.

– Igen – válaszoltam én –, ellenőriztem... valamennyit, és minden rendben van.

– Tényleg? – kérdezte mosolyogva Russell. – Hát, ezt nagyon köszönöm. Én utálom csinálni. Meg tudnád tenni minden hónapban?

– Persze, ha ezt szeretnéd.

– Roppant határozottan ezt szeretném.

Így aztán már bőven voltak feladataim: ellenőriztem a házimunkát, főzni tanultam, kertészkedtem, és átnéztem a számlákat. Mint egy igazi, létező személy.

Mrs. Crisp behozta a teát. A legjobb csészekben. A jelekből ítélve kedvelte Richard bácsit. Julia néni és Francesca örülhettek, hogy nem egy vödörben kapták a magukét.

– Azon gondolkodtam... – mondta a bácsikám, mialatt átvette a csészét –, pontosabban, Julia megkért, hogy kérdezzem meg tőletek, hogy... egyfajta gesztus gyanánt, nyilván megértitek... szóval, ha holnap este nincs programotok... volna kedvetek... velünk vacsorázni?

Szerencsére nem fogtam semmit a kezemben, máskülönben összetört volna az egyik legjobb csészénk, az alátéttel együtt, és lett volna még egy foltunk a szőnyegen. Húsz éven át éltem a házukban, és egy kezemen meg tudtam számolni, hogy hányszor vacsoráztam velük. Először arra gondoltam, hogy ez talán valami csel, amivel vissza akarnak csalogatni oda. Lehet, hogy ha egyszer belépek azon az ajtón, soha többet nem jutok ki a házból?

Idegesen pillantottam Russellre, aki a jelekből ítélve a gondolatolvasás képességével is rendelkezett.

– Mi lenne, Richard, ha ti jönnétek ide? – kérdezte. – Engedjétek meg, hogy a friss házasok vendégül lássanak titeket! Így legalább – tette hozzá derűs gonoszsággal – saját magatok is meggyőződhetek róla, hogy Jenny milyen körülmények között él.

Richard bácsi szerencsére tréfának vette.

– Nos, igen, igazán kedves tőled – felelte bólogatva. – Rendkívül kedves. Julia és én örömmel teszünk eleget a meghívásnak.

Figyelj csak, Jenny... te fogsz főzni? – kérdezte nyugtalanul Thomas.

* * *

Mrs. Crisp azonnal pánikba esett.

– Mi a gond? – érdeklődött Russell. – Mindennap főz. Annyi az egész, hogy most kettővel többre kell főznie.

– Szó sincs róla! – tiltakozott Mrs. Crisp. – Egy vacsora, amire vendégeket hívtak... az egészen más! Sokkal több étel kell! És mindenhol meg kell teríteni. És elvárják majd, hogy...

– Nem, nem ez lesz. Csak egy családi vacsora. Jómagam, Jenny, Mr. Kingdom, és az ő rottweilere. Semmi oka aggodalomra, pláne rémüldözésre.

Mrs. Crisp elengedte a füle mellett Russell szavait, és indult a szakácskönyveiért. Russell megállította, és kijelentette:

– Jenny fogja kiválasztani az ételeket.

Ettől én magam is pánikba estem.

– Állj, állj! – mondta fennhangon Russell. – Mindenki higgadjon le egy percre!

Sharon tett egy lépést felénk, és mialatt ránk villantotta azt a vakító mosolyát, azt mondta:

– Szívesen segítek. Ha szeretnék, meg tudom csinálni a desszertet.

Kevin motyogott valamit.

– Na ugye – felelte Russell, aki ezek szerint értette a fiú szavait. – Ő is segít.

Mrs. Crisp felém fordult, és megkérdezte:

– Mit szeretne, Mrs. Checkland, mi legyen holnap?

– Legyen, mondjuk, csirke.

– Rendben, akkor csirkét sütök. Boros mártással és szőlővel. Kezdsnek egyszerű tenger gyümölcsei saláta. Azt előre meg tudom csinálni.

– Mogyorótorta, saját recept – tette hozzá Sharon.

– Na ugye! – kiáltotta diadalittasan minden baj okozója. – Tudtam, hogy amint befejezik a rémüldözést, rendeződik ez a dolog. És nincs miért szégyenkeznie, Mrs. C. A maga főztjétől lettem az a férfi, aki lettem.

Aháznép tagjai némán méregették a férfit, aki az lett, aki lett.

Aztán Mrs. Crisp határozottan kijelentette:

– Hát nem! Nem fogja rám kenni az egészset!

* * *

Anap többi része egy örült rohanás volt. Akonyhából számúzve megtámadtam a kisebbik nappalit, súroltam és csiszoltam, amíg ragyogott minden. Átkutattuk a szekrényeket, és találtunk egyet s mást, amit használhattunk.

Előkerült a legjobb terítő, a legjobb porcelánkészlet, vele egy nyaláb evőeszköz. Leültünk polírozni, mialatt Mrs. Crisp ide-oda járkált a konyha

és a kamra között, halkán mormolt magában, és minden baj okozója még nagyobb zűrzavart okozott azzal, hogy bejelentette: még ketten jönnek. Andrew és Tanya.

Mrs. Crisp döbbenetesen bámult Russellre, aki értetlenül megkérdezte:

– Most mi a baj? Pár krumplival többet kell meghámozni, ennyi az egész.

Mrs. Crisp a harci kistörölközője felé nyúlt, én pedig gyorsan elrángattam Russellt sétálni. Kimentünk az útra, és a mocsár felé vettük az irányt.

Egy szót sem szólt a válásról – csak boldogan locsogott a maga megszokott módján.

Szerintem nem akarja, hogy elmenj – jegyezte meg Thomas.

– Hát nem is megyek. Még legalább tizenkét hónapig.

Szerintem nem akarja, hogy egyáltalán elmenj.

– Ez nem tűnik valószínűnek. Minél hamarabb elmegyek, annál hamarabb állhat neki másik, kevésbé törékeny jövedelemforrást keresni. Máskülönben a semmiért dobta ki Francescát.

Thomas erre nem mondott semmit úgy, ahogyan csak ő tudott.

– Nem értesz egyet?

Egyetérték azzal, hogy az anyagi gondjai még nem oldódtak meg. Ami a többit illeti... Jenny, miért nem állt még neki festeni?

– Nem tudom.

Hát kérdezd meg tőle!

– Csak úgy?

Máskülönben megöregszel, mialatt azt várod, hogy beszéljen róla.

Vettem egy mély lélegzetet. Aztán még egyet, és megszólaltam:

– Russell, hogy állsz a festéssel?

Épp egy mondat közepén tartott. Előbb a torkán akadt a szó, aztán gyorsan összeszedte magát.

– Őszintén szólva, Jenny, pillanatnyilag eléggé elfoglalt vagyok. Szamarak, családi vacsorák, válások...

Erre nem mondtam semmit.

Russell sóhajtott, és azt mormolta:

– Ne csináld ezt.

– Mit?

– Hogy nem mondasz semmit.

Ekkor sem mondtam semmit.

– Nos, természetesen, nincs meg a cuccom. Az egészet kivágtam.

– Van egy nagyon jó művészbolt Rushfordban, a kastély közelében.

– Ez nem ilyen egyszerű.

Vettem egy mély lélegzetet. És még egyet.

– Tudom, hogy nem egyszerű – válaszoltam aztán. – Francesca miatt hagytad abba a festést. Te magad mondtad, hogy nélküle nem tudtad csinálni. Aztán idővel ez már nem ok volt, hanem ürügy.

Megállt, pár pillanatig töprengve nézett rám, aztán elindult, és megjegyezte:

– Nem is olyan nagy baj, hogy elválunk. Néha kicsit ijesztő vagy.

Nem feleltem, mert nem akartam, hogy témát váltson.

– Lehet, hogy igazad van – mondta rövid hallgatás után. – Rendben, igazad van. Tudod, aggódtam... aggódom amiatt, hogy nem fog menni. Amit akkoriban megfestettem, az az életem volt, amilyennek láttam. Tele örömmel és bőséggel, és önbizalommal. Kockáztattam. És bejött. Vették a képeimet. De most már nem az vagyok, aki voltam. Nem kétlem, hogy megvan még bennem a technikai képesség, de a szikra, az a valami, ami átugrott belőlem a vászonra, és életre robbant... az eltűnt. Nélküle akár szobafestő is lehetnék. És, teljesen őszintén, félek kideríteni. Így aztán halogatom a dolgot. Mert ha megtudom, hogy eltűnt...

Megfogtam a kezét.

Meglepődve nézett rám, de nem húzta el a kezét.

– Tedd meg – mondtam halkán. – Vállald a kockázatot.

Szomorúan mosolygott, és a fejét csóválva felelt:

– Nem tudod, hogy mit kérsz.

– De igen, tudom. Én vállaltam a kockázatot. Most rajtad a sor.

Tovább sétáltunk, és sokáig hallgattunk. Nem akartam piszkálni Russellt, és Julia néni jóvoltából tudtam, hogy ha egy nő kétszer megemlíti ugyanazt a dolgot egy férfinak egy évtizeden belül, az piszkálásnak minősül, így hát befogtam a számat.

– Szeretnél eljönni velem abba a boltba? – kérdezte végül Russell.

– Nagyon szeretnék.

– Akkor rendben.

– Jó.

– Megteszem.

– Remek.

– Figyelj, megkaptad azt, amit akartál. Legyen benned annyi udvariasság, hogy meghagyod nekem az utolsó szót, rendben?

– Rendben.

Nyolcadik fejezet

A sok munkának köszönhetően a kisebbik nappali jól nézett ki. Legalábbis jobban, mint az előző napon. Gyertyákat állítottunk be, mert bár a falakat a közelmúltban szépen lefestettük, a függönyök, a szőnyegek és a bútorok huzatai kopottak voltak. Gyertyafénynél ósdi és fakón sikkosnak hatott az egész.

Russell feladatul kapta, hogy tegye nyithatóvá az elülső bejárati ajtót. Rengeteg dörrenést és káromkodást hallottunk – Thomas biztosított, hogy ezek is a férfiúi rituálé szerves részei –, és az egész egy fülrepezítő recsenésben csúcsosodott ki, aminek hallatán Marilyn rázendített.

– Ha ez így megy tovább, ránk másznak a hatóságok! – harsogta Russell.
– Van valaki, aki képes csendesen csinálni valamit ebben a házban?

Sharon, aki az asztalt terítette, és suttogva beszélt, csak vigyorgott.

Russellt és engem feltoltak az emeletre, hogy készülődjünk. Russell minden lépésnél ellenállt.

– Ez csak egy családi vacsora, az ég szerelmére! – tiltakozott kétségbeesetten. – Miért ne viselhetnék farmert?

Senki sem méltatta válaszra, mire duzzogva elvonult a szobájába. Amikor emlékeztettem, hogy az egész este az ő hibája, fagyosan nézett rám, és megjegyezte, hogy számára a következő tizenkét hónap nem múlhat el elég gyorsan.

Akonyhában találkoztunk ismét. Mrs. Crisp és Sharon fekete ruhát viseltek. Én magam hosszú ujjú, fekete ruhát vettem fel, Russell pedig fekete inget és nadrágot.

Szentséges ég – hüledezett Thomas –, *mint egy rakás gyászoló fekete lyuk.*

Tanya és Andrew érkeztek meg hamarabb, így kaptunk némi haladékot.

Akonyhán keresztül próbáltak bejutni, de Russell rákényszerítette őket, hogy kerüljék meg szépen a házat, és kopogjanak be az elülső ajtón. Ezt rövid ordítózás követte. Russell feltépte az ajtót, jött az immár megszokottá vált, recsegő visítás – amit egy apró szamár nyomban visszhangzott az istállóból.

– Ezt nem tudom elhinni – dörmögte Andrew. – Esküszöm, ez a ház napról napra jobban hasonlít egy kabaréval vegyes cirkuszra.

– Jó estét, Tanya – köszönt Russell, elengedve a füle mellett az unokatestvére megjegyzését. – Elvehetem a kabátodat?

Tanya átadta a kabátot. Tetőtől talpig fekete ruhát viselt. Valamennyien reménytelen esetek voltunk.

– Mi lesz az én kabátommal? – érdeklődött Andrew.

– Miért, mi van vele? – kérdezett vissza Russell, és a nappali felé kormányozta Tanyát.

Én vettem el a kabátot Andrew-tól, és némi büntudatot éreztem, amiért alig huszonnégy órával azután, hogy azt kérte tőlem, tartsak ki Russell mellett, válni akartam.

Aztán az előszobában ácsorogtam, mialatt Andrew szemügyre vette az ajtót. Állította, hogy már nem is emlékszik rá, mikor látta nyitva utoljára. Oly sok időt töltöttünk ott, hogy Russell odajött, hogy kiderítse, hol maradunk ennyi ideig.

– Te meg mit művelsz? – kérdezte gyanakodva.

– Megnézem az ajtót – felelte Andrew szórakozottan, mialatt a forgópántokat fürkészte.

– Miért?

– Mi?

– Hagyd már, inkább gyere – mondtam sietve, mert gyanítottam, hogy unokatestvéri veszekedés készülődik. – Igyunk valamit.

Ó, Jenny...

– Folyton ezt mondogatod – mondtam erre Thomasnak, de mielőtt rákérdezhettem volna, hogy miért mondja, fénykévek söpörtek végig rajtunk, ami Julia néni és Richard bácsi érkezését jelezte.

– Itt vannak – jelentette be Russell olyan hangsúllyal, ahogy a horrorfilmekben szokták bejelenteni az élőhalottak érkezését. – Katonák, mindenki a helyére! Asszony: első sor közepe!

Minden aggodalmunk ellenére elbűvölően viselkedtek. Persze, Richard bácsi a maga visszafogott, csendes módján mindig is szelíd és barátságos volt. Julia néni felől néha hallatszott némi fogcsikorgás, de igyekezett normálisan viselkedni, azt meg kell adni.

Épp csak kicsit rezzentek össze az ajtó sikolya hallatán, de Marilyn válaszából nagyon meglepődtek.

– Te jószágos isten – suttozta Julia néni. – Mi a... mi az ördög volt ez?

– Marilyn – közölte Russell, és nem törte magát, hogy bővebb magyarázattal szolgáljon.

– A szamarunk – mondtam sietve, mielőtt a nagynéném megvádolhatta volna Russellt azzal, hogy akaratuk ellenére nőket tart az istállóban.

– A beteg szamarunk – tette hozzá segítőkészen Russell.

Julia néni hatalmas erőfeszítések árán kipréselt magából egy gyengécske tréfát:

– Akkor, Russell, azt hiszem, komoly gondok elé nézel. Ha most képes erre, milyen hang fog telni tőle, amikor felgyógyul?

Szerencsére, mielőtt Russell megkérdezhetné volna tőle, hogy bedobott-e pár felest indulás előtt, Mrs. Crisp átvette a nénikém kabátját, és szelíden, de határozottan beterelte őt a nappaliba.

Julia néni megállt a küszöbön, és mi felkészültünk a csapásra, de csak annyit mondott:

– Ó, Jenny, ez csodálatos.

Rendben. Ezek szerint az előző napi látogatás törlődött valamennyi érintett emlékezetéből. Másrészt, a szoba valóban jól mutatott. Agyenge fények jóvoltából nem látszottak a hibák, a tűz vidáman ropogott, a megroggyant kanapék kényelmesek voltak, és a sok könyv miatt tiszteletre méltónak tűntünk.

Julia néni Russelhez fordult, és megkérdezte:

– Ne vedd sértésnek, Russell, de azon tűnődöm, hogy mindebből mennyi Jenny érdeme?

– Ki ez a nő? – mormolta a hátam mögött Andrew. – És mit tett az igazi Juliával?

Én pedig hajlottam rá, hogy egyetértsek vele.

Hogy mi okozta ezt az átalakulást, azt csak találgatni tudtuk. Talán rájött, hogy az előző napi látogatása során túlment egy bizonyos határon. Talán nem akart megválni a látogatási jogától. Akármilyen volt az ok, mosolyogva állította, hogy természetesen emlékszik Andrew-ra és Tanyára, elfogadott egy italt Russelltől, és emlékeztette Richard bácsit, hogy hoztak ajándékba egy üveg bort.

Azt hiszem, Russell kicsit megsértődött. Talán úgy érezte, hogy a vendégei rossznak tartják azt, amit ő választott, de aztán a jó szándék jelének vette a dolgot, és odaadta Mrs. Crispnek a bort azzal, hogy rakja el.

Pár percig jelentéktelen dolgokról csevegtünk. Alaposan kitárgyaltuk az időjárást, és valamennyien úgy találtuk, hogy az évszaknak megfelelő. Julia

néni óvatosan kipuhatolta, hogy mit keres itt Andrew, és nem emelt kifogást a jelenléte ellen. Richard bácsi tájékoztatta a mélységesen megdöbbszent társaságot arról, hogy ő és Miss Bauer hivatalból ismerik egymást, jóllehet csak futólag, és mielőtt kifogytunk volna a semleges témákból, Mrs. Crisp – akit Russell utasított, hogy pörgesse a dolgokat, amilyen gyorsan csak lehet – bejelentette, hogy kész a vacsora.

Mrs. Crisp és jómagam nem sokat vacakoltunk az ültetéssel. Russell az asztalfőre került, és megkapta a jobb oldalára Julia nénit, a balra pedig Tanyát, azon az alapon, hogy legendásan ért a nők kezeléséhez, és ezen képességére támaszkodva majd csak elboldogul valahogyan, és különben is, az egész örülség az ő hibája. Jól fogadta a helyzetet, és megelégedett azzal, hogy rám kacsintott, mialatt helyet foglaltam vele szemben, az asztal másik végén, egyik oldalamon Richard bácsival, a másikon Andrew-val. Russell kibontotta a bort, Mrs. Crisp behozta az első fogást, és belevágtunk.

– Ó, ez pompásan néz ki – mondta elismerő hangsúllyal Richard bácsi a tenger gyümölcsei salátát bámulva, amely valóban jól mutatott. Hallottam, hogy Julia néni ugyanezt mondja.

Russell teletöltötte a nénikém borospoharát.

Richard bácsi szemügyre vette a választékot, és megkérdezte tőlem:

– Jenny, drágám, melyik öntetet szereted?

– Majonézt kérek, Richard bácsi.

Kölcsönösen kiszolgáltuk egymást, és nekiláttunk az evésnek. Mrs. Crisp idegesen figyelt az ajtóból, de feleslegesen aggódott. Az étel felséges volt. Felnéztem, és azt láttam, hogy Russell rámosolyog Mrs. Crispre, és a hüvelykujját feltartva jelzi neki, hogy minden rendben. Aházvezetőnők ezek után majd elolvadt.

Csak beszélgettünk és beszélgettünk, végeérhetetlenül. Andrew is született Checkland volt, ennél fogva sosem szenvedett hiányt egy-két szóban, míg Richard bácsi, miután jóváhagyást kérve, idegesen pillantgatott az asztal másik vége felé, végül boldogan beszállt.

Ő is feleslegesen nyugtalankodott. Russell időközben kibontott még egy borospalackot, és teljes gázzal robogtak előre. A szemem láttára történt, hogy Julia néni rátette a kezét Russell alkarjára, és nevetett. És Russellnek a szeme sem rebbsent.

Richard bácsi pislogott párat, majd ismét felém fordult, és az összeesküvők módján odasúgta nekem:

– Mit gondolsz, drágám, mi lenne...? – azzal töltött nekem fél pohár bort, ami normál esetben az azonnali megsemmisülésünkhöz vezetett volna. Teletöltötte a sajátját is, majd megkérdezte: – Önnek is mehet, Andrew?

– Engem jelöltek ki sofőrnek – felelte Andrew bánatosan. – Ráadásul ügyeletben vagyok.

– Ó, de kár... – sajnálkozott a nagybátyám, és miután még egyszer hitetlenkedve pillantott a feleségére, hozzátette: – Akkor csak te és én, Jenny.

Ittam egy kortyot. Sajnálatos módon a bor íze nekem olyan, mint a bútorfényező folyadéké, de boldog lettem attól, hogy így bevontak, és jóindulatúan mosolyogtam a vendégeimre.

Sharon és Kevin letakarították az asztalt, és eltűntek. Kicsit idegesen vártam a padlón szétrobbanó tányérok csörömpölését, de egész őszintén, nem hiszem, hogy meghallottam volna az asztal másik vége felől érkező, mind erősebb hangzavartól. Russell a két karját lengetve mesélt egy történetet, és Julia néni mosolyogva figyelte őt. Mialatt én döbbenet bámultam őket, Tanya felém fordult, és azt mondta nekem:

– Jó a parti, Jenny.

– Köszönöm – válaszoltam, és részben örültem, részben megkönnyebbültem attól, hogy ilyen jól megy minden.

– Csirke fehérboros mártással és szőlővel – jelentette be Mrs. Crisp. – Köretnek hozzá bébizöldségek és újparadicsom.

– Ó, te jó ég – jegyezte meg sóhajtva Julia –, Russell, te aztán tudod, hogyan kényeztesd a vendégeidet.

– Az ételeket a feleségem választotta ki – közölte fennhangon Russell, továbbra is mosolyogva, de olyan mosollyal, hogy senkiben sem hagyott kétséget afelől, hogy bármikor kirobbanthatja a vizályt, amikor csak akarja. Ahaja a bal szemére borult, és ők hárman már a harmadik palackot nyitották ki. Nem tudtam levenni róluk a szememet.

Tanya biztató mosolyt villantott rám, és ismét Russellre fordította a figyelmét. Kissé megkönnyebbültem. Felosztották maguk között a feladatokat. Andrew lett a sofőr, míg Tanya Russellt őrizte. Nem tudtam eldönteni, hogy melyikük húzta a rövidebb gyufaszálat.

Richard bácsi és Andrew olyan tempót diktáltak, mintha égett volna a ház. Szamarakról beszélgettünk – mert ha valakinek van samara, az általában uralja a beszélgetést –, valamint a legújabb James Bond-filmről, egy rushfordi út várható sétálóutcává alakításáról, fociról, borokról, és

mindenről, ami ezek közé esett. Amikor Andrew mesélt arról, hogy a múltkor Mrs. Aldershot yorkie-ja megpróbált bizalmas kapcsolatba kerülni Mr. Fitterton staffie-jével, aminek az lett a vége, hogy mindkét kutya és mindkét gazdi orvosi ellátásra szorult, annyira neveltünk, hogy amikor Kevin felborította a vizeskancsót, nem lett belőle az a szégyenteljes katasztrófa, mint normál esetben lett volna.

Richard bácsi odébb rakta a borospoharakat, Andrew a tányérokat, én feltöröltem a vizet, és mindent kicseréltünk úgy, hogy jóformán egy pillanatra sem állt le az immár kifejezetten hangos beszélgetés.

Kevin szégyenkezve kimenekült, de Sharon mogyorótortája újabb győzelmet hozott, és a hangulat kiváló maradt.

Mindenki túl jól érezte magát ahhoz, hogy megmozduljon, ezért az asztalnál ittuk meg a kávé, ami mellé nem kevés brandy is fogyott.

Azt hiszem, kezdtem kissé dülöngélni, amikor Mrs. Crisp lerakott elém egy pohár vizet, aminek nagyon megörültem, míg Richard bácsi a nénikém felé pillantva bejelentette, hogy alighanem indulniuk kell.

Julia néni szemmel láthatóan vonakodott, noha úgy tűnt, lekésik a tízórás lefekvésről, de végül lassan és fenségesen az ajtó felé sodródott.

– Méltóságteljes, mint egy spanyol galleon – suttozta mögöttem Andrew, mire felkacagtam. Russell furcsa pillantást vetett rám, amit nem értettem, bár az is igaz, hogy a dolgok kissé ködösek és elmosódottak voltak...

Ó, Jenny... – suttozta Thomas csendes derűvel.

... és én hirtelen rájöttem, hogy bár kimondottan élveztem a bort, egy tekintélyes mennyiség arra készült, hogy visszatérjen.

Nem tudtam, mit csináljak. Julia néniék nem indultak el. Csak álltak és locsogtak. Jaj, menjetek már. Ó, te jó isten, de pocsékul éreztem magam. Megfogadtam, hogy soha többé nem iszom.

Még sosem rúgtál be – állapította meg Thomas.

– Ezzel nem segítesz – feleltem neki.

Russell mentett meg. Felém fordult, hogy mondjon valamit, de pár pillanatra figyelt – nem minden együttérzés nélkül –, majd odaszólt:

– Ne gyere ki a hidegbe, Jenny! Majd én kikísérem a vendégeket.

– Köszönöm – feleltem halkán. Hirtelen jobban kedveltem őt, mint addig, és a lépcső felé iramodtam.

Arra már nem maradt időm, hogy beérjek a szobámba. Acsaládi fürdőszoba volt az első a lépcső tetejénél, és éppen csak betántorogtam az ajtaján. A vacsorám java részét viszontláltam, méghozzá a fürdőkádban, mert

az esett közelebb az ajtóhoz. Villámgyorsan eldöntöttem, hogy én többet nem iszom, és nem is eszem, és vártam, hogy jobban legyek.

Nem lettem jobban. Sőt, még rosszabbul éreztem magam. Agyomrom görcsösen rángatózott, és megint hánytam. És megint. És megint.

Honnan jön ez a sok minden? Répára nem is emlékeztem. A fejem kegyetlenül lüktetett. Nem láttam rendesen. Reszkettem és remegtem, és reméltem, hogy meghalok, mielőtt valaki rám talál.

Homályosan bár, de tudatosult bennem, hogy autók hajtanak ki az udvarból. Abejáratí ajtó visított egyet. Beszédfoszlányokat hallottam, aztán ismerős léptek dobogtak a lépcsőn.

Russell bekopogott. Kiszóltam neki, hogy menjen el, de rövidebb és durvább szavakkal. Már csak ezért is bejött. Amikor meglátott, amint a haláltusámat vívom, teljesen alaptalanul felvidult.

– Semmi pánik, Jenny, nem te vagy az első Checkland, aki elfoglalja pontosan ezt a helyet. Magam is sokszor térdeltem már ott, ahol most te. És Andrew is, fiatalkorában. És ha még egy darabig el tudsz viselni, és lesz egy gyermekünk, ki merem jelteni, hogy ő is tovább élheti majd ezt a büszke családi hagyományt.

Nem lettem volna meglepve, ha kiderül, hogy Russell képes egyszerre hányni és beszélni. Gyűlölködő pillantást vettem rá, majd tovább dolgoztam azon, hogy mindent kiadjak magamból, amit az elmúlt hat hónapban ettem.

– A szegény, jó öreg Jenny – dörmögte aztán Russell, azzal letérdelt mellém, és szelíden megdörzsölgette a hátamat. – Elmenjek?

Ahalálos szégyen könnyei patakzottak az arcomon. Ránéztem minden balszerencsém okozójára, és a pokol legmélyebb bugyraiba kívántam őt.

– Ne, kérlek, maradj – hörögtem két öklendezés között.

– Persze, hogy maradok. Hozok egy kis vizet, aztán ágyba juttatunk.

De nem ez történt. Adolog egész éjjel folytatódott. Egyetlen korty víz tízszeres mennyiségben jött vissza. Teljesen kimerültem, de akkor sem lett vége. A fürdőszoba padlóján hevertem, a hideg kővön nyugtattam forró arcomat, és úgy fáztam, hogy reszkettem. Russell hozott egy plédet, és azt is lehánytam. Végül, kevéssel hajnal előtt megszűntek a rohamok. Akövetkező fél óra eseménytelenül telt el.

– Akkor most elfuvarozlak az ágyadig – jelentette ki Russell. – Ha lehánysz, idehívom Andrew-t és elaltatunk.

Bólintottam, mire plédestől-mindenestől felvett a kövezetről, és elcipelt a szobámba. Óvatosan letett az ágyamra, aztán visszament a lavórokért, törölközőkért, törlőrongyokért, vizespalackokért, és a többi holmiért, amit az előző órák során magam köré gyűjtöttem.

Hunyd be a szemed, Jenny – mormolta Thomas, aki egy pillanatra sem ingott meg, még a legkellemetlenebb részeknél sem. – *Próbálg aludni.*

Nem hittem, hogy sikerülni fog, de sikerült. Teljesen kimerültem. Fényes nappal volt már, amikor felébredtem, továbbra is a bűdös kéreggel lepett plédbe burkolózva.

Óvatosan! – intett Thomas. – *Ne próbálg felülni, nehogy felkavarodjon a gyomrod.*

– Ez az egész a te hibád!

Tessék?

– Bár ezzel már elkéstem.

Nem, én azt kérdezem, hogy mitől az én hibám?

– Ha annak idején nem akadályoztál volna meg abban, hogy megöljem magam, akkor most nem lennék itt.

Hogy érzed magad?

– Fáradt vagyok.

Rátaláltam mindkét karomra, kirángattam őket a takaró alól, és az éjjeliszekekre nyúltam.

Én nem innám meg, Jenny. Abiztonság kedvéért. Mrs. Crisp majd hoz frisset.

És valóban, ebben a pillanatban Mrs. Crisp kopogott és belépett. Szörnyen nézett ki. Rosszabbul, mint eddig bárki, akit láttam.

Ha így gondolod, akkor fogmosás közben talán süsd le a szemed – tanácsolta Thomas.

– Ó, hát felébredt végre! – mondta Mrs. Crisp. – Hogy érzi magát? Hadd segítsek felülni!

Ülő helyzetbe tornáztam magam, ő pedig betömődött egy-két párnát a hátam mögé. És igen, hozott friss vizet.

– Csak egy-két kortyot, kedves! – figyelmeztetett aggodalmasan. – Ne többet. Megyek, és szólok Russellnek.

Nekidőltem a párnáknak, és leltárt készítettem. Egész éjjel hánytam. Felöltözve és kisminkelve aludtam. Hát, ha más nem is, amint Russell megpillant, könnyebben fog beletörődni abba, hogy elválunk. És lehet, hogy már a jövő hétfőn meg fog történni. Ha megérem a hétfőt.

Russell felbukkant az ajtóban, és megkérdezte:

– Ezek szerint élsz még?

Nagyon óvatosan megráztam a fejemet, és megtapasztaltam az immár ismerős érzést. Magam elé kaptam a lavórt, de az inger elmúlt. Így kellett lennie. Nem létezett, hogy maradt bennem valami.

– Ne csináld ezt – szólt rám Russell, és bejött a szobába. – Aszár az öklendezés nem mókás. Hidd el ezt egy szakértőnek. Mit gondolsz, egy fürdő jót tenne?

Bólintottam. Csodálatosnak találtam az ötletet. Hogy megint tiszta legyek.

– Ezenfelül – tette hozzá – kihívtam az orvost, úgyhogy rendbe kell szedned magad, különben nem fog felismerni.

– Ne! – brekegtem elhaló hangon.

– Késő – közölte Russell, és bement a fürdőbe. Hallottam, hogy megeresztí a vizet. Aztán visszatért.

– Nem tudom, melyik a kedvenc habfürdő – mondta vidáman –, nem sokat ismerek. De többfélét is öntöttem a vízbe. Az illatod nem éppen kellemes, szerelmem.

Ismét elvörösödtem szégyenemben.

– Akkor most, talpra! – vezényelt Russell, és felemelt az ágyról. Sikerült letennem a lábamat a padlóra minden gond nélkül, ő pedig gyengéden felállított. Lebontotta rólam a takarót, és lehúzta a ruhám cipzárját.

Halkan felnyögtem kínomban.

– Ne pánikolj! – szólt rám mosolyogva. – Csak megkönnyítem a dolgodat. Még ne kezdj el vetközni. Mindjárt hozom a pizsidet.

Másodpercekkal később visszajött, és döbbenten kérdezte:

– Ez most komoly? Shaun, a bárányos pizsama?

Ezekben a pillanatokban nem bántam volna, ha valaki végez velem.

Russell elzárta a csapokat, a vízbe dugta a kezét, és kiszólt a fürdőből.

– Jó lesz! – Bejött a szobába, elindult az ajtó felé, közben tovább beszélt: – Most szépen magadra hagylak. Ne aludj el, és főleg ne fulladj meg, mert szégyenfolt esik a család becsületén. Fél óra múlva visszajövök.

Azzal eltűnt, a szokásos vákuumot hagyva maga mögött.

Lassan vetkőztem le, és mindent a kukába dobtam. Soha többé nem akartam látni ezeket a ruháimat. Hogy egyesek hogyan képesek rendszeresen berúgni, az teljes rejtély volt a számomra. Meg az is, hogy miért. Szilárdan elhatároztam, hogy mostantól csakis vizet fogok inni. Vagy ha belehasítok, és léha lumpolásra ragadtatom magam, akkor beledobok egy citromszeletet.

Hanyatt dőltem az erős illatú, meleg vízben, és lehunytam a szememet.

Nehogy elaludj! – figyelmeztetett nyugtalanul Thomas.

Alaposan megmostam az arcomat, aztán a hajamat, aztán minden másomat, és minden pillanatban kicsivel jobban éreztem magamat.

Fél órával később tiszta voltam, a fogamat is megmostam – *Ne nézz a tükörbe! Nem fog jót tenni a látvány, és különben is, pontosan tudod, hogy hol vannak a fogaid!* – és az ágyon ülve fésülgettem a hajamat. Ittam három korty vizet, és bennem maradt. Valaki időközben kicserélte az ágyneműt, én pedig kimerülten bemásztam a takaró alá, és megint elaludtam. Csak akkor ébredtem fel, amikor Mrs. Crisp bevezette a szobámba dr. Williamset, aki születésem óta ismert.

– Szóval, Jenny, akarom mondani: Mrs. Checkland. Mit műveltél magaddal?

Mialatt a doktor beszélt, Mrs. Crispet néztem, akinek az arca sok mindenről mesélt.

– Azt... azt hiszem, túl sokat ittam – mondtam olyan gördülékenyen, ahogyan csak bírtam.

– És mégis, mennyit ittál? Egy üveggel? Kettővel?

– Eggyel – feleltem. – És pohárral, nem üveggel.

Dr. Williams kuncogott, és így válaszolt:

– Nos, itt több lehetőség jöhet számításba. Túl sokat ittál. Ettél valamit, ami összeveszett a gyomroddal. – Mrs. Crisp lehunyta a szemét. – Vagy elkaptál egyet a sok vírus közül, amik összevissza röpködnek ebben az évszakban. Gyere, hadd vizsgáljalak meg!

És belekezdett abba, amit az orvosok szoktak csinálni.

Felé nyúltam, és megfogtam a kezét.

– Nem ettem... romlott ételt – mondtam óvatosan, és gyors pillantást vetettem Mrs. Crispre. – Családi vacsora volt. Hatan voltunk. Atöbbiek jól vannak.

Dr. Williams egy pillanatra leállt, majd azt mondta:

– Ezek szerint úgy tűnik, hogy ezt a lehetőséget kizárhatjuk. És őszintén szólva, Jenny, khm... Mrs. Checkland, nem hiszem, hogy egyetlen pohár bor ilyen khm... látványos eredményeket produkál, viszont a gyomrot támadó vírusok képesek rá. Mikor kezdődött?

Elvégezte a megszokott orvosi dolgokat, receptet írt, amit odaadott Mrs. Crispnek azzal, hogy lesz szíves levinni a földszintre.

Miután Mrs. Crisp távozott, és elpakolta a holmiját, az orvos rám nézett, és megszólalt:

– Ez kedves gondolat volt, Jenny, de szerintem felesleges. Évek óta ismerem Lizzie Crispet, és akár csirke, akár tengeri hal, képtelen rossz ételt készíteni. És ahogyan te is mondtad, a többieknek kutya bajuk. Szerintem ez csupán egy egyszerű, gyors lefolyású vírusfertőzés. Egy-két napig csak pihenj. Kortyolgass vizet. Ha úgy érzed, hogy le tudod gyúrni, egyél egy kis pirítóst. Tudom, hogy most azt hiszed, soha többé nem leszel képes enni, de menni fog, hidd el.

– Köszönöm, doktor úr. És kérem, ne beszéljen erről a dologról a nagynénémnek.

– Eszem ágában sincs. Jó helyen vagy itt, Jenny. Sokan vigyáznak rád, de ha újra elkezdődik, azonnal hívjatok, és visszajövök.

Valami eszembe jutott. Erre a dologra még sosem kellett gondolnom.

– Én magánbeteg vagyok? – kérdeztem félszegen.

– Az egyik kedvencem, úgyhogy csak vigyázz magadra – felelte dr. Williams. – Akövetkező alkalommal talán legyél óvatosabb a borral. Viszlát, Mrs. Checkland!

Én is köszöntem, aztán becsukta maga mögött az ajtót.

* * *

Két napig semmit sem csináltam. Aharmadik napon felkeltem, lassan, vigyázva felöltöztem, és levonultam a lépcsőn úgy, hogy Thomas minden lépésemnél idegesen magyarázott.

Az ég szerelmére, vigyázz a lépcsőn! – mormolta, mintha elfelejtettem volna, hogy hogyan rakjam egyik lábamat a másik elé. Hogy a kedvében járjak, egy lezúduló gleccser sebességével araszolgattam lefelé. Úgy éreztem, hogy a ház lakói mind megöregszenek, mire leérek a földszintre.

Akonyhában kaptam egy meleg helyet a tűzhely mellett, egy csésze teát, aztán kifággattak az egészségi állapotomról.

– Ezek szerint még élsz? – érdeklődött Russell.

Végignéztam magamon, hogy ellenőrizsem a helyzetet, és bólintottam.

– Te szegény, szerencsétlen teremtés... – folytatta a hangjában némi együttérzéssel –, délután beviszem Mrs. C.-t és Kevint a városba. Sharon itt lesz, ha szükséged lenne valamire. Neked így megfelel?

Igazából úgy gondoltam, hogy egy csendes délután, amikor is nem csinállok semmit, roppant kellemes lesz.

Sosem tanulok...

Sharon nekiállt sütni, és örült, hogy mellette vagyok. Újfajta süteményekkel kísérletezett, én pedig boldogan ittam a teát, és raktam tele papír sütőformákkal a tepsiket. Amikor végzett, mindent belökött a sütőbe, és becsapta az ajtót.

– Sose féljen! – szólt rám, amikor észrevette, hogy meghökkenve nézek rá. – Vágja be az ajtót, mutassa meg nekik, hogy ki a főnök!

Ebben a pillanatban valaki megkopogtatta a bejárati ajtót. Ez annyira szokatlan esemény volt, hogy egy pillanatig egyikünk sem tudta, mit kéne tenni.

Mondjuk, nyissátok ki – javasolta Thomas, hogy legyen valami fogalmunk a teendőkről.

Sharon elment, egy perccel később visszatért, és az arca olyan fehér volt, mint a köténye.

– Egy férfi áll odakint, Mrs. Checkland. Azt mondja, vissza akarja kapni a szamarát, vagy megy a rendőrségre.

Azonnal teljes pánikba estem. Tudtam, hogy ez lesz. Megmondtam Russellnek, hogy ez lesz a vége. Az ember nem lophatja el csak úgy mások szamarait, mert éppen ahhoz van kedve. Előre megmondtam, hogy előbb-utóbb beállít a gazda. És tessék, beállított. És hol járt a mi rettenthetetlen számartolvajunk most, amikor kidőlt a liszt? Erősen gyanítottam, hogy valamennyien egy kocsmában ülnek éppen, mialatt én védem az erődöt – és a szamarat –, és meg kell küzdenem feldühödött tulajdonosokkal, és a rendőrökkel, az egész igazságszolgáltatással, és persze Julia nénivel is, mert ő biztosan tudomást szerez a dologról valahogyan, még ha csak akkor is, amikor Richard bácsi megpróbál majd kihozni engem a börtönből.

Úgy nagyjából befejezted? – érdeklődött vidáman Thomas.

– Ez egyáltalán nem vicces! Annak a férfinak akkor kell visszajönnie, amikor Russell itt lesz.

Sharon idáig várt, de most megszólalt:

– Tényleg dühös. Azt mondja, ha maga nem adja át a szamarat, akkor megy, és ő maga rángatja ki a helyéről.

Ó, te jó isten, most mit csináljak? És hol a pokolban van Russell?

Á, ő még órákig nem fog hazaérni – felelte Thomas, amivel egyáltalán nem segített. – *Most minden rajtad múlik, Jenny. Nincs itt senki más.*

– Egyedül nem tudom megcsinálni!

Nem vagy egyedül. Most gyerünk, simítsd le a hajadat, aztán menj, és rúgd szét a seggét! Nem szó szerint. Bár az elég vicces lenne.

– Thomas!

Komolyan beszélek, Jenny. Ne legyél már ilyen szánalmas, hanem kapd össze magad, és mentsd meg a szamaradat. Nem akarsz visszaadni neki, nem igaz?

– Kezdesz felmérgecsíteni!

Helyes! Na, gyerünk az ajtóhoz!

– Erről később még beszélünk!

De a trükk bevált. Thomas rávett, hogy a problémára összpontosítsak, vagyis akadályozzam meg, hogy Marilyn elvigyék tőlünk. És bíztam abban, hogy Russell majd kihoz a börtönből. Valahogyan.

Kirobbantja a falát?

– A nappaliban beszélek vele – közöltem Sharonnal.

Bólintott, és megkérdezte:

– Szeretné, hogy magával maradjak?

– Nem. Kérem, menjen át az istállóhoz, és... győződjön meg... hogy Marilyn rendesen be van zárva.

Akandallóhoz álltam, lesimogattam a hajamat, egyenesre húzogattam a ruhámat, és intettem Sharonnak, hogy vezesse be a látogatónkat.

Sharonnak igaza volt. Egy szörnyű alak érkezett. Nagydarab volt, hangos, és az a nagy hasa úgy lökődött be előtte a nappaliba, mint egy hőkereső rakéta. Reméltem, hogy félelmeim nem íródna ki az arcomra, bár sejtettem, hogy pontosan ez történik. A férfi körülnézett a helyiségben, azonnal felmérte az értékét mindennek, engem is beleértve. Az ablak a kertre nézett, úgyhogy csak találgatni tudtam, de el tudtam képzelni róla, hogy egy kipofozott, öreg Jaguárral érkezett, ami után évek óta nem fizetett adót.

Bevonult a nappali közepére, és miután így elfoglalta a domináns pozíciót, belekezdett egy szóáradatba, amelynek során részletesen taglalta a jogait, a mi vétkeinket, a tulajdonában esett károkat, a lopást, Marilyn értékét, és a szamaráért nagy és olthatatlan szeretetét, aminek létezését még csak nem is gyanította senki.

Nem tudtam, hogy mit mondjak vagy csináljak, így csak hagytam, hadd mondja a magáét. És ő csak mondta, mondta és mondta. Még amikor lassított egy kicsit, és lehetőséget adott nekem a válaszra, még akkor sem mondtam semmit. Erre elkezdte ismételni magát. Én továbbra is hallgattam, és gondolkodásra használtam az időt. Végül addig beszélt, amíg elakadt, és

törölgetni kezdte kivörösödött arcát. Szemmel láthatóan nem örült az ellenkezés teljes hiányának.

– Nos? – kérdeztem végül abban a reményben, hogy újabb hosszás monológba kezd, ami alatt némi szerencsével a nehézlovasság kivonszolja magát a kocsmából, és megment engem.

– Eljöttem a számárért – felelte a férfi –, amit maguk elloptak, és a kártérítésért, amit a rombolás miatt kell fizetniük. Ha nem kapom meg, beperelem magukat!

Két héttel korábban halálra rémültem volna egy ilyen fenyegetés hallatán, de még az a rövid idő is, amit Russell Checklanddel töltöttem, olyannyira megkoptatta az erkölcseimet, hogy akármennyire megrémültem, eszem ágában sem volt átadni Marilynt. Főleg nem ennek az erőszakos bunkónak, aki lelkiismeret-furdalás nélkül ütött-rúgott egy apró csacsit, és eltörte a vékonyka lábait, akár egy gallyat.

Emellett arra gondoltam, hogy magam mellett tudhatok egy hatalmas, aranyszőrű lovat, aki az életem során több alkalommal – különösen az iskolában – lehetővé tette számomra, hogy szembenézzek a testi erőszakkal.

Meglengettem magam körül a bátorságom megtépázott zászlaját, és azt mondtam:

– Hogyne, természetesen.

Hallottam, hogy a konyhaajtó mögött lapuló Sharon felhördül döbbenetében.

Az asztalhoz léptem, és kotorászni kezdtem abban a halomban, ami Russell „Mindenről tudom, hogy hol van!” Checkland irattára volt.

– Erre szüksége lesz! – közöltem a férfivel, és átadtam neki Andrew aprólékos gonddal részletezett, kolosszális összegről szóló számláját.

– És erre is! – tettem hozzá, és átadtam neki a takarmányról szóló számlát.

– És erre is! – és átadtam neki a patkolókovács számláját.

– És erre is! – és átadtam neki Richard bácsi üzleti névjegykártyáját.

– És erre is! – és átadtam neki Tanya üzleti névjegykártyáját, amivel könyörtelenül megbíztam a város két legtekintélyesebb ügyvédi irodáját azzal, hogy védjenek egy apró szamarat, amelynek akkora tüdeje van, mint a Mersey-alagút.

– Mi ez az egész? – kérdezte dühösen, de az iménti, rövid ideig tartó bőbeszédűségemet követően visszatértem a természetes állapotomba. Részben azért, hogy újratöltsek, de főleg azért, mert láttam rajta, hogy zavarba hoztam és felbosszantottam őt. Úgy jött ide, hogy kölcsönös

ordibálásra számított, aminek során könnyedén legyőzhet engem, és úgy rám ijeszthet, hogy gyorsan a markába nyomok egy nagyobb összeget, csak hogy megszabaduljak tőle. Na, ez volt az, ami nem történhetett meg. Az az érzésem támadt, hogy látom a kiutat a helyzetből.

– Számlák – bökte ki, jóllehet ezt ő maga is láthatta.

– Továbbá – tettem hozzá, és ismét elkezdtem látványosan kotorászni. A férfi lépett egyet hátra, és nekem csak ennyit kellett tudnom. Megglobogtattam előtte különféle papírokat, és tovább beszéltem: – Iratok az önkormányzattól, amelyek a halott szamarak eltávolításáról szólnak. A Királyi Társaság az Állatok Elleni Kegyetlenség Megelőzéséért jelentése a folyamatban lévő bünvádi eljárásról. Kérés a rendőrségtől, amely alig várja, hogy felvegye a kapcsolatot önnel... – itt abbahagytam, és nem mondtam többet.

Hozzám vágta a számlákat, aztán közelebb lépett, és az arcomba dugta a képét. Fölém tornyosult, hatalmasan és vészjóslón. Arra gondoltam, hogy itt van nekem Thomas, és nem hátráltam meg.

– Ne szarozzon velem, hölgyem! – recsegte haragosan. – Maguk ellopták a szamaramat, és itt a vége. Gondolom, egy olyan vérző szívű angyalka, mint maga, nem akarja visszaadni, úgyhogy adja szépen ide az árát, a kapu árát, és még valamennyit a költségeimre, meg azért, mert idejöttem, és többé nem beszélünk a dologról. Egy olyan tisztos hölgy, mint maga, biztosan nem akarja az újságokban olvasni a nevét, és gyanítom, hogy a rokonai készek sokat fizetni azért, hogy ez ne történjen meg.

Én nem tudtam úgy kiabálni és fenyegetőzni, mint ő. Úgysem működött volna. Nem tudtam lebunkózni szavakkal és szarkazmussal, mint Russell. Ki kellett fejlesztenem a saját védelmi eszközümet.

Megint hagytam, hadd mondja a magáért. Amikor úgy tűnt, hogy befejezte, annyit mondtam: „felőlem...”, és elfordultam, mintha nem érdekelne az egész ügy.

Érezni véltem, hogy a férfit mindjárt szétveti a harag. Talán nem volt jó ötlet így felhúzni egy ilyen durva fickót. Olyan közönyös képet vágtam, amilyent csak bírtam, és eltávolodtam tőle. Tudtam, hogy nem fogja kihívni a rendőröket. Nem akarta visszakapni Marilynt. Csak pénzt akart. Hallotta valahol, hogy váratlanul szert tettünk egy számárra – Marilynt nem lehet elrejtteni mások elől, hacsak nem két mérfölddel a föld felszíne alá –, szaglászott egy kicsit, és engem szemelt ki, mert rájött, hogy én vagyok a leggyengébb láncszem. Amiben nem is tévedett, csakhogy én már torkig

voltam azzal, hogy az emberek így gondolkodnak. Ismeretlen, szokatlan harag borult rám, és nem csak az ítélőképességemet zavarta meg.

– Maga szájalmas menyét! – kiabáltam dühösen. – Tényleg azt hiszi, hogy félek egy olyan szájhóستól, mint amilyen maga! Nincs az az isten, hogy visszaadjam őt, úgyhogy fogja azt a csüngő hasát, meg azt a buta, zsíros, lila képét, és húzzon innen a picsába, rendben? Lehetőleg azelőtt, hogy hazaér a férjem, mert maga talán azt hiszi, hogy én egy tehén vagyok, de ő totál vadbarom, és manapság pont keres valakit, egy ócska csatornatölteléket, hogy alaposan megrúgja a seggét. Akarom mondani: szét!

Egy kicsit belekeveredtem a nyelvtanba.

A férfi meglepetten lépett egyet hátrafelé. Ki kellett volna használnom a pillanatnyi előnyt, de semmi sem maradt bennem. A fickó most már azért volt dühös, mert az imént meghátrált, és a kezét felemelve közeledett.

A francba! Hol vagy, Thomas?

Hirtelen feltárult a konyhaajtó, és Sharon berontott a nappaliba, a kezében Mrs. Crisp egyik imádott Le Creuset serpenyőjével. Amellyel gyilkolni is lehet, ha valaki kellő eréllyel forgatja.

– Kihívtam a rendőrséget! – kiabálta Sharon.

Hogy ez nekem miért nem jutott eszembe?

– Kifelé! Most!

Felmarkoltam egy rém ronda vázát, fenyegetően meglóbáltam, és nem tudom, hogy ekkor mi történt volna, de ebben a pillanatban valamennyien hallottuk, hogy a Land Rover becsattog az udvarba.

Sharon leeresztette emberölésre is alkalmas serpenyőjét, és megkönnyebbülten kijelentette:

– Mr. Checkland hazatért. Bizonyára találkozni óhajt vele. Mondja, szeretne itt maradni teázni?

A férfi már a kijárat felé tartott. Hallottam, hogy Russell a konyhában kiabál. Előbb engem hívott, aztán Sharont, majd bárkit, végül azt tudakolta, hogy mi a fene folyik itt.

Erőszakos Fiú az elülső bejárati ajtóval birkózott, amely – vérbeli Checkland-stílusban – nem úgy működött, ahogyan azt várni lehetett.

Sharon és én továbbra is a kezünkben szorongattuk a fegyverünket, amikor Russell belépett, és egyetlen pillantással felmérte a helyzetet.

Aztán a feje egyetlen rándításával jelezte, hogy mindketten távozzunk. Haladéktalanul.

És mi engedelmeskedtünk.

Utoljára még annyit láttam és hallottam, hogy Russell elindul a bejárati ajtó felé, és szelíden, udvariasan megkérdezi:

– Miben állhatok az úr szolgálatára?

* * *

Thomas már a konyhában ácsorgott.

– Te meg hol voltál?

Marilyn mellett, nyugtatgattam, hogy csendben maradjon.

– Miért?

Mert ki volt borulva.

– Ő volt kiborulva? Ott álltam, szemtől szemben azzal az alakkal, és te nem voltál mellettem?

Igen, a mondat fontos része az, hogy szemtől szemben azzal az alakkal...

– Nem, a mondat fontos része az, hogy te nem voltál mellettem. Arra készültem, hogy fejbe vágom azzal a lila borzalommal, és Sharon is ott volt a Le Creuset-vel, és te hol voltál? Ó, igen, az istállóban, Marilyn mellett, aki egyáltalán nem volt veszélyben.

Hát, ő nem így gondolta. Nagyon megrettent a szegény kis jószág.

– Akárcsak én.

Nem, te nem. Amint felvetted az iramot, ügyesen elboldogultál. Sőt, Jenny, azt hiszem, hogy talán kezdesz adrenalinfüggővé válni. Lehet, hogy vigyáznod kéne ezzel.

Mielőtt az adrenalinnak lett volna ideje, hogy még jobban felfűtsön, Russell visszatért a konyhába, és olyan képet vágott, mint aki rendkívül elégedett magával. Fél karral átölelte Sharont, és azt mondta neki:

– Csodálatosan viselkedett. Ezen a héten lesz egy kis plusz a borítékban, a dicséreteimmel és jókívánságaimmal együtt.

Ez volt az a pillanat, amikor Mrs. Crispnek horkantania kellett volna egyet, és meg kellett volna jegyeznie, hogy Sharon szerencsésnek mondhatja magát, ha lesz egyáltalán valami abban a borítékban, nemhogy egy kis plusz, de megmagyarázhatatlan módon nem mondott semmit. Amegvásárolt holmit pakolta ki, csendesen elrakta a dolgokat, és nem nézett senki szemébe. Jól jött volna egy kis idő, hogy elgondolkodjak ezen, de Russell elkapta a csuklómat, és behúzott a hűvös étkezőbe, ahol nekem szegezte a kérdést:

– Hogy jutott eszedbe?

Csodás. Sharont megjutalmazza, engem lehord.

– Miért nem mondtál neki csak annyit, hogy hordja el magát?

Ekkor tört rám a késleltetett reakció. És eszembe jutott, hogy épp most estem át egy gyors lefolyású vírusfertőzésen.

Bokán rúgtam a férjemet.

– Aúú! Mi a pokol...

– Megrémültem. Nem tudtam, mit csináljak. És te nem voltál itt – mondtam egy szuszra azt, ami a részemről az ügy lényege volt. – És ő kiabált velem. És büdös volt a lehelete. És te nem voltál itt!

Russell megdermedt, majd átölelt, és megenyhülve azt mondta:

– De most már itt vagyok.

Igazából küzdenem kellett volna, vagy legalább kifejthettem volna némi ellenállást. Ehelyett nekidőltem, és a dzsekijébe temettem az arcomat. Arcszesz, öblítő és szappan illata áradt belőle.

– Jól van, semmi gond – mondta halkán. – Most már itt vagyok.

Szipogtam párat, és hallgattam.

– Tényleg meg kéne próbálnom jobban vigyázni rád, nem igaz?

Bólintottam.

– Holnap... nem, nem holnap, mert el kell mennem valakihez. Holnapután. Bemegyünk a városba, megebédelünk valahol, és benézünk abba a művészboltba. Hogy hangzik?

– Őszintén szólva, nagyon valószínűtlennek hangzik – feleltem. – Ahogy a te randevúid alakulni szoktak, elindulunk Rushford felé, és meg fog támadni minket egy... sárkány, amit te azonnal hazahozol, aztán hamarosan befutnak a sárkány gazdái, a három boszorkány, akik egy jókora összeget fognak követelni, máskülönben varanggyá változtatnak minket, és te... te a kocsmában leszel.

– Te, Jenny, amikor összekapod magad, kimondottan szórakoztató vagy – felelte Russell nevetve, majd lehajtotta a fejét, és egy pillanatra, nagyon finoman a számhoz nyomta a száját, amivel, azt hiszem, mindkettőnket meglepett.

Aztán krákogott egyet, és megkérdezte:

– Mi lenne, ha innánk egy csésze teát?

Jó ötletnek tartottam.

* * *

– Egész nap nem leszek itthon – jelentette be Russell, amikor másnap befejezte a reggelit, és felállt. – Mindenki próbálja kerülni a bajt, amíg

máshol leszek. Jenny, tudod a számomat, de hidd el, az a fickó nem fog visszajönni. Soha.

Kifelé menet bevágta maga mögött az ajtót. Kevin, aki a lehető legtöbb ideig iszogatta a teáját, hogy bámulhassa Sharont, kifacsarta az utolsó cseppeket a bögréjéből, és szintén távozott. Sharon vakítóan mosolygott, aztán előkerítette a porszívót, és hamarosan hallottam, hogy az étkezőben csörtet és dübörög.

Így most kettesben maradtál Mrs. Crisppel – mondta Thomas, nagy bölcsen megállapítva a nyilvánvalót.

Nagyon óvatosan kortyolgattam a teámat, de úgy tűnt, minden rendben van velem. Mrs. Crisp letett elém egy tányér felkockázott kétszersültet. Még a kérgüket is levágta róluk. Ettől valamiért elszorult a torkom.

Köszönetem jeléül biccentettem egyet, és óvatosan rágcsáltam. Mrs. Crisp befejezte azt, amit csinált, összehajtogatta a kistörölközőjét, és megszólalt:

– Ha nem bánja, szeretnék beszélni önnel, Mrs. Checkland.

Azonnal elkedvetlenedtem.

Átcsúsztatott az asztalon egy borítékot, és azt mondta:

– A felmondásom.

Visszatoltam elé, és megráztam a fejemet. Nem tudtam, mit feleljek, ezért nem mondtam semmit, csak tapogatózva kerestem a választ.

– Azt hiszem, nem érti – mondta Mrs. Crisp, és összefonta az ujjait. – Tudja... azt gondolom, hogy... ami magával történt... a betegség... lehet, hogy az én hibám.

Megint megráztam a fejemet, de ő eltökélt volt.

Hadd mondja el – szólt rám Thomas.

– Nem tudom, észrevette-e – folytatta Mrs. Crisp –, de néha... néha iszok egy kis valamit délutánonként, mert néha, amikor ideges vagyok, jót tesz. Esküszöm önnek, hogy sosem okoz problémát... csak segít, hogy végigcsináljam a napot... de elgondolkodtam azon, hogy... mivel ideges voltam a családi vacsora miatt... bár nem hiszem, hogy olyan sokat ittam, de persze az is jel, ha az ember nem veszi észre, ezért hát... a tenger gyümölcsei meg a csirke... hogy is juthatott eszembe?

Afejét lehorgasztva ült az asztalnál, szüntelenül mozgatta az ujjait, és csendesen sírdogált.

– Régebben mindig azt mondogattam, hogy amikor Russell megnősül, elmegyek. Tudja, új seprű, meg minden ilyesmi, csakhogy azt hittem, hogy

az a vörös hajú lesz a felesége, az a... – Ekkor alighanem eszébe jutott, hogy Francesca az unokatestvérem, mert elakadt, és nem fejezte be a mondatot.

Még soha életemben nem éreztem magam ennyire tehetetlennek. Szerettem volna hosszú, cikornyás beszédet tartani, amivel mindent egyenesbe hozok. Amivel enyhítek Mrs. Crisp szemmel látható boldogtalanságán, de a szavak összetorlódtak bennem, és mert fontos, sőt, életbe vágóan fontos lett volna, hogy mondjak valamit, egy hangot sem tudtam kipróbálni magamból.

Megfogtam Mrs. Crisp kezét, a terítő mintázatára összpontosítottam, és kiböktem:

- Nem.
- Azt hiszem, nem érti...
- Nem.
- Nem, Mrs. Checkland, tényleg nem érti.

Többről van itt szó, mint amennyi eddig elhangzott – suttogta Thomas. – *Ahelyedben várnék egy kicsit.*

Mrs. Crisp megtörölte a szemét a kistörölközőjével – egy tett, ami azonnali halált hozott volna bárki másra –, és kimondta:

- Én iszok. Ugye, tudja?
- Igen, tudom.
- Nem sokat, de a kelleténél többet.

Ismét bólintottam egyet.

Mrs. Crisp körülnézett, de Sharon az emeleten járt, Kevin pedig kint volt az udvaron. Anélkül, hogy rám nézett volna, kihúzta magát, és határozottan azt mondta:

– Az a gyanúm, Mrs. Checkland, hogy az előző napokban lezajlott betegségének oka az én gondatlanságom volt, ennél fogva arra kérem, hogy fogadja el a felmondásomat.

Úgy éreztem, erre nem válaszolhatok egy egyszerű „nem”-mel. Ismét a terítő kék és halványsárga, egymásba szövődő mintáira összpontosítottam, vettem egy mély lélegzetet, aztán még egyet, és belekezdtem.

– Dr. Williams azt mondta, hogy egy gyors lefolyású vírusfertőzés okozta a rosszullétemet. Azt mondta, hogy biztosan nem az étel az oka. Senki más nem lett... beteg. Nem hagyhatja el Russellt. Megszakadna a szíve. Maga nevelte fel. Senki sem emlékszik már... arra az időre... amikor maga még nem volt itt. Nem szabad elmennie. Magára itt van szükség. Ez az otthona.

Nem rossz. Egyáltalán nem rossz!

Mrs. Crisp a fejét rázva válaszolt:

– Évekkel ezelőtt el kellett volna mennem. Sok-sok évvel ezelőtt.

– Miért? – kérdeztem megrökönyödve.

Ismét körülnézett. Hallottam, hogy Sharon a konyha felé tart. Felálltam, elébe mentem, és megkérdeztem tőle:

– Tudna segíteni Kevinnek egy fél órát?

Ez tűnt a lehető legjobb megoldásnak arra, hogy megszabaduljunk tőle.

Ügyes – dicsérte Thomas.

– Köszönöm.

De ami most jön, az nem lesz kellemes.

– Hát nem.

Visszamentem a konyhába, és láttam, hogy Mrs. Crisp időközben meg sem mozdult.

Letelepedtem a helyemre, és vártam.

Mrs. Crisp egy darabig újra és újra összehajtogatta és kibontotta a kistörölközőjét, míg végül belekezdett:

– Azt hiszem, mindenki életében van olyan valami, amivel kapcsolatban az ember azt kívánja, hogy bárcsak megtette volna. Vagy ne tette volna meg.

– Rám pillantott, és én láttam rajta, hogy nehezebbre esik folytatni, de azért folytatta: – Annak idején csináltam valamit. Rossz volt. Nagyon rossz. Már akkor is tudtam, hogy rossz, amikor megtettem.... de annyira... magányos voltam, és ha csak pár órára is, a világ megszűnt létezni, és... De rossz volt. És így lett valamim, amit el kellett felejtenem. Ezért kaptam rá arra, hogy esténként felhajtsak egy italt, csak azért, hogy el tudjak aludni, és hát... a többit, gondolom, maga is ki tudja találni.

Iszonyúan nézett ki. Amúltja súlya nyilván szinte elviselhetetlenül nehezedett rá. Mennyi idős is... az ötvenes évei végén járhat? Russell vajon tudja, hogy mi történt?

Nehéz megmondani – mondta Thomas. – *Bizonyos területeken hihetetlenül érzékeny, másokon szégyenletesen ostoba. Atippem az, hogy ez az eset az utóbbi kategóriába tartozik.*

Mivel fogalmam sem volt, hogy mit csináljak, megfogtam Mrs. Crisp kezét. Megszorította az enyémet, aztán eltolta magától.

– Akkor most elmondom magának – jelentette ki hirtelen elhatározással. – Elmondom, és maga is látni fogja, hogy miért kell elmennem.

– Nem kell elmondania! – válaszoltam riadtan. – Ha nem akarja, ne mondja el.

De ő már rászánta magát. Szerintem nem is figyelt rám. Hátradőlt a széken, kiegyenesedett, hátrahúzta a vállát, felszegte az állát, és kimondta:
– Én öltem meg. Én öltem meg Russell anyját.

Kilencedik fejezet

Végtelenül hosszúnak tűnő másodpercek teltek el. Tennem kellett volna valamit. Mondanom kellett volna valamit. Éreztem, hogy minél tovább tart a csend, annál rosszabbak lesznek a dolgok. Egyikünk sem tudott beszélni. Thomas az asztalt megkerülve odaállt Mrs. Crisp mellé, és gyengéden a hajába szuszogott. Hogy vigasztalja és nyugtassa.

Nyeltem egyet-kettőt, aztán, mivel Mrs. Crisp továbbra is a kistörölközőjébe zokogott, felkeltem, és bekapcsoltam a vízforralót. Gyengének éreztem a lábamat. Nagyon kizökkentem a megszokott kerékvágásból. Megint. Először arra gondoltam, hogy meghagyom ezt az ügyet Russellnek, de nem lett volna jó ötlet.

Helyes gondolkodásmód. Előbb hallgassuk meg, hogy mit mond. Lehet, hogy csak egy elrontott vacsoráról van szó.

– Russell anyja autóbalesetben halt meg, Thomas.

Hát én nem tudom elképzelni Mrs. Crispet, amint egy kocsi alatt fekszik, és a fékeket babrálja. Te igen? Hallgassuk meg, és majd aztán eldöntjük, hogy mihez kezdünk.

Letettem elé egy bögre teát, elvettem tőle a kistörölközőt, cserébe a kezébe nyomtam egy tekercs papírtörölkőt.

Egy darabig csak néztük egymást, aztán belekezdett.

– Dr. Williams... már jó ideje nem láttam. Lizzie Crispnek nevezett engem?

Bólintottam.

– Ezen a néven futtattam a vállalkozásomat – mondta, és mosolygott, mert eszébe jutott a múlt. – Az elején kezdem... – tette hozzá. Mostanra egész nyugodtnak tűnt. És elszántnak is. Jómagam a bögrémet forgattam-tologattam a két kezemmel, és szótlánul hallgattam őt.

– Grahame és én az általános iskolában ismertük meg egymást. Mindketten tudtuk, szinte abban a pillanatban, amikor először találkoztunk. Hogy nekünk soha nem lesz senki más. Gyerekkori szerelem.

Ismét mosolygott, de ezúttal szomorúan és keserűen.

– Szerelő volt – folytatta bólogatva –, méghozzá jó szerelő. Egy darabig a nagybátyja szervizében dolgozott, aztán nyitott egy sajátot. Jól csinálta, de annyi dolga volt, hogy egy idő után nem tudtam mit kezdeni magammal otthon, és körülnéztem... Szerettem főzni. Jó érzésem volt hozzá, és amikor egy barátom megkért, hogy hozzak össze neki egy díszvacsorát egy kisebb társaságnak, felvillanyozott a kérés. És sikert arattam. Terjedni kezdett a hírem. Először csak azért csináltam, hogy elfoglaljam magam valamivel, de aztán szép kis üzlet lett belőle. Grahame boldog volt, és én is boldog voltam. Jól mentek a dolgaink.

Mrs. Crisp elhallgatott, és ivott pár korty teát. Nekem pedig szörnyű érzésem támadt. Nem olyan régen életre vágytam. Olyan életet akartam, mint amilyen az igazi, valós embereknek van. Vigyáznunk kell, hogy mit kívánunk. Hirtelen visszavágytam a padlástérbe, ahol nem kellett volna hallanom, hogy mi történt a boldog Lizzie Crisppel, és az ő gyerekkori szerelmével, Grahame-mel.

– Aztán megszületett Alice – folytatta Mrs. Crisp –, és az volt a hab a tortán. Gyönyörű volt. Kék volt a szeme, és mindig kék ruhát adtam rá, hogy passzoljon a szeméhez.

Ismét elhallgatott, és a gondolataiba temetkezett, míg Thomas és én türelmesen vártunk.

– Grahame apja talált nekünk egy házat, ahol főzhettem, és az utcai oldalán volt egy kis bolt. Az emberek vagy a hűtőből választottak és hazavitték, vagy elhozták a fazekait, amiket megtöltöttem, és azt színlelhették, hogy ők maguk főzték az ételt.

Tényleg remekül ment minden. Grahame-nek bőven volt munkája. Azt hiszem, hogy egy „és boldogan éltek, míg meg nem haltak” eset lesz a miénk. Hát, én még élek. De az örök boldogság elmaradt. Mert az valójában nem is létezik, nem igaz?

Erre ne válaszolj!

– Nyár volt – mondta az előzőnél halkabban Mrs. Crisp. – Melegem volt, fáradt voltam, és késésben voltam. Graham végzett a munkával, elhozta Alice-t az óvodából, és jött, hogy felvegye a kiszállítandó árut. Még most is emlékszem az egészre. A Summers család hidegtálakat rendelt, mert kerti partival ünnepelték, hogy a lányuk leérettségizett. Volt egy torta is... és Wellington bélszín, meg egy gyümölcskosár Elliotéknak. Szép pár voltak ők ketten.

Sóhajtott egyet, és tovább beszélt:

– Rohangáltam, mint egy eszelős. Mindent kikészítettem a pultra. Grahame bepakolt a kocsiba, és mert látta, hogy mennyi dolgom van még, azt mondta, elviszi magával Alice-t, aki imádott autózni. Igent mondtam, de csak úgy a vállam felett hátraszólva. Annyi időt sem akartam elvesztegetni, hogy rájuk nézzek. Amikor a rendőrök kérdezték, hogy milyen ruha volt rajtuk, nem tudtam megmondani.

Megfeszítettem az izmaimat, hogy felálljak és elmeneküljek.

Most erősnek kell lenned, Jenny! – szólt rám Thomas. – *Helyette is erősnek kell lenned! Meg tudod csinálni.*

– Baleset történt – folytatta Mrs. Crisp. – Akereszteződésnél. Most már van lámpa ott. Persze, elkéstek vele. Senki sem hibázott. Csak megtörtént. Amásik sofőr egy fiatal fiú volt. Teljesen józanul vezetett, hazafelé tartott a főiskoláról. Csúnyán összeégett, mialatt megpróbálta... kiszedni őket. De persze, nem sikerült. Aszülei utóbb elküldték Skóciába. Azt hiszem, manapság is ott él. Gondolom, mostanra van családja...

Elakadt a szava, és körülnézett a konyhában. Nagyon reméltem, hogy nem egy palackot keres, mert akkor végképp nem tudtam volna, hogy mit csináljak.

– Felszámoltam az üzletet, és hosszú ideig semmit sem csináltam. Rájöttem, hogy egy-két korty lefekvés előtt... sokat segít. Aztán, valamivel később, Russell anyja, Louisa meglátogatott. Annak idején iskolatársak voltunk. Egy évvel felettem járt, és valamennyire ismertük egymást. Munkát ajánlott. Házvezetőnő, ezt mondta, de valójában mindent kellett csinálnom. Aszeretteim, és Grahame rokonai is, biztattak, hogy fogadjam el, így hát elfogadtam. És meg kell mondjam, hogy egyáltalán nem bántam meg.

Ó, te jó ég... – mormolta Thomas, aki már tudta, hogy mi következik.

– Mi van? – kérdeztem, mert én nem tudtam.

Csss! – szólt rám, és ismét mindketten Mrs. Crispre figyeltünk, aki tovább beszélt:

– Louisa persze nagyon kedves volt. Mindig vidám, elbűvölő, idegesítő, követelőző, szeretetre méltó, önző. Russell a pontos másolata, egészen a hajáig. Louisa úgy söpört át a házon, mint egy forgószelel, és zűrzavart hagyott maga mögött. De én egyáltalán nem bántam.

– Russell apja... hát, nem tudom, miket hallott róla, mindenesetre én mélyen együttéreztem vele. Adolgozok már akkor sem alakultak jól, és Jeremy próbálta egyben tartani az egészséget, míg Louisa... hát, tudja, milyen néha Russell...

Bólintottam. Mindhárman tudtuk, hogy Russell néha milyen.

– Elkezdődtek a viták. Akét fél egyre... távolabb került egymástól. Nem voltak boldogok. És én sokat vívódtam és küszködtem. Aztán, egy éjjelen, amikor Louisa és Russell máshol voltak, Jeremy és én ittunk egyet, aztán még egyet...

Megint elakadt a hangja. Letéptem neki egy darab papírtörölt, és miután összeszedte magát, folytatta:

– Azt hiszem, utána mindketten elborzadtunk. És szégyenkezünk. És... mindent úgy csináltunk tovább, mintha semmi sem történt volna. Akkoriban már több italt dobtam be minden egyes éjszakán.

Sosem mondtam senkinek semmit. Aveszekedéseik egyre durvultak. Aztán egy éjszakán meghallottam, hogy bevágódik a szobájuk ajtaja. Louisa átrohant a konyhán, közben azt sikította: hogy tehetted, Jeremy? Majdnem fellökött, amikor elfutott mellettem. Kirontott az udvarra, beugrott a kocsiba, és végigszáguldott a bekötőúton. Aztán túl gyorsan vette a kanyart, és meghalt.

Mrs. Crisp ekkor már a sírástól és a büntudat miatt rekedtes hangon beszélt.

– Szóval, érti, ugye? Jeremy a pillanat hevében nyilván elmondta Louisának, aki ennyire feldúltan elment... és ő lett a másik, aki sosem tért vissza.

Ezt követően sokáig hallgatott, alighanem az emlékei világában bolyongott.

– Itt maradtam – mondta aztán –, főleg azért, hogy vigyázzak az ifjú Russellre. Néha kijárt segíteni egy-egy asszony a faluból, de Russell apja lezárta a ház java részét, úgyhogy nem volt szükségünk másokra. És egyszer-egyszer, mert magányosak voltunk, és időnként mindenkinek szüksége van vigasztalásra és megnyugtatóra...

Hát persze, hogy szükségük volt rá. Ezt nálam jobban senki sem tudta. Én számíthattam Thomasra, de nem mindenki ennyire szerencsés.

Mrs. Crisp rám mosolygott. Nem, nem mosolygott. Csak keserűen elcsavarta a száját.

– Szóval, ahogyan ön is láthatja, Mrs. Checkland... – tette hozzá halkán.

Lassan beszéltem, hogy legyen időm gondolkodni.

– Most már értem... hogy ön... miért gondolja úgy... hogy köze van... a hölgy halálához, de szerintem téved.

– Nem, nem érti – felelte, és hátradőlt, mintha el akart volna távolodni tőlem.

Vettem egy mély lélegzetet, és egy hatalmas ugrással belevetettem magam a szavak világába.

– De igen, szerintem értem. Ön azt mondta, hogy... Louisa majdnem fellökte magát. Ha Mr. Checkland elmondta volna neki, nem gondolja, hogy nekiesett volna magának? Ott, rögtön? Nem ismertem őt, de Russellt ismerem. Nincs... benne fék. Louisa kiabált volna, ordított volna, megpróbálta volna kikaparni a maga szemét, vagy... valamit. Nem hiszem, hogy Mr. Checkland valaha is beszélt a kettejük ügyéről a feleségének. Értem, hogy hogyan kötötte össze azt... amit tett... az ő halálával, de szerintem csak... véletlen egybeesés volt. Értem, hogy miért gondolja azt, hogy Russell anyjának halála részben az ön hibája, de azt gondolom, hogy téved. Szerintem összetéveszti a hibát a bűnnel.

Jenny, ez fantasztikus! – lelkesedett Thomas.

– És azt gondolom, mert maga... gondos és lelkiismeretes ember, hajlamos túl sokat aggódni a családi vacsora miatt. Nem lehetett ételmérgezés, mert annyira nem voltam beteg. Az étel felséges volt, és mindenkinek ízlett. Ön megfelelt a kihívásnak, és Russell büszke önre. Kérem, próbáljon kevesebbet gondolni a múltra. Összpontosítson arra az elismerésre, amit megérdemel, amiért felnevelte Russellt, aki annyira...

Igen? – kérdezte kíváncsian Thomas.

– annyira Russell lett – fejeztem be elég bénán, mert már fájt a gyomrom a sok szótól.

Mrs. Crisp úgy zokogott, hogy csak úgy záporoztak a könnyei. Egyáltalán nem tettem vele jót.

Tévedés – szólt rám Thomas. – *Csak hagyd, hadd sírja ki magát, és tölts neki még egy bögre teát.*

Épp készültem megtenni, de ebben a pillanatban beállított Julia néni.

Már megint? Ez valami büntetés?

Mrs. Crisp bemenekült a szobájába.

Gondolod, hogy hisz neked?

– Nem tudom.

Nem vírus okozta, ugye?

– Nem.

Mit fogunk most csinálni?

Nagyra értékeltem, hogy többes számban beszélt rólunk, és azt feleltem:

– Nem tudom.

Thomas kinézett az ablakon, és megjegyezte:

Fogadni merek, hogy most aztán nem unatkozol.

* * *

Julia néni virágokat, illetve egy ízléses köszönőlapot hozott.

Alaposan szemügyre vett, és megkérdezte:

– Jól érzed magad, Jenny? Nem festesz valami jól.

– Kicsit fáradt vagyok – feleltem, ez egyszer kihasználva a „fogyatékoságomat”. – Mostanában elég sok a dolgom.

Nem hitt nekem.

– Nagyon sápadt vagy – mondta aggodalmasan. – Biztos, hogy jól érzed magad?

– Igen. Köszönöm a virágot. Kérsz egy teát?

Ne ragadj itt, ne ragadj itt, ne ragadj itt – hajtogatta konokul Thomas.

– Köszönöm, az jól fog esni – felelte a nagynéném.

Thomas horkantott egyet, én meg rászóltam:

– Szerintem nem kéne ilyen szavakat használnod egy ifjú hölgy előtt!

Bevezettem Julia nénit a nappaliba, gyorsan megnéztem, hogy Russell nem hagyott-e valamit az asztalon, ami gondot okozhat, és kimentem a konyhába, hogy teát készítsek.

– Mit csináltál a konyhában? – kérdezte a nagynéném, amikor bevittem neki a teát, egy tányér még éppen ehető keksszel.

Nehogy a HobNobsot add neki! – figyelmeztetett Thomas, de feleslegesen.

– A teádat, Julia néni.

– Igen, azt látom, de miért te?

Az igazi magyarázatot – hogy azért, mert a házvezetőnőnket leterítette a bánat és a büntudat, amiért annak idején együtt hált a férjem apjával, és mert azt hiszi, hogy a minap berúgott, és véletlenül megmérgezett engem – nem mondhattam el.

– Mrs. Crispnek szabadnapja van – feleltem, mert ez tűnt a legkevésbé vitatható válasznak.

Ahallgatása sokat elárult azokról az emberekről, akik szabadnapot adnak a személyzetüknek.

Teát töltöttem neki, ő pedig lassan kortyolgatta. Akekszhez egyikünk sem nyúlt. Ő azért nem, mert vigyázott a vonalaira, én pedig azért nem, mert

tudtam, hogy van még dugi HobNobsunk.

Acsend mind hosszabbra nyúlt, de tudtam, hogy Julia néni nem fogja szó nélkül hagyni a dolgokat.

Szedd össze magad!

Végül, letette a csészéjét, és azt mondta:

– Jenny, sajnálom, és mondd, amit akarsz, de szerintem rosszul nézel ki. Elkaptál valamit?

– Hát, most estem át egy vírusfertőzésen.

– Tényleg? Milyenen?

– Ó, egy olyan gyors lefolyásún. Fél nap alatt túl voltam rajta. Most már jól vagyok.

– Mikor történt ez?

– Ó, már nem is tudom. De tényleg semmi volt az egész. Kérlek, ne aggódj miattam.

– De igen, aggódom. Amikor még nálunk laktál, sosem voltál beteg.

Azért nem, mert soha nem hagytad el a házat.

– Julia néni, tényleg semmi bajom. És nagyon lelkiismeretesen ápoltak.

– Kicsoda? Nem... az az asszony? Beteg vagy, és kivesz egy szabadnapot? Ez nem hangzik túl jól.

Ebből is látható, hogy mi történik, ha az ember elkezd hazudni. Főleg egy olyan valakinek, mint Julia néni.

És megint rázendített.

– Russell hol van? – kérdezte, és úgy nézett körül, mintha azt várta volna, hogy Russell mindjárt megjelenik az egyik sarokban.

De mert Russell már csak olyan, hogy sosincs jelen, amikor szükség van rá, nem jelent meg.

Nem akartam bevallani, hogy nem tudom, merre jár a férjem. Eszembe sem jutott, hogy megkérdezzem tőle. Nem igazán éreztem rá, hogy hogyan viselkedik egy igazi feleség.

– Ummm... – dűnnyögtem bizonytalanul.

Julia néni ismét felém fordult, és keményen összepréselte a száját. Ismertem már a jeleket.

– Hozok még egy kis forró vizet – mondtam, és átsiettem a viszonylagos biztonságot jelentő konyhába.

Mrs. Crisp már ott állt, és teljesen rendezettnek látszott.

– Jaj, Mrs. Checkland, menjen csak vissza Mrs. Kingdomhoz! – mondta. – Majd én beviszem a vizet.

Ekkor untam rá a halk szavú munkaadó szerepére.

– Ne merészelje megtenni! – förmedtem rá Mrs. Crispre. – Azt mondtam neki, hogy maga szabadnapot kapott. Menjen vissza a szobájába, és... még lélegezni se merjen hangosan.

Amikor visszatértem a vízzel, Julia néni a polcok előtt sétálgatott, és a könyveinket nézegette. Azt kívántam, bárcsak ne ajánlottam volna fel neki, hogy hozok még egy adagot. Egyre fáradtabbnak éreztem magam.

Kapd össze magad, kicsi lány!

– Azt tudod, hogy ezzel nem sokat segítesz?

– Szóval, mesélj egy kicsit arról a víusról – kérte Julia néni. – Mit mondott az orvos? Mert kihívtatok az orvost, ugye?

– Russell hívta.

– Russell hívta ki az orvost? Ez meglepő! Te szóltál neki?

– Nem. Én nem akartam, hogy hívja.

– Miért nem?

– Mert nem volt komoly a dolog. Csak egy kis rosszullét, meg fáztam egy kicsit. Másnapra rendbe jöttem. Tessék, vegyél egy kekszet!

Julia néni még csak rá sem nézett a kekszre. Russell a minap rottweilernek nevezte, de a terrier jobb név lett volna. Ha valamire egyszer ráharapott, azt nem engedte el.

– Tényleg tizenkét órán át hánytál? – kérdezte éles hangon. – Az azért elég komoly lehetett. Ettél valamit, az okozta?

– Szó sincs róla, Julia néni. Egy vírus okozta az egészet. Az emberek folyton elkapják őket. Különösen ebben az évszakban. És Russell, valamint Mrs. Crisp csodálatosan vigyáztak rám.

Csend következett. Tudtam, hogy Julia néni még nem végzett. Minden mondatomnál területet vesztettem. Letette a csészéjét, megfogta a kezemet, és a szemembe nézve azt mondta:

– Jenny, ez komoly dolog. Kérlek, légy őszinte. Mikor kezdődött?

– Pár napja – motyogtam.

– A családi vacsora előtt vagy után?

– Ummm...

– Tudtam! – csattant fel, azzal elengedte a kezemet, és hátra dőlt. – Az a nő az oka, igaz? Az a nyomorult Crisp asszony. Aki iszik! Nem tisztította meg rendesen a rákokat, vagy nem sütötte meg rendesen a csirkét. Ajó isten tudja, hogy Russell miért tartja itt. Állandóan ittas. Szerencsések vagyunk, hogy csak te...

Tessék?

– Tessék? – kérdeztem meglepetten.

– Nem, nem, nem úgy értettem, drágám! – hadarta sietve Julia néni. – Azt akartam mondani, hogy valamennyiünket leteríthetett volna valami annak a buta öregasszonynak köszönhetően, és szerencsénk volt, hogy csak egyvalaki kapta el közülünk.

Ezek után gyanakodva nézegette a maradék teáját, jóllehet én csináltam, és úgy tűnt, vívódik magával.

– Jenny, figyelj rám – folytatta aztán. – Tudom, hogy azt gondolod... bár manapság nem tudom, mit gondolsz... szóval, aggódom miattad. Oly kevés a tapasztalatod, oly keveset tudsz az életről, és annyira csendes kis teremtes vagy, és most már távol vagy tőlünk, és valahányszor találkozunk, fáradt vagy, vagy beteg, vagy tele vagy sérüléssel. Te nem látod, de én igen. És a nagybátyád is. Kérlek, kérlek, nem, ne mondj semmit, csak azt kérem, hogy hallgass meg. Tudom, hogy a bácsikád beszélt veled, és most szeretném hozzátenni a magam mondanivalóját. Ha valaha... történik valami, ami nyugtalanít vagy megriaszt téged, kérlek, nagyon kérlek, hívj fel minket. Egyetlen hívás, és a nagybátyád eljön érted, és megint minden rendben lesz. Érted, hogy miről beszélek, drágám? Annyira aggódunk érted.

Még sosem láttam őt annyira izgatottnak, mint akkor.

– Most ne válaszolj, Jenny, de kérlek, gondolkodj el azon, amit mondtam. Ennyi. Elmondtam. És most mennem kell. Köszönöm a teát!

Azzal a nagynéném felállt.

Hát ez... váratlan volt – jelentette ki Thomas. – *És kissé nyugtalanító is. Most pedig hajtsuk el a birtokról, mielőtt az ifjú gazda hazatér, és ismét sor kerül egy szabad és őszinte eszmecserére!*

* * *

Julia néni távozása után Mrs. Crisp megjelent a konyhában.

– Hallottam, hogy mit mondott – közölte halkán. – Rólam. Bizonyára mindenki ezt gondolja...

– Én nem... ezt gondolom. És Russell sem. És... ehhez senkinek semmi köze.

– Hát, azt mindenképpen köszönöm, hogy kiállt mellettem. Sokat jelent nekem a maguk... – válaszolta Mrs. Crisp, és az arca ismét kezdett eltorzulni. Szípgott párat, és ismét megszólalt: – Russell...

– ... nem boldogulna maga nélkül. És ezt ön is tudja.

Sóhajtott egyet.

Én is így tettem. Tudtam, hogy nagyon kemény munka vár rám.

– Ha Russell tud róla... arról a dologról... mit gondol, beszéljek vele?

– Nem – vágtam rá olyan határozottan, ahogyan csak bírtam. – Nem. Ami történt... megtörtént. Ne bolygassuk.

Mrs. Crisp megkönnyebbültnek tűnt.

Asok erőlködéstől lelassulva folytattam:

– És magától értetődően... soha, senki nem fog hallani róla... tőlem. Nem... tudom... hogy észrevette-e... Mrs. Crisp, de én nem vagyok beszédes természetű. És... nincs senki... akinek... pletykálhatnék.

Ismét elsírta magát. Amitől én is elérezékenyültem, és potyogni kezdtek a könnyeim. Aztán összeszedtük magunkat. Kifújtuk az orrunkat.

Mialatt Mrs. Crisp reszkető kézzel újrakötötte a kötényét, szinte fájó együttérzés szállt meg. Ő tartotta egyben az egész házat. Bizonyosan ő állt Russell szeszélyes keringési pályájának középpontjában. Alighanem úgy érezte, hogy a vállán hordozza az egész világot. Nem csoda, hogy ivott.

Az emlékeivel semmit sem kezdhettem, de segíthettem neki, hogy több önbizalommal nézzen a jövőbe. Csak néhány utolsó szóval.

– Kérem, Mrs. Crisp... ne hagyjon el minket.

Ennyi volt. Rátettem a kezemet az övére, és egyszer csak rájöttem, hogy nincs már szükség szavakra.

* * *

Mrs. Crisp nyilvánvalóan elhatározta, hogy mindkettőnket minél hamarabb visszaültet a lóra.

– Omlett! – jelentette be a tojásokra és egy másik, nyugtalanító külsejű serpenyőre mutatva.

– Nos... – böktem ki, és próbáltam úgy beszélni, mint akibe nem vágott bele azonnal a rémület.

– Figyelje, hogyan csinálom – kérte, aztán feltört, kevert, öntött, sütött, és már rakta is a tányérra. – Tessék!

Hüledezve bámultam a tányéromon fekvő, félköríves, aranylő tükélyt.

– Maga jön, Mrs. Checkland!

Feltörtem, feltöröltem, ismét megpróbáltam, kevertem, öntöttem, megégett ujjat szopogattam, böködtem, amikor kevernem kellett volna, ráborítottam egy halom sárgás-szürke gilisztát egy tányérra, és próbáltam nem zokogni a csalódottságtól.

– Minek az illatát érzem? – tudakolta Russell, mialatt berobogott a konyhába.

– Omlettét – feleltem szomorúan.

A tiltakozásommal nem törődve felkapott egy villát, és nekiesett. Egy szót sem szólt, amíg meg nem ette, akkor letette a villát, és azt mondta:

– Felséges!

Ahála meleg érzése ömlött szét bennem.

Hozzá kéne menned ehhez a férfihoz – gonoszkodott Thomas.

– Tényleg? – kérdeztem Russelltől. – Szerinted rendben volt?

– Finom volt. Akövetkező alkalommal egy kicsit több fűszert bele, és tökéletes lesz. Tudsz csinálni pásztorpitét?

– Ezért jártam annyi évig a szakácsiskolába – méltatlankodott Mrs. Crisp, és nekilátott elpakolni a dolgokat. – A lassú tűzön sütött, fokhagymás-rozmaringos báránysültemről dicshimnuszokat zengenek három földrészen, de ő sosem kér mást, csak pásztorpitét.

* * *

Mindezek után, amikor már kezdtem azt hinni, hogy nem történhet velem semmi – történt.

Indultunk a városba – hogy megvegyük a festéshez kellő dolgokat –, amikor Russell bejelentette, hogy el kell halasztani az utazást.

– Sajnálom és egyebek, Jenny, de gond van a takarmányszámlával. Beszélnem kell Charlie Danielsszel – a jó isten tudja, mire megy ki a játék –, mielőtt elfogy a készlet, és a személyzet tagjait kell Marilyn elé vetnünk, hogy mi magunk megmeneküljünk. Ne aggódjon, Mrs. Crisp, maga lesz az utolsó. De délre végzek, úgyhogy akkor beugorhatunk Rushfordba, megebédelünk valahol, aztán irány a bolt! Hogy hangzik?

– Jól – feleltem kurtán, és azt latolgattam magamban, hogy tényleg gond van-e, vagy az egész csak ürügy valamire.

Ó, szerintem valóban zűr van. Russellnek nem szokása elfutni a dolgok elől, nem igaz? Ő inkább az a fajta, aki teljes sebességgel robog előre, és addig vitatkozik, amíg valaki meg nem hal, te nem így gondolod? Szóval csak hagyd rá, és menjünk el sétálni.

– Jó ötlet – válaszoltam, és tényleg az volt. Akörnyéket letámadta a tavasz. Mindenütt levelek zöldelltek, a madarak széles jókedvükben cigánykerekezve közlekedtek az égen, és rekedtre visították magukat.

Menjünk a másik irányba – javasolta Thomas, így ez egyszer a falu felé mentünk az úton. Avégénél elfordultunk, és onnan az alaptalanul elnevezett Kacsászató partján ballagtunk tovább.

Több kacsát látni egy szénbányában, mint itt – dohogott Thomas, én viszont egy fél tucat fiút figyeltem, akik egy valami, talán egy zsák fölé hajoltak, ami félig a parton feküdt, félig a vízben. Egyikük megbökdöste egy bottal, mire a zsák mintha megmozdult volna.

Mielőtt végiggondoltam volna, hogy mit teszek, felkiáltottam: „Hé!”, és futásnak eredtem.

– Siess! – mondta egyikük.

– Nyomás! – kurjantotta egy másik, és megrángatta egy harmadik karját.

Nem láttam tisztán, hogy melyikük csinálta, de annyi bizonyos, hogy a zsák hirtelen a levegőben repült, és a vízbe csobbant. És határozottan mozgott. Volt benne valami.

A fiúk elmenekültek előlem, amit nagyon jól tettek, mert nem tudom, mit csináltam volna velük, ha ott maradnak. Nagy fröcsköléssel belerohantam a tóba, megbotlottam egy, a felszín alatt rejtőző ágba, és elvágódtam a jeges vízben, ami nem volt elég mély ahhoz, hogy úszni tudjak.

Begörcsölő ujjaim beleakadtak a zsák egyik sarkába, közvetlenül azelőtt, hogy a felszín alá merült volna. Gyorsan megmarkoltam, és visszafelé vergődtem vele, közben láthatatlan akadályokon botladoztam át, köhögtem és remegtem, mert a víznek szörnyű íze volt, de még kegyetlenül hideg is volt. Kigázoltam a partra, ledobtam a zsákot, és köpködtem.

Reméljük, nem kaptál kolerát – jegyezte meg Thomas.

– Te hol voltál?

Gondoskodtam róla, hogy ne jöjjenek vissza.

– Á... köszönöm.

Nagyon szívesen.

Ahideg miatt megmerevedett ujjaimmal tépkedni kezdtem a csomót.

Nem vagyok biztos abban, hogy... – dörögte Thomas, és nyugtalanul toporgott.

– Akármilyen az, nem hagyhattam a vízben.

Nem, persze, hogy nem, de csak óvatosan! Ki tudja, mi az.

Nem hallgattam rá. Azsák már nem mozgott, és attól féltem, hogy elkéstem.

Van ott egy lyuk. Csak szakítsd fel!

Beledugtam az ujjamat a lyukba, hogy nagyobbra tágítsam, majd megmarkoltam a széleit, és rángatni kezdtem, mire az a valaki, ami odabent volt, hirtelen életre kelt.

Vigyázz! – figyelmeztetett Thomas, de már elkéstem.

A megdöbbenéstől hanyatt estem, és az alfelemre zökkenedtem. Nem tudom, mire számítottam – talán egy alomnyi édes kiskutyára vagy kiscicára, de nem azt kaptam. És most tényleg bajban voltam. Mert a POKOL MACSKÁJÁT mentettem meg.

Nem volt boldog. A legkevésbé sem volt boldog.

Kiküzdötte magát a lyukból, és az egész világ legrosszabb ammóniabúze kísérette. Ha lett volna két szeme, dühtől izzottak volna. Ha lett volna két füle, lelapította volna őket a fejére, mialatt teljes harci üzemmódban lekuporodott, és azt kereste, hogy mit pusztíthat el. Ha a bundája nem tapadt volna a bőrére, minden szőrszála felmeredt volna, és úgy nézett volna ki, mint egy szteroiddal túltöltött vécékefe, viszont, bár nem mutathatta ezeket a jeleket, így is sikerült érzékeltetnie, hogy gyilkos harag izzik benne.

Jenny, gyere el onnan! – szólt rám Thomas több yardnyi távolságból.

Mindig megsajnáltam a vizes macskákat. Úgy néznek ki, mint a fuldokló patkányok. Lefoszlik róluk minden méltóságuk, véznának és védtelennek látszanak. De ez a példány korántsem volt az. A védtelen szó nem szerepelt a szótárában. Ami gazdag és változatos lehetett, mert váltakozó hangerővel hörgött és fűjt, kihívásokat intézett az univerzumhoz, és annak minden lakójához.

Jenny, vigyázz! – figyelmeztetett ismét Thomas.

– Te mit csinálsz történetesen?

Védelek téged.

– Úgy, hogy ott ácsorogsz?

Szerintem, csendesen el kéne jönnöd a közeléből, hogy ne tekintsen veszélyforrásnak. Valószínűleg nem akar mást, csak eliszkolni, hogy aztán valahol tisztára nyalogassa a szőrét.

Lenéztem a vizes kezemre. Vékony vércsíkokat láttam rajta.

– Azt hiszem, megsebesült.

Thomas pár pillanatig hallgatott, majd megszólalt:

Jenny, ez az állat nem érzi magát biztonságban, ráadásul valószínűleg beteg is. Megtiltom, hogy a közelébe menj!

– De azt hiszem, hogy megsebesült. És úgy tűnik, egy csomó testrésze hiányzik.

Lehet, de nem az előző percekben potyogtak le róla. Megmentetted, és most gyere el a közeléből, mielőtt neked ugrik.

Nem mozdultam. Amacska és én egymást néztük. Aztán felállt, és felém imbolygott.

Vigyázz! Támad!

– Mi ütött beléd?

Mocskos és nyilván beteg is. Amacskák veszettséget hordozhatnak, ez te is tudod. És tébécét. És lépfenét.

– Nem, nem hordoznak.

Fogadok, hogy ebben a példányban van valami ilyesmi.

– Durva időszak van mögötte – válaszoltam halkán, és végignéztem a sebekem, a kopasz foltokon, a megszaggatott fülön. Ez a macska nem szokott esténként elégedetten dorombolni a kandalló előtt. Felé nyújtottam a kezemet.

Megörültél? El fogod veszíteni a karodat!

Kezdett elegendem lenni Thomasból. Marilynt hamar elfogadta, sőt, támogatott minket abban, hogy ellopjuk. Ez a macska miért nem tetszett neki?

Ez egyáltalán nem ugyanaz a helyzet. Most menjünk gyorsan haza, hogy kiugorhass a vizes ruháidból.

– Jó ötlet – mormoltam, és gyengéden megsimogattam a macskát, amely különös hangot adott ki, valami olyasmit, mint a férjem Land Rovere, amikor nem veszi elsőre a harmadik sebességet.

– Jé, dorombol – állapítottam meg vidáman.

Arra készül, hogy feltépje a torkodat.

– Kedvel engem. Akkor most szépen hazaviszem.

Jenny, megtiltom, hogy...

Betelt a pohár. Mi ütött Thomasba? Elszántan arra, hogy érvényesítem az akaratomat, nagyon óvatosan a macska felé nyúltam, és azt mondtam neki:

– Most szépen felveszlek, és beteszlek a kabátomba. Aztán kapsz egy kis tejet, és ennivalót.

Mit művelsz?

– Ha elmondom neki, hogy mi fog történni, nem ijed meg. És sajnálom, ha neked nem tetszik, de hazaviszem.

Russellnek sem fog tetszeni.

– Russell majd...

Igen?

Képtelen voltam kitalálni valamit, amivel bármilyen módon megfenyegethetném Russellt, ezért nem törődtem Thomasszal. Amacska nem mutatta a félelem jeleit, tovább hallatta azt a csikorgó dörgést, így hát felvettem, és elindultam hazafelé. Thomas mögöttem baktatott, és minden lépésnél morgott valamit.

– Csak az idődet vesztegeted – szóltam hátra ingerülten. – Nem figyelek rád.

Reméltem, hogy Russell még Mr. Danielsszel ordítózik, de amikor megérkeztünk, pont átvágott az udvaron. Naná.

– Ő Russell – mondtam a macskának. – Sokat kiabál, de nem tesz kárt senkiben, úgyhogy ne félj tőle. Most mindjárt beszélek veled rólad.

Na, most vagy bajban.

Hová tűnt a többes szám?

– Jenny, mi történt? – kérdezte meglepetten Russell.

– Ezt hogy érted?

– Tiszta víz vagy, és van egy seb az arcodon. Elismerésre méltó teljesítmény, asszony. Alig fél órára mentem el. Mi van a dzsekidben?

Nemrég ellopott egy szamarat, és én támogattam ebben. Most rajta volt a sor. Emeltem a kezem, hogy széthajtsam a dzsekimet, de a macska megelőzött, és kidugta a fejét – mintha egy mérges periszkóp lökődött volna ki a nyíláson –, vetett egy pillantást Russellre, majd hátralapította csonka fülét, és hosszan, hangosan fűjt.

– Ez meg mi a kurva élet? – fakadt ki Russell, és tett egy lépést hátra.

Kezdődött előlről az egész.

– Ez egy macska.

– Jenny, tedd le a kabátodat, és menj odébb!

– Nem – feleltem, és még szorosabban markoltam a csomagot.

– Micsoda?

– Azt mondtam: nem. Nem azért húztam ki a tóból, hogy most csak úgy... elhagyjam.

– Miféle tóból?

– A Kacsaúsztatóból. Néhány fiú beledobta szegényt.

– Miféle fiú?

– A fiúk, akik beledobták őt a tóba.

– És te húztad ki? Te?

– Igen.

– Hol voltak a fiúk, mialatt ezt csináltad?

– Nem tudom. Nem figyeltem őket. Atóban voltam.

– Véres vagy. Megharapott?

– Nem, megbotlottam valamiben, és elestem.

Amacska megint fújt Russellre.

– Mi baja van?

– Semmi. Csak nem kedvel téged.

– Mi a pokolért nem?

– Mert csuromvizes vagyok, fázok, és fáj az arcom, és ő is vizes, és fázik, és fájdalmai vannak, te meg csak itt állsz, és kiabálsz velünk, és ha tudnék fújni, én is megtenném.

Mrs. Crisp érkezett a ház felől. Elsöpört Russell mellett, és ráförmedt:

– Russell, félre az útból! Jöjjön velem, Mrs. Checkland! Megszárítjuk mindkettőjüket, aztán maga kap egy bögre teát, ő meg egy kis tejet.

– Mrs. Crisp! Nem viheti be a házamba azt a beteg, bolhás izét! – kiabálta utánunk Russell.

Megfordultam, és visszaszóltam neki:

– Ez... igazán nem volt... szép tőled! A feleséged vagyok.

– Nem rólad beszéltem! Tudod, hogy nem rólad. Arohadt életbe, Jenny...

– Szép volt, Mrs. Checkland – mondta halkan Mrs. Crisp.

* * *

Amikor immár száraz ruhában, kellően átmelegedve visszatértem a földszintre, Mrs. Crisp a kezembe nyomott egy bögre teát, és a kandalló felé biccentett. Amacska egy törölközőn hasalva, tejet szürcsölt egy csészealjából. Nem igazán értett a lefetyeléshez, fehér cseppek fröcsköltek mindenfelé. Atejes mellett volt egy másik, egy tökéletesen tisztára nyalt alátét.

– Konzervlazacot is kapott – közölte Mrs. Crisp. – Úgy veszem észre, jól érzi magát.

– Hát persze, hogy rohadt jól érzi magát – dohogott a konyhaasztalnál ülő Russell. – Fél órával ezelőtt még a tóba merült, ahol a fulladás várt rá, most meg az övé a legmelegebb hely az egész házban, felzabált egy egész dobozzal Sainsbury legjobb vörös lazacából, és éppen a tejszínt nyalogatja a tej tetejéről. Miért ne érezné jól magát?

Ha korábban netán azt hittem, hogy a macska jobban fog kinézni, miután megszárad, rosszul hittem. A legkevésbé sem lehetett szépnek nevezni. Nagyobb volt, mint először gondoltam, de ezt a benyomást az is okozhatta, hogy megszáradt a bundája. Hosszú szőrű volt, úgyhogy kicsit pelyhesnek

hatott. Abundája java részben rozsdabarna cirmos volt. A farka furcsán állt, szinte F-alakot formázott.

– A farka rondán eltörhetett valamikor – vélekedett Russell. – És tele van duzzanatokkal, sebekkel, csomókkal és égési sérülésekkel. Ez a mai még alighanem jó napnak számít nála. Szóval, amikor kellemesen megkajált, Mrs. Crisp szépen elviszi innen, mi pedig indulunk, Jenny. Vedd a kabátodat!

Mrs. Crisp pillantottam, aki egyenesen a szemembe nézett.

Russell felfigyelt a gyanús csendre.

– Nem. Nem tartjuk meg. Ez az izé vad.

– Ő egy fiú, és nem „ez az izé”.

– Még egy ok arra, hogy ne tartsuk meg.

– Nem, nem az – szólt közbe Mrs. Crisp, aki az imént felvette a szemüvegét, és benézett a macska alá és mögé. – Egy ex-fiú. Ezek szerint nem kóbor macska.

– Na, tessék! – vágta rá Russell. – Van valahol egy kisgyerek, aki kisírja a szemét, mert elveszett az az édes cicája. Jenny, hogy lehetsz ennyire kegyetlen? Vagy ami még rosszabb, lehet, hogy egy kedves, idős nyugdíjas elvesztette az egyetlen társát, és most egyre mélyebbre merül a magányba és a kétségbeesésbe. És ez az egész a te hibád! Komolyan, Jenny, ha szeretnél macskát, én szerzek neked egyet, de ezt a példányt ne akard. Elvisszük a menhelyre, aztán valaki majd befogadja, és kellemes otthont ad neki.

– Nem, nem fogják elvinni – válaszoltam. – Nem egy szép cica, úgyhogy senkinek sem kell majd. Ott fog ülni a ketrecében, és az emberek még csak megnézni sem fogják, mert nem olyan, mint a többi macska, és egy idő után el fogják altatni, mert senki sem akar maga mellé olyan valakit, akinek valamilyen baja van.

Thomas, aki egész idő alatt hallgatott, most szelíden beleszuszogott a hajamba.

Ahelyiség másik végében a macska egyszerre próbált dorombolni és lefetyelni, aminek persze katasztrofális eredménye lett.

* * *

Megbíztuk Mrs. Crispet és Kevint, hogy fabrikáljanak macskaágyat egy kartondobozból, két párnából és egy törölközőből. Ahogy nekiálltak, biztosra vettem, hogy lesz benne műholdas tévé és szinteltolós ebédlő is.

Minden nyugtalanság, amit azért éreztem, mert Russell a látszat szerint vonakodott újrakezdeni a festést, azonnal eltűnt belőlem, amint beléptünk a boltba. Előbb alaposan körülnézett, aztán elvágatott a festékek felé. Ez az ő világa volt, és láttam – minden neheztelés nélkül –, hogy rögtön megfélekedett rólam.

Húha – ámuldozott Thomas, az örök vásárlásrajongó. – *Ez még a vödörboltnál is jobb. Nézd ezt a rengeteg cuccot! Nézd azokat a színeket! Mi ez a szag? Ez mire való? Ó, ez de király...* – és azzal ő is eltűnt. Méghogy a nők és a vásárlás!

Azzal szórakoztattam magam, hogy körbesétáltam és nézelődtem. Néha megpillantottam Russellt egy-egy sor végén, vagy meghallottam a hangját. Körülbelül fél óra elteltével a pénztár felé sodródtam, ahol megdöbbenő mennyiségű doboz és zacskó gyűlt össze. A jelekből ítélve Russell megvette a fél boltot. Jómagam egy Vermeer festményeit bemutató, szép könyvvel gyarapítottam a halmot, aztán csak ácsorogtam és vártam, hogy a férjemnek eszébe jusson, hogy létezem.

Biztosra vettem, hogy legkésőbb akkor emlékezni fog rám, amikor eljön a perc, hogy a kocsihoz kell cipelnie azt a rakás holmit. Kicsivel később találtam egy széket, együttérzésről tanúskodó pillantást váltottam a pénztárossal, és lapozgatni kezdtem a könyvet.

Russell végül előkerült, két eladó kíséretében; mindhárman dobozokat és zacskókat cipeltek.

– Üdv, asszony! – köszönt rám vidáman Russell. – Régóta vársz?

Erre azt kellett volna felelnem, hogy „igen”, de olyan izgatottnak és boldognak látszott, hogy szörnyetegnek kellett volna lennem ahhoz, hogy kimondjam.

Így csak mosolyogva megráztam a fejemet, és a pénztáros elkezdte becsipogtatni az árut. Russell alighanem pusztá megszokásból, és mert nem jött rá, hogy ezt itt és most nem kéne tennie, elkezdett alkudozni az árákról. Atulajdonos, aki nyilván régóta ismerte őt, továbbá máris a saját hasznát számítgatta magában, határozottan reagált, és ekkor élénk vita következett. A pénztáros benyúlt a pult alá, és higgadtan kortyolgatta a teáját. Én tovább lapozgattam a könyvemet.

Aztán csend támadt. Megegyeztek egy összegben. Átadtam a könyvet, amelyet a pénztáros mosolyogva és az üzlet jókívánságait tolmácsolva adott vissza, és mielőtt Russell elkezdhetett volna méltatlankodni azon, hogy én

miért kapok ajándékot, amikor egy pennyt sem költöttem, megszületett a végeredmény, és végeztünk.

Thomas megjelent mellettem.

Ó, hát itt vagy.

Nem mondtam neki semmit.

Szemügyre vette a dobozokból, zacskókból és kisebb csomagokból összeálló hegyet, és megkérdezte:

Biztos, hogy nem felejtettél el valamit?

Felmutattam a könyvemet.

Egy órába telt, hogy megvegyél egy könyvet?

Russell félbeszakította a beszélgetésünket, amikor jócskán megkésve felismerte, hogy segítségre lesz szüksége a halom elszállításához.

– Szóval, Jenny... a cucc java része nagyon könnyű. Én viszem a nehezebbeket, de ha ügyesen megpakolunk téged, nem kell kettőt fordulnunk. Tartsd előre a kezedet!

Arakás könnyűnek könnyű volt, de mire befejezte, jószerével semmit sem láttam előre.

Jól vagy ott, a dobozhegy mögött? – érdeklődött Thomas.

– Ez az én hibám – feleltem neki. – Lehetett volna annyi előrelátás bennem, hogy betanítalak egy kisebbfajta kocsni húzására.

Én nem húzok kocsikat – felelte elborzadva.

– Miért nem? Mindig azt mondd, hogy ló vagy.

Ekkor már a járdán voltunk. Russell jobbra fordult, és nekilódult. Én meg mentem utána, ahogy tudtam. Akocsi nem volt messze, és a rakomány tényleg nem volt nehéz. Csak éppen alig láttam valamit.

Acipőbolt előtt egy férfi állt, aki a közeledtemre elrakta a mobilját, és megkérdezte:

– Segítsek, édesem?

– Ó, köszönöm, nem – feleltem. – Nincs messze, de tényleg köszönöm.

Hohó, nézd csak meg magad! – szólt rám Thomas. – *Idegen férfiakkal beszélgetsz az utcán. Ki hitte volna...?*

– Ez a férfi – feleltem kissé éles hangon – segíteni akart.

– Mi folyik itt? – tudakolta Russell, amikor mintegy varázsütésre megjelent mellettem. – Zaklatott téged az a fickó?

– Éppen ellenkezőleg – válaszoltam. – Felajánlotta a segítségét.

– Ó, tényleg? – mondta Russell, azzal megfordult, és vészjósló tekintettel nézett el arrafelé, de már csak a férfi hült helyét láthatta. – Most komolyan,

Jenny, én nem hiszem, hogy...

De sosem derült ki, hogy mit nem hitt, mert ebben a pillanatban – derült égből villámcsapás – megjelent előttünk Julia néni.

Tizedik fejezet

Mi a szent ég...? Jenny...? Te vagy az? Mit művelsz?

Julia néni hanghordozásából ítélve bárki azt hihette volna, hogy Russell munkába állított engem egy cukornádültetvényen.

Azt hiszem, Russellnek ekkor elege lett.

– Á, Julia, teljes mivoltában, személyesen. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de komoly problémáim vannak a feleségem neveltetésének egyes aspektusaival. Az imént kénytelen voltam megdorgálni őt, amiért szóba állt egy vadidegen férfival az utcán – ami eléggé helytelen viselkedés egy friss házas nő részéről. Gondolom, ezzel te is egyetértesz. Mármost, ismersz engem, tudod, hogy nem szeretek bírálatot megfogalmazni, de hanyag voltál, Julia, nagyon hanyag. Ugyanakkor, senkinek nem esett baja, úgyhogy ne beszéljünk többet róla.

– Umm... – nyögtem, de nem kaptam esélyt.

Julia néni akármilyen ígéretet tett Richard bácsinak arra, hogy jól fog viselkedni, az szempillantás alatt elszállt délnek.

– Már megbocsátasz...? – hördült fel a nénikém.

– Nem, tényleg minden rendben van – közölte Russell. – Nem kell aggódnod. Beszéltem Jennyvel, és ő biztosított afelől, hogy többet nem fog megtörténni. És most, igazán örülünk, hogy találkoztunk, de sietnünk kell.

– Szia, Russell! – köszönt ebben a pillanatban Francesca.

Őt aztán végképp nem láttam a dobozok mögül.

Ajajj...

Azon töprengtem, hogy van-e valami a dobozokban, ami eltörne, ha elkezdeném hozzájuk vagdosni az egészet.

Ne, ezt ne csináld! Rejtve kell maradnod. Ennek csúnya vége lehet. Ráadásul a High Street kellős közepén. Reménykedjünk abban, hogy Julia néni nem fog jelenetet rendezni ennyi ember előtt.

Azonban Julia néni egyre jobban belelendült.

– Emlékszem a legutóbbi alkalomra, amikor szemrehányást tettem neked azért, mert rosszul bánsz a feleségeddel, és nagyon ügyesen sikerült áthárítanod rám a szégyent azzal, hogy nem adtam lehetőséget neked arra,

hogy tisztes magyarázattal szolgálj a tetteidre. Nem óhajtom még egyszer elkövetni ezt a hibát, úgyhogy talán felvilágosíthatnál arról, hogy Jenny miért van leterhelve számtalan dobozzal, amelyek nyilvánvalóan túl nehezek neki, mialatt te üres kézzel sétálgatsz?

Russell felelhetne volna azt, hogy a magáét már bedobta a Roverbe, és visszajött az enyéért. Megmutathatta volna, hogy valójában milyen könnyűek a dobozok. Elvehette volna tőlem a rakományt. De nem ezt tette. Hatalmas hibát követett el.

– Nem fogok magyarázkodni neked a dolgaimról, Julia. Most pedig, ha megbocsátasz... – válaszolta, és megfogta a karomat.

Észrevettem, hogy a sorsom miatt érzett aggodalma arra azért már nem készítette Julia nénit, hogy átvegyen párat a gyűlölt dobozokból, és ezzel csökkentse a terhemet. De még csak arra sem, hogy rám köszönjön.

És az átkozott Francesca is ott állt valahol a közelben. Komolyan fontolóra vettem, hogy levágom az összes dobozt a járdára, és elsétálok.

Én nem tenném a helyedben – javasolta Thomas. – Csakis ezek akadályozzák meg, hogy ebből a helyzetből nyílt színi verekedés alakuljon ki.

– Miért?

Láttad az arcodat ma reggel?

– Én már el is felejtettem az egészet. Egyáltalán nem fáj.

Úgy nézel ki, mint a bántalmazott nők plakátarca. Kapaszkodj a dobozokba, ahogy csak tudsz!

Kezdem elfordulni. Akocsi nem volt messze. Rájuk akartam hagyni a dolgot, hogy rendezzék, ahogy jól esik nekik.

És ekkor Francesca, azzal az elegánsan felöltöztetett lábával beletaposott egyenesen a közepébe.

– Ó, Jenny, olyan viccesen nézel ki azokkal a dobozokkal! – kiáltotta lelkesen.

Russell erre dühösen lekapta a három felsőt.

Ismét láttam. Láttam Francescát. És Julia nénit. És Rushford lakóinak mintegy felét, akik nagyon lassan sétáltak el a közelünkben, hogy elcsípjenek egy-egy mondatot. A többiek a legközelebbi kirakatot bámulták, és a jelekből ítélve teljesen megigézték őket az ott közszemlére tett sérvkötők, inkontinenciabetétek, valamint egy lépcsőliftéről szóló, különleges ajánlat.

De vissza az aktuális válsághoz.

Russell, miután levette a dobozokat, megpillantotta az arcomat, mire egy pillanatra lehunyta a szemét, és fojtott hangon káromkodott egyet.

Nem sajnáltam meg. Egész délután vele voltam, és csak most jut eszébe a dolog? Intézze csak egyedül az ügyet.

Julia néni, istennek hála, átmenetileg megnémult. Reméltem, hogy mire összeszedi magát, arra is rájön, hogy az utcán vagyunk, ami kínos következményekkel járhat, és megelégszik azzal, hogy csak otthon mesél Richard bácsinak.

Aha, pont az efféle vágyak szoktak valóra válni...

Rajtad a sor, Jenny – mondta Thomas. – *Mély levegő, összpontosítás, és gyerünk!*

Vettem egy mély lélegzetet, összpontosítottam, és belevágtam.

– Baleset volt, Julia néni.

– Megint?

– Russell még csak ott sem volt. Beleestem a tóba.

Ezt nem kellett volna mondanod. Csak rontottad a helyzetet.

– Beleestél egy tóba? Miféle tóba?

– A Kacsaúsztatóba. Az út... végénél. Kimentettem egy macskát.

– Miféle macskát?

– Azt, amelyik a tóban volt.

– Miért?

– Tessék? – böktem ki összezavarodva.

– Miért? Miért mentetted ki a macskát?

– Mert bent volt a tóban – feleltem pislogva. Azt hittem, hogy ezt már tisztáztam. És azt kívántam, bárcsak figyelnének rám az emberek.

– Te hagytad, hogy a feleséged beleessen egy mocskos tóba?

– Nem voltam ott. Hidd el, Julia, hogy ebben az ügyben melletted állok, és amikor majd meglátod azt a macskát, azt is meg fogod érteni, hogy miért.

– Szóval, megütötted Jennyt, mert megmentett egy macskát?

– Dehogyan is! Úgy értem, nem ütöttem meg. Soha életemben nem ütöttem meg nőt. Még Francescát sem. A macska az oka.

Ó, te jó ég...

– Azt akarod bemesélni nekem, hogy a macska ütötte meg Jennyt?

– Senki sem ütötte meg. Átesett egy ágon.

– Az előbb azt mondtad, beleesett egy tóba. Nem ártana tisztáznod a mesédet, Russell Checkland!

– Az ág benne volt a tóban.

– Még egyszer: hol is történt mindez? Egy floridai mangrovemocsárban? Észrevettem, hogy elkezdtem remegni. Ezt még sosem csináltam.

Jenny? – kérdezte aggodalmasan Thomas.

Hatalmas erőfeszítést tettem azért, hogy legyen némi beleszólásom a saját életem alakulásába.

– Minden... rendben, Julia néni... mi csak... vá... vá...

Nem jutottam tovább. A „vásárolgattunk” szó nem volt hajlandó kijönni belőlem. Másik irányból próbálkoztam:

– Művész... kellékek...

– Valóban? – csattant fel éles hangon Francesca. – Újra elkezdted festeni, Russell? Nem is mondtad nekem.

– Semmi közöd hozzá, Francesca. Elhagytál, emlékszel? Otthagytál a francba.

Russell nagyon elsápadt. Éreztem, hogy bármelyik pillanatban olyan dolgok hangozhatnak el, amiket többé nem lehet visszaszívni.

– Nincs szükségem az engedélyedre ahhoz, hogy fessek – folytatta Russell. – Sem a jelenlétedre. Sőt, jobban érzem magam, ha nem vagy a közelemben. Menj hozzá Danielhez, és a jövőben ne zaklass minket!

Francesca lekevert neki egy pofont.

Gondolkodás nélkül megpróbáltam azt mondani: „Russell, szeretnék hazamenni”, de csak álltam, és kétségbeesetten erőlködtem, hogy kipréseljek magamból valamit. Aszám mozgott, de egy hang sem jött ki rajta. És az a benyomásom támadt, hogy megint ott állok az iskola udvarán. Sírni kezdtem. Forró könnyek csorogtak az arcomon. Mozdulni sem tudtam, mintha a lábam gyökeret vert volna a betonba. Nem tudtam sem megmozdulni, sem beszélni. Alig láttam. Viszont gyömbérkeksz illatát éreztem.

Meghúzogattam ugyan Russell kabátját, de őt túlságosan lefoglalta az, hogy Francescával ordítson. Julia néni kissé odébb húzódott, és meg sem próbált közbeavatkozni. Most már senki sem színlelte azt, hogy a kirakatokat nézi. Éreztem, hogy egyre nagyobb tömeg gyűlik össze körülöttünk. Valaki felnevetett. Én a szégyentől dermedten, halálra váltan álltam. Mindenkit gyűlöltem. Főleg a saját, ostoba önmagamot.

Olyan erővel próbáltam beszélni, hogy reszkettem és rángatóztam. Meg akartam mondani nekik, hogy fejezzék már be, az ég szerelmére. Hogy adjanak nekem pár perc békességet. Ezek az emberek mind megígérték, hogy vigyázni fognak rám, és egytől egyig tudomást sem vettek rólam. Azt

kívántam, hogy nyíljon meg alattam a föld, és nyeljen el. Azt kívántam, bárcsak meg sem születtem volna.

Jenny – mondta gyengéden Thomas. – Azt kérem, hogy most maradj nagyon nyugodt. Ne próbálg beszélni, és főleg ne sírj! Csak álldogálj csendesen, kérlek. Engedd el az egészet a fejed felett. Közeleg a segítség.

És valóban így történt. Andrew nyomakodott át a tömegen, egyetlen pillantással felmérte a helyzetet, aztán egy szóra sem méltatta a veszekedő feleket, csak a járdára hajította a dobozaimat, a vállam köré fonta a karját, és elindult velem Tanya irodája felé.

Tanya éppen elkészönt egy ügyféltől. Neki és Andrew-nak bizonyosan voltak saját, titkos jelzéseik, mert azt mondta a titkárnőjének:

– Kérem, most nem fog kapcsolni több hívást!

És bevitt minket az irodájába.

Hallgatagon kuporogtam egy széken, a kezemben egy doboz zsebkendővel. Thomas mögöttem állt, és a hajamba szuszogott. Ameleg gyömbérkeksz illata áthatotta a szobát, és lassan minden lecsillapodott, és visszakerült a helyére.

Amikor képes voltam körülnézni, Tanya arról próbálta lebeszélni Andrew-t, hogy szétverje az unokatestvére képét.

– Azzal nem mész semmire – állította határozottan, majd rám nézett. – Abaj már megtörtént – tette hozzá, és aligha az ábrázatomról beszélt. – Történt egy nyilvános veszekedés, és vádak hangzottak el. Az egész város beszélni fog róla. A legjobb az lesz, ha nem veszünk tudomást az egésztől. Azt a látszatot kell kelteni, hogy mindenki kiváló viszonyban van mindenkivel, méghozzá a lehető leggyorsabban. Egy közös éttermi vacsora jó ötlet. Jennyt soha többé nem sebezheti meg senki. Ez a legfontosabb. És te, Andrew, nem ütheted meg megint Russellt.

Megint?

– Igazából, angyalom, az utolsó ember, aki megütötte Russellt, te vagy – felelte Andrew.

Nem, igazából, Jenny, te vagy az, aki utoljára megütötte Russellt.

– Dehogy, Francesca az!

– Most pedig szólok a titkárnőmnek, hogy mára végeztem – jelentette ki határozottan Tanya. – Nálunk fogunk enni, szépen, csendesen. Jenny, te nálunk fogod tölteni a mai éjszakát. Én fel fogom hívni Russellt.

Mintha észrevenné egyáltalán, hogy eltűntem.

– Azt hiszem, nem lesz ellenvetése, és holnap elvisz téged tőlünk – folytatta Tanya. – Te pedig, Andrew, nem fogod megütni. Senki sem fogja megütni.

Úgy tűnik, Russell felpozozása többek kedvenc időtöltése lett mostanában – jegyezte meg Thomas.

Nem válaszoltam neki semmit.

* * *

Andrew és Tanya egy kis lakásban laktak, abban az épületben, amiben valaha a régi szemészeti központ működött. Nagyon szépre sikerült az átalakítás, volt egy nagy erkélyük, amelyről be lehetett látni a folyó túlsópartját. Akonyhában ültünk mind a hárman. Én kaptam a krumplit, hogy hámozzam meg, és a répát, hogy kaparjam le. Andrew szeletelte a húst és a hagymát. Tanya kiolvasztott egy sajttortát, és mindenkit az asztalhoz parancsolt. Azt hiszem, mindannyian jól éreztük magunkat. Ekkor tapasztaltam meg első ízben, hogy milyen egy normális család. Senki sem kiabált. Andrew és Tanya folyton körüláncolták egymást a konyhában, sosem ütköztek össze, figyeltek egymásra. Egy alkalommal Andrew félrehúzta Tanya haját, és megcsókolta a nyakát.

Én hihetetlenül magányosnak éreztem magamat.

Andrew letett elém egy pohár bort. Megszólalt a telefon, mire ittam egy nagy kortyot.

Semmi baj – nyugtatott Thomas. – *Minden rendben lesz.*

Andrew felvette a telefont, de Tanya felé nyújtotta a kezét, és rászólt:

– Add ide, légy szíves!

Andrew átadta neki a kagylót, rám kacsintott, és felkapta a borát.

– Russell? – mondta Tanya. – Igen, persze, hogy itt van. Mit gondoltál, otthagyjuk, hadd ácsorogjon a járdán, mialatt te és Francesca Kingdom hülyét csináltok magatokból? Nem, nem fogsz beszélni vele. Nagyon ki van borulva.

Belebólogattam a boromba. Afene vigye el, ki vagyok borulva. Thomas nevetett.

– Nem, ma este nem fogsz átjönni. Éppen egy csendes vacsorára készülünk, és egy élvezetes estére, és ha te itt lennél, egyik sem jönne össze. Rád hagyom, hogy elmagyarázd a háznépnek, hogy hogyan sikerült elvesztened a feleségedet Rushford kellős közepén, jóllehet, biztosra veszem, hogy mostanra mindent tudnak az ügyről. Ezt a problémát neked

kell megoldanod. Holnap beszélhetsz Jennyvel, ha ő is akarja. Ezt ő fogja eldönteni. De addig is, azt javaslom, gondolkodj el a legutóbbi, szégyenteljes viselkedéseden, és ha én látni fogom rajtad az őszinte megbánás jeleit, valamint azt, hogy szeretnéd jobban csinálni, akkor mindent megteszek annak érdekében, hogy lebeszéljem Andrew-t arról, hogy lecsapjon téged. Megint. Amásik lehetőség, hogy ha olyan hangulatban találsz, talán én magam fogom megtenni. Jó éjt, Russell.

És azzal letette a kagylót.

Azt a... ez nem semmi volt!

– Sikerült egyáltalán közbeszúrnia egyetlen szót is? – kérdezte Andrew, és büszke, sugárzó mosollyal nézte Tanyát.

– Nem tudom. Nem figyeltem rá. Jenny, igyál még egy kis bort!

Igen, Jenny, sürgősen igyál még egy kis bort, mielőtt ez a nő megharagszik ránk!

* * *

Az este kellemesen telt. Mindketten – ki-ki a maga módján – gondoskodtak róla, hogy jól és otthonosan érezzem magam. Andrew vicces történeteket mesélt a munkájáról. Tanya szelíden terelgetett minket. Vettem egy hosszú fürdőt, és a kölcsönkapott pizsamában, illetve egy hatalmas, bolyhos hálóköntösben léptem ki a fürdőszobából. Andrew nevetett, és felhajtotta nekem a köntös ujjait. Tanya adott egy kis krémet az arcomra, miután Andrew ellenőrizte, hogy az nem fülvarasodás kezelésére szolgál-e. Az étel finom volt. És senki sem kiabált. Vacsora után *Trivial Pursuit*ot játszottunk, és Thomas segített kitalálni a válaszokat, míg végül látták rajtam, hogy holtfáradt vagyok, és elküldtek aludni.

Nem akartam hallgatózni, de amikor kijöttem a fürdőszobából, meghallottam, hogy Tanya azt mondja:

– Ez igaz lehet, de már késő, Andrew. El fog válni Russelltől.

– Azt Russell sosem fogja hagyni, hidd el nekem.

– Gondolod, hogy ezt Jenny is tudja?

– Nehéz megmondani. Korántsem olyan buta, mint amilyennek sokan hiszik.

Csendesen végigsurrantam a folyosón, és bementem a hálószobába.

Másnap reggel Tanya teát hozott, amikor felébredtem. Bőséges és késői reggelit ettünk, ami után Andrew nekiállt, hogy rendbe tegye a könyvelését. Tanya az asztalra öntötte az aktatáskája tartalmát, és halkán mormolva

rendezgette a papírokat, én pedig egy könyvvel a kezemben összegömbölyödtem az egyik fotelben. Néha felkelt egyikünk, és kávéfőzött. Aháttérben klasszikus zene szólt, nagyon halkán. Ez volt a legbékésebb napom hosszú, nagyon hosszú idő óta.

Pontban kettőkor valaki becsengetett. Tanya visszadobta az éppen tanulmányozott dossziét az aktatáskába, Andrew pedig kikapcsolta a számítógépet. Aztán kiment a bejárati ajtóhoz, és Russell-lel tért vissza.

– Te most leülsz oda! – parancsolta Tanya az egyik fotelre mutatva.

Russell – igen bölcsen – szó nélkül engedelmeskedett.

– Mi most kávéfőzünk a konyhában – jelentette be Tanya. – Körülbelül tíz percig tart. Két lehetőséget kapsz, Russell, mivel az első bocsánatkérésbe biztosan bele fogsz zavarodni.

– Bocsánatkérés?

– Egy kilőve. Csupán egy lehetőséged maradt. Okosan használd ki! – mondta határozottan Tanya, és Andrew-t maga után húzva elvonult a konyha felé.

Hogy hallgatózzanak az ételátadó ablaknál, ha van egy kis eszük.

Russell rám nézett. Én visszanéztem rá. A csend mind hosszabbra nyúlt.

Russell sokáig csak ült, az ujjait tördelte, és a saját lábát nézte. Ez egyszer nem tudta kitalálni, hogy mit mondjon. Nemrég a nyílt utcán kiabált a nagynénémmel. Aztán sokak szeme láttára kapott egy pofont. Julia néni megvádolta azzal, hogy megütött engem. Erre tényleg nem tudott mit mondani.

Nekem sem jutott eszembe semmi. Emlékeztem rá, hogy milyen szégyenteljes küzdelmet folytattam azért, hogy megszólaljak. Nem léteztek szavak arra, hogy ezt rendbe tegyék. Mit lehetne kihozni abból, ahová jutottunk?

Teltek a percek.

Russell végül felnézett.

– A macskád megharapott – mondta, és feltartotta bekötött ujját.

Thomas horkantása visszhangzott felém a konyha irányából. Nem mertem nevetni.

– Lüktet – tette hozzá panaszos hangon Russell.

– Akkor jobb lesz, ha megnézem – mondta Andrew, aki ebben a pillanatban lépett be egy bögrével megrakott tálcával. – Lehet, hogy elfertőződött.

– Nem lepődnék meg – felelte komoran Russell. – Az a rohadt dög gyűlöl engem.

– Pillanatnyilag, haver, mindenki gyűlöl téged – közölte vele Andrew. – Ha netán belehálnál egy macskaharapásba, az még semmi lenne ahhoz képest, amilyen sorsot Tanya szán neked.

– Te is gyűlölsz engem? – kérdezte Russell a szemembe nézve.

Megráztam a fejemet.

– Hát, te vagy az egyetlen, aki valóban számít. Mindenki másnak üzenem: tanuljon meg együtt élni az érzéssel.

Tanya behozta a kávé, mire Russell felállt, és halkán azt mondta:

– Köszönöm, hogy gondoskodtatok Jennyről. Mindkettőtöknek.

Valamennyien kínosan éreztük magunkat. Hogy enyhítse ezt, Andrew letekerte a kötést, és hamarosan megszólalt:

– Hát, ez szép.

– Mi van? – kérdezte idegesen Russell. – Ezzel a kezemmel festek.

– Évek óta nem festesz, úgyhogy ne nyüszíts itt nekem.

– Nem – szóltam közbe –, pont ezen dolgoztunk... tegnap. Festőcuccokat vettünk.

– Tényleg? Na, örülök neki, Russ. Legfőbb ideje. Ez fáj?

– Aúú! Nem – felelte Russell nem túl meggyőzően.

– Pedig kellett volna. Szivárogsz.

Mindenki a nyakát nyújtogatta, hogy lássa, hogyan szivárog Russell.

– Szépen kitisztítom, és teszek rá egy rendes kötést. Ha nem javul, menj orvoshoz!

Tanya kávé töltött mindenkinek.

– Szeretném, ha hazajönnél, Jenny – kezdett bele Russell végre-valahára.

– Mrs. Crisp kisírja a szemét. Arohadék macskád megharapott, amikor nem figyeltem rá. Kevin tudni akarja, hogy kitépjen-e valami bokrot vagy mit, Marilyn egyfolytában bolyong, és téged keres, Boxer pedig... egyelőre nem jött rá, hogy mi történik, de ha rájön, pipa lesz. És Sharon tortát csinált. Gyere haza, kérlek. Most miért sírsz? De tényleg, mi rosszat mondtam?

– Az isten szerelmére, Russell! – szólt rá Andrew. – Fogd már be, nem érted?

– De...

– Sajnálom, Jenny, ennek tényleg fogalma sincs az egésztől.

– De...

Tanya megint berángatta Andrew-t a konyhába. Nekem meg eszembe jutott az, ahogyan Andrew tegnap félrehúzta Tanya haját...

Russell most aztán tényleg kutyaszorítóba került. Nyilván azt várták tőle, hogy hozza rendbe azt, amit elrontott, és fogalma sem volt az egyezés feltételeiről.

Most mit fog csinálni?

Odajött hozzám, leült mellém a kanapéra, megfogta a kezemet, és azt mondta:

– Túl jó vagy nekem, asszony.

Gondoltam, segítek neki egy kicsit, és a vállára eresztettem a fejemet. Erre ő a vállam köré fonta a karját, az államnál fogva, óvatosan felemelte a fejemet, és gyengéden szájon csókolott. És ki tudja, hogyan folytatódott volna a dolog, csakhogy megszólalt a telefon.

Russell lenézett a padlóra, és az arcán olyan kifejezés jelent meg, amit egyáltalán nem tudtam értelmezni.

– Megment a csengő, Jenny – dörmögte, bár az, hogy melyikünk menekült meg valamitől, nem volt elég egyértelmű.

Megittuk a kávé, aztán Russell azt mondta:

– Arra gondoltam, hogy hazajöhetnél velem, és délután segíthetnél összerakni a műtermemet.

– Arról beszélsz, hogy a szerencsétlen lány felcipelné a dobozokat azon a hosszú lépcsőn, mialatt te szépen sorba raknád a festékeket – mondtam halkán.

– Nem, komolyan gondolom. Segíthetnél mindent kipakolni, felállítani az állványt, és elrakni a papírokat. Ilyesmiket...

Eszembe jutott, hogy valaha azt mondta: senki sem teheti be a lábát a műtermébe. Ezek szerint tényleg komoly erőfeszítéseket tett.

– Igen, ezt nagyon szeretném.

– Megtaláltam a Vermeer-könyvedet. Aszobádban van.

Aszobádban? Észrevettem, hogy Andrew és Tanya egy pillanatra összenéznek.

– Valamennyien el fogunk menni oda, és segítünk berendezni a műtermet – jelentette ki Tanya. Részben vészjóslóan, részben kihívóan nézett Russellre, és miután ő biccentett egyet, hozzátette: – Aztán pedig majd meglátjuk, hogy Jenny mit akar csinálni.

Nem nagyon van rám szükséged, mi? – kérdezte derűsen Thomas. – *Úgy veszem észre, szert tétél egy saját páncélosezredre.*

* * *

Russell műterme az emeleti folyosó rövidebbik szakaszának végében volt. Amikor belépek, megláttam, hogy teljesen üres, és meglepően tiszta. Russell a ház többi részével együtt kifestette, de arra már nem pazarolt energiát, hogy felkaparja a padlóról a festékcseppeket. Az ablakok csupaszok voltak. A falak csupaszok voltak. A levegő állott volt. Russell feltépett egy ablakot, és valamennyien körülnéztünk.

Hát ez sivár – állapította meg Thomas.

Nem csak ő gondolta így. Andrew a szemét kimeresztve nézett körül, az arcizmai meg-megfeszültek. Gyanítottam, hogy ő járt már itt jobb időkben is, és ez a mostani állapot megrázta. Első alkalommal látta a saját szemével a pusztítás teljes mértékét. Amikor Russell elment mellette, Andrew felé nyúlt, és gyengéden megsimogatta a karját. Egyikük sem nézett a másikra. Nem is beszéltek, de az egyik vigasztalást kínált, és a másik elfogadta. Elfordítottam a tekintetemet róluk, nem akartam betolakodó lenni. Amikor visszaneéztem rájuk, már vagy hat lábra álltak egymástól.

– Jól van – mondta Russell kissé erőltetett vidámsággal. – Andrew és én mindent felhordunk ide. Tanya és Jenny kinyitják a dobozokat. Mindent kirakunk, aztán Tanya megmondja, mit hová tegyünk. – Mialatt az utolsó szavakat mondta, rávigyorgott Tanyára, aki visszamosolygott rá. Talán ő is észrevette azt az előző mozzanatot.

Énrám senki sem mert rábízni egy Stanley snitzert, ezért Tanya vagdosott, én pedig pakoltam kifelé. Andrew és Russell ingajaratban közlekedtek a Rover és a stúdió között. Mrs. Crisp teát és kekszet hozott nekünk.

Őszintén szólva a munka egész kellemes délutáni időtöltésnek bizonyult. Russell és Andrew fogtak egy-egy festőállványt, és versenyeztek, hogy ki tudja előbb összeszerelni a magáét. Amikor összevetettük a leírásban szereplő képeket a kész termékkel, kiderült, hogy mindketten fordítva rakták össze az állványukat – Russell az elejét és a hátulját cserélte fel, Andrew pedig a belsejét a külsejével.

Mi bajuk az embereknek a lapra szerelt holmikkal? – értetlenkedett Thomas. – *Feketén-fehéren ott van, hogy illesszük be az Aperemet a B forgópántba. Hogy tudták ennyire elrontani?*

Tanya félrelökte őket. Ő szerelt, én az alkatrészeket adogattam a kívánt sorrendben. Tíz perc alatt összeraktuk mind a kettőt. Andrew és Russell a férfiúi büszkeségükre mért csapás után egy darabig csak lapítottak.

Aztán Tanya és Russell kipakolták a festékeket, én egymásra halmoztam a vásznakat, míg Andrew kirakott számos vázlattömböt egy polcra, közben azt tudakolta, hogy úgy mégis, egy férfinak mi a pokolnak kell tizenhét, tizennyolc, tizenkilenc vázlattömb.

– Tudod, én művész vagyok – felelte Russell büszkén és fennhéjázóan. – Ahétköznapi emberek ezt nem érthetik. Ne törd magad azért, hogy szépen el legyenek rendezve. Jobban szeretem, ha egy kicsit megviseltek.

– Miért?

– Nem könnyű felrajzolni az első vonásokat egy makulátlanul tiszta, érintetlen lapra. Elrontják a tökéletességét, és ettől elakadok. Ezért előbb egy kicsit ide-oda hajigálom a tömböket. Az egyetemen az egyik barátom szó szerint kirakta a tömbjeit az esőbe, hogy gyűröttek és ráncosak legyenek, amikor munkához lát. Úgy tartotta, hogy ez csodás hatást gyakorol a kreativitására.

Láttam Andrew-n, hogy egy mondat formálódik benne, amelyben fontos szerepet játszanak az „elszállt” és a „lököttek” szavak, ám ebben a pillanatban Mrs. Crisp bedugta a fejét az ajtón.

Sajnálatos módon rossz hírt hozott.

– Mrs. Kingdom keresi önöket.

Arra felfigyeltél már, hogy az utóbbi hónapban többször találkoztál vele, mint az előző húsz évben?

– Igen – feleltem fáradtan.

Azért jött, hogy bocsánatot kérjen?

– Erősen kétlem.

– Arra kért, hogy mondjam meg önöknek: nem kell kapkodniuk – folytatta Mrs. Crisp. – Tudja, hogy sok a dolguk idefent. Mrs. Checkland, amikor lesz egy perce, Mrs. Kingdom szeretne meggyőződni arról, hogy teljesen felépült.

Russell kiugrott egy pillanatra, és amikor visszatért, odaszólt nekem:

– Fogadjunk, hogy nem mered megvárakoztatni.

– Meddig?

– Biztosra veszem, hogy nem tartasz ki tizenöt percig.

– Ne csináld ezt, Russ! – morogta Andrew. – Ha túl sokat kell várnia, feljön ide. Ezt akarod?

– Édes istenem, nem! Jenny, nagyon gyorsan kotorj le a lépcsőn! Gyerünk! Egy-kettő, egy-kettő!

– Te nem jössz?

– Ezt viccnek szántad? Na, nyomás lefelé, és szépen áldozd fel magad a közösségért. Indulj!

Fenyegető pillantással meredtem Russellre, ami körülbelül úgy pergett le róla, mint a vízcsepp a vadkacsa tollazatáról, és a lépcső felé lódultam. Te jó ég, Andrew-nak igaza volt. Julia néni már félúton járt az emelet felé, és menet közben a táskájában kotorászott. Felnézett, és felkiáltott:

– Ó, Jenny, hát itt vagy! Sokkal jobban nézel ki.

Odáig jutottam, hogy „Szia, Julia né”, amikor a jobb lábam kicsúszott alólam, és hanyatt estem. Megpróbáltam elkapni a korlátot, de olyan gyorsan haladtam, hogy nem tudtam rendesen megmarkolni, és alaposan megrándult a csuklóm. Egy pillanatra megláttam a halálra vált Julia néni arcát, aztán csak gurultam lefelé, külön-külön rázuhantam az összes lépcsőfokra, és újra meg újra bevertem a térdemet, a könyökömet, a csípőmet – a testem összes részét és csontját. Egyedül a fejemet nem ütöttem be, ezért végig a tudatában voltam az összes fájdalmas pillanatnak. Végül egy utolsó eséssel elterültem az utolsó három fokon úgy, hogy a lábam már lent volt, a földszinti padlón.

Hallottam, hogy valahol felettem Julia néni segítségért kiált. Mrs. Crisp és Sharon kirentettek a konyhából. Andrew és Russell végigfutottak fent a folyosón.

Gurultam egyet, és lefordultam a lépcsőfokokról. Láttam a különböző irányokból felém rohanó embereket. Tanya megállította Julia nénit, aki felszaladt a lépcső tetejére, és most a legfelső fokon ült. Azsebkendőjét fél kézzel a kebléhez szorítva kapkodott lélegzet után, az arca fehér volt, akár a frissen meszelt fal.

– Nem, nem – hajtogatta rekedtes hangon. – Kérem, Jennyvel törődjön. Én mindjárt jobban leszek. Csak egy percre van szükségem. Jennyt nézze meg!

Russell megállt mellettem, és ő is nagyon sápadt volt.

– Jenny? Hallasz engem? – kérdezte idegesen.

– Igen – feleltem elhaló hangon, mert az eséstől minden levegő kiszorult belőlem, és fájdalom hasított belém, valahányszor levegőt vettem. Az összes csontom fáj. Tényleg ne akarjanak legurulni egy hosszú, csupasz falépcsőn.

Andrew végigtapogatta mindkét karomat és lábamat.

– Csak nyugalom – mondta higgadtan. – Sokszor csinálom ezt kutyákkal.

Az utasításait követve megmozgattam a kéz- és a lábujjaimat, biztosítottam afelől, hogy nem érzek fájdalmat a gerincem mentén, sem a

medencém körül, és nem sérült meg a fejem, végül közöltem vele, hogy három ujját mutatja.

– Fel tudsz állni?

– Még nem – feleltem. – Kérek egy percet.

Behunytam a szememet, és vártam, hogy körülzárjon a meleg gyömbérkeksz megnyugtató illata.

Tessék. Hogy s mint?

– Jobban, köszönöm.

Mi történt?

– Megcsúsztam. Csak egy percet adj.

Russell gyengéden kisimította a hajamat a homlokomból, az arca mélységes aggodalmat tükrözött.

– Csak lassan, Jenny, nem kell elkapkodni semmit. Beviszünk a kórházba.

Megráztam a fejemet.

– Nincs vita! Ez ronda zuhanás volt!

Megint megráztam a fejemet, és azt suttogtam:

– Tényleg nem kell... jól leszek... semmim sem tört el.

– Igen, szerintem is rendben van – mondta Andrew. – Úgy tűnik, nincs törése, és a fejét sem vágta be. De azért én kihívnám az orvost. – Elvigyorodott, és Russellre pillantva hozzátette: – Legalább egy füst alatt megnézné a kezedet is.

Tanya lejött a lépcsőn, és intézkedni kezdett:

– Russell, te és Andrew nagyon óvatosan felteszitek Jennyt a kanapéra, aztán visszajöttök Mrs. Kingdomért.

Hirtelen eszembe jutott Julia néni rémülettől eltorzult, fehér arca, és megkérdeztem:

– Ő jól van?

– Igen, de neki is kell egy kis idő. Russell, mialatt ti ezt csináljátok, én felhívom az orvost. Jól emlékszem, hogy Dr. Williamset mondtad?

– Igen. Jenny, most felemellek...

– Nem kell. Tudok járni.

– Nem, nem tudsz!

– Akár... mozgok, akár nem... fáj... úgyhogy... akár mozoghatok... is.

Ez a beszéd! Egy kicsit már veterán vagy, nem igaz? Tisztában vagy azzal, hogy léteznek egész gyalogosezredek, amelyekben ezen a héten kevesebb sérülés fordult elő, mint amennyit te begyűjtöttél?

Sziszegve és meg-megállva odabicegtem az egyik kanapéhoz, ahol Mrs. Crisp várt párnákkal és takarókkal. Néhány perccel később Julia néni a másikon ült. Némi szín visszalopózott az arcába, de még ekkor is látszott rajta, hogy az eset nagyon megrázta. Nem hibáztattam érte. Óvatosan, félszegen egymásra mosolyogtunk.

Mrs. Crisp elment, hogy teát főzzön.

Tanya bejelentette, hogy az orvos egy órán belül itt lesz.

Hát, dr. Williams ismeri a helyzetet. Mit gondolsz, kaptok családi kedvezményt?

Tanya lehúzta a lábamról a cipőmet, és betakart egy pléddel. A fájdalom lassan eltűnt a bordáimból, bár továbbra is úgy éreztem, hogy a szívem mindjárt kitör a mellkasomból. Russell mellettem ült, és fogta a kezemet. Aházban nagy csend uralkodott. Azt hiszem, mindenkit sokkolt az eset.

– Nos – szólalt meg Russell, és a nagynénémre nézett –, meg kell mondjam, Julia, hogy nagyon örülök annak, hogy pont ma meglátogattál minket.

Anénikém kihúzta magát, és kissé éles hangon felelt:

– Ha arra célszól, Russell, hogy szerencsédre éppen itt voltam, és a saját szememmel láttam, hogy baleset volt... – elhallgatott, és nem fejezte be a mondatot.

– Hát, be kell vallanom, átsuhant az agyamon.

Szerencsére Mrs. Crisp meghozta a teát, és a nénikém hálásan elfogadott egy bögrét.

– Miután elmegy az orvos – mondta Andrew –, hazavisszük önt, Mrs. Kingdom. Szerintem ma már nem kéne vezetnie. Ha szeretné, felhívhatjuk Mr. Kingdomot, és majd odahaza fogadhatja önt.

– Ez igazán kedves ajánlat – felelte Julia néni, és tőle ritkán látható elismeréssel nézett Andrew-ra –, de talán az lenne a legjobb, ha Richard értem jönne.

– Ahogy óhajtja – válaszolta Andrew. – Akocsija miatt ne aggódjon. Gondoskodunk róla.

Röviddel ezután megérkezett Dr. Williams. Alaposan megvizsgált, és szerencsére nem hajlott arra, hogy túl komolyan vegye a dolgot.

– Beszereztél pár tucat terjedelmes zúzódást – jelentette ki végül. – Vagy lágyszöveti traumás sérülést, ahogyan manapság nevezik. Meg fognak merevedni a tagjaid. És fájdalmaid lesznek. Felírok egy fájdalomcsillapítót.

Vedd be, mert szükséged lesz rá. Nem is tudom, Jenny. Tizenöt éve nem láttalak, pedig én aztán ritkán hagyom el a környéket.

Valamennyien felneveztünk. Mint a szereplők a *Scooby Doo* utolsó jelenetében.

– Ami pedig önt illeti, Mrs. Kingdom – folytatta az orvos –, a nap hátralévő részét pihenéssel töltsé. És a holnapot is. Ha bármire szüksége van, hívjon fel, kérem.

Azzal dr. Williams távozott.

Richard bácsi annyira édes volt, hogy könnyezni kezdett a szemem. Mindent elmondott, ami udvariasságnak számított, és nem szított vele ellenérzéseket. Megköszönte Russellnek, hogy gondját viselte Julia néninek, gyengéden megsimogatta a kezemet, és jobbulást kívánt, szólt Russellnek, hogy hívja fel, ha bármilyen jellegű segítségre van szüksége, majd kivezette a házból a szokatlanul csendes Julia nénit.

Mi, akik maradtunk, kivétel nélkül fellelegeztünk.

Russell ismét megfogta a kezemet, és megkérdezte:

– Mit szeretnél, édesem? Felsegítselek a szobádba, vagy még ide lent maradnál egy kicsit? Magadra hagyjunk egy időre?

– Igen, ha lehet.

Mindenki kiment. Miután az ajtó becsukódott, a szememet lehunyva vártam öt percig arra az esetre, ha valaki szükségét érezné, hogy visszajöjjön, és megnézzé, hogy vagyok.

– Kimentek? – kérdeztem aztán.

Igen, az udvaron vannak, és Boxert nézegetik. Senki sem fog bejönni.

A fájdalomtól sziszegve felültem, aztán még erősebb fájdalommal küzdve lenyúltam a cipőmért. Megfordítottam mindkettőt. A bal lábra való teljesen normális volt, sima és száraz, de a másiknak a talpán csillogó folt sötétlett. Megszagoltam. Ismertem azt a szagot. Egész délután éreztem, mialatt Russell kipakolta a holmiját.

Lenolaj.

– Thomas, megtennéd...

Már a lépcső tetejénél járt.

Nem. Itt semmi. Egy keskeny csík, de az valószínűleg a talpadról került ide. Aműteremben léptél bele?

– Nem.

Aztán már mellettem állt, mialatt kivettem a zsebemből egy zsebkendőt, és addig törölgettem a cipőm talpát, amíg el nem tüntettem róla az olaj

minden nyomát.

Bajban vagyunk, igaz?

– Ó, igen – feleltem halkán.

* * *

Másnap megérkeztek a rendőrök.

Tizenegyedik fejezet

A kanapén ülve olvastam, Thomas pedig az egyik olyan kórházsorozatot nézte, amelyben mindenki félrelép mindenkivel.

Aztán Mrs. Crisp belépett a helyiségbe, és bejelentette:

– Itt van a rendőrség, Mrs. Checkland!

Aszívem rákapcsolt, és verni kezdte amúgy is megviselt bordáimat, és egyből pánikba estem.

– Hol?

– Most áll be a kocsis az udvarba.

Valaki kopogott a hátsó bejáraton.

Csak bámultam arrafelé, a félelem teljesen megbénított.

Egy héttel korábban Marilynre gondoltam volna, de most azon tűnődtem, hogy talán Julia néni csinált valamit.

Mi van, ha igen? – vetette fel higgadtan Thomas. – *Ha valaki legurul a lépcsőn, azzal még nem követ el bűncselekményt, különösen nem, ha a saját otthonában teszi. Valószínűleg megint Marilynről van szó.*

– Hol van Marilyn? – kérdeztem Mrs. Crisptől.

– Kint, a mezőn. Sharon behozza, amilyen gyorsan csak tudja.

Újabb szörnyű gondolatom támadt. Mit tett Russell a szamár gazdájával? Lehet, hogy a holttest odakint van valahol, a kertben, a föld alatt? Sosem kérdeztem meg tőle. Hát milyen feleség vagyok én?

– És hol van Russell? – kérdeztem minden remény nélkül.

– Kevinnel együtt elment valahová.

Valaki ismét kopogott.

– Jobb lesz, ha beengedem – mondta Mrs. Crisp.

Bólintottam, mire hozzátette:

– És ne feledje, Mrs. Checkland: maga nincs jól!

Az egyik párna alá dugtam a könyvemet, kikapcsoltam a tévét, felhúztam a takarót az államig, lehunytam a szememet, és felkészültem, hogy a képességeim legjavát nyújtva megtévesszem a hatóságot.

Mrs. Crisp visszatért, és jó hangosan megkérdezte:

– Ébren van, Mrs. Checkland?

Művészi alakítással, lassan kinyitottam a szememet, és nagyokat pislogtam.

Csupán egy rendőr érkezett, pontosabban egy rendőrnő. Őrmesteri rangjelzést viselt, pár évvel idősebb volt nálam, és a mellénye még testesebbnek mutatta eleve zömök alakját. Viszont ismertem őt. Abba az iskolába járt, ahová én, és az osztálya kiemelkedő diákja volt. És ő is ismert engem. Úgy hívták: Marjorie Bates. Emlékeztem rá, amint a rohamot vezetve végigsöpört a gyephokipályán azon a napon, amelyen a hosszabbításban elragadtuk a győzelmet a rushfordi St. Winifred csapatától. És időközben Bates őrmester lett belőle. Bates őrmesterként megbízhatóság és nyugodt jóindulat sugárzott belőle, így aztán eléggé kirítt a Frogmortonból.

Rámosolyogtam, és intettem neki, hogy üljön le. Mrs. Crisp eltűnt, hogy teával terelje el az őrmesternő figyelmét, valamint annyi keksszel, amennyit le tud gyúrni.

Én mindent tudok a rendőrségről. Sokat tévézek. Tudom, hogy a nyomozást mindig egy tiszt vezeti, akinek drogproblémái vannak, vagy zűrös a múltja, vagy gondok vannak a házasságával, vagy az idegösszeroppanás határán tántorog. Acsapata mindig káprázatosan jó külsejű, ambiciózus fiatalokból áll, akik minden adódó alkalommal hátba szúrják egymást, és persze sorozatos félrelépéseket követnek el. Anyomozást mindig akadályozzák más, lelkiismeretlen tisztok, akiket jobban érdekel a politika, mint az, hogy elkapják a bűnözőket, és a sorozatgyilkos rendszerint a csapat egyik tagja. Így hát aggódalmasan figyeltem Bates őrmestert, attól tartva, hogy hirtelen előránt egy telefonkönyvet, hogy aztán addig üssön vele, amíg vallomást nem teszek. Bármiről.

– Jó reggel, Mrs. Checkland – köszönt mosolyogva.

Én azonban nem hagytam, hogy az udvarias modor elaltassa az éberségemet.

– Sajnálom, hogy zavarom – folytatta –, különösen most, amikor nincs jól. Baleset érte?

Továbbra sem tudtam, hogy miért jött, mindenesetre a lépcsőre mutattam. Felállt, odament, és nézelődött pár pillanatig, majd megjegyezte:

– Ez bizonyára fáj.

Bólogattam. Tényleg fáj. Még ekkor is fáj.

Visszaült a helyére, és azt mondta:

– Csak néhány gyors kérdés lesz az egész.

Miről? Reméltem, hogy Sharonnak eszébe jut, hogy Boxert is be kell hoznia, máskülönben üvöltés lesz, és tíz mérföldes körzetben mindenki tudni fogja, hogy van egy szamarunk. Egy lopott szamarunk.

– Ismer ön egy Kevin Price nevű fiatalembert? – kérdezte Bates őrmester.

Ó, te jó isten... Kevin. Ezek szerint mégiscsak keresték a rendőrök, és kiderítették, hogy nálunk lakik. Megtalálták.

Felültem, és belekezdtem az éppen csak kicsit eltúlzott küzdelembe, hogy megszólaljak. Bőven adtam neki időt, hogy kijelentse, hogy majd visszajön, amikor idehaza lesz a férjem. Mintha valaha is elcsíphette volna Russellt. Mert rohadtul soha nem volt itthon.

Bates őrmester türelmesen várt.

Felmarkoltam egy lapot, ráírtam, hogy „sajnálom, erősen dadogok”, és átadtam neki.

– Semmi gond – felelte mosolyogva.

Remek. Megkaptam a megye egyetlen rendőrét, aki részt vett egy-két érzékenyítő tréningen.

Gondolkodásra használtam fel az időt. Hazudozni nem lett volna értelme. Mindenki tudta, hogy Kevin itt él. Soha nem is próbáltuk elrejteni őt.

Szerintem nem ez a probléma – vélekedett Thomas. – *Meg kellett volna kérdeznünk, hogy mit szeretne, mielőtt elhoztuk ide, hogy nálunk lakjon.*

Emlékeztem még arra, amikor vékonyka hangon azt mondta: „adja ide a táskáját, hölgyem”, és arra is, hogy mindebből tökéletesen hiányzott minden fenyegetés.

Hát igen. Nem a város leghatékonyabb rablója – jegyezte meg Thomas.

Bates őrmester tovább várt, mialatt én, a társadalom valaha tiszteletre méltó tagja, aki immár a felesége voltam valakinek, aki aligha minősült annak, terveket szőttem az igazságszolgáltatás megtevesztéséről, és sorban elvettem valamennyit.

Végül, amilyen akadozva csak bírtam, azt mondtam:

– Is... ismerem... egy... egy... Ke... Kevint.

– Mi a családneve?

Juj, de csodás. Most szépen be kell vallanom, hogy menedéket adtunk valakinek, aki nem volt hajlandó megmondani a családnevét. Nem is, várjunk csak... Bates őrmester kimondta a nevet. Hogy is hangzott?

Bates őrmester kicsivel acélosabban mosolygott rám, én pedig összenyeklettem, mint egy rosszul hajtogatott origami hattyú.

– Nem tudom – vallottam be szégyenkezve.

– Gondoskodnak róla immár... mennyi is?... hat hónapja, én nem tudják a nevét?

– De igen: Kevin – feleltem mentegetőző hangon. – Nem vagyunk komplett idióták.

Thomas horkantott, amivel kicsit sem segített.

– Ez a Kevin itt lakik, ebben a házban? – kérdezte Bates őrmester.

– Ó, nem – feleltem, és örültem, hogy végre megnyugtathatom őt. – Az istállóban lakik.

Csend következett.

Szép munka, Jenny – gúnyolódott Thomas. – *Az őrmester most nyilván azt hiszi, hogy Kevin egy vadállat.*

– Van ott egy szép kis szobája – tettem hozzá kétségbeesetten arra az esetre, ha az őrmester azt gondolná, hogy a fiú Boxer állásában alszik. És ekkor – jócskán megkésve – rájöttem, hogy ha most azt feleli, szeretné megnézni, akkor a világ legizgágább szamarát is látni fogja, amely szintén a mi istállónkban tanyázik, és azok után könnyen el tudja képzelni majd, hogy a világ legizgágább szamarának volt tulajdonosa is ott van valahol, egy befalazott üregben.

Fontolóra vettem, hogy jól jönne, ha jelentős visszaesés következne be az állapotomban.

– Nos, biztosra veszem, hogy az anyukája nagyon hálás lesz önöknek, amiért befogadták Kevint – mondta ekkor Bates őrmester.

Mi van?

– Amikor majd hazajön onnan, ahol van – folytatta, és rám vigyorgott, de inkább lelkesen, semmit gúnyosan –, átadná neki ezt?

Elővett egy borítékot, amelynek az elején Kevin neve szerepelt, és letette az asztalra.

– A nevelőapját kivontuk a forgalomból. Én magam tartóztattam le – mondta Bates őrmester jól érzékelhető elégedettséggel. Biztosra vettem, hogy előkerült ott egy-két telefonkönyv is. – Az édesanyja körbetelefonálta a fiú barátait. Sikerült kiderítenie, hogy Kevint Rushfordban látták utoljára, de ott nyoma vészett, ezért a hölgy hozzánk fordult. Nem volt nehéz utánajárni a dolognak. Sőt, bárcsak minden ilyen eset ennyire könnyű volna. Tudja, önök elég jól láthatóak és hallhatóak. Szóval, ha megtenné, hogy átadja neki ezt...

– Nem személyesen kell átadnia neki?

– Nem, arra semmi szükség. Csak úton vagyok valahová, és beugrottam. Szép napot!

* * *

Russell ez egyszer nem a dolog vicces oldalát látta.

– Akkor talán jó lett volna, ha te magad is itt vagy – mondtam neki kissé ingerülten.

Rövid szünet következett, aztán azt mondta:

– Nem kérdezed meg, hogy hol voltam?

– Nem.

– Tényleg nem nagyon van érzéked ahhoz, hogy egy feleség hogyan viselkedik, mi?

– Sosem volt körülöttem senki, akitől eltanulhattam volna.

Olyan képet vágott, mintha mondani akart volna valamit, de aztán meglátta a borítékot.

– Ez meg mi?

– Az őrmester levelet hozott Kevinnek. Az anyukájától. Anevelőapját elkapták, és gyanítom, hogy az anyja szeretné, ha Kevin visszamenne hozzá.

Némi erőfeszítés árán talpra vergődtem, felkaptam a borítékot, és elindultam, hogy megkeressem Kevint.

Aki aztán sokáig csak bámulta a borítékot.

– Gondolom, most szeretnél egy kicsit egyedül lenni – mondtam, és húzni kezdtem Russellt, aki nem igazán volt tisztában a magánügy fogalmával. Szerencsére leragadt a Törvénnyel való találkozásomnál, és nem fejtett ki ellenállást.

Kevin távozott. Láttam, hogy Mrs. Crisp lopva ejtett pillantásokkal figyeli Sharont. Russell pedig engem figyelt. Arra gondoltam, hogy megyek, és ledőlök egy kicsit. Át kellett beszélnem ezt a dolgot Thomasszal. Látnom kellett egy másik nézőpontból is.

Russell ragaszkodott hozzá, hogy felsegítsen a lépcsőn.

Nem hiszem, hogy ez a legbölcsebb ötlet – jegyezte meg Thomas, amikor letelepedtem az ablaknál lévő székre. – *Sőt, már azt sem tartom jó ötletnek pillanatnyilag, hogy kettesben maradj velem.*

– Tudom – feleltem –, de én meg azt nem hiszem, hogy egymás után kétszer le fogok gurulni a lépcsőn. Emellett itt vagy nekem te, aki vigyázol rám.

Volt valami a hallgatásban, ami arra készítetett, hogy felnézzek.

– Nem így van?

Továbbra sem kaptam választ. Megint rossz előérzetem támadt.

– Nem így van?

Thomas bement a megszokott helyére, a sarokba. És továbbra sem mondott semmit.

– Thomas? – suttogtam alig hallhatóan.

Rám nézett, és ekkor megláttam, hogy sír. Azonnal rám törtek a régi, ismerős félelmek. Agyomrom összerándult. Éreztem, hogy a vér kifut az arcomból, ami ettől merevvé és hideggé válik.

– Thomas? – mondtam ismét.

Végül felemelte a fejét, és felém fordult. Két hosszú, sötét könnycsík szaladt le az arcán. Csak ekkor tudatosult bennem, hogy én is sírok.

– Thomas, elhagysz engem? – kérdeztem, és vártam, hogy azt felelje: *természetesen, nem. Itt leszek mindaddig, amíg szükséged van rám.* Mert mindig ezt mondta, és biztosan tudtam, hogy sosem volt rá akkora szükségem, mint most.

Mélyet sóhajtott, és azt felelte:

El kell mennem.

Megrémültem.

– Nem, nem kell – válaszoltam, és talpra vergődtem. Talán azt gondoltam, hogy ha sikerül átölelnem, azzal valahogyan visszatarthatom. Valahogyan, bárhogyan megakadályozhatom, hogy elhagyjon.

Nem, ne csináld. Kárt teszel magadban! – szólt rám, de engem nem érdekelt. Siettem, ahogy csak bírtam, és a nyaka köré fontam mindkét karomat. Leeresztette a fejét, és a hajamba szuszogott, ami életemben először nem működött.

Mindketten sírtunk.

Egy idő után azt mondta:

Hagyd abba. Jenny, kérlek, hagyd abba. Így csak még betegébbé teszed magad. Ül le, kérlek. Ül oda, az ágyra. Megígérem, hogy ha elengedsz, nem tűnök el. Kérlek, ne zaklassuk fel ennél jobban egymást.

Így aztán lassan elengedtem, és leültem az ágy végére. Nagyon közel volt hozzám, és felé nyúltam, hogy megérintsem. Arra gondoltam, ha bele tudnék kapaszkodni... a szó összes értelmében...

Most már jól vagy? – kérdezte Thomas. – *Tudsz beszélni?*

Nyeltem egyet, bólintottam, és nyugalmat kényszerítettem magamra.

Jenny, eljött az ideje annak, hogy elmenjek. Már nincs szükséged rám.

Anyuagalmam azonnal elszállt.

– De igen, szükségem van rád. Te is tudod. Mindig szükségem lesz rád. Hogy mehatsz el? Hogy mehatsz el éppen most? Tudod, mi folyik itt. Hogy mondhatod azt, hogy nincs szükségem rád? Nem hagyhatsz el. Thomas, nem mehatsz el. Nem szabad elmenned. Egyedül nem tudom ezt csinálni. Thomas, kérlek...

Csssss – csitított halkán, és a meleg gyömbérkeksz illata betöltötte a szobát. – *Nyugodj meg, Jenny, különben megbetegíted magad!*

– Beteg vagyok – zokogtam, miközben félelem és harag kavargott bennem. – Beteg vagyok, és mindenem fáj, és bajban vagyok, és te elhagysz engem.

Nem kaptam választ. Kihúztam a hajamat az arcomból, és azt láttam, hogy ő is ugyanúgy zokog, mint én. A ruhám ujjával megdörgöltem az orromat, és odanyúltam, hogy gyengéden letöröljem a könnyeit.

– Ha ez ennyire fáj neked, akkor miért csinálod?

Egy idegi gondolkodott, aztán azt mondta:

Eljöttem hozzád, amikor még gyerek voltál. Egy, a világot nem értő, rémült gyermek, akinek barátra volt szüksége. Veled maradtam megannyi éven át, mint barát. És azok vagyunk, Jenny, jó barátok vagyunk. Nagyon fontos és kedves vagy nekem.

De többé nincs szükséged rám. Ne, most még ne mondj semmit! Tényleg nincs szükséged arra, hogy én mondjam meg, mit tegyél. A közelmúltban férjhez mentél, loptál egy szamarat, meghallgattad a szegény Mrs. Crispet, és segítettél rajta, leráztál egy erőszakos alakot, megmentettél egy macskát, és nem futsz el a férjeddal kapcsolatos problémáid elől. És most az ifjú Kevinnel lesz probléma, de te azt is meg fogod oldani. Ez az igazság, Jenny: ma már nincs szükséged arra, hogy én mondjam meg, mit csinálj. Képes vagy dönteni, és te magad elintézni ezeket a dolgokat. Tűlszárnyaltál engem.

– Hogy mondhatod ezt? Te is tudod, hogy mi megy itt. Hogy hagyhatsz el éppen most? Hogyan hagyhatod, hogy egyedül nézzek szembe ezzel a dologgal?

De hát már nem vagy egyedül. Emberek és állatok vesznek körül, akik jót akarnak neked. Megbirkózol mindennel, akármi kerül az utadba. Mindig is ezt tetted. Csak észre kell venned!

– De te vagy a barátom! Olyan régóta vagyunk együtt. Nem mehatsz el!

De elmehetek, és el is kell mennem.

– Kell? Miért kell menned? Itt van szükségem rád!

Ezt hiszed, de valójában nincs. És ami a kellett illeti... emlékszel még az első találkozásunkra?

– Nagyon jól.

Teljesen ki voltál borulva. Emlékszel még?

Bólintottam.

Valahol... valahol van egy kisfiú. Hatéves. Egy szekrényben rejtőzött el, és keresik. Megérted, hogy miért kell elmennem?

Alig kaptam levegőt, így képtelen voltam válaszolni. De megértettem. Persze, hogy megértettem. Csakhogy ő az én Thomasom volt. Adrága barátom. És az is maradt. Állandó társam volt tizenhárom éves korom óta. Megvédett az iskolai zaklatásoktól, megnyugtató, amikor összecsaptak a fejem felett a hullámok, utat mutatott, velem nevetett, örömet hozott az életembe. Jól emlékeztem még, hogy mennyire lelkesedett és örült a nagy barkácsáruházban, aztán a művészboltban. Emlékeztem a kedvességére, az erejére. Láttam magam előtt, amint a mocsárban vágatott, aranyszínben tündökölve, gyönyörűen.

És szabadon.

Olvasott a gondolataimban.

Megérted, ugye? Tudom, hogy igen. Te az én Jennym vagy. Felnőttél, és csodálatos fiatal nő lett belőled, és én annyira büszke vagyok rád.

Elhallgatott pár pillanatra, majd hozzátette:

Elméletileg nem lehetnek kedvenceink, de te vagy a kedvencem, aki nem lehet. Ne felejts el, Jenny.

Mínta valaha elfelejthetném...

– Most kell menned? Ebben a percben?

Igen. Muszáj. Az elválás mindig könnyebb, ha nem húzzuk el.

Ismét sírtam, és tovább küzdöttem ezzel a derült égből villámcsapással. Alig pár órája még együtt tévéztünk. Hogy történhetett ez? Ott álltam mellette, öleltem őt, izmos nyakába temettem az arcomat, és magamban szívtam az illatát.

Jenny, el kell engedned.

– Úgy érted, ha nem teszem meg, nem mehetsz el?

Pontosan. El kell engedned.

– Akkor nem engedlek! – mondtam, és még erősebben öleltem magamhoz.

Jenny, mennem kell. Már nagyon közel vannak. Valaki egyszer elengedett, hogy eljöhessek hozzád. Most rajtad a sor.

Nem akartam megtenni, de nem okozhattam neki csalódást. Most nem. A legvégén nem. Leengedtem a karomat, és tettem egy lépést hátra. Leeresztette a fejét, és az orrával a hajamat bökdöste. Ekkor még egyszer, utoljára a meleg gyömbérkeksz illatát éreztem. Aszavak elakadtak valahol, és nem jöttek elő.

Jenny...?

Lehunytam a szememet, és kimondtam a szót, amellyel elküldtem őt magamtól.

– Elengedlek.

Ég veled, Jenny, drága barátom.

– Viszlát, Thomas. Ne felejts el!

Soha!

A hangja ekkor már csak halk sóhaj volt.

Kezdett áttetszővé válni. Hamarosan átláttam rajta, és megpillantottam a mögötte lévő szekrény körvonalait.

Aztán eltűnt.

A gyömbérkeksz illata még ott lebegett egy darabig, de végül az is elillant.

Én pedig azt gondoltam, hogy a világom megszűnt létezni.

* * *

Russell kopogott az ajtón. Aztán újra, egy kicsivel erősebben. Végül rácsapott egyet.

– Jenny? – kérdezte szinte kiabálva. – Tudom, hogy itt vagy! Bemehetek?

Vártam, hogy Thomas mondjon valamit. Acsend, amiről azt hittem, sosem fog megtörni, egyre hosszabbodott.

Az ajtó résnyire nyílt.

– Jenny?

Nem volt ez egy jó nap a beszédhez.

– Mi történt? – kérdezte Russell, és gyorsan átvágott a szobán.

Csak amikor körém fonta a karját, és megállított, csak ekkor jöttem rá, hogy a térdemet a mellkasomhoz húzva ülök, és előre-hátra ringatózom. Aklasszikus sokkra és bánatra adott reakció.

Alighanem belátta, hogy egy szót sem fog kihúzni belőlem. Az ajtóhoz sietett, Mrs. Crispet hívta, és hamarosan takaróba burkolózva ültem, a kezemben egy pohárral, benne egy félkörtynyi brandyvel.

Hangok erősödtek fel és halkultak el, de nem az a hang, amelyet annyira szerettem volna hallani. Mindet kirekesztettem a tudatomból, és úgy telt el

valamennyi idő, hogy nem gondoltam semmire. Amikor végül visszatértem ebbe a világba – bár továbbra sem tudtam biztosan, hogy hol vagyok –, már majdnem besötétedett. Russell az ágyon ült.

Egy darabig őt néztem; megint gyűrött és megviselt volt. És sokkal sebezhetőbb, mint ő maga gondolta. Kinyitotta a szemét, és rám nézett. A keze majdnem olyan hideg volt, mint az enyém. Próbáltam mosolyogni, de ezen a napon ez sem ment.

– Orvosra van szükséged? – kérdezte halkán.

Lassan megcsóváltam a fejemet. Nem.

Vett egy mély lélegzetet, és azt kérdezte:

– Idehívjam a nénikédet?

Ne.

– Tanyát?

Ne. Az egyetlen valaki a világon, akit látni akartam, sosem térhetett vissza. Soha. Becsuktam a szememet, és forró könnyek csorogtak végig az arcomon. Éreztem, hogy Russell közelebb csusszan hozzám, és átölel.

– Ez az, csináld csak – mondta halkán. – Sírd ki magad.

Hát, ezt tettem. Sírtam Thomas miatt, a szüleim miatt, akiket alig ismertem, azért a zűrzavarért, amit az életemből csináltam, a magány miatt, szinte minden miatt.

Russell simogatott, és nyugtatgatott, és beszélt hozzám azon a hangján, amin Boxerrel szokott. Kifújatta velem az orromat. Aztán megint. Tartotta a bögrét, amíg ittam pár korty teát, és nem szólt rám, amikor elaludtam, mielőtt kiürült volna a bögre.

Amikor másnap reggel felébredtem, Russell még ott ült mellettem. Gondozatlanabb és megviseltebb volt, mint valaha. Mrs. Crisp teát hozott, erre ébredtem fel. Csodálkoztam azon, hogy miért vannak ennyien a szobámban, és a sarok felé nézem, de üres volt, és ekkor eszembe jutott, hogy mi történt, és éreztem, hogy megint kezdek távolodni a világtól. Távolodni az előttem álló hosszú, magányos, ijesztő élettől.

– Nyisd ki a szemed, édesem. Igyál egy kis teát.

Engedelmesen kortyolgattam.

– Jól van, szép munka – dicsért Russell, és megtörölte az arcomat. – Hogy érzed magad?

Bólintottam.

És a Kedves Fiú ezzel eltűnt.

– Nem! Beszélj! – szólt rám szigorúan.

Megráztam a fejemet, és megint becsuktam a szememet.

Megcsípte a kézfejemen a bőrt. Erősen. Fájt. Aszemhéjam magától felpattant.

– Beszélj! Vagy fogom a telefont, és mire észbe kapnál, orvosok és nagynénik fognak nyüzsögni körülötted. Mi történt, Jenny? Mondd el nekem. Most!

Eltartott egy darabig, és a lelkem mélyén reméltem, hogy elege lesz, és békén hagy, de nem tágított. Végül, nagyon-nagyon vékony hangon megszólaltam:

– Elvesztettem egy barátomat.

Ami igaz is volt.

Russell nem pazarolta arra az időt és az energiát, hogy együttérzést színleljen.

– Ismertem őt? – kérdezte.

Megráztam a fejemet. Láta, hogy a laptopom a közelemben van.

– Egy internetes barát?

Igen, ez megtette magyarázatnak.

Bólintottam.

– Mi történt?

– Nagyon hirtelen történt. Csak... elment.

– Ennyi volt? Semmi előjel?

Megráztam a fejemet.

– Régóta a barátod volt?

– Tizenöt éve.

– Ó, Jenny. Ráadásul eleve nem volt sok barátod. Közel állatok egymáshoz?

– Mindent elmondtam neki. Segített rajtam. Segített, hogy a dolgok ne legyenek olyan rosszak.

Ha Russell észrevette is, hogy barátról beszélünk, és nem barátnőről, nem tette szóvá.

Egy darabig csendben ültünk, aztán azt mondta:

– Ha elvesztünk valakit, az sosem könnyű. Minden figyelmeztetés nélkül. Olyan, mintha az emberből kitépnének egy darabot.

Bólogattam. Pontosan ezt éreztem. Russell jól tudta, mi ez. Elvesztette az anyját. Elvesztette Francescát. Mindkettőt váratlanul, előjel nélkül.

– Ne ragadj le a múltnál, Jenny, nem tesz jót. Hidd el nekem. Persze, tiszteld a barátod emlékét, és ennek a legjobb módja az, ha továbblépsz, és

éled az életedet. Őrizd az emlékeket a szívedben. Vigyázz rájuk, tápláld őket, és rá fogsz jönni, hogy ott vannak, amikor szükséged van rájuk.

Bólogattam, és nem néztem az üres sarokra.

– Most pedig, kelj fel, kérlek – folytatta Russell. – Gyere le, és egyél valamit. Vár a munka! Szamarakat kell etetni, kerteket kell rendbe rakni, Kevineket kell tanáccsal ellátni. Abarátod segített neked. Most itt az idő, hogy ezt a segítséget továbbadd másoknak.

Egy pillanatig hallani véltem Thomas hangjának visszhangjait a sarok felől. Russell jól beszélt, pont azt mondta, amit kellett. Ki hitte volna?

Bólogattam és megjegyeztem:

– Te magad sem nézel ki valami jól.

Russell mosolygott, felállt, és kijelentette:

– A feleségem egy tündér, noha sok karbantartást és gondozást igényel. Fél óra múlva visszajövök. Addig kapd össze magad!

* * *

Nagyon engedelmes voltam. Pontosan azt tettem, amit Russell mondott. Lezuhanyoztam, felöltöztem, bár nagyon lassan. Megettem mindent, amit elém raktak. Segítettem kiganézni az istállót. Figyelmesen hallgattam, mialatt Mrs. Crisp ételeket sorolt és háztartási számlákról beszélt. Ültetőkanalat szorongatva ültem a kertben, és a sürgő-forgó Kevint néztem. Elfelejtettem eldugni a csokis kekszet, és a meglepődött, de boldog Marilyn alig hitte el, hogy ekkora szerencséje van. Ebéd után leültünk, hogy beszéljünk Kevinnel.

Kirakta maga elé a levelét. Össze volt hajtva, de láttam a végét: „szerető anyukád”, és három szépen megrajzolt, csókos száj.

Nem hittem volna, hogy bármi képes lesz áthatolni a nyomorúságnak azon a sűrű ködén, amibe burkolóztam, de a fiú arcának látványától rádöbentem, hogy a változatosság kedvéért másvalakire is gondolhatok, nem csak saját magamra. Eltűnt a boldog, nyugodt Kevin, aki egész nap az udvarban tett-vett, közben folyton Marilynnel incselkedett, aki viszonozta ezt. Pontosan úgy nézett ki, mint azon az első éjszakán. Azzal a különbséggel, hogy azóta egy lábbal magasabb lett. És szélesebb is.

Mrs. Crisp teát tett az asztalra, aggódó pillantást vetett rám, aztán távozott, és magával húzta Sharont, aki Kevinre vetett aggódó pillantást. Nem hallatszott más, csak valami fura hörgés, ami a tűzhely előtt a négy

lábát széttárva heverő macskából származott. Addig nem is tudtam, hogy a macskák horkolnak.

– Az isten szerelmére – recsegte ingerülten Russell. – Valaki dobjon rá egy kistörölközőt. Egy ételek készítésére szolgáló helyiség nem a megfelelő hely arra, hogy így mutogassa a micsodáját. Mit fog szólni a plébános úr, ha erre jár, és benéz hozzánk?

Megpróbáltam elképzelni valamit, bármit, ami kevésbé valószínűbb annál, mint hogy a lelkész látogatást tesz abban a Gomorrában, ami a Frogmorton, és nem sikerült.

– Most pedig, ifjú Kevin – mondta határozottan, de barátságosan Russell.
– Mi folyik itt?

Kevin nyelt egyet.

– Kaptam egy levelet édesanyámtól – felelte a fiú (ezt már tudtuk), de nem tett hozzá semmit.

Éreztem, hogy Russell türelmetlenül rándul egyet mellettem, és megriadtam, de csak annyit kérdezett:

– Eldöntöted már, hogy mit fogsz csinálni?

– Azt szeretné, ha odaköltöznék, és megint nála laknék. A nevelőapám már nincs ott. Viszont... – eddig jutott, majd elhallgatott, és lepislogott a levélre.

– Viszont nem tudod biztosan, hogy vissza akarsz-e menni – folytatta a mondatot segítőkészen Russell. – Aggódsz amiatt, hogy megint megtörténik ugyanaz a dolog, amikor felbukkan a következő pasas. Nem tudod, mit érezz anyád iránt, aki annak idején kirakott otthonról. És félsz attól, hogy elküldünk innen, miután már van hová menned. Belekóstoltál a függetlenségbe, és szeretsz itt lenni.

Én pedig arra gondoltam, hogy ha Kevin elmegy, akkor nem tudja majd azzal tölteni a napjait, hogy nyakig vörösödve, összevissza zagyvál, valahányszor Sharon ránéz.

– Ugyanakkor – tette hozzá Russell –, pocsékul érzed magad, mert szeretnéd viszontlátni édesanyádat, de fogalmad sincs, hogy mit mondjál neki, amikor találkozol vele.

Kevin bólogatott.

Le voltam nyugözve. Na persze, Russell szolgált a hadseregben. A fiatal férfiak és a problémáik nem voltak olyan ismeretlenek a számára, mint nekem.

– Nos, akkor vegyük sorra ezeket a dolgokat – javasolta Russell, és belekezdett. – Természetesen, te ismered a legjobban anyukádat. Mennyire

valószínű, hogy újra megtörténik? Gondolod, hogy tanult a hibájából? És mindannyian követünk el hibákat. Még a szülők sem tökéletesek. Néha mindenki elszúr valamit. Egyszer talán te leszel az, de gyanítom, hogy amikor eltolod a dolgot, édesanyád tárt karokkal fog visszafogadni, mert ezt csinálják az anyák. Benne van a munkaköri leírásukban.

És az szóba se kerülhet, hogy mi kihajítsunk innen. Boxer megszokott téged, és egyedül te vagy elég bátor ahhoz, hogy teljes lovagi páncél és lángszóró nélkül nekimenj a kertnek. Úgyhogy emiatt ne fájjon a fejed. Egy napon majd el akarsz menni. És hiányozni fogsz nekünk. De ez még odébb van.

Kevin megint bólogatott, közben az asztalt bámulta.

– Van egy ötletem – folytatta Russell. – Menj haza, és maradj ott egy hétvégére. Aztán hétfőn visszajössz, ami teljesen természetesnek fog hatni, és így mindkettőtöknek lesz lehetősége arra, hogy alaposan átgondoljátok a dolgokat. Meglátjátok, hogy megy. Mit szólsz hozzá?

Kevin ismét bólogatott.

– És ha édesanyád szeretne meglátogatni itt, hogy meggyőződjön róla: se nem zaklatunk téged, se nem adunk el rabszolgának, akkor az is rendben van. Csak időben szólj, hogy letakarhassuk ezt a rohadék macskát. Sőt, ha már így szóba jött, mit keres ez még itt? – kérdezte Russell vádló hangon.

Ez igaz volt. Kezdetben követelte, hogy távolítsuk el a macskát az egész birtokról, és amikor valamennyien szemrehányóan néztünk rá, mogorván beleegyezett, hogy a macska aludhat az istállóban, ahol legalább hasznos lesz, mert elintézi a betévedő rágcsálókat. A macska természetesen mit sem törődött a birtok urával, és befészkelte magát a ház legmelegebb és legkényelmesebb helyére. A testbeszéde azt sugallta, hogy nincs az a földi erő, ami elmozdíthatná.

Kevin vett egy mély lélegzetet, és végre megszólalt:

– Van itt még valami.

– Igen?

– A kert. Szeretem. Szeretem csinálni. Azon gondolkodtam... szóval, arra gondoltam... a lényeg az, hogy szeretném jól csinálni. És mindig. Elmentem a könyvtárba, és utánanéztem, hogy mi az ábra a főiskolán. Van egy kertésztanfolyamuk. Avégén bizonyítványt is adnak. És akkor szerezhethék rendes munkát. Nem, nem úgy értem, ahogyan hangzik, de nem lóghatok a maguk nyakán az örökkévalóságig. A tanfolyam nem nappali tagozatos, és arra gondoltam, hogy tovább dolgoznék itt, és aztán, ha leteszem a vizsgát,

önök esetleg adnának ajánlólevelet. Egy munkához, és talán, ha találnék egy helyet, ahol lakhatok...

Elővett egy gyűrött tájékoztatót a zsebéből, odatolta Russell elé, és a szemembe nézve folytatta:

– De persze nem mennék el, amíg a kert nincs kész. Egyébként sem tehetném meg, mert az új tanfolyam szeptemberben indult, de beszélnem kéne velük, és ki kéne derítenem, hogy milyen szerszámokra lesz szükségem, és mennyibe fog kerülni, meg minden.

Russell kisimította az apró füzetkét, és megfontoltan válaszolt:

– Nos, ez jó gondolat, Kevin. De fogadj meg egy tanácsot: most rögtön menj oda, beszélj velük, és iratkozz be. Néha nem indítják el ezeket a tanfolyamokat, ha nem jelentkeznek elegen, olykor meg túl sokan jelentkeznek, és azok kerülnek be, akik először iratkoztak be. Akárhogy is, menj, és beszélj a szervezőkkel. Holnap beugrom Rushfordba, hogy megint ordítozzak egy egészségeset Charlie Danielsszel amiatt az átkozott takarmányszámla miatt, és talán nekiverjem a fejét a falnak, és rágyújtsam az irodáját – attól függ majd, milyen hangulatban leszek –, te pedig addig benézhetsz a főiskolára.

– Rendben, nagyon köszönöm – felelte Kevin, és látszott rajta, hogy egy csapásra jobb lett a kedve.

– Jól van – mondta Russell, és körülnézett. – Még valami, amíg lendületben vagyok? Kivezesse az országot a gazdasági recesszióból? Megoldjam a Közel-Kelet problémáit? Találjak egy kompetens politikust? Kirakjam a macskát? Ne? Akkor most elvonulok, hogy eltöltssek egy békés délutánt a műtermemben. Asszony, szeretnél velem jönni?

Őszintén szólva nem vágytam másra, mint hogy visszamenjek a szobámba, de Thomasnak erről biztosan lett volna mondanivalója, ezért biccentettem, felkaptam egy könyvet, hogy Russell ne érezze szükségét annak, hogy beszéljen hozzám, és követtem őt, mialatt felfelé rohant a lépcsőn.

Amint beléptem, azonnal feltűnt a különbség. Tanya gondosan elrendezte a holmit, de ennek máris vége lett. Minden szanaszét volt. Képek és újságpapír-kivágások lógtak a falakon. A lenolaj immár ismerős illata szinte mellbe vágott. Összekent vásznak támaszkodtak a falaknak. Mindkét állványon volt egy-egy vászon – az egyik kép tájat ábrázolt, a másik egy színörvényt, vagy mit. Kicsi és nagy vázlatok heverték a nagy asztalon. Legfelül egy őszi leveleket ábrázoló tanulmány feküdt. Szerettem volna

megnézni valamennyit, de győzött a jó modor. Óvatosan lépegetve átvágtam a padlóra szórt könyvek, üres söröspalackok és pizzásdobozok között – az utóbbiakat Russell nyilván próbálta elrejteni Mrs. Crisp elől. Akanapéhoz érve csináltam magamnak párnákból és takarókból egy kis fészket, elhelyezkedtem, kinyitottam a könyvemet, és elaludtam.

– Te aztán stimuláló társ vagy – jelentette ki a férjem, amikor fél órával később kinyitottam a szememet. – Reméltem, hogy részem lesz némi szellemes ugratásban, bölcs eszmecsereben, ihletet és bátorítást kapok az én feleségemtől, erre nem hallok mást, csak hortyogást. Szeretnél teát inni?

Bólintottam, és próbáltam összeszedni magam.

– Na, akkor kapsold be a forralót, és csinálj! Legyél jó kislány!

Előbb sandán néztem rá, de aztán főztem két bögre teát, és az egyiket odavittem neki.

– Mit gondolsz? – kérdezte ekkor.

Rajzolt egy aranyos vázlatot Marilynről, amint a felső szemhéját leeresztve, angyalian néz át a pillái között – a szamarunk ezt akkor szokta csinálni, amikor különösen felháborító húzásra készült.

– Tökéletes – feleltem. – Pontosan így nézett rám, mielőtt felfalta azt a zacskónyi csokis kekszet. Bekereteztetjük?

– Én arra gondoltam – válaszolta Russell –, hogy ez lehetne a karácsonyi üdvözlőlapunk. Ez lesz az első és egyetlen közös karácsonyunk, úgyhogy valami különlegeset kéne kihozni belőle. Ismered azokat a lapokat, nem? Üdvözet Russell és Jenny Checklandtól. Elküldjük őket azoknak, akiket kedvelünk, és pár év múlva a ritkaságuk miatt nagyon értékesek lesznek. Agyűjtők vadászni fognak rájuk, és amikor majd híres és gazdag leszek, a barátaink egy vagyonért fogják elérverezni őket.

Abban a nyomorúságos állapotomban meg is feledkeztem erről a dologról. Elfelejtettem, hogy alig hat hónap múlva elköltözöm, és mialatt korábban vonzónak tűnt a gondolat, hogy lesz valahol egy kis lakásom, amit Thomasszal fogok megosztani, a magányos életet már feleolyan hívogatónak sem éreztem. De nem akartam azt a látszatot kelteni, hogy szánalomra méltó módon kapaszkodom másokba, ezért csak ittam egy korty teát, és bólogattam.

Russell sem mondott többet, és a csend mind hosszabbra nyúlt. Az idő múlásával odakint egyre sötétebb lett – amit kissé a benti állapotok metaforájának éreztem.

Eltelt néhány eseménytelen hét. Az idő melegedett, Kevin és én tovább tisztogattuk a kertet. Kivettünk néhány könyvet a könyvtárból, és letöltöttem egy csomó cikket az internetről. Kiraktuk magunk elé az írásokat, és megtettünk mindent, ami tőlünk telt. Keményen igyekeztem, hogy lelkes legyek, de mindig volt bennem egy nagy, üres, Thomas méretű lyuk.

Russell festett – sűrűn hallottuk, hogy kiabál. Néha áthajított valamit a szobán. De délutánonként általában elment valahová. Vagy ha maradt is, felhívták telefonon, mire kirobogott a házból, közben odaszólt nekünk valamit, amiből egy szót sem értettünk, beugrott a Land Roverbe, és eldübörgött. Senki sem tudta, hogy ilyenkor merre jár és mit művel. A fejemben egy halk hangocska néha azt zümmögte: „nagyon is jól tudod, hogy hová megy”, de igazából nem érdekelt.

Amacska, amely ugyanolyan megállíthatatlan volt, mint a kontinensek sodródása, besurrant a nappaliba, és minden este a tűz közelében heverészett, amitől a helyiség levegőjét áthatotta a forró macskák jellegzetes szaga.

Kevin visszatért az anyjától, és bár fáradtnak tűnt, az is látszott rajta, hogy jobban érzi magát, és a következő látogatás alkalmával Sharon is vele ment.

Mrs. Crisp kevesebb időt töltött a szobájában, mint régen. Megtanultam pásztorpitét, csokitortát, virslis lángost és bolognai spagettit készíteni, bár eléggé váltakozó sikerrel. Ha Mrs. Crisp észrevette is, hogy az egyedülálló nők jellegzetes ételeinek elkészítését tanítja nekem, nem tette szóvá.

Marilyn felszedett pár kilót, megtanulta kinyitni az előszoba ajtaját, onnan pedig könnyen bejutott a konyhába, ahol egyszer rajtakaptuk, amint a terítőt rángatta le az asztról, hogy megkaparintsa a gyümölcstálat.

– Okos kislány – dicsérte ámuldozva Russell.

– Rossz kislány – szidta Mrs. Crisp nem túl meggyőzően.

Szerencsés lány – gondoltam én. Marilynt egyszer sem értük azon, hogy a jövőjéért aggódik.

Russell és én egy este elmentünk vacsorázni Andrew-val és Tanyával. Szótlanul figyeltem a kettejük között érzékelhető, zavartalan összhangot, ami abból eredt, hogy kölcsönösen megértették egymást, és rájöttem, hogy magányosabb vagyok, mint valaha.

Ajó hír úgy szólt, hogy Richard bácsi és Julia néni három hétre elutaztak Portugáliába, ahová minden évben elmentek.

– A szegény, jó öreg portugálok – dörmögte Russell. – Hát mit ártottak nekünk? Na, de a lényeg, Jenny, hogy szombaton lesz a születésnapod. Mit

szeretnél csinálni?

Ezt totál elfelejtettem. Mivel régebben minden napom majdnem ugyanolyan volt, az időérzésem sosem fejlődött ki rendesen. Az aktuális évszakot még csak-csak képes voltam megállapítani, a hónapokra való leszűkítés már nehezebben ment, míg a pontos dátum megadása szinte lehetetlen volt számomra. Russell jól tette, hogy emlékeztetett.

Eszembe jutott az előző évi születésnapom. Thomas és én kivettük John Carpenter *Adolog* című filmjét, és egy ipari méretű csokival felszerelve örömteli rémüldözéssel töltöttük az estét. Ebben az évben azt sem tudtam eldönteni, hogy egyáltalán érdekel-e a dolog.

Másoknak viszont más tervei voltak. Russell valami szörnyűségesen korai időpontban felébresztett, és úgy pattogott a szobában, mint egy koffeintúladagolástól sújtott Tigris. Gyanítottam, hogy az ajtóm előtt állt, és az órát leste, mígnem az azt a legkorábbi időpontot mutatta, amit Mrs. Crisp elfogadhatónak ítélt.

Akezembe nyomott egy bögre teát. Egy rózsával díszített tálca igazán szép lett volna, de hát Russellről volt szó. Legalább edényben hozta.

– Születésnap reggeli a földszinten – jelentette be nagy vidáman. – Igyekezz!

Mintha lett volna rá esélyem. Tizenöt perccel később ismét megdöngötte az ajtót. Felkötöttem a hajamat egy laza copfba, és kinyitottam az ajtót.

– Erre gyere! – mondta, azzal megragadta a csuklómat, és egy pillanatra felidéződött bennem az első nap, amikor körbevitt a házban. Amikor még izgalmasnak és csodálatosnak tűnt minden. Amikor még velem volt Thomas. Hogy mehetett ennyire tönkre az egész?

Az asztal tele volt minden jóval. Russell Buck's Fizzt szolgált fel. Az én helyemen kisebb ajándékhalom tornyosult. Meghatott, hogy ennyi gondot vettek a nyakukba. Mrs. Crisptől egy egyszerű receptekkel teli szakácskönyvet kaptam, ami a kész ételek színes képeit is tartalmazta, és így láthattam magam előtt a célt. Sharon egy csinos kendővel lepette meg. Kevin faragott nekem fából egy apró egeret. Ilyen sokoldalú és tehetséges fiúnak bizonyult. És kaptam egy nagy doboz csokit Boxertől, a macskától, és Marilyntől. Kinyitottam az összes üdvözlőlapot, és magam elé állítottam őket az asztalra. Senki sem említette, hogy Julia nénitől és Richard bácsitól semmi sem érkezett. Talán még a postán volt az ajándék.

Valamennyien leültünk, és még én is éreztem a helyiséget átható izgatottságot. A Buck's Fizz segített. Amikor végeztünk, Sharon felállt, míg

Russell rám szólt:

– Csukd be a szemedet!

Nem minden balsejtelem nélkül, de engedelmeskedtem. Hallottam, hogy helyet csinálnak az asztalon. Aztán valaki letett valamit, és ekkor suttogás következett.

Végül Russell azt mondta:

– Jól van, nyisd ki a szemed!

Egy születésnap tortát állítottam előttem. Sőt, maga Az születésnap tortát. Mesébe illő volt: a két emelet magas – vagy hogy a csudába nevezik a kétszintes tortákat – remekművet zöld és lila cukorcsíkok és foltok borították. Akét szint szándékosan ferde volt, amitől úgy nézett ki, mintha csodásan megdőlt volna. Nagy, lila celofáncok díszítették az oldalait, és menő, zöld tűzijátékok sorakoztak a tetején. Ez volt a legtúlzóbb, legvidámabb torta, amit valaha láttam.

Russell meggyújtotta a tűzijátékokat, és közösen elénekelték nekem a „Happy Birthday”-t. Valamennyien annyira boldognak és izgatottnak látszottak, és én hirtelen arra gondoltam, hogy mennyire szerencsés vagyok, és talán a jövő mégis képes lesz gondoskodni magáról.

– Nehogy megpróbáld elfújni a tűzijátékokat – szólt rám segítőkészen Russell. – De ne felejts el kívánni valamit.

Így hát kívántam valamit, és valóra vált.

Azonnal ettünk egy-egy szeletet. Az alsó szint narancs- és citromízű volt, a felső csupa csokoládé, ezért többen még egy szeletet legyűrtünk.

– Ezt maga csinálta? – kérdeztem aztán Sharontól.

Büszkén és boldogan bólogatott, én pedig ott helyben elhatároztam, hogy egyszer lesz egy saját cukrászdája. Az ilyen zsenik megérdemlik a világhírt.

Tojás, sonka, gomba, pirítós, lekvár, születésnap tortát, és két pohár Buck’s Fizz. Vidámabb voltam, mint hetek óta bármikor. Anyakamba kötöttem a sálát, és gondosan magam mellé vettem a könyvet és az egeret.

Röviddel ezután mindenki elhallgatott, és a különös csendben meghallottam egy autó zúgását.

– Na, te jó ég – dörmögte Russell. – Kíváncsi vagyok, hogy ez mi lesz.

– Ó, talán ki kéne nyitnom a kaput – ajánlkozott Kevin.

– Igen! – helyeselt Sharon. – Megyek veled, és segítek.

– Én is megyek – jelentette ki Mrs. Crisp, én pedig értetlenül néztem utánuk, és arra gondoltam, hogy valószínűleg nem én vagyok egyetlen, aki túl sokat ittam reggeli közben.

Russell abbahagyta az evést, és valamilyen oknál fogva zsebre vágott néhány répát. De én ekkor már majdnem hat hónapja a felesége voltam, és ennél sokkal több kellett ahhoz, hogy meglepődjek valamin.

Egy lószállító tolatott befelé a kapun. Tanácsok és utasítások röpködtek, amiket Martin Braithwaite igen bölcsen elengedett a füle mellett. Végül leállította a motort, és kiugrott az autóból.

– 'Reggel mindenkinek! Boldog születésnapot, Jenny – kiabálta jókedvűen, és nekilátott, hogy leengedje a kocsis hátsó rámpáját. Kevin odalépett, hogy segítsen neki.

– Maradj itt, Jenny – parancsolt rám Russell, és eltűnt a teherautóban. Minden nagyon csendes lett. Hirtelen alig kaptam levegőt. Éreztem, hogy valami nagy dolog történik. Aztán Russell ismét megjelent, és mialatt lefelé lépkedett a rámpán, egy erős felépítésű, szürke sörényű és farkú, almásderes ló követte.

Amikor leért a földre, felemelte a fejét, felszegte a fülét, és egyenesen rám nézett – énrám! –, majd halk, lágy hangot hallatott.

Megigézve álltam, a lábam mintha gyökeret vert volna a talajba. Anedvesen csillogó, hatalmas, sötét szempárból nyugalom áradt, mialatt a ló alaposan megnézett. Nyilvánvalóan úgy ítélte meg, hogy nincs velem semmi gond, mert felém tolt a fejét.

Tettem egy lépést előre. Aló leengedte a fejét, szusszant egyet, és éreztem a bőrömön a forró leheletét, még a pólómon is áthatolt. Gyengéden megsimogattam az orrát. Gyönyörű volt.

– Boldog születésnapot, Jenny – mondta halkan Russell, és a markomba nyomta a vezetőszarat.

Tizenkettedik fejezet

Pontosan ugyanazt a hitetlenkedést éreztem, amit akkor tapasztaltam meg, amikor arra kért, hogy menjek hozzá feleségül. Ez valahogy túl jó volt ahhoz, hogy valaha megtörténjen velem.

– Tessék – mondta Russell, és átadott egy répát –, mutasd meg neki, hogy a barátja vagy.

Aló nagyon óvatosan vette el a répát, puha szája megcsiklandozta a tenyeremet. Erre megint megsimogattam bársonyos orrát.

– Ügyes voltál, Jenny. Nagyon magabiztos vagy – dicséret Russell. Ez a pillanat valószínűleg nem felelt meg arra, hogy elmondjam neki, hogy az utóbbi tizenöt évet egy mások számára láthatatlan ló társaságában töltöttem.

– Remélhetem, hogy egyszer az életben teljesen jogosan és megalapozottan hallgattam el a feleségemet? – érdeklődött Russell.

Bólintottam, és továbbra sem tudtam elszakítani a tekintetemet a lóról. Időközben elropogtatta a répát, és most nyugodtan fürkészte az udvart. Minden jel szerint otthonosan érezte magát.

Russell tovább mondta a magáét:

– Sosem kérdezted meg mostanában, hogy hol járok, amit ezúton köszönök, mert megkönnyítetted számomra a dolgot. Nyugodtan kijelenthetem, hogy az utóbbi hónap során széltében-hosszában bejártam a megyét. Majdnem kaptál egy mahagóni színű, gyönyörű kis kancát, amelyet úgy hívnak: Firefly, de valami visszatartott, és amint megláttam ezt a fickót, azonnal tudtam, hogy ő a neked való. Abszolút bombabiztos. Kedves, gyengéd, és tökéletes úriember. Az előző tulajdonosa mesélte, hogy ha valaha kibillent a nyeregből, és úgy tűnt, le fog esni, ez a szépség magától megállt, és megvárta, hogy a gazdája összeszedje magát. Szereti a figyelmet, és ha foglalkoznak vele. Szerintem titeket egymásnak teremtettek.

Nagy nehezen megszólaltam:

– Mi a neve?

– Thomas.

Atorkomon akadt a lélegzet. Thomas nem maradhatott, de küldött valakit. Tudhattam volna. Bíznom kellett volna benne. Tudnom kellett volna, hogy

nem fog teljesen egyedül hagyni. Az öröm forró hulláma áradt végig rajtam.

– Tényleg az enyém?

– Tényleg a tiéd.

Elrendeztem Thomas frufuját, megsimogattam az arcát, és az érzelmek annyira túlsordultak bennem, hogy alig tudtam kibökní:

– Köszönöm.

– Nagyon szívesen.

– Nem, tényleg köszönöm.

– Nem, tényleg nagyon szívesen.

Eszembe jutott valami, és fojtott hangon megkérdeztem:

– De... mi... mi lesz... tudod... jövőre?

– Arról majd később beszélünk. Mi lenne, ha bevinnénk, és megismertetnénk a helyi eszelősökkel? Figyelj, csak fogd erősen a szárat, nézz úgy, mintha tudnád, hogy mit csinálsz, és vezesd be. Kevin, megtennéd, hogy kinyitod Thomas bokszát?

Az első állás üres volt, de én a másodikba vezetem a lovamat. Marilyn lett a szomszéd, Boxer pedig a sor végén lévő, nagy bokszban lakott. Mindketten a nyakukat nyújtogatták, és majd összetörték magukat, hogy láthassák az új társat.

– Igen, könnyen meg lehet állapítani, hogy ki lesz ennek a társulatnak az agya – dörmögte Russell, aki követett minket. – Bár ezen a helyen, ha felállítasz egy téglát az asztalra, még mindig az lesz a legintelligensebb több mérföldes körzetben.

Büszkén bevezetem Thomast a bokzába. Kevin mindent előkészített neki. Lecsatoltam a szárat a kötőfékről, még egyszer megsimogattam őt, és kimentem Russell mellé.

– Egyelőre ennyi – mondta elégedetten. – Adjunk neki pár perc nyugalmat és csendet. Hadd ismerkedjenek meg, aztán, ha Marilyn nem eszi meg, együtt kivisszük őket. Van kedve valakinek még egy szelet tortához?

Csakhogy engem egy mozdony sem tudott volna elhúzni onnan. Megigézve figyeltem Thomast – az én Thomasomat –, amint megvizsgálta a bokszát, megrángatta a szénahálóját, átkukucskált Marilynre, aki cserébe őt bámulta a réseken át, nagyjából úgy, mintha a mélység nézett volna vissza, aztán minden jel szerint alváshoz készülődött.

– Megmondtam – mormolta Russell, aki egy tányérral és a bögrével tért vissza. – Semmi sem rázza meg. Egy kis józan ész, amire oly nagy szükség

van ezen a helyen. Jut eszembe, szólj a macskádnak, hogy ha még egyszer az ágyamon találom, kesztyűt csinálok a bundájából.

– Russell...

– Igen, szerelmem? Kéred ezt a tortát?

Megráztam a fejemet, és folytattam:

– Russell, mi lesz, amikor... amikor elköltözöm? A macskát még csak-csak magammal tudom vinni, de egy lovat...?

– Már megmondtam, hogy segítek keríteni valamit. Ha nem sikerül, Thomas itt maradhat. Én nem bánom. És Mrs. Crisp örülni fog, ha néha beugrasz.

– Russell, a következő feleségednek... aligha fog tetszeni, hogy hetente többször eljövök ide.

– A következő feleségem? – ismételte a két szót, de úgy, mintha villám vágott volna bele. – Miféle következő feleség?

– Hát, amikor... elmegyek, neked továbbra is pénzre lesz szükséged, nem igaz? Nem ártana máris körülnézned, hogy legyen új jelölted. A... zökkenőmentes átmenet miatt.

Ekkor letette a tortát, és hosszas hallgatás után kijelentette:

– Nem akarok feleségül venni senki mást.

– De mi lesz a...?

– Nem tudom. Majd kitalálok valamit. De házasságról többé szó sem lehet, ezt most megmondom.

– Annyira... szörnyű? – kérdeztem vékonyka hangon.

– Nem, természetesen nem az, de valahogy nem tudom elképzelni, hogy újra megnősülök.

– Russell, te egy idióta vagy. Te... jóképű vagy, elég vonzó is, ha odafigyelsz, és itt van ez a szép házad. Ha nincs valami... komoly baj a rushfordi nőkkal, bottal kell majd elkergetned őket.

– Mrs. Crisp lesz a szárazdajkám és a személyi testőröm. Majd veszek neki olyan füldugós adóvevőt, meg pár menő napszemüveget.

Jómagam biztosra vettem, hogy vissza fog menni Francescához. Amint becsukódik mögöttem az ajtó, Francesca úgy csap le rá, mint a bengáli tigris a kikötött kecskére.

Russell figyelmesen fürkészte az arcomat, és kijelentette:

– Nem, nem fogom megtenni.

– Mit?

– Nem megyek vissza Francescához. Még egyszer nem nyúlok bele abba a tűzbe. Egy életre elegendem van a hosszú combú vörösökből. Nem kapsz tőlük mást, csak bánatot – mondta az én hosszú combú, vörös hajú férjem.

Rátettem a kezét a kezére, és azt feleltem:

– Aggódok miattad.

Furcsa kifejezés suhant át az arcán, de éppen csak egy pillanatig tartott.

– Hát, én meg miattad aggódok – felelte. – Csak azt ígérd meg, hogy nem mész vissza a nagynénédhez.

– Megígérem.

Thomas megint körbejárta a bokszát, és visszatérítette a figyelmemet a mához.

– Még nem is köszöntem meg neked.

– De igen.

Átöleltem őt, és magamhoz szorítottam, amilyen erősen csak tudtam. Ez volt az első alkalom, hogy ezt tettem.

– Köszönöm, Russell – mondtam halkán. – Nagyon-nagyon köszönöm. Nem is... nem is tudod, hogy ez mit jelent nekem.

Egész testében megfeszült, és feszengve megpaskolta a vállamat. Miattam jött zavarba, ezért elengedtem, és tettem egy lépést hátra.

– Hát... még egyszer köszönöm.

Gyorsan elfordult, és kotorászni kezdett egy poros szekrényben, közben azt mormolta:

– Még egyszer nagyon szívesen.

* * *

Néhány nappal később sor került az első lovaglőleckémre.

A fiúk kijelöltek egy területet a második mezőnkön. Asarkokba olajoshordókat állítottak, amelyekre az A, B, C, és – milyen meglepő – D betűket festették. Csak feltételezni tudtam, hogy ezt a maguk érdekében tették, mivel én már köszönőviszonyban voltam az ábécével, Thomas pedig aligha tudott olvasni. Csinos kis lovaglósapkát viseltem, ami bukósisakként is szolgált, és egy ládára állva ügyetlenül felmáztam a nyeregbe. Szörnyen hosszúnak éreztem a felfelé vezető utat. Gyakorlatilag elláttam a tengerig.

Boxer a sövény felett figyelt. Marilyn a sövény ágai között, míg mindenki más a kaputól.

Russell beállt középre, mint valami porondmester, én pedig elléptettem Thomasszal A-tól B-ig, a C-nél balra fordultunk, majd visszaléptettem A-ig,

és így tovább. Amint megszoktam a furcsa helyzetet, nem is volt olyan nehéz. Aztán ügettünk, és én minden eleganciát nélkülözve zötykölődtem-pattogtam a nyeregben, mint egy... egy minden eleganciát nélkülöző izé. Avégén kimentünk a bekötőútra, hogy villoghassak egy kicsit Braithwaite-ék előtt. Nyolcéves lányuk, Fiona épp a saját póniján ült, és büszke szüleinek tekintetétől kísérve lazán átugratott embermagas kerítések felett. Mindenki integetett mindenkinek.

Amikor hazaértünk, kellett pár pillanat, hogy a lábam ismét hozzászokjon a földhöz. Aztán Russell éber és szigorú irányításával lecsutakoltam Thomast, kiszedtem a patáiból a beleragadt mindenfélét – mindegyiket sorban feltartotta nekem, ilyen egy úriembert! – gondosan elmostam a zablát, és letisztogattam a kantárt és a nyeret. Háromszor annyi időbe telt, mint maga a lovaglás, és a végére nagyon elfáradtam. Ezek után nem csodálkoztam azon, hogy Russell olyan karcsú.

De lovagolni tanultam. Ténylegesen, igaziból lovagolni tanultam. És az a nap, amelyen Russell felnyergelte Boxert, és együtt kilovagoltunk a mocsárba, életem egyik legjobb napja volt. Mérföldeket tettünk meg, közben bezártuk fülünket az elkülönítés miatt nyugtalan apró szamár üvöltései előtt, amelyek a völgyből szálltak felénk.

Marilyn kint volt az udvaron, amikor visszaértünk. Gyanítottam, hogy Mrs. Crisp és Sharon játszottak vele a távollétünkben, de ez nem akadályozta meg abban, hogy a sárga földig lehordjon minket az udvaron átvezető út minden egyes araszánál. Kicsaptuk a két lovat a mezőre, mire mindketten átadták magukat a hempergés fényűzésének. És mialatt a hátukon fekvé a levegőt kapálták a lábaikkal, Marilyn nekik is oda-oda ordított.

– Miért nincs ezen hangerőszabályzó? – dohogott Kevin, és hatótávolságon kívülre menekült.

Mrs. Crisp mindeddig hiába próbált közölni velem valamit, az éktelen lármában egyetlen szót sem értettem belőle. De ismét megpróbálta, pont akkor, amikor Marilyn végre elhallgatott, és az „Úton vannak ide” mondata akkora hangerővel szólt, hogy megremegtek a melléképületek falai.

Russell riadtan hátrált, és döböntően kérdezte:

– Hallja, miért ordítózik velem?

Hogy Mrs. Crisp mit tett volna Russell-lel, az már sosem derült ki, mert ebben a pillanatban, a halál és az adók elkerülhetetlenségével, befutottak a rokonaim.

– Gyorsan, hadd nézzelek meg – mormolta Russell.

– Tessék?

– Megsérültél valahol? Horzsolások? Hányinger? Boldogtalanság? Fáradtság? Gyorsan mondd el, hogy ki tudjak találni pár mentséget.

– Jól vagyok – feleltem, és próbáltam nem nevetni. – Most az egyszer, te... teljesen ártatlan vagy.

Ó, dehogyan volt az.

Elfelejtettem levenni a lovaglósapkámat.

Arokonaim kővé dermedtek, amint meglátták, és rájöttek, hogy mit jelent.

Julia néni kinyitotta a száját.

Richard bácsi igazi hősiességgel megelőzte a feleségét.

– Jóságos ég, Jenny. Te lovagoltál?

– Igen! – feleltem büszkén. – Van saját lovam!

– Milyen izgalmas. Megnézhetjük? Julia, gyere, megnézzük Jenny lovát.

Szerencsére a lovak már nem mutogatták a hasukat, hanem egymás mellett állva, békésen legelésztek. Épp csak egy pillantásra méltatták a kapunál összeverődött közönséget, de Marilyn persze rögtön vágatott, hogy megvizsgálja a jövevényeket.

Egy pillanatig mi voltunk a normalitás mintaképe. Arokonok megcsodálták az unokahúg születésnap ajándékát. De aztán, sajnos, éles hang hasított a békés csendbe.

– Russell, te megpróbálsz megölni a feleségedet? Szántszándékkal?

Hát, Julia néni most először nyíltan kiállt és kimondta.

– Szerintem, Julia, mindketten ismerjük a választ – felelte higgadtan Russell.

– Te megőrültél? Aveszély... Jenny nem olyan erős... Richard, nem hagyhatod, hogy ez folytatódjon!

– Ugyan már, Julia, mi rossz van ebben? Gondolom, nem egyedül lovagol. Ugye, Russell?

– Még nem. És nem megy ki az útra. Csak a mocsár felé vezető bekötőúton tettünk egy kört. Nagyon csendes környék. Teremtett lelket sem látni soha. Leszámítva Martin Braithwaite-t, aki néha arrafelé sétáltatja a kutyáit. És kocsik aztán végképp nincsenek. Ráadásul Jenny nagyon ügyesen boldogul, Richard. És a ló végtelenül megbízható. Tényleg nincs ok aggodalomra.

Russell ez egyszer komoly erőfeszítéseket tett a békesség megőrzése érdekében. Tudta, milyen fontos ez nekem, és nem hagyta, hogy bárki

elvegye tőlem. Amiért én nagyon hálás voltam neki.

Thomas odabaktatott, hogy megnézzem, kik ezek az új emberek. Megsimogattam, és megszólaltam:

– Látod, Julia néni, hogy milyen szelíd?

– Richard... – bökte ki Julia néni, és bizonytalanul nézett a férjére.

El kell mondjam Richard bácsiról, hogy bár általában a szelíd és nyájas Clark Kentet alakítja, amikor megszólal, Julia néni odafigyel rá.

– Drágám, azt hiszem, feleslegesen aggódsz – mondta megfontoltan a bácsikám. – Ez a dolog jót tesz Jennynek. Felelősséget tanul. Russell, tudom, néha úgy tűnhet számodra, hogy a kelleténél jobban féltjük Jennyt, de emlékezz arra, amikor még... nem volt olyan jól, mint manapság.

– Természetesen, jó uram – felelte udvariasan Russell. – De egyetlen pillantással felmérhető a különbség, és ebből látszik, hogy ez a dolog milyen jótékony hatású. Remélem, áldásukat adják rá. Jennynek rendkívüli örömet okoz a lovaglás, amit bizonyosan kisebbitene az, ha önök helytelenítenék.

Úgy beszéltek rólam, mintha ott sem lettem volna – szokás szerint –, de mialatt erre gondoltam, Russell felém fordult, és úgy, hogy ők ketten ne láthassák, rám kacsintott.

– Nos, talán igazad van – mondta végül Richard bácsi. – De Jenny, ígérd meg, kérlek, hogy nem merészkedsz ki a közutakra!

– Megígérem, Richard bácsi – feleltem engedelmesen.

– És vigyázol magadra.

– Igen, vigyázok magamra. Még ha... esetleg... ki is megyek a mocsárba... az ösvényen maradok. És Thomas nagyon biztonságos.

– Ez a neve? Mesélnél róla nekem?

Richard bácsi és én leváltunk a társaságról, és meséltem neki Thomasról, mialatt Russell hősiesen bevitte Julia nénit a házba, hogy gyorsan megtömje frissítőkkal, és remélhetőleg újtára bocsássa.

Richard bácsin nem látszott, hogy követni akarná őket, így hát kint maradtunk a napfényben, és a kapura támaszkodva álltunk. Megint eszembe jutott, hogy az esküvőm előtti éjszakán milyen jólesett, hogy beszéltem vele. Beszéltem nekem a portugáliai nyaralásról, és elmesélt egy-két apró esetet. Aztán rátért egy másik témára.

– Meg kell mondjam, Jenny, a beszéded sokat fejlődött. Egy kicsit még tétovázol, de öröm látni, hogy mennyit erősödött az önbizalmad. Tudod, hogy aggódtam egy kicsit a házasságod miatt, de örömmel jelenthetem ki, hogy alighanem tévedtem. Russell nem az, akit én választottam volna

melléd, de az kétségtelen, hogy rendesen bánik veled. És azt hiszem, te is jó hatással vagy rá. Nagyon boldog vagyok annak láttán, hogy ti ketten ilyen jól kijöttök.

Mélyen megérintett az, amit mondott.

– Köszönöm, Richard bácsi.

És rögtön ezután rám tört a büntudat. Ezek után biztosra vehettem, hogy Richard bácsi haragudni fog, amikor majd elválunk. És még jobban fog haragudni, amikor nem költözöm vissza hozzájuk. De ez még a jövő problémája volt. Kezdtém felvenni Russell „majd csak kitalálok valamit” attitűdjét.

– Most pedig, azt hiszem – folytatta Richard bácsi, úgy suttogva, akár a cinkosok –, jobb lesz, ha bemegyünk, és mindenki megkeresi a maga hitvesét. Nem tudhatjuk biztosan, meddig tart a fegyverszünet. Nem akarjuk túlzott megterhelésnek kitenni a türelmüket, nem igaz?

Aházban átadták nekem a születésnap ajándékomat, és bocsánatot kértek a késés miatt. Könyvutalványokat kaptam, amelyeknek mindig örültem. Mielőtt férjhez mentem, heteket töltöttem a könyvesboltban, míg eldöntöttem, mit választok. Nekem, akinek annyi elütni való időm volt, ez jelentette az ajándék legfontosabb részét. Csak az okozott némi főfájást, hogy a könyvesbolt Christopher tulajdonába tartozott, és kezdetben nem szívesen növeltem a hasznát. Később azonban fájóan egyértelművé vált, hogy Christopher egy ugróiskola-versenyen sem állná meg a helyét, nemhogy az üzleti világban, és a bolt valószínűleg sosem termelt nyereséget azóta, hogy ő első ízben belépett az ajtaján. Néha eltűnődtem azon, hogy mennyibe kerülhet a nevelőszüleimnek, hogy a felszínen tartsák őt.

Alátogatás végén kikísértük őket. Jóindulatban és napfényben sütkérezve integettünk nekik. Russell bevette magát a műtermébe, míg Kevin és én tömegpusztító fegyverekkel felszerelve ismét nekiestünk a kertnek.

* * *

Nagyjából így telt el az egész nyár. Reggelente lovagoltam egyet Russell-lel, aztán ő felment a műtermébe, én pedig megrohamoztam a kertet. Russell néha kihajolt az ablakon, és tanácsokat meg bírálatokat kiabált. Olykor visszaszóltam, hogy semmi köze hozzá, és menjen szépen vissza festeni.

Kevin beiratkozott a tanfolyamra. Mrs. Crisp összeszedettebbnek tűnt, és a felmondás többé nem került szóba. Sharon összeállított egy üzleti tervet, Russell pedig festett. A legtöbb képétől nem volt elragadtatva; néha kiröpült

valami a műterem ablakán, és a kertben landolt, de egészében véve boldog kis csapat volt a miénk. Egyre jobban élveztem az életet, ám az idő hihetetlenül gyorsan repült, és hirtelen őszt lett.

Kevin és én megtisztítottuk a kert java részét. Egy-két növényt megtartottunk, de a legtöbbet gyökerestől kitejtük. Kevin, mialatt folyton a hátára panaszkodott, felásta az egészet, én pedig, folyton a bűzre panaszkodva áttalicskáztam a kertbe a fél trágyadombot, és vasvillával szétszórtam az anyagot.

Megtaláltuk a szökőkutat, és kikapartuk belőle a sűrű, fekete trutumót.

– Jó is, hogy nem alszunk együtt – jegyezte meg Russell. – Igazán durva lenne, ha kirúgnálak az ágyamból, mert azt meg kell mondanom, Jenny, hogy érdekes szagok áradnak belőled.

Mondta ezt az a férfi, akiből állandóan ló- és sörszag, továbbá citrom-, lenolaj- és öblítőillat különböző kombinációjú keveréke áradt. Feltöltöttük a medencét, és másnap reggel csüggedten láttuk, hogy eltűnt belőle a víz.

– Ki kell bélelni! – harsogta Russell az ablakból. – Meg se próbáljátok betonnal befoltozni! Az sosem válik be. Szerzünk bélést, és téglákból csinálunk új peremet. Amire leülhetünk. Várjatok! Lemegyek!

Így aztán Russell egy héten át ott ugrált körülöttünk, de tudta, mit csinál, és a végére ugyan nyakig koszosak és vizesek voltunk, de lett egy tökéletesen záró medencénk, körülötte pedig egy ügyes kis téglaperemünk, ami padként is szolgált. Be kell vallanom, hogy a munka java részét Russell és Kevin végezték, de azért azt megengedték, hogy tartsam a tömlőt.

Kevin megtalálta a cafkát az egyik melléképületben. Szinte teljesen sértetlen maradt, bár a ruháját azóta sem sikerült magára rángatnia.

Russell gyengéden megsimogatta.

– Perverz – jegyeztem meg halkán.

– Nem, szó sincs róla! Ahölgy fontos szerepet játszott a kamaszkori eszmélésemben.

– El van ferdülve. Csoda, hogy... egyáltalán képes függőleges helyzetben maradni. Nem csoda, hogy folyton lecsúszik róla a ruhája.

– Aha... – dünnyögte Kevin, és a szemét kimeresztve bámulta a szobrot.

Bevonultam a házba, ők pedig nekiláttak, hogy visszarakják a lányt a medence közepén lévő talapzatra. Szerintem a kelleténél kicsivel durvábban húzták-vonták, de nem szóltam bele.

Anyáris őszt lassan télies őszbe fordult. Lehullottak a levelek. Egy reggelen csípős fagyra ébredtünk. Ekkor már majdnem kilenc hónapja

voltam házas. Veteránnak számítottam. Russell azon dolgozott, hogy összerakjon egy anyagot a helyi galériákba szánt kiállításra. Egyre mogorvább, zaklatottabb és elfoglaltabb lett. Szóltam neki, hogy egyedül is kilovagolnék.

– Persze, menj csak nyugodtan – mondta Russell úgy, hogy egy pillanatra sem vette le a szemét az előtte lévő vászonról. – Thomasnak van annyi esze, hogy elég legyen kettőtöknek. Csak mindig szólj valakinek, és még alkonyat előtt érj vissza. Komolyan beszélek, Jenny. Sötétben a dolgok nagyon máshogy néznek ki odakint.

Bólintottam. Az első alkalommal nem mentem messzire, de minden expedícióval kicsivel bátrabb lettem. És volt ott egy hosszú szakasz, közvetlenül a Pen Tor előtt, ahol jó gyorsan vágathattunk.

* * *

Nem akartam, hogy nagy hűhó legyen belőle. Russell fáradt és elfoglalt volt, én pedig, tudatában annak, hogy múlik az idő, beszereztem néhány ingatlan adatait. És véletlenül az asztalon felejtettem a papírokat. Russell robbant, mint egy bomba. Fogalmam sem volt, hogy miért. Aztán én is ideges lettem, mert aggódtam a jövő miatt, ő pedig berobogott a műtermébe, közben azt kiabálta, hogy ha így érzek, akkor minél hamarabb menjek el, amire én azt feleltem, hogy ebben az esetben a hónap végéig elmegyek, erre ő azt mondta, hogy rendben, aztán én is azt mondtam, hogy rendben, majd felnyergeltem Thomast, szóltam Kevinnek, hogy egy óra múlva jövök, és élénk iramban nekivágtam a bekötőútnak.

Hamarosan elértem a mocsarat, és nem voltam abban a hangulatban, hogy csak vánszorogjak. A levegő tiszta és hideg volt, és Thomas hosszú ugrásokkal vágatott. Mélyen előredőlve ráhajoltam a nyakára, és élveztem, hogy az erős menetszél az arcomba vág.

* * *

Kinyitottam a szememet, és a sötétedő égboltot láttam. Ahomályos fényfoltok mind élesebbnek tűntek, aztán csillagokká alakultak. És nagyon, de nagyon hideg volt. Hanyatt feküdtem a kemény földön. Feemeltem a fejemet, mire felfordult a gyomrom, és hánytam, de utána a fejemben a fájdalom enyhült egy kicsit. Aszámat törölgetve lassan a hasamra fordultam, és a fejemet minél kevesebbet mozgatva feltápáskodtam. Fájt a csípóm, a

karom és a vállam. Leestem a lóról. Idekint, a mocsárban. Hogyan történhetett? Halk nyöszörgést hallottam, és megfordultam. Thomas tőlem nem messze állt. A fejét mélyen leeresztve tartotta, a nyereg le volt fordulva az oldalára.

Tettem felé egy lépést, és megint hánytam, ami egyáltalán nem volt mókás, de utána kicsivel jobban éreztem magam. Ekkorra nagyjából kitisztult a látásom. Elég jól láttam ahhoz, hogy felfedezem a lovam elülső lábaira tekeredett drótot, és a sötét vérfoltokat. Thomas megint hallatta az a halk nyöszörgést.

Az első, ösztönös gondolatom az volt, hogy hazafutok és hívok segítséget. Ez komoly ügy volt. Nem tudtam, mit csináljak. Nem mehettem el. Biztosan tudtam, hogy ha ott hagyom Thomast, akkor megpróbál utánam jönni, és megint elesik. Elképzeltem őt, amint a drótba gabalyodva biceg utánam. És sír fájdalomában. Retteg és nagyon magányos.

Ki kellett szabadítanom, méghozzá azonnal. Mielőtt teljesen besötétedik. Leültem elé, és mind a huszonzét ujjamra koncentrálni kezdtem a drót végét. Ahogyan annak idején a macskával tettem, most is arra gondoltam, hogy elmagyarázom neki, hogy mit csináljak, és az talán segít, hogy nyugodt maradjon. És én is. A drót nagyon vékony volt, ami jól jött, mert könnyen tudtam hajlítgatni, de rosszul is, mert csúnyán összevagdalta Thomas lábát.

Igyekeztem nem sírni, mert akkor semmit sem láttam volna, és nem akartam még jobban felzaklatni Thomast. És ő annyira jól viselkedett. Mozdulatlanul állt, mialatt a lábánál ügyködtem. Kezdetben örültem, de aztán elfogott az aggodalom, és azt latolgattam, hogy mennyire súlyos a sérülése, és hogy képes lesz-e mozogni egyáltalán. Mert az utóbbi esetben jobban tettem volna, ha rögtön elszaladok segítségért. Amíg van valamennyi világosság. Rájöttem, hogy rossz döntést hoztam. Rossz megoldást választottam. Ijedtemben meghúztam a drótot, mire Thomas nyöszörögni kezdett kínjában.

Rákényszerítettem magamat, hogy lassítsak. Hamarosan úgy tűnt, eléggé meglazítottam a drótot ahhoz, hogy kilépjen a kusza szövevényből.

Óvatosan végigcsúsztottam a kezemet a lábán, és nem tapintottam ki súlyos sebet. És ami a legjobb, Thomas meg sem rezzent, úgyhogy óvatosan felálltam, még óvatosabban lehajoltam, és felfelé húztam a lábát. Az isten áldja meg, áthelyezte a súlyát, és megemelte a lábát. Gyorsan lehúztam róla a drótot, majd megismételtem a másik lábával, és végre szabad volt.

Először el akartam hajítani a drótot, amilyen messzire csak tudom, de az ostobaság lett volna, ezért feltekertem, és belegyömöszöltem a zsebembe. Aztán levettem a kabátomat, mert bár eléggé fáztam, amikor megsimogattam Thomas fülét, éreztem, hogy ő még jobban áthűlt, mint én. Levettem róla a nyeret, amit letettem a földre, és ráterítettem a kabátomat a hátára.

– Tessék! – mondtam neki, és igyekeztem vidáman beszélni. Elrendeztem a frufuját, ahogy szoktam, megsimogattam az orrát, és körülnéztem.

Mivel nem emlékeztem a balesetre, nem tudtam megállapítani, hogy hol vagyok ebben a jellegtelen mocsárban. Félttem attól, hogy ha elindulunk, körbe-körbe fogunk járni. Annyira könnyű összehozni. Az ösvénytől nem messze álltunk, és kisebb-nagyobb kőtömbök vettek körül minket. Rosszabb helyen nem is eshettem volna le. Kisebb csoda volt, hogy nem szenvedtem súlyos sérülést, de valaki vigyázott rám, az bizonyosnak tűnt. Rengeteg kő volt körülöttünk, és valahogy sikerült elkerülnöm valamennyit.

Apránként összeszededgettem a darabokat, és már emlékeztem rá, hogy átmentünk a kapun, egy darabig az ösvényen ügettünk, aztán vágózni kezdtünk, aztán pedig... semmi.

– Hát neked, Thomas? – kérdeztem a lovamat. – Van elképzelésed arról, hogy hol vagyunk?

Kissé feljebb emelte a fejét, és megint azt a halk hangot hallatta, ami annyira megrémített. Ismét körülnéztem. Közeledett az éjszaka. Az ég tiszta volt, a szél elállt. Alevegő máris hideg volt, és tudtam, hogy hamarosan tovább hűl. Egyre több halvány csillag jelent meg odafent. Ridegnek és keménynek tűnő fényszilánkok. Mintha gyémántok villóztak volna az égen.

Levettem a kantárt Thomasról, hogy jobban érezze magát – tudtam, hogy nélküle is követni fog.

Legalábbis, ha rá tudom venni, hogy mozogjon. Nem meglepő módon vonakodott megpróbálni. Az álla alá tettem a kezemet, csettintgettem neki a nyelvemmel – így szoktam biztatni –, és határozottan ráparancsoltam:

– Gyerünk, Thomas!

Fontos volt, hogy legalább egyikünk úgy nézzen ki, és úgy viselkedjen, mintha tudná, hogy mit csinál. Léptem egyet előre, mintha teljesen biztosra vettem volna, hogy utánam jön.

Ő is tett egy óvatos lépést, aztán még egyet.

– Derék fickó! – mondtam neki, mire rándított egyet a fülén. – És most ez a derék fickó lép még egyet a kedvemért.

Amozgás fájdalmat okozott neki, ezért nem szívesen lépkedett, de követett. Aszívemet majd szétvetette a szeretet és a hála. Thomas bízott bennem. Még soha, senki nem bízott bennem. Reméltem, nem hiszi azt, hogy ismerem a hazavezető utat, ugyanis eltévedtem. Fogalmam sem volt, hogy hol vagyunk. Mindenem fájt. A fejem kegyetlenül hasogatott. A látásom hol elhomályosult, hol kitisztult. És fáztam. Acsontjaim is átfagytak. Hevesen reszkettem, bár az a sokk hatása is lehetett. Hagytam, hogy Thomas vezessen. Anyakán nyugtattam a kezemet, néha nekidőltem, és azt mondogattam neki, hogy mindjárt hazaérünk.

Aköveket kerülgetve lépdeltünk, és hamarosan elértük az ösvényt. Balra néztem a sűrűsödő félhomályban. Aztán jobbra néztem ugyanabban a sűrűsödő félhomályban. Thomas jobbra fordult.

– Okos fickó! – dicsértem, és elindultunk. Nagyon lassan haladtunk, de egyikünk sem volt abban az állapotban, hogy siessen. Ami rosszul jött, ugyanis minden percben egyre jobban fáztam. Reszkettem, és komolyan fontolóra vettem, hogy visszaveszem a kabátomat, de szegény Thomason látszott, hogy szörnyen fél, és sokkos állapotban van, és én feleltem érte. Az én lovam volt, és nekem kellett eljuttatnom az istállójáig. Nekem kellett hazajuttatnom mindkettőnket. Nem számíthattam senki másra. Tudtam, hogy ez most rajtam múlik.

– Ez rajtam múlik – mondtam neki, aztán a lépteink ritmusára tovább hajtogattam magamban ezeket a szavakat: raj-tam mú-lik, raj-tam mú-lik.

Éppen kezdtem azt hinni, hogy nem is kell nagy utat megtennünk, amikor Thomas megállt, és egy tapodtat nem volt hajlandó továbbmenni.

– Ne, ne csináld! – mondtam neki, és megrémültem. – Nem szabad megállnod, Thomas! Tovább kell jönnöd. Gyere, gyere szépen, légy okos fiú. Csak egy kicsivel tovább.

Nem mozdult.

Mindent megpróbáltam. Hízelegtem, parancsoltam, kiabáltam, sírtam, könyörögtem. Semmi. Úgy állt, akár egy kőszobor. És hallgatott. Végül én magam is ezt tettem. Tehetetlenül bámultam a lovamat. Nem cipelhettem őt, de otthagyni is képtelen voltam, így aztán az egyetlen dolgot csináltam, amit megtehettem: leültem.

Mostanra már szinte teljesen besötétedett. Akezemre eresztettem fájó fejemet, és a környékre boruló csendet hallgattam.

Nem, a csend nem volt teljes. Víz csobogását hallottam. Valahol a közelben víz csörgedezett. Talpra vergődtem, és szóltam Thomasnak, hogy

maradjon ott. Tudtam persze, hogy e nélkül sem menne el, de legalább megvolt az az illúzióm, hogy valamennyire ura vagyok a helyzetnek. Elindultam a hangok forrása felé.

Hamarosan megláttam a patakot, a csillagok fénye meg-megcsillant a kövek között kanyargó vízen. És ekkor, pontosan ekkor, eszembe jutott, hogy mit mondott nekem Russell réges-régen: „Ha valaha eltévednél a mocsárban, csak keress egy patakot, és kövesd a folyás irányába”.

Asötétség miatt sajnos nem láttam, hogy melyik irányba folyik, de találtam a zsebemben egy régi zsebkendőt, amit beledobtam, és figyeltem, amint lassan forogva, bal felé távolodik tőlem.

És ekkor rájöttem, hogy egészen mostanáig rossz irányba tartottunk.

Az a sok fájdalmas erőfeszítés, és végig rossz irányba tartottunk. Nem sokon múlt, hogy nem ültem le sírni. Milyen ostobának kellett lennem mindehhez? Nem kellett volna mást tennem, mint hogy ott maradok, a baleset helyszínén, és várok, amíg megtalálnak. Más emberek mindig tudják, hogy mit csináljanak. Miért vagyok én ennyire...?

És ekkor belém hasított a gondolat – hogy egyáltalán nem vagyok ostoba. Thomasra bíztam magam, aki elvezetett ide, ehhez a patakhoz, és ha követjük folyásirányban, kijutunk a mocsárból. Valószínűleg sokkal gyorsabban, mint ha az ösvényen mennénk. Amit ráadásul alig lehet látni ebben a sötétségben. Megbíztam Thomasban, ő pedig most megbízott bennem, hogy hazajuttatom magunkat.

És megfogadtam, hogy meg is teszem. Megmostam az arcomat a hideg vízzel, és a két kezem összeszorítva neki is vittem egy keveset.

– Gyere, napsugaram – mondtam neki vidáman. – Te és én sokkal okosabbak vagyunk, semhogy meghaljunk idekint. Most szépen hazamegyünk, és elmeséljük az otthoniaknak a mi nagy kalandunkat, rendben? Sikerülni fog, Thomas. Hazamegyünk. Ígérem.

De már nagyon sötét volt. Sehol semmi fény. A fekete semmi felett erős szél fűjt. Ahold még nem kelt fel. Nem volt nálam lámpa. És már dermedtre fagytam. A fejemre húztam a csuklyámat, és a hónom alá szorítottam a kezemet, de nem sokat ért.

Ekkor azt kellett eldöntennem, hogy vállalom-e a sötétben való gyaloglás veszélyeit, vagy csak itt ülök és várom, hogy megmentsenek. Úgy számoltam, hogy ha továbbmegyünk, egyikünk megint eleshet, és akkor talán már nem fog felkelni. Viszont, ha itt maradunk, megfagyunk.

Thomas kivette a kezemből a döntést. Megállt. És úgy, hogy volt benne valami véglegesség. Ezúttal tudtam, hogy nem fog tovább menni.

Eszembe sem jutott, hogy otthagyjam. Az nem történhetett meg. De legalább megoldotta azt a problémát, hogy mit fogok csinálni, miután elhagyom Russellt. Egy sírban fogok penészedni – ez volt a válasz. És tudtam, hogy ő persze még így is jól jár. Neki ott lesz a háza, és a pénz is.

Kicsivel feljebb húztam a kabátomat Thomas marján. Mélyebbre eresztette a fejét, mint valaha. Jéghideg kezemmel megdörzsölgettem a füle tövét.

– Kérlek, Thomas – suttogtam neki –, nem bírnád ki még egy kicsivel tovább?

Hirtelen felkapta a fejét. Tágra nyitotta az orrlyukát. Felmeresztette a fülét, felcsapta a fejét, és hosszan, hangosan nyerített. Aztán kimerülten ismét leeresztette a fejét.

Kiáltást hallottam a távolból. Füttyök harsantak. Motorok berregtek fel. Lámpák jelentek meg a dombhajlat felett, széles fénykévék hasítottak a sötétségbe.

– Íme, a nehézlovasság – mondtam megkönnyebbülten. – Most már ne add fel! Jönnék, Thomas. Megtaláltak minket. Hamarosan otthon leszünk!

És ekkor eleredtek a könnyeim.

Az egyre erősödő hangzavarban is tisztán hallottam, hogy odalent a völgyben egy apró szamár hazahív minket.

Tizenharmadik fejezet

Az ezután történt események kissé összemosódtak bennem. Azt tudom, hogy nem voltam hajlandó bemenni a kórházba, amíg nem látom, hogy Thomas biztonságban van, a bokszában. Ezt követően Russell elszárguldott velem, és hangos csattogással, mint valami ódon varrógép beálltunk a parkolóba. Kiabálás következett – nyilván Russell részéről. Én csak csukva tartottam a szememet, és hagytam, hogy minden menjen a maga útján.

Mindenki nagyon kedves volt, de hamarosan rájöttem, hogy ha kinyitom a szememet, akkor egy csomó ember akar beszélni velem egy csomó dologról, és úgy tűnt, mindenkinek az a legjobb, ha a szememet lehunyva, csendesen fekszem, ezért ezt csináltam.

És töprengésre használtam fel az időt.

Végiggondoltam a közelmúltban történeteket. Gondolkodtam a közös családi vacsoráról. Russell az asztal másik végén ült. Nem mérföldekkel odébb, de bizonyosan nem is karnyújtásnyira. Aztán arra a mozzanatra gondoltam, amikor Kevin felborította a vizeskancsót, és kitört a zűrzavar. Mindenki tányérokat és poharakat emelt fel, mialatt felitatták a vizet. Azokban a pillanatokban könnyű volt belepottyantani valamit egy pohárba – bármelyikbe –, és letenni elém a poharat, amikor helyreállítottuk a rendet. Mindannyian ugyanolyan bort ittunk, és abban az állapotban aligha vehettem észre bármit. Könnyű volt megtenni. És biztosra vettem, hogy ha Kevin nem önti ki a vizet, akkor valami más történt volna, ami zavart okoz.

Aztán arra az esetre gondoltam, amikor legurultam a lépcsőn. Jól emlékeztem még arra, amikor a lábam kicsúszott alólam, és kétségbeesetten kaptam a korlát felé. Emlékeztem arra a tompa, de erős ütésre, amit a lépcsőtől kaptam. Felért egy csodával, hogy nem tört be a fejem. Ami valószínűleg megtörtént volna, ha az a kis olajfolt pár fokkal lejjebb van. Akkor nem a hátamat, hanem a tarkómat verem be a csupasz, keményfa lépcsőfokba, és amilyen sebességgel futottam, az nagyon ronda lett volna.

Két, teljesen hétköznapi háztartási baleset. Egy gyomorrontás és egy szép nagy esés. Mindkettőt könnyen meg lehetett magyarázni.

De ez... ez más volt. Itt és most valaki drótot feszített ki az ösvényen, amelyen lovagoltam. És nem csak engem érintett az eset. Hanem Thomast is. Az én drága Thomasomat, aki tőlem várta, hogy hazajussunk, és aki türelmesen állt, mialatt a dermedt, reszkető ujjaimmal kibogoztam azt a mocsok drótot.

Igen, ez a baleset teljesen más volt. Bonyolultabb. És ezt már nehezebb volt kimagyarázni. Főleg azért, mert magammal hoztam a drótot.

Akérdés úgy hangzott: mihez kezdek vele? Aszeretét és a hűség csak egy bizonyos határig tart ki az emberben. Számomra a legbiztonságosabb hely látszólag Richard bácsi háza lett volna. Biztosra vehettem, hogy Julia néni látványos külsőségek között Totálisan Tiltott Zónának nyilvánítaná a ház száz mérföldes körzetét, és Russell Checkland soha többé nem férközhetne a közelembé. Soha többé. És ha Russell messze lenne tőlem, akkor elméletileg biztonságban tudhatnám magamat. Csakhogy én nem ezt akartam. Semmit sem oldott volna meg. És a történet már nem csak rólam szólt.

Minden korábbinál jobban hiányzott a hatalmas, aranyszőrű Thomas, aki az ágyam mellett állva, a farkát suhogtatva biztosan mondott volna valamit erről az egészről. De elment. Elhagyott engem. Mert elvileg most már felnőtt vagyok, és egyedül is meg tudok birkózni a problémáimmal. Latolgatni kezdtem, hogy ő vajon látta-e, hogy ez fog történni. És oda jutottam, hogy igen, természetesen előre tudta. Mégis elhagyott. Mert úgy gondolta, hogy egyedül is meg tudom oldani a helyzetet. Vagyis, jobb lesz, ha belekezek.

* * *

Másnap kiengedtek. Russell elrohant, hogy a bejárat elé hozza a kocsit, oda, ahol a mentők szokták kirakni a betegeket, én pedig az ajtónál vártam rá. Adoktornő, akinek a nevét mostanra elfelejtettem, odalépett mellém, és azt mondta:

- Egy darabig legyen óvatos, Mrs. Checkland. Kímélje magát.
- Úgy lesz. Mindent köszönök. Nagyra értékelem azt, amit értem tett.

Együtt néztük végig, hogy Russell rááll a sárga csíkokra, és vakító mosolyt villant a parkolóőrre.

– Hát igen... – folytatta a doktornő. – Mit gondol róla: katasztrofálisan vonzó, vagy csupán vonzóan katasztrofális?

Hogy erre mit feleltem volna, az sosem derült ki, mert a beszélgetés tárgya hirtelen ott állt előttünk, felkapta a csomagomat, köszönetet mondott

a doktornőnek, és kiterelt az ajtón, mielőtt rendbe szedhettem volna azt, ami az agyam helyén volt azokban a napokban.

Russell az egész utat végigbeszélte, de (viszonylag) lassan hajtott a Frogmortonig, ahol az utasításait figyelmen kívül hagyva rögtön az istállóba mentem, hogy megnézzem Thomast.

Aszegény, jó öreg Thomas. Amikor megláttam, egy csapásra rádöbbsentem, hogy milyen komoly dolog történt velünk – a saját sérüléseim valamiért nem ébresztettek rá. Beraktak neki még egy halom szalmát, hogy kényelmes helye legyen, és bár testileg egészségesnek tűnt, levertnek látszott, és mintha még ekkor is fázott volna. Mélyen lehorgasztotta a fejét, és félig behunyta a szemét.

– Thomas...?

Felemelte a fejét, és halk hanggal üdvözölt, amitől majdnem sírva fakadtam. De nem indult el felém, én pedig idegesen bámultam őt.

– Melyik részét nem értetted annak, hogy egyenesen menj be a házba, nehogy még jobban megfázz? Miért nem csinálod azt, amit mondok? Esküszöm, hogy te vagy az eddigi életem legproblémásabb felesége! – dohogott Russell, mialatt nyugtalanítóan észrevétlenül, csak úgy megjelent mellettem.

– Jól van, csak nyugi. Már nem tart sokáig.

Egy pillanatra mintha megakadt volna, majd gyorsan rávágta:

– Nem. Ahogy mondod, már nem tart sokáig.

Csend következett, ami egyre kínosabb lett, mígnem megszólaltam:

– Andrew mit mond?

– Azt, hogy Thomas kábé egy héten belül rendbe jön. És ne tereld el a szót a témáról.

– Miféle témáról?

– Rólunk. Ajövőnkéről. Hogy mit fogunk csinálni.

Eszembe jutott, hogy eredetileg pont a jövőnkéről szóló vita miatt menekültem ki a házból.

– Fel a fejjel, Russell! Ha ez... így megy tovább, nem sok jövő vár rám. Minden valószínűség szerint jövő kedden belém vág egy villám, és akkor nem lesz több problémád.

Tett egy lépést hátra, pár pillanatra keményen összepréselte a száját, majd kifakadt:

– Mi van?

– Ha történik velem valami, amíg a feleséged vagyok, mindent megkapsz. Aházat. Apénzt. Francescát, ha még... most is akarod. Mindent.

Erre még feszültebb lett, én pedig igyekeztem összeszedni magamat.

– Miről beszélsz? – kérdezte éles hangon.

– Arról, hogy nagyon, nagyon óvatosnak kell lenned, Russell. Rájöttem, hogy mi folyik itt. Nagyon jól tudod, hogy miről beszélek.

– Mióta tudod?

Elővettem a zsebemből a drótköteget, és finom mozdulattal letettem elé az asztalra. Előbb döböntően nézte, aztán felvette, megforgatta a kezében, és visszatette. A szeméből nagyon éber tekintet sugárzott.

– Mit akarsz csinálni? – kérdezte halkán.

– Semmit. Nem akarom, hogy bárki belekeveredjen ebbe. Épp eleget pletykálnak már rólunk. Azt hiszem, és nyilván te is egyetértesz velem, hogy ez kissé eltúlzott „baleset” volt. Szerintem nem lesz több mostanában. Ha alaposan átgondolod, te is egyet fogsz érteni velem ebben.

Ismét felkapta a drótot, minden jel szerint képtelen volt békén hagyni.

– Igen, egyetérték – mondta aztán.

– A dolgok jelenlegi állása szerint te nagyobb veszélyben vagy, mint én.

– Hát... – felelte megfontoltan, és ide-oda gurítgatta a tenyerén a drótot –, akkor jobb lesz, ha gondoskodunk róla, hogy semmi se történhessen veled, nem igaz? Most pedig, az isten szerelmére, gyere be a házba, és hagyd, hogy Mrs. Crisp gondoskodjon rólad.

Annyira örültek, hogy viszontlátnak. Nem tudtam elhinni. Mrs. Crisp a zúzódásaimról megfélemedkezve szorosán magához ölelt, aztán bocsánatot kért, és még egyszer megölelt. Meleg és puha volt, és sherry illata áradt belőle.

Sharon nem feledkezett meg a zúzódásaimról, így sokkal óvatosabban ölelt meg. Meleg és puha volt, és vaníliaillat áradt belőle.

Kevin beérte volna egy roppant férfias kézfogással, de azért én megöleltem. Belőle pedig lószag áradt.

Amacska elszakította magát a tűzhelytől, a karomba ugrott, és az államhoz dörzsölgette a fejét. Neki konzervlazacszaga volt.

– A rohadt dög – morgott Russell. – Valahányszor a közelébe kerülök, belém harap. Jenny, nagyon komolyan mondom, hogy tényleg nem tudom, mit keres még itt. Határozott utasítást adtam arra, hogy valaki mutasson ajtót neki. Miért nem figyel soha senki arra, amit mondok? Hé, tisztában vannak azzal, hogy nekem dolgoznak?

Az alkalmazottai egykedvűen méregették őt, míg végül csak legyintett, és témát váltott:

– Éhes vagyok.

Atöbbiek magunkra hagytak minket, hogy kettesben ehessünk, nyugodt körülmények között. Ebéd után elszundítottam a kanapén, Russell pedig kiment. Órákkal később ébredtem fel, pont akkor, amikor eljött az esti lefekvés ideje.

Természetesen, miután átaludtam szinte az egész napot, nyughatatlan voltam, és nem tudtam ismét álomba merülni. Akórházban kapott fájdalomcsillapító hatása már elmúlt, és az ibuprofén, amit adtak, nem sokat ért. Fájdalmaktól gyötörve forgolódtam az ágyon, mivel nem tudtam kényelmesen elhelyezkedni, végül a kezembe vettem egy könyvet.

Hallottam, hogy hazaér Russell, hallottam, hogy (önmagához képest) halkán feljön a lépcsőn, és hallottam a lépteit a folyosón. Alighanem meglátta a szobám ajtaja alatt kiszökő fényt, mert megállt, odajött, és bekopogott.

– Jenny?

Bedugta a fejét a szobába, és megkérdezte:

– Jól vagy?

Bólintottam.

– Csak nem vagyok álmos – mondtam.

– Kérsz teát? Szeretnék megmutatni valamit.

Bólintottam, mire eltűnt, és hamarosan megérkezett egy tálcával, amin két csorba szélű bögre és egy repedt teáskanna állt. Kanalat persze nem hozott, viszont a tálcán egy fényképalbum feküdt. Az egészet lecsapta az asztalra, megtöltötte a bögréket, és kényelmesen elhelyezkedett az ágyon.

– Kéne még egy kis hely – kérte aztán.

Odébb csusszantam, mire hanyatt feküdt mellettem, és átadta a bögrémet.

– Ne locsold ki, ha lehet. Tessék. Te jó ég, mi baja a lábadnak?

– A macska.

– Itt szokott aludni?

– Áááá, dehogy. Nem. Soha.

– Figyelj, ha elkapsz egy szörnyű betegséget, és leesik a lábad, hozzám ne gyere panaszkodni!

Megígértem, hogy nem fogok.

Együtt kortyolgattuk a teánkat, pont úgy, mint egy normális házaspár.

– Szóval, mit akarsz megmutatni? – kérdeztem egy-két perc elteltével.

– Ó, persze! Andrew kotorta elő valahonnan a minap. Van benne valami, ami szerintem érdekelni fog – mondta, és lapozgatni kezdett az albumot. – Igen, ez az.

Átadta az albumot.

– Ez a mi kertünk – állapítottam meg a fotók láttán.

– Így van. Ezek a felvételek a nagypapám idejében készültek – magyarázott Russell. – Őt sem ismertem, de gondoltam, szívesen megnéznéd, hogy a kert hogyan nézett ki annak idején. Fekete-fehér képek, de azért a lényeg jól látszik.

Akert valaha gyönyörű volt. Rózsák, levendulák, gerániumok, gyűszűvirágok, csillagfürtök, és még rengeteg, számomra ismeretlen virág tarkállott, és csordult ki rendezetlenül a kavicsos ösvényekre. Ha csak ránéztem a képekre, hallani véltem a lustán szállongó méhek zümmögését, és éreztem a nyári napfény melegét. Aszökőkút közepén a cafrika hiábavalóan markolászta a ruháját.

– És... – folytatta Russell, közben letette a teáját, átvette tőlem az albumot, és lapozott párat. – Felismersz itt valakit?

Visszaadta az albumot. Egy nagyon régi fotót láttam. Négy gyereket ábrázolt, akik a fűben üldögéltek. Christopher a háttérből nézett gyanakodva és haragosan a gépbe. Francesca és Russell ültek elöl, és egymásra mosolyogtak. Francesca láncot fűzött százszorszépekből. Én oldalt álltam, és kinéztem a képből – szokás szerint a saját világomban bolyongtam.

– Erre nem is emlékszem – mondtam halkán.

– Én sem, de ezek mi vagyunk. Ilyen rövid volt a hajad, vagyis mennyi lehattél, tíz... tizenegy?

Bólintottam.

– És itt egy másik – dörmögte Russell, és fordított egyet.

Akövetkező kép csak kettőnkét ábrázolta. Russell egy vödröt tartott a kezében, én pedig abba bámultam.

– Már akkor is jelen voltak az életünkben a vödrök – jegyezte meg Russell. – Mi ez, ha nem égi jel?

Kicsit erőlködnöm kellett, hogy mosolyogjak. Csak néztem a gyerekkori önmagamot, aztán ő sóhajtott egyet, óvatosan becsukta az albumot, és letette a padlóra. És a bögréjét is. És az én bögrémet is. Várt még egy kicsit, aztán megszólalt:

– Jenny, ezt most egyszerűen és nyíltan kimondom. Inkább most fogom seggbe rúgni magam, amiért egy érzéketlen idióta vagyok, semmint éveken

át rugdossam magam, amiért nem mondtam el, amit most... Alényeg: nem akarom, hogy elmenj. Nagyon örülnék, és büszke lennék, és megtiszteltetésnek venném, ha maradnál. Tudom, hogy az utóbbi hónapok nagyon rondák voltak a számodra, de azt hiszem, mindketten egyetértünk abban, hogy annak már vége. Engem nem érdekel a pénz. Hagyd a macskádra, bánom is én. Gondozhatod a kertet, szépítheted a házat, tanulhatsz főzni, lovagolhatsz velem, intézheted a számlákat, kaparhatod a tojást a falakról, hordhatod haza a tébolyult lábasjószágot – melyik nő tudna nemet mondani egy ilyen életmódra?

Ez az egy biztosan nem tudott. Tényleg nem akartam elmenni. Arra gondoltam, hogy mit hagynék magam mögött. De ha maradok, és újra baleset történik – és elviszik Russellt –, akkor mi lesz? Tudtam, hogy az emberek miket mondanak rá. Hogy miket mondtak rá mindig. Ő maga volt a saját, legádázabb ellensége.

Hatalmas súly nehezedett rám, és keservesen sóhajtottam. Tényleg maradni akartam. Ahelyzet már túljutott azon a határon, amelyen innen még vissza lehetett volna csinálni mindent. *Vállald a kockázatot* – biztattam magam gondolatban. – *Vállald a kockázatot, és maradj!*

– Igen – feleltem végül. – Szeretnék itt maradni.

Russell erősen megszorította a kezemet, és kifakadt:

– Ez az! Ez a beszéd!

Mindketten zavarban jöttünk, és hogy túllépjek ezen, nekidőltem a párnámnak, és éreztem, hogy Russell keze a hátam alatt van. Meg sem mozdult, hogy kihúzza alólam.

– És most még inkább próbára teszem a szerencsémeket – dünnyögte halkan.

Hát persze, hogy ezt tette. Mikor nem ezt csinálta?

– Én is szeretnék itt maradni – mondta aztán.

Először nem értettem. Aztán igen. Vagy legalábbis, azt hittem, hogy értem. Talán tévedtem. Aszívverésem megugrott. Arról beszél, hogy...?

– Ha szeretnéd, hogy elmenjek, akkor megyek. De figyelmeztetek, hogy holnap este visszajövök, és azután is, egészen addig, amíg egy napon, Jenny... Most már egy kicsivel jobban ismerjük egymást, és az utóbbi hetek... nehezek voltak a számomra is. Reméltem, hogy... de ha nem akarsz... azt, persze, megértem. Csak mondd, hogy nem, és én máris... – elhallgatott, majd sóhajtott egyet, és amikor folytatta, a hangja alapján úgy éreztem, hogy valami hatalmas, sötét, megnevezhetetlen bánat nyomasztja – ... máris elvonszolólok magam a szobámba, és próbálok nem gondolni arra, hogy te itt

fekszel... puhán és melegen, és nélkülem... Mert én ott leszek a másik szobában, egyes-egyedül, kegyetlenül kitéve az éjszakai üzemmód és a potenciális vakság kétes örömeinek. Szóval, nem kell erőltetni semmit, Jenny.

Próbáltam nem kacagni, és a vállába temettem az arcomat.

– Ezt vehetem igennek? – folytatta Russell. – Tudom, hogy Checkland vagyok, és mi szeretjük a kihívást, de ahhoz, hogy tovább dolgozhassak az ügyön, többre van szükségem a fejed búbjánál. Nézz csak rám! Ez már jobb. Riadalomra semmi ok. Az utóbbi tíz másodpercben alaposan átgondoltam ezt, és az hiszem, az lesz a legjobb, ha ehhez a gyakorlathoz két csoportra oszlunk. Az egyik, aki adja a csókot, a másik, aki kapja: a kezdeményező és a fogadó. Te leszel az, aki kapja, vagyis a fogadó, és csak annyit kell tenned, hogy rám nézel azzal a zavarba ejtően nagy bizalmat sugárzó szemeddel. Igen, ez nagyon jó így. Acsókot adó, a kezdeményező, aki mellest én vagyok, vesz egy mély lélegzetet, próbál visszaemlékezni arra, hogy ki is ő, gyengéden felemeli a fogadó fél állát, mondjuk... így, és meg is van.

– Megvan?

– Meg, hát. Akezdeményező, miután a megfelelő módon előkészítette a helyzetet, most megteszi a lépést.

Közelebb hajolt, és nagyon gyengéden szájon csókolt. Sokáig tartott. Az ajka meleg és lágy volt. Szédülni kezdtem, amit az enyhe agyrázkódás számlájára írtam.

Átsuhant az agyamon a kérdés, hogy ő is ugyanígy érez-e. Nem tűnt valószínűnek. Amennyire én tudtam, Russell a hét minden egyes napján csinálta ezt.

Egy idő után kinyitottam a szememet. Óvatos tekintettel figyelt engem, a száján szűkös kis mosoly játszott, és mialatt kitolta a hajamat az arcomból, megremegtek az ujjai.

– Miután a kezdeményező megkönnyebbülten tapasztalja – folytatta suttogva –, hogy a fogadó fél nem ugrott ki sikoltozva az ágyból, és nem is vágja fejbe őt az olvasólámpával, noha nem tudja biztosan, melyik bolygón van, megteszi a következő lépést.

Ismét megcsókolt. Ez a második még az elsónél is jobb volt. Gyanítottam, hogy kezdek ráérezni a dologra.

– Ennél a pontnál a figyelmes és megfontolt kezdeményező fél megkérdezi, nem minden balsejtelem nélkül, hogy a fogadó fél jól érzi-e magát.

Miután megszólalni nem tudott, a fogadó fél bólogatott.

Russell közelebb húzott magához, és még a takarón át is éreztem a teste melegét.

– Akkor most, a kezdeményező...

A fogadó lerántotta a kezdeményezőről a pólóját, és végigfuttatta a kezét azon a hosszú hátán.

Ettől a kezdeményező pár pillanatra elnémult, bár szemmel láthatóan örült a fejleménynek.

– Mi volt ez? – kérdezte, amikor összeszedte magát.

– Visszacsatolás – közöltem vele vigyorogva.

Felnevetett, és elkezdte csókolgatni a nyakamat, mire egyes neuronok nagy számban kapcsolak ki, hogy más neuronok jobban tudjanak koncentrálni más, fontosabb dolgokra.

– A kezdeményező végtelenül hálás az említett visszacsatolásért – mormolta Russell. – És most, készülj fel. Ezt egyébként előjátéknak nevezik. Nagyon fontos. Bizonyos jelekből ítélve, a nők nagy jelentőséget tulajdonítanak neki.

Mialatt beszélt, kigombolta a pizsamafelsőmet, és nagyon-nagyon gyengéden becsúszta alá azt a meleg kezét.

Megborzongtam.

– Hideg?

– Nem.

– Félsz?

– Nem.

– Jólesik?

– Talán.

– Hmm... A kezdeményező az egyik legjobb lépésére adott választól kissé csalódottan most ezzel próbálkozik... és ezzel... és főleg ezzel...

Egész testemben megremegtem.

– A kezdeményező szeretné azt mondani, hogy a fogadó részéről a beszédképesség elvesztése teljesen normális ebben a szakaszban. Amennyiben a fogadó szeretné kifejezni az elismerését, azt később, a fogyasztói értékelőlap kitöltése során is megteheti.

Csodálatos keze volt. Azok a hosszú, vékony, csontos ujjak bejárták mindenemet, gyengéden, magabiztosan, és szinte varázslatosan.

Ismét megremegtem.

Russell halkán nevetett, és folytatta:

– Miután sikerült elnémítani a fogadót, a kezdeményező ismét lépéseket tesz, de előtte még emlékezteti a fogadó felet, hogy bármikor megállíthatja a dolgokat, ha szeretné. Még ha valószínűleg azzal jár is, hogy a kezdeményezőnek lerobban a feje a nyakáról.

– Nem nagy veszteség...

– Ezért a megjegyzésért a fogadó fél nem számíthat kegyelemre.

Óvatosan és gyengéden meghúzogatta a pizsamanadrágomat.

– Ez itt... ezek itt... rózsaszín tehének vannak a pizsamádon. Mi bajod neked a pizsamákkal és a haszonállatokkal?

– Ha nem tetszik, leveheted...

Anadrágom átrepült a szobán.

– Szóval, ehhez mit szólsz? – kérdezte aztán Russell.

Az egész testem összerándult, és egy pillanatra...

– A kezdeményező rászán egy pillanatot, hogy önelégülten vigyorogjon.

Ismét azt csinálta, és lassan kezdtem kiengedni. Russellbe kapaszkodtam, és éreztem, hogy kezdem elveszíteni az uralmat a saját testem felett. Ismeretlen forróság söpört végig rajtam. Hallottam, hogy a szívem a kézmozdulatai ritmusában ver. És mit műveltek azok a kezek... A világ kezdett távolodni. Halk nyöszörgés szökött ki belőlem. Hogy a balsejtelem vagy az elismerés hangja volt-e, azt nem tudtam.

– Minden rendben – súgta Russell a hajamba. – Minden rendben, Jenny. Ígérem. Hunyd be a szemedet.

Az ujjai ismét végigsuhantak rajtam, simogattak, meg-megérintettek. Azt éreztem, hogy elolvadok. Russell ismét nevetett, nekem meg hirtelen eszembe jutott, hogy... nekem is van kezem.

Ügyetlenül matattam a cipzárjával, míg végül neki kellett lehúznia.

Odanyúltam, és meglepetten felnyögtem.

– Mi az? – kérdezte riadtan Russell, és a szeme felpattant. – Mi történt? Mi a baj?

– Nagyobb kézre lesz szükségem.

– Jenny, te... nyomorult teremtés. Csak azért, mert...

A fogadó fél pár másodpercre képtelen lett az összefüggő, értelmes gondolatok megalkotására.

– Russell...

– Igen, szerelmem?

– Nem tudom... mutasd meg, mit csináljak.

Megcsókolta, és szelíden irányította a kezemet.

– Csináld így... igen... ó, istenem... pontosan így.

Ahajamba fúrta az arcát, és halkan nyögdecsejt.

A fogadó önelégülten vigyorgott.

Az ujjai olyan helyeket találtak, amikről nem is tudtam, hogy vannak rajtam. És hogy valakinek, aki olyan gyorsan mozog, és annyira lármás, ilyen finom és lassú a keze, azon nem győztem csodálkozni. És amit művelt velem, az még jobban elképesztett. Éreztem, hogy a szívem egyre gyorsabban ver. A testem elkezdett magától mozogni. Azt hittem, nem bírom elviselni a gyönyört.

– Russell, mi... történik?

– Nem tudom – zihálta rekedtes hangon. – De ne hagyd abba.

Egy pillanatra az egész univerzum elcsendesedett, aztán fejjel előre átrepültem a perem felett, és belezuhantam a semmibe.

Egy perccel később Russell is.

Amacska lefordult az ágyról, és puffant egyet a padlón.

Az oldalamra fordultam, és miután Russell hátulról hozzám bújt, boldogan mosolyogtam.

– Holnap reggel, amikor felébredsz, nem leszek itt – suttozta a fülembe. – De visszatérek. Ez még csak a bemelegítés volt, Jenny. Holnap... holnap igazán belevágunk.

* * *

Másnap reggel nem pattantam ki az ágyból, mert ha az ember tele van zúzódással, akkor nem nagyon pattog, de lendületesen lesántikáltam a lépcsőn, és felfedeztem, hogy majdnem ebédidő van.

Magamra küzdöttem egy erős szagú, öreg kabátot, beleléptem egy pár gumicsizmába, és átbicegtem az esőáztatta udvaron, hogy meglátogassam Thomast.

Előbb Marilynt kellett üdvözölnöm, máskülönben lebontotta volna a válaszfalat. Adtam neki egy répát, hogy elhallgattassam, majd Thomashoz mentem, aki sokkal jobban nézett ki. Lehajtotta a fejét az enyémhez.

– Thomas – suttoztam halkán, és megsimogattam az orrát. Megint hallatta az a vékonyka hangot, és szelíden a hajamba fűjt. Nekitámasztottam a fejemet az övének, és mélyen magamba szívtam a meleg lószagot. Sokáig álltunk így.

Még akkor is, amikor Russell visszatért onnan, ahol volt, és elvonszolt ebédelni. Valamennyien körülültük a konyhaasztalt. Néha összenéztem egy

pillanatra Russell-lel, és igyekeztem nem elpirulni. Egy alkalommal észrevettem, hogy Mrs. Crisp minket figyel, és akkor elpirultam.

Végül, amikor Russell mindent megevett, ami látótávolságon belül volt, bejelentette, hogy elvonul a műterembe.

– Velem tartasz, Jenny? – tette hozzá.

– Igen – feleltem, és meglepődtem ugyan, de örültem is annak, hogy azt akarja, legyek ott, amikor dolgozik.

Utánavittem a kávéját, és megint meglepődtem azon, hogy mennyire másként néz ki a helyiség.

Megkezdett, félig elkészült, befejezett festmények voltak mindenütt. Színeket, mozdulatokat és fényeket láttam. Felfedeztem még néhány üres pizzásdobozt és sörösüveget is. A hely maga volt a káosz, de a kreatív káosz.

Csináltam magamnak helyet a megviselt, öreg kanapén, és a lábamra húztam egy vén plédet. Az eső hangosan kopogott az ablakon, de idebent kellemes meleg volt, és békés hangulat uralkodott. Russell átöltözött a festékfoltos pólójába és farmerjébe, aztán tubusokat nyomkodott, és a gondolatai világába veszve dörmögött magában.

Kényelmesen elhelyezkedtem, és felkészültem, hogy lássam a géniusz alkotás közben. Nem sokat tudok más géniuszokról, de ez félelmetes energiával dolgozott. Festéket dörzsölt a vászonra, hátralépett, mormogott, előrelendült, döfött az ecsetével, az ujjával dörgölte a festéket, furcsa dalrészleteket zümmögött – egy pillanatra sem nyugodott le. Már attól elfáradtam, hogy őt néztem. Nyilvánvaló volt, hogy teljesen megfélemezett rólam, ezért összegömbölyödtem a pléd alatt, a két kezembe fogtam a bögrét, és felidéztem magamban az előző estén történeteket. Russell keze, a saját kezem – miket műveltem vele, hol járt... Lejátszottam magamnak az egyik kedvenc részemet, és épp amikor befejeztem, rájöttem, hogy csend van a szobában. Felnéztem, és azt láttam, hogy Russell engem bámul.

– Mi jár a fejedben? – kérdezte gyanakodva.

– Én csak... hát... izé...

– Nem, ezt ne kezd el újra! Ki vele, asszony!

Megpróbáltam összeszedni pár szót, de valahogy egyik sem volt hajlandó megindulni előre.

– Nos, amíg képtelen vagy kritizálni, gyere, és nézd meg ezt!

Tudtam, hogy ez nagy megtiszteltetés. Russell komoly erőfeszítéseket tett ezen a napon. És ha ő megtette, akkor én is megtehettem.

Hátulról közelítettem meg a festőállványát. Amin előzőleg dolgozott, azt már korábban levette, és a falnak támasztotta. Egy szénrajzot pillantottam meg. Engem ábrázolt. Saját magamat láttam. De olyannak, amilyenek még soha.

Aháttal ülő alak a válla felett nézett vissza rám. Aszája környéke kissé rejtélyesnek hatott, míg nagy szemével a messzeséget fürkészte, és hogy mit látott ott, az nagyon-nagyon nyilvánvaló volt. Ahaja úgy ívelt az arca körül, ahogyan a valóságban nagyon ritkán, míg a csupasz vállát csak néhány gyorsan odahúzott vonás jelezte. Egy nagyon személyes, nagyon intim portré volt egy olyan valakitől, aki nagyon másmilyenek látott engem, mint én magam.

Lassan a kép felé nyúltam, a vászontól pár milliméternyire megállítottam a mutatóujjamat, aztán lassan elhúztam a körvonalak felett, mintha ezzel valahogyan elcsíphettem volna azt, amit Russell a vászonra vitt, és magamba olvaszthattam volna.

Néztem ezt a másik önmagamot, és ez a másik visszanézett rám. Russell türelmesen állt, és tisztára törölgette a kezét.

– Ez... ? Hogyan...? Te...?

Tényleg jó, ha az ember előre eldönti, hogy mit akar mondani, még mielőtt megszólal. Vagy ahogyan Thomas mondaná: „Indítsd be az agyadat, mielőtt kinyitod a szádát”.

– Tetszik?

Némi idegességet éreztem a hangjában. Russell Checkland, a visszatérő művész továbbra sem bízott teljes mértékben magában.

– Igen, nagyon. Nem tudom... csak...

– Egy gyors tanács, Jenny – szólt közbe. – Ha legközelebb szexi dolgokra gondolsz – felőlem bármikor nyugodtan megteheted –, akkor előbb bizonyosodj meg arról, hogy csak én vagyok veled a szobában.

– Nem tudhatod, hogy...

– Szerencsétlen! Mintha neonreklám villogott volna a homlokodon!

– Nem, tévedsz! Én a... a macskára gondoltam!

Mindketten a macskára pillantottunk, aki hanyatt fekvve hevert a kanapén. Fogalmam sem volt, hogy hogyan jutott át az ajtón. Talán ozmózissal.

Russell összefonta a karját a mellkasán, és azzal rám villantotta azt az önelégült Checkland-vigyort.

– A macskára?

– Igen!

Kihívó tekintettel néztem rá. Tett egy lépést hátra. Én csak tovább néztem őt. És még tovább. Apillanat, amikor másfelé kellett volna fordítanom a tekintetemet, észrevétlenül elmúlt. Úgy tűnt, nem tudok elég levegőt szívni a tüdőmbe. Acsend egyre sűrűsödött, és átfordult valami másba. Hallottam a szívem dübörgését. Hirtelen tudtam, hogy Thomas miért hagyott el. Az okos Thomas mindig többet tudott, mint én.

Az előző éjszakára gondoltam. Ez most más volt. Az előző éjszaka fehér csokoládé volt. Lágy. Édes. Kezdőknek való. Ez már az igazi dolog volt. Étcsokoládé. Vaskos és erős. Csakis felnőtteknek való. Addiktív és veszedelmes.

Nem tudom, miért nevetett rajtam. Mintha neki is neonbetűs felirat villogott volna a fején. Szempillantás alatt minden megváltozott. Hirtelen egy új és veszélyes területen jártam, és fikarcnyit sem érdekelt. Repültem Russell felé. Elkapott, és egymásnak ütköztünk. Az első csókunk sehogyan sem hasonlított az előző esti, szelíd szórakozáshoz. Úgy esett nekem, mint egy lélegzetért kapkodó fuldokló.

Lerántottam róla a pólóját, ő pedig kiugrott a farmerjéből. Forró és kemény volt mindene. Akeze mindenütt ott volt. Nem gyengéden, és lassan, és türelmesen, mint az előző este, hanem erősen és követelőzőn. Ruhák röpködtek szanaszét. Russell letérdelt elém, kigombolta a nadrágomat, és finoman lehúzta rólam. Egyik kezemmel a vállán támaszkodtam, a másikkal a falon. Tegnap éjjel megtanultam, hogy mire képes a keze, de ez... Megrogyott a térdem. Russell elkapott, és együtt a padlóra zuhantunk. Valahonnan – a jó ég tudja honnan – kerített egy óvszert, és feltépte a csomagolást. Az eső dobolásán, és a gázégő halk sziszegésén kívül csak a saját szívverésemet és Russell szaggyalozott zihálását hallottam.

Atérdével szétnyitotta a lábamat, és azt suttogta:

– Ha nem vagy biztos benne, most kell szólnod, mert pár pillanat múlva megfélemezhetetlen leszek. Mint egy szökevény vonat.

– Ez az én Russellem... a csodálatos kismozdony...

– Egy napon beszélünk kell a nem az alkalomhoz illő humorról – felelte, de láttam a szemén, hogy nevet magában.

– Most is megtehetjük, ha szeretnéd.

– Hidd el, asszony, tíz másodperc múlva nem fogsz tudni beszélni, és ez egyszer teljesen jogos indokkal.

Tudta, hogy mit jelent ez a pillanat. És nem csak nekem. Éreztem rajta, hogy majd szétveti a feszült várakozás, de visszafogja magát.

– Kész?

– Igen, igen!

Az enyémre tapasztotta a száját. Az izgalom minden más érzésemet elsöpörte. Szelíd, de határozott döfködést éreztem. Egy pillanat választott el attól, hogy...

Ebben a másodpercben kopogást hallottunk, majd Kevin hangját:

– Mr. Checkland?

Minden leállt és megdermedt.

Russell vérfagyasztó átkot mormolt, aztán dicséretesen normális hangon kiszólt a folyosóra:

– Mi történt, Kevin? Elégge elfoglalt vagyok.

– Mrs. Kingdom itt van.

– Micsoda? Ne ácsorogj ott! Ismered az eljárást! Ajtókat bezárni. Lámpákat leoltani. Mindenki a konyhaasztal alá, a padlóra! Úgy teszünk, mintha nem lennénk itthon.

Rövid szünet következett.

– Jó napot, Russell – köszönt Julia néni az ajtó másik oldalától.

Próbáltam jó feleség lenni. Szánalmasan rosszul ment.

Görcsösen rángatózva összegömbölyödtem, a számra tapasztottam a tenyeremet, és rázkódtam a visszafojtott röhögéstől.

Miután Russell meggyőződött róla, hogy nem számíthat semmilyen segítségre imádott feleségétől, felsóhajtott, egy pillanatra leengedte a fejét, majd felkapta és visszaköszönt:

– Jó napot, Julia.

– Igazán semmi szükség rá, hogy miattunk törd magad, Russell. Jennyhez jöttünk. Nem tudod, hogy ő hol van?

Ahelyes válasz úgy hangzott volna: a férje alatt. Érdeklődve vártam, hogy Russell mit mond erre.

– Jenny fekszik, Julia – felelte Russell.

Ez mondjuk igaz volt.

– Mindazonáltal... – mondta Julia néni azon a bizonyos, speciális hangján.

Russell ismét sóhajtott, és legurult rólam. Hirtelen nagyon hidegnek éreztem a szoba levegőjét.

– Kevin, kérlek, vezesd le Mrs. Kingdomot a földszintre – rendelkezett Russell. – Megnézem Jennyt, hogy ébren van-e, és ha igen, akkor megkérdezem tőle, hogy óhajt-e látogatókat fogadni.

– Köszönöm, Russell. És hogy mindenki számára megkönnyítsük a dolgot, ezúton közlöm: nem távozok addig, amíg nem látom őt. Azt hiszem, mindketten tudjuk, hogy ez mit jelent.

Hallottuk, hogy Kevin és Julia néni lemennek a lépcsőn.

Russell gondterhelten sóhajtott még egyet, és azt mondta:

– Sajnálom, Jenny. Van valami abban a tudatban, hogy a nagynénéd alig tíz láb távolságra van tőlem... fejezd be a röhögést, és kapd magadra a ruháidat!

A felöltözés alatt valamiért sokkal szégyenlősebb voltam, mint az előbb. Russell letörölt pár szénfoltot bizonyos helyekről – hogy ezek hogyan kerültek oda? –, és végül kellően fel voltam készülve a szemlére.

Láttam Russellen, hogy gondolatban máshol jár, és az utolsó pillanatban állítottam meg, máskülönben lement volna a lépcsőn úgy, hogy egyfelől kifordítva viselte a pólóját, másfelől az eleje volt hátul.

Alépcső tetején megállt, és felém fordult, mintha mondani akarna valamit. Az a pillanat örökre beleégett az emlékezetembe. De akármit akart is mondani, sosem hangzott el. Megmarkolta a csuklómat, és levonultunk a földszintre. És igen, Francesca is eljött, mert a dolgok nélküle nem voltak elég rosszak. Szokás szerint elegáns és lélegzetelállítóan szép volt. Belőlem teljességgel hiányzik az az igéző ragyogás. Fogalmam sem volt, hogy mi fog történni. Szeretném azt mondani, hogy az ösztöneim figyelmeztettek, de ez nem igaz. Még csak nem is sejtettem, hogy az addig ismert világomnak vége.

Russell engem leültetett, ő maga átment a konyhába.

Julia néni szokásához híven nem vesztegette az időt.

– Jenny, azt akarom, hogy csomagolj össze, és gyere haza velünk. Kérlek. Francesca segít.

Ez alighanem újdonság volt Francescának, aki kicsit sem tűnt boldognak – gyanítottam, hogy a csomagolás miatt, és nem pedig azért, mert elhagyom Russellt.

– Nem, Julia néni, köszönöm. Jól érzem magam itt.

– Hogy mondhatod ezt? Megmondtam neked, hogy az az állat veszélyes. Előre megmondtam, hogy baj lesz. *Jenny, kórházba kerültél!*

Te magasságos ég, kezdett dőlt betűvel beszélni. Ez nem sok jót jósolt. Megpróbáltam kitalálni valamit, ami megnyugtatónak hangzik. Nem mintha sokra mentem volna vele.

Nem számított. Russell visszatért, és bekapcsolódott a beszélgetésbe – a maga módján.

– Talán meg kéne gondolnod, Jenny – javasolta gondterhelten. – Halálosan unom, hogy a rokonaid beállítanak és szemétkednek, valahányszor letörik a körmöd. Én dolgozni próbálok itt, és elegendő van abból, hogy folyton őket kell látnom és hallanom.

A beszélgetés ettől vészfékezve megállt, és mialatt mindenki a megfelelő válaszon töprengett, megszólalt a telefon, és Mrs. Crisp betolta a zsúrkocsit. Csészék, aljak, cukorcsipeszek, a szokásos cucc.

Russell ment segíteni, közben odaszólt nekem:

– Jenny, felvennéd a telefont?

Julia néni hatalmas erőfeszítéseket tett, hogy nyugodtan beszéljen, amikor megjegyezte:

– Jennynek nehezére esik telefonba beszélni.

– Asszony, abba a végébe beszélj, amelyik lyukak vannak!

Fintorogtam egyet – ami fáj –, majd felemeltem a kagylót, vettem egy mély lélegzetet, és beleszóltam:

– Halló!

Daniel Palmer felelt:

– Ó, Jenny, te vagy az? De jó!

– Szia, Daniel – préseltem ki, és meglehetősen büszke voltam magamra.

– Figyelj csak, izgalmas híreim vannak! Emlékszel még arra az ötletre, amiről beszéltünk? Réges-régen. A Tudor Erzsébetről és Stuart Máriáról szóló filmre? Na, úgy néz ki, hogy lesz belőle valami. Találkozhatnánk valamikor, hogy beszéljünk róla? Persze csak ha akarsz.

Minden más kiröppent a fejből.

– Igen, igen, nagyon szeretnék. Ez annyira... – idáig jutottam, mert nem jutott eszembe ide illő jelző.

– Izgalmas – fejezte be helyettem Daniel, és nevetett. – Tehát, mikor és hol?

– Még csak most jöttem ki a kórházból...

– Ó, istenem, ezt elfelejtettem. Bocsánat, bocsánat, bocsánat. Csak el akartam mesélni...

– Nem, semmi baj. Át tudnál jönni... vacsorázni? Holnap este? – kérdeztem, és Mrs. Crisp pillantottam, aki bólintott egyet.

– Igen, át tudok. Legalábbis, azt hiszem. Meg kell beszélnem Francescával.

– Ő épp itt van – feleltem, és örültem, hogy Francescát is belerángathatom. – Egy pillanat!

Átadtam a telefont Francescának, aki alig hathüvelyknyire ült, és alighanem majd belepusztult, hogy megtudja, hogy a férje miért akar beszélni a Föld bolygó összes lakója közül éppen velem.

Otthagytam őt, és az ablaknál álló Julia néni mellé mentem. Szemmel láthatóan nem óhajtott Russell Checkland közelébe kerülni, nehogy elkapjon valamit, és most a kertünk tervét tanulmányozta, amelyet a férjem készített.

– Igazán szép – mondta, és ez a két szó valószínűleg majdnem megfojtotta, de el volt szánva arra, hogy megdicséri azt, ami méltó rá.

– Russell készítette. Így fog kinézni a kert – feleltem, és elfordítottam a lapot, hogy úgy mutassa a kertet, ahogyan majd az erkélyajtón át látszani fog. – Rózsák, bazsarózsák, gyűszűvirágok, gerániumok – az összes nyári virág, tengernyi nárcisz tavasszal, és rengeteg őszi szín is.

– Mindez sok munkát igényel – állapította meg komoran, és kétségkívül a saját makulátlan, sosem változó hanga-tuja pusztaságára gondolt.

– Gyertek, és igyatok teát, mielőtt kihül! – szólt ránk Russell, mire valamennyien letelepedtünk az asztalhoz. Francesca bólintott nekem – kezdődött a multság. Eltűnődtem azon, hogy Francesca mikor szólt hozzám utoljára, és nem tudtam felidézni.

Közöltem Mrs. Crisppel, hogy holnap kettővel többen fogunk vacsorázni, és felvettem a csészémet, illetve a hozzá való aljat.

Emlékezetem szerint ekkor minden nagyon lassan történt – milliónyi részlet ragadt meg bennem –, de persze nem történhetett így.

Leültem a teámmal, mire Mrs. Crisp átnyúlt a vállam felett, és azt mondta:

– Ezt a teát már ne igya meg, asszonyom! Teljesen hideg. – Azzal elvette előlem, és kivitte a konyhába.

Nem értettem. Semmit sem értettem. Csak ültem, és bámultam azt a helyet, ahol az előbb a bögrém volt, és nem tudtam másra gondolni, mint arra, hogy Mrs. Crisp „asszonyom”-nak szólított.

És hirtelen rájöttem. Az emberek azt szokták mondani, hogy a világuk rájuk szakadt, de az enyém széthasadt. Eléggé váratlanul, és sokkal fájdalmasabban. Egy csapásra felfogtam, hogy Mrs. Crisp mit tett és miért. Átnéztem a velem szemben ülő Russellre, aki komoran nézett vissza rám, és az arca merev volt, akár egy kőtömb. Az előző éjszaka, a mai délután, az utóbbi kilenc hónap minden vidámsága és varázslata elillant, mintha soha nem is létezett volna.

Afelismerés olyan csapást mért rám, mintha egy vonat ütött volna el. Russell csinálta. Egész végig ő volt az. Hatalmasat tévedtem. Okosnak hittem magamat, és tévedtem. Azt hittem, rájöttem az egészre – hogy ők a felelősök –, de tévedtem. Tényleg olyan buta voltam, amilyennek mindenki tartott. Pedig annyira büszke voltam magamra. És tévedtem, tévedtem, tévedtem. Miután nem állt mellettem Thomas, aki irányított volna, totálisan rosszul értelmeztem az egészet. Ezek szerint tényleg hülye vagyok. Elég hülye, hogy azt higgyem... a hülye, nagyon hülye Jenny Dove.

Lassan visszatértem a valódi világba, és azt láttam, hogy nem csak én ülök úgy, mint egy jégszobor.

Julia néni elborzadva bámult engem. Atenyerét a szájára szorította. Kitágult szeme megdöbbenést és riadalmat tükrözött. Sosem fogom elfelejteni az arckifejezését. Lassan, nagyon nehezen elfordította rólam a tekintetét, és Russellre nézett.

Aki szintén nem mozdult. Őtovábbra is engem figyelt. Még akkor is, amikor Julia néni azt suttogta: „Russell”. Vártam, hogy lássam rajta valamilyen érzelem nyomait – a bosszúságét, a haragét, a félelemét –, de mindhiába. Vártam, hogy megszólaljon. Hogy védje magát. Hogy csináljon valamit. Bármit. Az egész univerzum megállt. Semmi hang. Semmi mozgás. Minden és mindenki Russell Checklandre várt.

Francesca sietve letette a csészéjét, és úgy tolta el, mintha nemcsak azt akarta volna eltávolítani magától, hanem Russellt is.

Amozdulatával megtörte a varázst. Russell hirtelen felállt, és egy szót sem szólva elhagyta a szobát. Hallottam, hogy mond valamit Mrs. Crispnek a konyhában. Aztán hallottam, hogy beindul a Land Rover. Hallottam, hogy kicsattog a bekötőútra, és eldübörög.

Tizennegyedik fejezet

Nem tudtam túltenni magam rajta. Ugyanazok a szavak keringtek lármásan újra és újra a fejemben. Tévedtem. Tévedtem. Tévedtem. Hülye. Hülye. Hülye.

Nem tudtam megszólalni. Még gondolkodni sem tudtam. Tudom, hogy emberek beszéltek hozzám, de a hangjuk elveszett, mielőtt elért volna hozzám. Visszahúzódtam egy zárt, szűkös kis világba. Oda, ahol azelőtt éltem, hogy eljött hozzám Thomas. Ahol biztonságban voltam.

Egész délután meg sem moccantam. Atüzet bámultam, és arra gondoltam, hogy milyen hülye vagyok. Mennyire hülye voltam. Hülye voltam és tévedtem. És önhitt voltam. Hogyan is gondolhattam azt, hogy egy olyan jóképű, vonzó és tehetséges valaki, mint Russell Checkland, egyáltalán hajlandó ránézni egy olyanra, amilyen én vagyok? Milyen könnyen beszélt rá a házasságra, és beszélt le a válásról... És hogy megerősítse a buta Jenny Dove feletti uralmát, némi laza kis szex, csak mert megteheti. Hogy a buta lány még jobban imádja őt, mint addig. Mit sem látva bámultam magam elé, közben lelket kiszárító, megalázó, izzó szégyen söpört át rajtam újra és újra, amikor arra gondoltam, hogy mennyire megkönnyítettem Russell számára mindent.

Időről időre az agyam apró erőfeszítést tett annak érdekében, hogy felfogja és értelmezze a dolgokat, de mindig és mindig azt a kart láttam, amint átnyúl a vállam felett. Hogy elvegye a témat, és megsemmisítse azt a hülye csodaországot, amelybe beköltöztem, és amelynek teljesen átadtam magam.

Russell tette. Mindig is Russell volt a felelős. Russell beledobott valamit a téamba, mialatt mindenki másfelé figyelt, vagy telefonon beszélt, vagy kifelé nézett az ablakon. És ha Mrs. Crispet nem győzi le a lelkiismerete... Mrs. Crispet, aki talán nem akart felelős lenni még egy Mrs. Checkland haláláért.

Nem tudom, hogy Mrs. Crisp hogyan szabadult meg a nagynénémtől, de sikerült neki. Azt hiszem, Julia néni alig várta már, hogy elmehessen. Ha még egyszer rám szólt volna, hogy csomagoljak és menjek vele, akkor

valószínűleg megtettem volna. De nem kapott rá lehetőséget. Mrs. Crisp kiterelte őt és Francescát az ajtón, alig pár perccel Russell távozása után.

Egy másodpercre sem hagytak egyedül. Mrs. Crisp behozta a szakácskönyveit, és leült az asztalhoz, hogy kitalálja a másnapi vacsora ételsorát. Nem tudtam, miért fordít erre ennyi energiát. Miután elvonult, bejött Sharon, és úgy tett, mintha a polcokat porolná. Aztán Kevin következett, aki az ablaknál ülve, csendesen olvasgatott egy könyvet. Aztán visszatért Mrs. Crisp, egy omlettel. Aztán Sharon egy bögre teával. Aztán lefeküdtem. Aztán felkeltem, hogy beengedjem a macskát. Aztán ébren voltam szinte reggelig, magányosan és üresen, és hallgattam, hogy a földszinti óra végigketyegi az éjszakát.

Russell nem jött haza. Felmerült bennem a kérdés, hogy hazajön-e még valaha. Talán csak megy, megy, és soha többé nem jön vissza. Én pedig itt fogok élni még néhány hétig, aztán a nagynéném és a bácsikám ránk törnek, összecsomagolnak mindent, és visszavisznek a házukba. És úgy fogok élni tovább, mint régen, mintha ez a kilenc hónap sosem történt volna meg.

Azon kaptam magam, hogy nem érdekel.

Amásnap reggel szörnyű volt. Mintha közösen megállapodtunk volna, hogy tesszük tovább a dolgunkat, mintha semmi sem történt volna. A reggeli alatt Mrs. Crisp beterjesztette a vacsorára vonatkozó javaslatát: füstölt lazacpástétom, a kedvencem, a barackos bárányragu, és a végére citromtorta. Bólintottam egyet. Ha rántott sarat és fűrészpport javasolt volna, arra is rábólintottam volna.

Atöbbiek lefoglaltak engem. Kivezettük Boxert és Marilynt a mezőre, eltöltöttem némi időt Thomasszal, poharakat és evőeszközöket fényesítettem, és segítettem megteríteni az asztalt. Úgy döntöttünk, hogy a nagy, sivár étkezőben vacsorázunk. Így tűnt helyénvalónak. Adélelőtt közepe táján megszólalt a telefon. Julia néni és Richard bácsi meghívták magukat estére. Mrs. Crisp káromkodott. Ebben a pillanatban besétált Russell, és közölte, hogy Andrew és Tanya is jönnek.

Mrs. Crisp azonnal bosszút állt. Átadta Russellnek a bevásárlólistát, és megmondta neki, hogy ne merészeljen hazajönni addig, amíg nem vesz meg mindent, ami a listán szerepel – és ezzel ügyesen eltakarította Russellt mindenki útjából.

Végül elengedtek. Felvonszoltam magam a lépcsőn, és a hálósobámhoz mentem. Amenedékemhez. Thomas minden erőfeszítése ellenére továbbra is menedékemként szolgált.

Az ajtóban viszont megálltam, és elnéztem Russell szobája felé. Csak egyszer jártam benne. Sosem tűnt valószínűnek, hogy még egyszer beteszem oda a lábamat. Most viszont úrrá lett rajtam a kíváncsiság. Felmentem az apró lépcsőn, kinyitottam az ajtót, és beléptem.

Az ágy be volt vetve. Hát persze, hiszen Russell nem itt aludt éjszaka. Ecsettisztító folyadék, arcszesz illatát és enyhe lószagot éreztem. Nagyon russelles volt. Az egyik szék támláján farmernadrág lógott. Három különböző cipő hevert a padló különböző pontjain – látszott, hogy gazdájuk csak úgy lerúgta őket a lábáról. Az ágyon megviselt ponyvaregény feküdt szétnyitva. A Russell anyját ábrázoló kép továbbra is a komódon állt.

Amikor utoljára itt jártam, a falak csupaszok voltak, de most hat-hét rajz lógott rajtuk. A legtöbbször csak pár vonalból állt, de kettő befejezettnek látszott.

Kínosan éreztem magam attól, hogy így kémkedek, de közelebb araszoltam a képekhez. Engem ábrázoltak, amint olvasok, bámulok a semmibe, az egyik profilból mutatott... rólam készültek. Gyengéd, finom kidolgozással. Úgy éreztem magam, mintha pofon vágtak volna. Sosem ültem modellt neki. Ezeket nyilván emlékezetből rajzolta. Miért?

Fogalmam sem volt... Másrészt, oly sok mindenről maradtam le az utóbbi hónapok során, hogy ez az egy már aligha számított. Az már megállapítást nyert, hogy hülye vagyok – most már csak a hülyeségem mélységét kellett megmérni.

Halk neszt hallottam a lépcsőn felől, mire büntudatosan és ijedten elmenekültem. Berontottam a szobámba, és gyorsan becsuktam az ajtót. Amikor a szívverésem elviselhető ritmusúra lassult, felültem az ablakpárkányra, felkaptam a könyvemet, és úgy tartottam magam elé, mint egy pajzsot. És ekkor megszűntem hülyének lenni, és valóban, de valóban elkezdtem helyesen gondolkodni.

* * *

Pont amikor a délután kezdett unalmasan hosszúnak tűnni, Mrs. Crisp teát hozott. Aföldszinten nekem nem jutott semmi tennivaló. Nyugodtan összpontosíthattam a felkészülésre. Mrs. Crisp meglepően fürge és vidám volt, főleg, ha tekintetbe vettem az elmúlt huszonnégy óra eseményeit.

Nem fordítottam valami nagy gondot a külsőmre. Miért tettem volna? Azok a napok elmúltak. Tiszta nadrágot, fehér topot, szürke, vastag kardigánt vettem fel, és fekete cipőt. Ez a szerelés meleg volt, és

biztonságérzetet adott. Acsuklómra csatoltam a csinos kis órát, hogy szerencsét hozzon. És hogy üzenjek vele.

Tudtam, hogy Russell a házban van. Az utolsó fél órában hallottam a hangját.

Végül vettem egy mély lélegzetet, és mialatt minden korábbinál jobban kívántam, hogy bárcsak érezném a forró gyömbérkeksz illatát, lementem a földszintre. Mrs. Crisp kérésére szemügyre vettem az étkezőt. Sosem volt gyönyörű – és tudtam, hogy nem is lesz az soha –, de a teríték jól nézett ki, a régi szőnyeget felporszívózták, és legtöbb szék egyetlen készletből került ki.

Elsőnek Andrew és Tanya érkeztek meg, jó fél órával a kitűzött időpont előtt – gyanítottam, hogy Russell kérésére jöttek korábban. Amint bejöttek és kaptak egy italt, a ház ura megjelent, és rólam tudomást sem véve a helyiség másik végében álló Tanyához ment. Amikor Andrew belépett a helyiségbe, és odaállt mellém, az ezen az estén szokatlanul tiszta szemű Mrs. Crisp otthagyott, és visszatért a konyhába.

Aztán megjött Daniel és Francesca. Francesca szinte rá se nézett Russellre, végig úgy állt, hogy látványosan a vállát vagy hátát fordította felé. Kíváncsi voltam, hogy Russell mit gondol arról, hogy az élete nagy szerelme így, nyilvánosan elutasítja őt. Kialakultak a frontvonalak. Andrew és Daniel hétköznapi dolgokról beszélgettek. Én a tűzbe bámultam, és hozzá sem nyúltam a rám váró italhoz. Tudtam, hogy Russell a szoba másik végében van, távol a poharamtól, de nem vállaltam semmi kockázatot. Minél messze volt, annál nagyobb biztonságban tudhattam magamat.

Végül Julia néni és Richard bácsi is megérkeztek. Egyszerű, komoly ruhát viseltek, és mindketten szigorú arcot vágtak. Mrs. Crisp felsorakoztatott minket, és bevonultunk az ebédlőbe.

Fogalmam sem volt, hogy mi fog történni ezen az estén – hogy történik-e valami ezen az estén. És fogalmam sem volt, hogy ki áll az én oldalamon – hogy áll-e ott valaki.

Russell elkezdte megtölteni a poharakat. Engem leszámítva mindenki kapott egyet. Mrs. Crisp felvett egy poharat, megtöltötte egy, a zsúrkocsin tárolt palackból, és figyelmeztető hunyorítás kíséretében a kezemben nyomta.

– A bora, Mrs. Checkland! – mondta hangosan.

Belekóstoltam, és igyekeznem kellett, hogy ne mutassam ki a meglepődésemet. Víz volt a pohárban.

Hogy én külön pohárba kaptam külön bort, arra mások is felfigyeltek, és nyilván arra is rájöttek, hogy ez mit jelent. Összeszedtem magam, és azt latolgattam magamban, ki kezdi a csatát.

Julia néni kezdte. Naná, hogy ő. Csak azért imádkoztam, hogy Russell tartsa lehajtva a fejét, és hallgasson. Nem jött be.

– Te jó isten – mondta jó hangosan Russell. – Szónokolni fog...

– Legalább megpróbálhatnál emlékezni rá, hogy a vendégeiddel udvariasan kell viselkedned – felelte dühösen Julia néni.

– Nem vagytok a vendégeim – vágott vissza Russell, majd megitta a borát, és rögtön újratöltötte a poharát. – Meghívatátok magatokat, emlékszel? Bármikor távozhattok, amikor csak jólesik.

Ezzel eszébe juttatta a nénikémnek, hogy miért van itt. Felém fordult, és dühtől rángatózó arccal megszólalt:

– Jenny...

Köhécseltem egyet, és összpontosítottam...

– Mielőtt bárki bármit kijelentene – mondtam, és ezzel életemben először és utoljára közbeszóltam, mialatt a nénikém beszélni akart. – Én nem... megyek sehová. Itt maradok. Szeretek itt lenni. Nem érdekel, hogy ezzel kinek milyen tervét hiúsítom meg, Russell, Francesca és Julia néni, de ez... az utolsó szavam. Itt maradok.

Vakmerőn megittam a vizemet, és Mrs. Crisp, ugyanilyen vakmerőséggel újra megtöltötte a poharamat.

Julia néni vett egy mély lélegzetet.

– Ne is törődjünk ezzel – szólalt meg ekkor Francesca, és úgy fordult a fontos témák felé, mint a hőkereső rakéta a Krakatau felé. – Daniel, gondolkodtam azon, hogy melyik szerepet kéne eljátszanom... Stuart Máriát vagy Tudor Erzsébetet. Tudom, nyilván Erzsébet kerül ki győztesen a végén, és tovább él, úgyhogy ez a szerep tovább tart, viszont Máriának van egy csodálatos haláljelenete. Tragikus, de kihívó. De persze, te döntesz, drágám. Erzsébetet szívesebben eljátszanám, de az lesz, amit te a legjobbnak tartasz.

Daniel egy darabig nem felelt. Az asztal körül ülők egyszerre megfeszültek, és lélekben felkészültek a folytatásra.

– Igazából, Francesca – bökte ki végül Daniel –, Erzsébetre már van egy jelöltem.

– Ó, hagyjuk is, nem érdekes. Akkor Mária leszek.

– És Mária szerepére is.

– De... az nem lehet... mi lesz velem?

Ajó öreg Franny – egyenesen a közepébe tenyerelt.

Daniel zavarba jött, és fészengve dülöngélt a székén.

– Nem hiszem, hogy ez a hely és az időpont... – mormolta halkán.

– Nem is! – vágott közbe Julia néni, és elkanyarította a beszélgetést az egyik válságtól a másikhoz. – Jenny....

Ezúttal sem jutott tovább, mert Mrs. Crisp behozta a pástétomot, és nekilátott a szervírozásnak.

Én egy külön adagot kaptam. Mrs. Crisp leszedte róla a védőfóliát, és kék tányéron rakta elém. Mindenki más fehérét kapott. Mindenki megbámulta az én kék tányéromat, aztán a sajátját.

Julia undorodva eltolta magától az övét. Francesca úgy nézte a sajátját, mintha attól tartott volna, hogy mindjárt a torkának ugrik. Andrew, Tanya és Daniel nekikezdték az evésnek. Én csak vártam. Zajlott körülöttem valami, és szokás szerint fogalmam sem volt, hogy mi.

Francesca összeszedte magát, és megkérdezte Danieltől:

– Akkor melyik szerep az enyém? Biztos jut nekem is valami. Vörös a hajam!

Hogy ennél talán több kell ahhoz, hogy valaki szerepeljen egy nagyszabású, új sorozatban, azt nyilvánvalóan nem sikerült még felfognia.

Csend telepedett a helyiségre. Russellre néztem, aki Julia néni és Tanya között ült. Nekem Richard bácsi jutott az egyik oldalamra, Andrew a másikra. Francesca és Daniel a középső, semleges zónában kaptak helyet. Nagyon magányosnak éreztem magam.

Mialatt őt bámultam, Russell rám pillantott, egy másodpercig kifejezéstelenül nézett a szemembe, aztán elfordította a tekintetét. Összerándult a gyomrom.

– Jenny, drágám, legalább próbálj meg enni egy keveset – biztatott Richard bácsi, és gyengéden mosolyogva közelebb tolta hozzám a tányéromat. – Hagyjuk, hadd játsszák le a meccset, rendben? Aztán összedugjuk a fejünket, és a helyes dolgot csináljuk. Te és én, együtt.

Eszembe jutott az utolsó estém a házában, amikor ott ültünk a konyhaasztalnál, és kellemesen, jó hangulatban töltöttük az időt, mialatt arra várt, hogy megmelegedjen a tej. Mielőtt ez az egész elkezdődött. Ki tudtam volna sírni a szememet. A legszívesebben sírtam volna az összes kihagyott lehetőség miatt. Sírtam volna mindenért, aminek rossz vége lett.

– Hagyd békén! – szólt rá nyersen Russell a bácsikámra.

És Julia néni ekkor harmadszorra is megszólalt:

– Jenny...

– Igen, Julia néni? – vágott közbe Russell. – Ízlik a pástétomod? Az enyém felséges!

– Szóval, Jenny – mondta ekkor Daniel, és ezzel megint megállította azt, ami készült kitörni. Amaga módján – de sokkal vonzóbban – legalább olyan együgyű volt, mint Francesca. Átsuhant az agyamon a gondolat, hogy Francesca talán párjára talált Danielben. – Arra gondoltam, hogy talán szeretnél közreműködni. Tudod, ötletek, javaslatok, egy kis kutatómunka. És szerepelne a neved a stáblistán. Jenny Checkland ötletéből, valami ilyesmi.

Nagy erőfeszítések árán elrángattam a figyelmemet Russellről, és Danielre néztem. Alighanem a számat tátva bámultam, mert vigyorgott, és rám szólt:

– Ha az könnyebb, csak bólints egyet.

Megtettem. És arra gondoltam, hogy alighanem ilyen az igazi élet. Az egyik pillanatban a padlón, a következőben az egekben. Az ember sosem tudhatja, hogy akkor ezt most az élete legjobb vagy legrosszabb estéje.

– Daniel, drágám, nem szabad elfelejtened, hogy Jenny még lábadozik egy súlyos baleset után. Előbb vissza kell nyernie az erejét. Talán, miután pár hónapot pihenéssel tölt az otthonunkban...

Hát én ráam tényleg nem figyel soha, senki? – dühöngtem magamban.

– Ez igazán kedves tőled, de ez az otthonom. Itt maradok – jelentettem ki, és Russellre pillantva hozzátettem: – Hacsak nem akarod, hogy elmenjek.

Aszemembe nézett, és semleges választ adott:

– Te döntesz.

– Akkor ezt megbeszéltük.

Persze, korántsem rendeződött a dolog.

– Jenny, nagyon sajnálom – mondta Daniel –, de bele kell vágnunk.

– Nem lesz semmi bajom – feleltem.

– Akkor a jövő héten elkezdhetjük? Megfelel neked?

Bólintottam.

– Ha már így szóba jött, firkants le mindent, amit hasznosnak ítélsz. Bármit! Meg fogsz lepődni, ha meglátod, hogy mennyi minden hasznosítható.

– De velem mi lesz? – kérdezte éles hangon Francesca, megint visszatérve ahhoz, ami számára fontos volt az egészből.

– Nos, kedvesem, igazán örülök, hogy ennyire... lelkes vagy. Talán egy... udvarhölgy – felelte Daniel reménykedve.

– Vagy egy kurtizán? – dörmögte valaki az asztal másik végén.
– Russell! – csattan fel Julia néni.
– Mi van? – kérdezte Russell vagy igazi, vagy ügyesen eljátszott felháborodással.
– Igen – kottyantam közbe, mielőtt valaki mondhatott volna még valamit.
– Elmenjek hozzád, Daniel? Vagy te jössz ide?
– Gyere át. Az összes jegyzetem ott van. Elugorjak érted?
– Arra semmi szükség – vágott közbe Russell. – Majd én átviszem Jennyt.
– Köszönöm, Russell. Aztán, amikor majd Thomas jobban lesz, lóháton megyek át. Ha neked is megfelel.
– Ez egyáltalán nincs rendben – fakadt ki Julia néni.
– Majdnem két perc ordítózás nélkül – állapította meg Russell azon, amit ő valószínűleg fojtott hangnak tartott. – Lehet, hogy ez új rekord?
Ha megpróbálta leszerelni vagy elnémítani Julia nénit, csak az idejét vesztegette. Mit gondolt, Francesca honnan örökölte a tulajdonságait?
– Ezt nem gondolhatod komolyan, Jenny! – folytatta a nénikém. – Lovagolni? Azok után, ami történt? Tőled nem sokat várok, Russell, amikor a feleséged biztonságáról van szó, de nem tudom elhinni, hogy még nem pusztítottátok el azt az állatot. Teljesen egyértelmű, hogy nem biztonságos.
Russell ivott pár korty bort, és veszedelmes mosolyra húzta a száját.
– Az sosem fog megtörténni, Julia.
Julia néni résnyire vonta a szemét, és megkérdezte:
– Te aligha vagy abban a helyzetben, hogy bárkinek diktálj, nem igaz?
– Tényleg? És miért is?
– Nagyon jól tudod, hogy miért.
– Nem, Julia, nem tudom. Nyíltan ki kell mondanod!
Ekkor váratlanul megszólalt Richard bácsi:
– Hallgass el, Julia.
– Milyen bölcs ötlet – jegyezte meg Russell, és gúnyos pillantást vetett a bácsikámra. Csakis ő tudta olyan hangsúllyal mondani ezt, hogy sértésnek hangozzon.
Richard bácsi letette a borospoharát, és csendes méltósággal válaszolt:
– Ne gondold, Russell, hogy bölcsen teszed, ha vitatkozol velünk. Ategnapi események után semmiképpen. Jenny szépen, nyugodtan hazajön velünk ma este, és elgondolkodik a jövőjén. Mi pedig segíteni fogunk neki.
– A jövőjén? Ez, Richard, bárkitől viccesnek hangzana, téged kivéve. Azt hiszem, mindketten jól tudjuk, hogy miféle jövőt szántok Jennynek.

Természetesen, ő dönt, de ha itt szeretne maradni, akkor itt marad – jelentette ki Russell, és megint gúnyosan mosolyogva hozzátette: – Velem.

– Veled!

És ekkor ismét Julia néni következett. Egyszer elmesélte valakinek, hogy az ősei valaha Hódító Vilmostal érkeztek az országba. Tekintetbe véve, hogy Vilmos milyen csőcseléket hozott magával, az én elméletem úgy szólt, hogy a nénikém őse a tábori népséghez tartozott, vagy egy feketepiaci kereskedő volt, de az tény, hogy ezerévnyi pedigre kellett ahhoz, hogy valaki annyi megvetést és gyűlöletet sűrítson bele ebbe az egyetlen szótagból álló szóba.

– Te... – vágott bele ismét Julia néni, de az ígéretes kezdés után elhallgatott, alighanem a saját érzései győzték le.

– Mi van velem? – érdeklődött Russell, és már egyáltalán nem mosolygott. – Folytasd, Julia. Mondd ki! Mi van velem?

A fedő lekerült a fortyogó fazékról.

– Te gonosz, elmondhatatlanul gonosz ember! – recsegte a nénikém. – Feleségül vitted az unokahúgunkat, noha nem adtuk rá az áldásunkat, és miután rátetted a kezed a pénzére, azzal töltötted az utóbbi hónapokat, hogy megszerveztél egy sor gyanús balesetet. Ne próbáld tagadni, hogy erőszakos voltál vele! Nincsenek szavak, amik híven leírnák a romlottságodat, Russell Checkland, vagy a kegyetlenségedet, vagy a...

– Pedig te szokás szerint bőven találtál ilyeneket – szólt közbe Russell. – Tudod, nem is emlékszem olyan alkalomra, amikor nem beszéltél, Julia. Egyébként tévedsz.

– Tagadod, hogy...?

– Persze, hogy tagadom. Egyáltalán nem arra a személyre köpködöd a mérgeidet, akire kellene.

Richard bácsi ismét megpróbálta:

– Julia, megtiltom, hogy...

– Ó, valóban, Russell? És mégis, ha nem te vagy a felelős, akkor ki?

Csend támadt.

Russell hátradőlve megtámaszkodott a széke támláján, és a borospoharát a kezében tartva várt pár másodpercig, aztán megkérdezte:

– Tényleg azt akard, hogy válaszoljak erre? Itt? Most?

– Igen, ezt akarom!

Julia néni előredőlt, kivörösödött arca eltorzult a dühtől. Mi, a többiek megigézve figyeltük, bár talán nem ez a megfelelő kifejezés. Olyan volt,

mintha két egymás felé száguldó autót figyeltünk volna. Az ember tudja, hogy ronda lesz, de akkor sem tud másfelé nézni.

Russell kihúzta magát, és az mondta:

– Sajnálom, Jenny. Tényleg sajnálom. De nem mehet így tovább. Az lesz a vége, hogy te csúnyán megsérülsz, én meg megyek a börtönbe. Remélem, megérted.

– Nagyon is megértem – válaszoltam. – Tedd azt, amit jónak látsz. Mögöttem állok.

– Ne, ez ne csináld – felelte Russell szomorúan mosolyogva. – Állj mellettem. Vagy a hátadat a hátamnak vetve. Akár rajtam is állhatsz, ha ahhoz van kedved, de mögöttem sose állj. Érted?

Csak bólintottam, mert hirtelen képtelen voltam megszólalni.

– Jenny, drágám, miről beszélsz? – kérdezte Richard bácsi.

Felé fordultam, és túl fáradt és szomorú voltam ahhoz, hogy beszéljek. Talán még nem késő... Akeze felé nyúltam, de elhúzta.

Julia néni megint előredőlt, és megkérdezte:

– Mi folyik itt? Miről beszélsz, Jenny? Azt állítod, hogy... hogy nem Russell a felelős?

– Persze, hogy nem Russell a felelős, Julia néni. Sosem volt az. Természetesen egy idióta...

– Köszönöm, imádott feleségem.

– És olyan gyorsan ássa a saját sírját, amilyen gyorsan csak... bírja... de nem, nem Russell a felelős. A tegnapi délutánt leszámítva. Russell, erről csak ennyit bírok mondani. Neked köszönhetem... életem legrosszabb délutánját.

– Sajnálom, Jenny. Nem tudtam más megoldást kitalálni.

– Tudom. De akkor se csináld, soha többé!

– Hát nem fogom, az biztos. Egyszer is elég volt.

Ekkor, meglepő módon, Daniel Palmer szólalt meg:

– Francesca, kérlek, szedelőzködj.

Francesca tátogva meredt a párjára.

– Most rögtön távozzunk – tette hozzá Daniel –, és te szépen velem jössz.

– Köszönöm, Daniel – mondta Russell, és bólintott egyet. – Vidd el, amilyen gyorsan csak lehet.

– Vigyen el? – méltatlankodott Francesca. – Nem megyek sehová! Miért mennék? Ezt fejezd be, Daniel! Megijesztesz!

– Francesca, el kell döntened valamit. Nem Jenny az egyetlen, akinek ma este eldől a jövője. Felajánlottam neked a házasság biztonságát, de ha most

nem jössz velem, nem biztos, hogy tudok majd segíteni neked.

– De miért? – kérdezte értetlenül Francesca. – Miért kell elmennem?

– Nos, Russell, nem válaszoltál a kérdésekre. Ha nem te, akkor ki?

– Julia, nem mondom még egyszer. Hallgass!

– Daniel? Mi folyik itt?

És pont amikor a dolgok forrpontra jutottak, valaki kopogott.

Mindenki összenézett mindenkivel. Russell biccentett Kevinnek, aki ment, hogy nyitott állapotba tépje a bejárati ajtót. Beszédfoszlányokat hallottam, aztán léptek kopogását.

Christopher lépett be az ebédlőbe.

Évek óta nem találkoztam vele. Csak egy-egy pillanatra láttam. Nyilvánvalóan nem a könyvesboltjában. Arról talán azt sem tudta, hogy hol van. Peckesen, büszkén vonult be – egy kisember, aki nagy belépőre áhítozik.

Az első reakcióm a félelem volt. Hogy miért, azt nem tudom. Már nem voltam gyerek. Mit tehetett volna velem a saját otthonomban? Igen, erőszakos, kötekedő alak volt, de gyáva is. Russell és Andrew egyaránt utálták. Tökéletes biztonságban tudhattam magam, mégis féltem.

Na persze, szó sem volt arról, hogy a helyzet nem lehet még rosszabb...

Andrew az asztal alatt megfogta és erősen megszorította a kezemet. Nem bírtam ránézni. Nem bírtam ránézni senkire.

Russell meg sem moccant, hogy üdvözölje a jövevényt. Acsend mind hosszabbra nyúlt.

– Mármost, édes fiam – mondta végül Richard bácsi –, te mit keresel itt?

Christophernek valamiért nem méltóztatott válaszolni. Előbb Richard bácsira nézett, aztán rám siklott a tekintete, mire fázni kezdtem.

Russell hirtelen, nagy lendülettel felállt.

– Kerítünk neked egy széket, rendben? – hadarta sietve Richard bácsi. – Gyere, ülhetsz itt velem és Jennyvel.

– Nem, nem ülhet – jelentette ki Russell. – Nem akarom, hogy a kis törpe itt legyen, de ha marad, akkor legyen csak a közelemben, nehogy ellopja az evőeszközöket, vagy tapogassa a személyzetet. Nagyon figyelj, Kevin!

Jó húzás volt a részéről. Egy pillanatig valóban azt hittem, hogy ők hárman kiviharzanak az étkezőből, a házból, az életemből, mindenből. Ám az efféle óhajok ritkán válnak valóra.

Christopher nehézkesen letelepedett Julia néni és Russell közé, megitta a nénikém borát, és a poharat feltartva jelezte, hogy kér még. Senki sem

törődött bele.

Richard bácsi továbbra is jóságos, öreg nagybácsit alakítva, amilyen gyorsan csak tudott, talpra állt, és megszólalt:

– Nos, úgy látom, elég fáradt vagy, Jenny. Talán kissé túl ambiciózus lépés volt a részedről, hogy ekkora vacsorát adtál ilyen kevéssel a baleseted után. Most távozzunk, hogy pihenhess. Daniel, bizonyára ti sem maradtok sokáig. Nem szeretnénk teljesen kimeríteni Jennyt.

Róla sem vett tudomást senki.

Russell színleg a gondolataiba mélyedve, a késével játszadozott.

Kevin odalépett Christopher mögé.

Mrs. Crisp mögöttem állt.

Sharon az ajtóban.

Egy egér tüsszentését is hallani lehetett volna.

– Francesca – szólalt meg aztán Daniel –, most mondom utoljára. Ez az utolsó alkalom, hogy módomban áll gondoskodni rólad. Nézz rám! El kell jönnöd velem. Most.

Francesca megpróbálta elhúzni a kezét, de Daniel szilárdan fogta a csuklóját.

– Fejezd be. Fejezd be! – mondta Daniel határozottan. – Nézz rám!

Francesca nem küzdött tovább, és Danielre nézett, majd elfordította a tekintetét, aztán ismét visszanézett Danielre, de úgy, mintha most látná először. Aztán végignézett az asztal körül ülőkön. Szinte hallani lehetett a fogaskerekek csikorgását. Acsend mind hosszabbra nyúlt. Francesca kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit. Valamennyien visszatartottuk a lélegzetünket.

Christopher gyors mozdulattal Russell poharáért nyúlt, és feldöntötte a borosüveget, aminek a tartalma szétömlött az asztalon.

Mindenki felkapta a tányérját és a poharát. Mrs. Crisp és Sharon törölgettek és itatgattak. Mint mindig, ezúttal is úgy tűnt, hogy sokkal több bor van az asztalon, mint amennyi belefér egyetlen palackba.

Végül helyreállt a rend, és mindenki visszaült a helyére.

A számhoz emeltem a poharamat.

Bor volt benne. Nem víz. Bor. És ekkor teljesen összeállt a kép. Ők csinálták. Mindvégig ők csinálták.

Mintha egy rémálom ismétlődött volna meg, amikor Mrs. Crisp átnyúlt a vállam felett, és elvette a poharamat.

Russellre pillantottam, aki nem nézett rám.

– Ez komoly? – kérdezte komoran. – Nem tudom elhinni, hogy azt képzeltétek, hogy másodszor is bejön.

Richard bácsinak egy pillanatra elborult az arca, de rögtön kitisztult.

– Bocsánat, Jenny – mondta fennhangon. – Úgy tűnik, véletlenül Andrew borát adtam neked.

– Ügyes próbálkozás – dörmögte Andrew.

– És tessék, Julia, itt a válasz – jelentette ki Russell.

– Nem... nem értem – habogott Julia néni.

– De igen, érted.

– Azt mondod, hogy...?

– Igen, azt.

– Ez nevetséges! – mordult fel haragosan Richard bácsi. – Egyszerűen összekevertem a poharakat. Hidd el, az én koromban már könnyen megesik.

– Jaj, ettől kímélj meg minket – kérte Russell. – Te egyáltalán nem az egyszerű, kedves Richard bácsi vagy. Sosem voltál az. Te vagy a leggonoszabb alak, akivel hosszú ideje találkoztam. Erősen gyanítom, hogy a családod tagjai nagyon félnek tőled. Másként hogyan tudta volna rávenni őket, hogy azt tegyék, amit tettek?

– Azt gondolom – válaszolta megfontoltan Richard bácsi –, hogy ma este már túl sok minden hangzott el. Holnap, amikor mindenkinek kitisztul a feje, majd beszélünk.

– Nem, az nem fog menni – vitatkozott Russell. – Mert a mai éjszaka után a családod egyetlen tagját sem látjuk itt szívesen. Ez rád is vonatkozik, Francesca. El kellett volna menned Daniellel. Most már benne vagy, ugyanolyan mélyen, mint ők.

– A rendőrséghez fordulunk – közölte Julia néni.

– Rendben. Te hívod őket, vagy hívjam én?

Christopher rám pillantott, én pedig dacosan és kihívóan viszonyoztam a tekintetét. De csak azért, mert Andrew és Russell a közelemben voltak.

Russell komoran mosolygott, és hozzátette:

– Dehogy fordultok ti a rendőrséghez... igaz, Richard?

Richard bácsi visszaereszkedett a székére. Ráncos arca megviseltnek tűnt, és szomorú kifejezés ült rajta. Maga volt a súlyos problémákkal küzdő, túlhajszolt családapa mintaképe.

– Úgy látom, semmi sem fog megoldódni, amíg nem hozakodsz elő a mondandóddal, Russell – mondta rövid hallgatás után. – Talán jobb lenne, ha

elmondanád, hogy mi jár a fejedben. Add ki magadból! Érdeklődve hallgatom, hogy miféle bizonyítékot tudsz felmutatni.

– Ó, az könnyű – felelte kapásból Russell. – Az a drót, amit Christopher kifeszített az ösvényen, hogy felbuktassa Jenny lovát. Elraktuk, ott van a fészkerben. Az én rendkívül intelligens feleségem magával hozta. Fogadni merek, hogy tele van Christopher ujjlenyomataival.

Én pedig fogadni mertem volna, hogy nincsenek rajta Christopher ujjlenyomatai. Ha rajta voltak is, eltűntek róla, miután végigfogdostam az egészet – de nem számított.

– És az a pohár, amit az imént átadtál Jennynek – folytatta Russell –, és most már Mrs. Crisp őrzi. Szinte biztosra veszem, hogy ugyanazt az anyagot tartalmazza, amit egyszer már használtatok. Ezúttal alighanem erősebb dózisban. És azon a te ujjlenyomataid vannak.

– Ez nevetséges! Jenny összekeverte. Az ő pohara és az enyém pont ugyanúgy néz ki.

– Richard, nem vagyunk idióták. Jenny egész este vizet ivott. Amint megcserélted a poharakat – a felfordulásért hála ennek a nyominak –, mindannyian tudtuk. Tényleg azt hitted, hogy a tegnapi események után mindenki azt fogja feltételezni, hogy én vagyok a felelős, és nem jár utána a dolgoknak? Te tényleg elvesztetted a fejedet, nem igaz?

– Jenny, ezek csupán egy szorongatott helyzetben lévő ember vádjai – mondta nekem Richard bácsi. – Tegnap megpróbálkozott valamivel, és kudarcot vallott. Ma este ismét megpróbálta, és lebukott, és most próbálja másra hárítani a felelősséget, amilyen gyorsan csak tudja.

– Nem, ez nem igaz – szóltam közbe.

Russell sóhajtott egyet, és válaszolt:

– Tegnap nem volt semmi baj a teával, Richard. Én magam ittam meg a konyhában. Mrs. Crisp és én azért hoztuk össze azt a kis jelenetet, hogy te és Julia pánikba esetek. Bejött, nemde? Hirtelen rádöbbsz, hogy nem csak ti akartok ártani Jennynek. És ha meghalt volna, mielőtt visszakapjátok, akkor aztán rendesen ráfaragtatok volna, nem igaz?

Julia néni időközben visszanyerte a hidegvérét, és most megszólalt:

– Ez igazán felháborító és nevetséges! Legyen bátorságod szembenézni az igazsággal, Russell! Ideje meghátrálnod! Hagyd, hogy Jenny nyugodtan, békésen hazajöjjön velünk, és többé nem beszélünk erről az ügrről.

– Nem, Julia, kibaszottul nem! – csattant fel Russell, és akkorát ütött a tenyerével az asztalra, hogy a tányérok csörömpölve ugrottak egyet. –

Nagyon sokat fogunk beszélni róla!

Édes istenem, nagyon dühös volt. Még sosem láttam ilyennek. Aszája kifehéredett, a haja égnek állt, a szeme vadul villogott.

Tanya mondott neki valamit, mire lehiggadt valamennyire, és felém fordulva azt mondta:

– Jenny, nem akartalak megijeszteni. Csak annyira féltem attól, hogy hiszel nekik. – Elmosolyodott, és hozzátette: – Tudhattam volna, hogy rájössz.

– Rájöttem – feleltem. – Legalábbis, a legtöbbször. Csak azt nem tudom, hogy miért. Mit tettem, amiért meg akarnak ölni?

– Semmit sem tettél, szerelmem – válaszolta Russell. – És nem akartak megölni. Ez volt az utolsó, amit akartak. Ezért rémültek meg annyira attól, amit Christopher művelt. Fogadni merek, hogy alaposan lehordták érte. Ha meghalnál, akkor én, a férjed örökölnék mindent, ami nekik egyáltalán nem lenne jó. Alényeg az volt, hogy szenvedj el egy sor gyanús, de nem súlyos balesetet, és az a látszat keletkezzen, hogy ezekért én vagyok a felelős. A kezdet kezdetétől fogva rólam szólt a dolog. És persze, a birtokomról.

Pár pillanatra keserű hallgatásba merült, majd folytatta:

– Mert ha én kikerültem volna a képből, akkor te, Jenny, visszamentél volna hozzájuk. Én a börtönben végeztem volna – vagy nem. Gyanítom, hogy miután mindenki agyában elültették a gyanakvást, felajánlották volna nekem, hogy ha befogom a számat, akkor fedeznek. Ha átadom neked a házat és a földet. Te pedig visszaköltözöl hozzájuk, természetesen, a saját érdekedben. És aztán, és erre nincs bizonyítékom, csak gyanítom, hogy pár év múlva egy reggelen úgy találtak volna rád, hogy az ágyad mellett van pár üres gyógyszeres doboz, és egy rövid levél, amiben az áll, hogy nem bírod tovább.

Egyből eszembe jutott az a nap. Anap, amelyen Thomas felbukkant. Megannyi évvel korábban nem sokon múlt, hogy megszabaduljanak tőlem, és megússzák. De eljött Thomas.

Richard bácsi felé fordultam, és megjegyeztem:

– Úgy tűnik, mégsem vagy olyan okos, mint gondolod.

– Ki... – kezdte, és a szája meg-megrándult a dühtől –, ki vagy te, hogy arról mersz beszélni, hogy kinek mennyi esze van?

Éreztem, hogy nehezen uralkodik magán, és az elfojtott erőszakos hajlamok jeleitől megijedtem.

– Fogd be, Richard! – förmedt rá Russell a nagybátyámra, de nem ért el vele semmit.

Sok-sok év után átszakadtak a gátak.

– Te... miért kellett neked örökölnöd az összes pénzt? – recsegte Richard bácsi. – Ha meghaltál volna velük együtt, akkor Juliáé lett volna. Amiénk lett volna! Amiénknek kellett volna lennie!

Velük együtt? Hirtelen úgy éreztem magam, mintha a bácsikám leöntött volna egy vödör jéghideg vízzel. Döbentem rá, és megpróbáltam átpréselni egy kérdést merev ajkaim között.

– Te...? Ti vagytok a felelősök a szüleim balesetéért?

– Nem, természetesen nem. Nem vagyunk gyilkosok.

Valóban, végső soron nem voltak azok. De aztán arra gondoltam, hogy mit tettek Thomasszal. És Mrs. Crisppel. És Russell-lel. El akarták intézni, hogy börtönbe kerüljön. Egy életre tönkretették volna, gondolkodás és szemrebbenés nélkül.

Hideg, bénító iszonyat telepedett rám, nehéz volt, akár az ólom. Néztem az arcukat – azokat az embereket, akik elméletileg gondomat viselték, szerettek engem. Mindig is gyanakodtam, de most már biztosan tudtam. Úgy éreztem, hogy szétcsúsznak körülöttem a dolgok. Nem kis dolog, amikor az ember rájön, hogy a családtagjai gyűlölik...

Amögöttem álló Mrs. Crisp rátette a kezét a vállamra.

Elfojtottam a rosszulétemet, ami az árulás miatt tört rám, és Richard bácsira pillantva megkérdeztem:

– De miért...?

Abácsikám nem nézett rám. Egyikük sem nézett rám. Kivéve Francescát, aki részben értetlenül, részben elszörnyedve bámult engem.

Tanya szólalt meg, nagyon gyengéden és halkán:

– Sajnálom. Jenny. Apénzed miatt. Feltűnés nélkül újra és újra hozzányúltak az évek során. Hogy kiséged magukat vagy Christophert. És sajnálom, Francesca, hogy ezt kell mondanom, de téged is. Sosem gondolkodtál el azon, hogy honnan származik a pénz? Amiből a költségeidet fedeztéték? A londoni életed költségeit?

Nem voltam biztos abban, hogy Francesca hallja és felfogja mindezt. Meg tudtam érteni. Nekem sem ment könnyen.

– Jenny, sajnálom, hogy ezt kell mondjam neked – folytatta Tanya –, de a pénzed majdnem elfogyott. Ez az egyetlen oka, amiért hagyták, hogy hozzámenj Russellhez. Miután ez megtörtént, annyi rosszindulatú pletykát

terjesztettek, amennyit csak tudtak – a gyanús balesetekről, és arról, hogy a férjed bántalmaz téged. Atitokzatos ételmérgezés, ami csak téged érintett. Rushford lakóinak többsége meg van győződve arról, hogy Russell meg akar ölni téged a pénzedért. És Russell, amekkora marha, természetesen a kezükre játszott. Minden egyes alkalommal.

– Jenny – szólt közbe Julia néni hatalmas erőfeszítések árán. – Nem tudom, hogy vagy képes ezt hallgatni. Azok után, amiket tettünk érted...

– Jaj, Julia, az isten szerelmére! – kiabált Russell. – Add már fel! Semmit sem tettetek érte! Elszigeteltétek, megfosztottátok a normális élettől, idióta mesékkel rémítettétek, és meggyőztétek arról, hogy „speciális helyen” kellene élnie! Loptatok tőle, megmérgeztétek, hazugságokat terjesztettetek róla, az a hülye fiatok majdnem megölte, és így tovább, és így tovább. Ne hangoztasd tovább, hogy mennyi jót tettetek vele az évek folyamán, mert fogom azt a drótköteget, és nyílegyenesen bemegyek a rendőrségre, most rögtön! És Mrs. Crispnél ott van Jenny pohara. A tartalmával együtt. Miután megpróbáltátok rákenni, hogy ő a felelős Jenny betegségéért, ő is kábé annyira rajong értetek, mint én.

Julia néni – a szája remegett, de próbált úrrá lenni ezen – ismét megpróbálkozott.

– Azt hiszem, elfelejtetted, Russell, hogy Francesca és én tegnap itt voltunk, ebben a házban, amikor te megpróbáltad...

– Már megmondtam, hogy a teával minden rendben volt – vágott közbe Russell, és megvetően folytatta: – Azért rendeztük a jelenetet, hogy azt higgyétek, hogy én is próbálom elintézni az unokahúgotokat. Végül is, valóban voltak terveim a pénzével. Mennyire ijedtél meg, Julia? Elégé ahhoz, hogy egyenesen Richardhoz rohanj, aztán meghívtátok magatokat vacsorára ma estére. Hogy legyen még egy dobásotok. Egy utolsó erőfeszítés, hogy visszaszerezzétek Jennyt, engem pedig örökre elintézzetek.

Szívtelen dög vagy, Julia. Olajat csöpögtettél a lépcsőre, hogy Jenny megcsússzon. És ő majdnem rajtakapott. Már lefelé tartottál, de gyorsan megfordultál, és úgy tettél, mintha felfelé jönnél. Mondjuk, azt elismerem, hogy az eset valóban megrázhatott. Jenny szép nagyot zuhant, mi? Aszemed láttára. Neked köszönhetően. Aztán pedig, mialatt színleg a zsebkendődet szorongatva kuporogtál ott, ügyesen feltörölted az olajat. Azt hitted, nem fogom felismerni a lenolaj illatát? Okos húzás volt, hogy azt az anyagot használtad, amiről fél Rushford tudta, hogy bevásároltam belőle az előző napon. Köszönhetően annak a roppant feltűnő műsornak, amit összehoztál.

Te, aki hírhedten kerülöd a nyilvánosság előtti kínos jeleneteket? Ezt egy kicsit túlspiláztad, nemde?

Nem tudtam uralkodni magamon. Hülye, száraz zokogás szakadt ki belőlem. Andrew ismét megfogta a kezemet, és csendesen azt mondta:

– Mindjárt vége, Jenny. Ígérem. Mindjárt vége.

Tanya az asztalra zúdította az aktatáskája tartalmát, és iratokat húzott elő a halomból.

– Most pedig ismertetni fogom az ajánlatot, amelyet Russell tesz önöknek – mondta határozottan. – Jól figyeljenek, mert csak egyszer fogom elmondani. Ha elutasítják, akkor ő... mi el fogunk menni a rendőrségre a pohárral, annak tartalmával, a dróttal, és bizonyos pénzügyi bizonylatokkal, amelyeket önök minden bizonnyal nem szeretnék a nyilvánosság elé tárni.

– Blöffölnek – jelentette ki Richard bácsi.

– Az a helyzet – szólt közbe Andrew, és hirtelen nagyon hasonlított Russellhez –, hogy amikor önt és Miss Bauert hivatalosan bemutatják egymásnak, ön azt hitte, hogy magához hasonlóan ő is ügyvéd. Attól tartok, szándékosan hagytuk, hogy ebben a hitben ringassa magát. Valójában Miss Bauer igazságügyi könyvvizsgáló. És ért hozzá, higgye el. Nagyon, nagyon ért a szakmájához. Szeretné látni a kimutatásokat?

Richard bácsi gyors kézmozdulatot tett.

Tanya folytatta:

– Ezzel a szerződéssel átruházzák Christopher vállalkozásának tulajdonjogát Jennyre. Végül is, valószínűleg többször is kifizette már az évek folyamán. A szerződés vonatkozik a vállalkozásra, az árukészletre és az ingatlanokra.

– Az ingatlanokra nem!

– A leghatározottabban vonatkozik azokra is. Az egyetlen ok, amiért önök éveken át fenntartották az üzletet. Amikor sor kerül az új bevásárlóközpont építésére... – Tanya nem fejezte be a mondatot, de hirtelen hozzátette: – Aláírni! Most!

– Christopher üzletét nem adhatjuk oda – tiltakozott zaklatottan Julia néni.
– Richard, nem hagyhatod! Mihez kezd Christopher?

Russellen látszott, hogy hatalmas erővel fékezi magát, mialatt válaszolt:

– Figyelj, Richard, hadd mondjam el olyan kifejezésekkel, amiket megértesz. Átruházzátok Christopher mit sem érő vállalkozását – és az épületet, mert annak van értéke – Jennyre, most, ma este, vagy Tanya átadja az egész aktát a főnökének. Az ügy a rendőrséghez kerül. Neked véged, és

mész a börtönbe. Juliának vége, és megy a börtönbe. Christophernek vége, és megy a börtönbe. Francescának csak vége lesz. Avállalkozásodnak, a jó hírednek, mindennek vége lesz holnap estére. És megteszem, Richard. Tönkreteszlek, és nagyobb örömmel fogom megtenni, mint bármit az eddig életem folyamán. Úgyhogy írd alá. Most, rögtön!

– Nem! – kiáltotta éles hangon Julia néni. – Az üzlet Christopheré!

– Részemről rendben. Be kell vallanom, mindig is jobban tetszett az, hogy börtönbe küldelek titeket. Tanya...

Tanya elkezdte elrakni az iratokat.

– Megteszem – mondta halkán Richard bácsi.

Tanya átadta neki a szerződést, és ő aláírta. Christopher is aláírta. Kevin és Mrs. Crisp lettek a tanúk.

– Most pedig – mondta ekkor Russell a fogát csikorgatva – tüntessétek el innen ezt a részeges férget, mielőtt kitekerem a nyakát.

Kevin talpra rántotta Christophert, és kitolta a helyiségből. Utóbb sokszor eszembe jutott, hogy Christopher egész idő alatt egy szót sem szólt. Ritkán beszélt, de nagyobb hatást gyakorolt erre az estére, mint bárki más a helyiségben tartózkodók közül.

Francesca nem csekély erőfeszítés árán elszakította a tekintetét Russellről, és Danielre nézve azt mondta:

– Daniel... igen.

– Okos kislány – dicsérte őt Daniel, és megfogta a kezét.

Russellnek még akadt mondanivalója.

– Még nem végeztem, Richard. Visszavonulsz. Egy éved van rá. Egy éved van, hogy mindent eladj, a praxist, a házat, mindent, és eltakarodj Rushfordból. Akapott pénz felét Jennyre íratod kárpótlás gyanánt, és mi hagyjuk, hogy szépen, csendesen eltűnj. Máskülönben...

Azt hiszem, Julia néni nem fogta fel teljes mértékben, hogy mit jelent mindez. Russell felé fordult, és dühösen kifakadt:

– De hát akkor nekünk alig marad valami. Hová fogunk menni?

– Kit érdekel?

– Jenny, nem hagyhatod...

– Már megmondtam – szólt közbe Russell. – Hagyd békén Jennyt. Immár semmi köze hozzátok.

– Hallgass, Julia – szólt rá ismét Richard bácsi a feleségére. – Egyharmad, Russell. Megkapjátok az egyharmadát, és csendesen eltűnünk.

– Megbeszéltük. Itt írd alá!

Richard bácsi aláírta.

– Most pedig: kifelé!

Julia néni még ekkor sem adta fel.

– Sosem akartunk megölni senkit! – jelentette ki szenvedélyesen. – Főleg nem Jennyt. Ezt el kell hinned. Amikor Christopher... nos, mi is elszörnyedtünk. Ha Jenny nálunk maradt volna, szép, kellemes élete lett volna. Biztonságban, kényelemben. Befogadtuk az otthonunkba. Agondját viseltük.

– Nem otthon, börtön! – javította ki Russell, és felém fordulva folytatta. – Jenny, neked nincs semmi bajod. Egyfolytában ezt magyarázom, de annyira agyimosott vagy... Egy kicsit dadogsz, és kábé annyi benned az önbecsülés, mint egy teafilterben. Ennyi az egész. Az égvilágon nincs semmi ok, amiért ne élhetnél normális életet. Ez a fenyegetés, amivel féken tartottak téged, azt hiszem, ezt már megmondtam neked, egy nagy marhaság. Arra használták, hogy irányítsanak téged. És minél tovább maradtál náluk, annál kevésbé tűnt valószínűnek, hogy egyszer elköltözől. És hogy egyáltalán el akarsz költözni. És ezt mindenki elfogadta – te magad, az iskolai tanáraid, Rushford összes lakója. Mindenki azt gondolta, hogy te vagy a kis Jenny Dove, a nem teljesen százas, szegény kis teremtes, aki a nagynénjével és a nagybátyjával él. És ha én nem toppanok be... tudniillik, egyetlen pillantással láttam, hogy...

– Russ... – szólt közbe halkán Andrew.

Russell elhallgatott. Vett egy mély lélegzetet. És visszanyerte az uralmát önmaga felett.

– Julia, kifelé! – mondta mély, fojtott hangon. – Mielőtt elborul az agyam.

Julia néni arca megváltozott. Annyira, hogy nem ismertem volna fel, ha nem tudom, hogy ő az.

– Te buta, rettenetesen buta lány! – fakadt ki végül csikorgó hangon. – Abban a pillanatban, amikor rám sóztak, tudtam, hogy csak bajt okozol. Sosem beszéltél. Mindig figyeltél. És neked volt pénzed, míg az én okos, gyönyörű gyermekeimnek... Nem mintha valaha szükséged lett volna rá. Te semmit sem kezdtél az életeddel. Csak annyit kellett tenned, hogy velünk élsz. Nem kértünk sokat, azt hiszem.

– Richard, hallgattasd el!

– Ki vagy te hozzánk képest? – folytatta Julia néni. – Semmi vagy! Mindig is így gondoltam rád. Asemmi lány. És téged is hibáztatlak, Russell.

Bajt csinálsz mindenütt, ahová csak mész. Az apád megölte a feleségét. Te miért ne tehetnéd meg ugyanezt?

Richard bácsi minden előjel nélkül Julia néni felé pördült, és ráförmedt:

– Julia! Hallgass! Megtiltom, hogy kimondj még egy szót! Nem jutott még eszedbe, hogy lehet, hogy felveszik azt, ami itt elhangzik?

– De, Richard...

– Fogd. Már. Be.

Ebből a három rövid szóból alig féken tartott, vad düh érződött. Döbenten bámultam őket. Hol van az a Richard bácsi, akit ismertem? Hová tűnt? A válasz természetesen úgy szólt, hogy sosem létezett. Az csak az az arc volt, amelyet a nagybátyám a világnak mutatott. És nekem. Rosszullét környékezett, amikor arra a hamis kedvességére gondoltam, a színlelt aggodalmára, és egész idő alatt...

Eljött a pillanat, hogy én is mondjak valamit. Mert igen, többször lecsaptak rám, de igazából Russell volt veszélyben. Russell volt az, akinek tönkre akarták tenni az életét. Másodszor is. Nem tudom, mi történt. És nem tudom, hogy miért éppen akkor történt. Csak azt tudom, hogy minden előjel nélkül, hirtelen megtaláltam a hangomat.

– Kiféle! Tűnjetek el a házunkból. Mind a ketten! Már attól hánynom kell, hogy itt vagytok. Semmi lánynak neveztetek. Hát, ez a semmi lány megvet titeket. Inkább legyenek semmi, és Russell Checkland szeressen, mint bármi más a világon. Ti tönkretettétek volna az életét, pedig sokkal, de sokkal jobb ember nálatok. Kedves, és nagylelkű, és szenvedélyes, és minden, ami ti nem vagytok. Remek festőművész lesz egy napon. És... és igazi lepedőakrobata.

Julia néni undorodva grimaszolt.

Én pedig egyre jobban belelendülve folytattam:

– És mondom nektek még valamit. Költözzetek el Rushfordból, és soha többé ne gyertek vissza. Russell talán beérné azzal, hogy börtönbe küld titeket, de ő sokkal kedvesebb ember nálam. Esküszöm, ha még egyszer meglátlak titeket... végzek veletek!

Ezekben az utolsó szavakban olyan szenvedély izzott, amiről nem is tudtam, hogy megvan bennem.

Andrew felnevetett, és megszólalt:

– Gratulálok, Russ. Megmondtad, hogy győztes típus a lány.

– Tényleg ezt mondta? – kérdeztem Andrew-tól.

– Többször is. Édes istenem, hány unalmas estén át hallgattam őt, mialatt rólad áradozott...

– Igen, Andrew, nagyon köszönöm! – szólt közbe Russell. – Te miért vagy még itt?

– A kajáért, mi másért? Nem lehetne, hogy végre megszabaduljunk az alja népségtől, és nekilássunk az evésnek?

– Hogyne, máris. Kevin, kísérd ki ezeket innen, légy szíves. Franny, ha szeretnél maradni, szívesen látunk. Nem tehetsz arról, hogy ilyen iszonyatos rokonaid vannak.

– Ne szólíts Frannynak – válaszolta automatikusan Francesca.

– A konyhán keresztül vidd őket, Kevin – folytatta Russell. – Nem akarom, hogy bármi akadályozza őket a sietős távozásban. Jenny, nem tudom, hogy te és Andrew mit műveltek ott, az asztal végén, de hagyd abba. Ennél sokkal jobbat érdemelsz. Gyere, ülj ide mellém.

Igazából nem is láttam Julia néni és Richard bácsi távozását. Odaültem Russellhez, aki megfogta mind a két kezemet. Hosszú-hosszú időn át ők voltak a legfontosabb emberek az életemben, és mire felnéztem, már nem voltak ott.

– Azt hiszem, bocsánatot kell kérnem – mondta Russell. – A tegnapi miatt.

– Minden rendben.

– Nem, nincs rendben. Ha láttad volna az arcodat. Kis híján ott, helyben kipakoltam. Alépcső tetején majdnem beszélni kezdtem, de... Aztán csak annyit tettem, hogy gondoskodtam róla, hogy sosem maradj egyedül, vagy ha igen, akkor én mérföldekre legyek tőled. És szemtanúk is legyenek. Reméltem, hogy összerakod magadban a részleteket.

– Eltartott egy darabig, mire az agyam dolgozni kezdett, de végül mindenre rájöttem.

– És rettenetesen sajnálom, hogy ilyen volt ez az este, de ki kellett erőltetnem a dolgokat. Meg kellett ijesztenem őket, hogy lépjenek. Szem- és fültanúk előtt. De most már biztonságban vagy. Ígérem, Jenny, hogy...

De sosem tudtam meg, hogy mit akart megígérni.

Ebben a pillanatban valósággal berobbant az ajtó, és Kevin berohant az ebédlőbe. Az arca olyan fehér volt, mint az inge, mialatt remegő hangon bejelentette:

– Ég az istálló!

Tizenötödik fejezet

Russell szempillantás alatt falfehérre sápadt. A legrosszabb rémálma vált valóra. Olyan erővel ugrott fel, hogy a széke a falig repült.

– Andrew!

– Mehetünk, testvér!

Az ajtóhoz rohantak. Kevin már valahol odakint járt.

Nem csekély meglepődésemre Daniel Palmer is felállt. Ezen az estén két jó barátira is szert tett.

– Francesca, te itt maradsz! – mondta határozottan, de Francesca a felszólítással mit sem törődve követett minket.

Russell utasításokat sorolt:

– Mrs. Crisp, hívja a tűzoltókat! Mondja meg nekik, hogy lovaink vannak. Tudniuk kell. Kevin, hozd a tömlőt! Egyedül ne próbálkozz semmivel. Várj meg! Sharon, kerítsen vödörket! Jenny, csukd be a kaput!

Bólintottam. A lovak gyűlölik a tüzet. Félnek tőle. Megrémülnek tőle. A legkevésbé sem hiányzott, hogy a pánikba esett lovak kimeneküljenek az udvarból, aztán bevágtassanak a faluba, a kocsik közé.

Régi kabátokat kaptunk magunkra, és kifutottunk az udvarra. Épp időben ahhoz, hogy végignézzük, ahogy Russell és Andrew bemennek az istállóba, míg Daniel és Kevin pár lépéssel lemaradva követik őket.

Rémálom volt az egész. Nem csupán Russellé, hanem mindenki rémálma. Asötétségben a maró szagú, sűrűn hömpölygő füst ismeretlenné változtatta az ismerőst. Különös alakok táncoltak, tornyosultak fel és tűntek el, amitől az egész jelenet valahogy olyannak tűnt, mintha egy *stop-motion* technikával készült filmet néztem volna.

Csak álltam, és nem hittem a szememnek. Arra gondoltam, hogy ez nem történhet meg. Azt hittük, hogy vége, de Christopher – ki más? – még egyszer, utoljára csapást mért ránk. Amellett álló Tanya németül mormolt valamit, ami elég rondának hangzott.

Átvágtam az udvaron, hogy becsukjam a kaput. Amint sikerült, volt időm rá, hogy körülnézzek. Nem is az istálló égett. A füst az azzal szomszédos fészerből dőlt. Ahol a takarmányt tároltuk. Arettenetesen gyúlékony szalmát

és a szénát. És Christopher drótköteget. Rossz ízt éreztem a számban, amit csak részben okozott a kesernyés füst.

Türelmetlenül vártam. A fiúk már rettenetesen sok ideje mentek be az istállóba. Erős kísértést éreztem, hogy odaszaladjak, de máris négyen voltak ott, és a folyosó, illetve az ajtó elég keskeny volt. Csak akadály lettem volna ott. Arettegéstől szédelegve álltam, és csak vártam, mialatt a lábam egyre gyengébb lett.

Tudtam, hogy mi lehet a probléma: Marilyn. Aszamarak sokkal okosabbak a lovaknál. Azok nem menekülnek vakon. Szembenéznek a veszéllyel, nyugton maradnak, és gondolkodnak egy kicsit. Az emberek makacsnak hiszik őket, pedig valójában nagyon okosak. Bár, annyira azért nem. Szinte biztosra vettem, hogy Marilyn ott állna mereven, akár egy szobor, mialatt az istálló megtelik a szomszéd épületből áttóduló füsttel, a lángok szétterjednek, a tető leroskad... Megborzongtam. De tudtam, hogy ez nem fog megtörténni. Russell nem hagyja, hogy megtörténjen. Ma este nem. Azok után, ami történt, nem. Nem veszíthetünk el mindent éppen most... Russell majd...

Russell majd halálra ég, vagy összezúzza a leomló épület, vagy letapossák a vad pánikba esett lovak. Igen, megtörténhet, hogy Russell meghal ezen az estén. És vele együtt meghal minden önbizalmam, a jövőbe vetett reményeim – minden, amire valaha vágytam. És ha ő már nem lesz, és nem támogat engem az erejével, a belém vetett hitével, Julia és Richard visszatérnek. Máris hallani véltem, hogy mit fognak mondani: „Ó, szegény Jenny. Micsoda tragédia! Szörnyű megrázkódtatás ez neki. Tartok tőle, hogy sosem fogja kiheverni”. És ki hinne nekem? És Andrew is meghalhat. És Daniel is. Vagy Kevin. Éreztem, hogy izzó pánik gyülekezik a lelkem mélyén. Ezzel együtt erős készítés szállt meg, hogy csináljak valamit. Bármit.

Otthagytam a kaput, és elindultam az istálló felé. Tanya elkapta a karomat, és rám szólt:

– Ne! Ne menj oda, Jenny. Rájuk kell hagynod. Nem mehetsz most oda!

Igaza volt. Könnyen belekeveredhettem a katasztrófába, és akkor még rosszabb lett volna a helyzet. Ugyanakkor nehezemre esett csak állni, és nem csinálni semmit. Tanya megdörzsölte a karomat, és hozzátette:

– Bízd ezt a dolgot Russellre és Andrew-ra.

Végül Daniel Palmer kibontakozott a füstből, és egy pillanat múlva kiderült, hogy a lassan mozgó Thomast vezeti. Hallottam, hogy a halkan

sírdogáló Francescának a torkán akad a lélegzete, de Thomas bátran lépegetett a félhomályban. Dőlt róla a verejték, és reszketett, de a Frogmorton mércéi szerint olyan nyugodt volt, akár egy kőszikla.

– Jenny! – kiáltott Daniel, és futottam, hogy átvegyem tőle Thomast. – Russell azt kéri... vidd ki a mezőre. Lehet, hogy megpróbál visszafutni.

Bólintottam. Alovak képesek ilyesmire. Az istállójukban biztonságban érzik magukat – az az otthonuk –, és ha veszélyt szimatolnak, odamenekülnek. Még akkor is, ha az istállójuk történetesen lángol.

Elvezettem Thomast. Hallottam, hogy Francesca felkiált: „Daniel!”, de Daniel elfordult, előregörnyedve megtámaszkodott a térdén a két kezével, vett néhány mély lélegzetet, és egyenesen visszament az istállóba.

Kiabáltam Francescának, hogy nyissa ki a mezőre nyíló kaput. Nehézkesen, dülöngélve futott, hála a Manolo Blahnik cipőjének. Ajó öreg Franny...

Tanya vette át a helyemet a főkapunál, és a tűzoltókat lesve kémlelte az utat. Hol vannak már? Úgy tűnt, órák teltek el, de valójában tíz perc sem lehetett. Talán a megye másik végében vannak. Vagy talán kihívták őket valahová, és mire ideérnek, már késő lesz.

Végre kiértem Thomasszal a mezőre, ahol úgy fordultam, hogy háttal álljak mindannak, ami az udvarban történik, és arra összpontosítottam, hogy megnyugtassam a lovamat. Ez legalább célt adott nekem, továbbá azok után, amik történtek vele, többet érdemelt annál, hogy csak úgy kicsapjuk egy fagyos mezőre, és magára hagyjuk a sötétben.

Vártunk. És vártunk. Hol a pokolban van Russell? Mi folyik odabent? Thomas viszonylag nyugodtan állt. Reszketett, de higgadt volt. Én közvetlenül mellette álltam, fehér felhőként előtörő leheletünk összevegyült a fagyos levegőben. Komolyan fontolóra vettem, hogy átadom a lovamat Francescának, de pont amikor kinyitottam a számat, hogy szóljak neki, megjelent Kevin – Marilynnel a karjában áttántorgott az udvaron. Elvergődött a mezőig, a nyomában Francescával, aki folyton azt kiabálta neki: „Hol van Daniel? Hol van Russell? Mi történik az istállóban?”

Csupa jogos kérdés, ám a szegény fiú nem volt abban az állapotban, hogy válaszoljon. Óvatosan letette Marilynt. Acsacsi megbénult a rémülettől. Szorosan lehunyta a szemét, és a négy lábát szétvetve állt, de éppen csak. Sokkos állapotban volt. Szánalmasan nézett ki. Ahogy akkor, amikor elhoztuk magunkkal. Jeges harag áradt végig rajtam. Ha még egyszer, bármikor az életben meglátom Christophert...

– Mi a baj odabent? – kérdeztem Kevintől, noha előre tudtam, hogy mi lesz a válasz.

– Boxer – nyögte ki nagy nehezen Kevin. Részben a füst miatt zihált, részben azért, mert az apró szamár immár sokkal nehezebb volt, mint akkor, amikor hozzánk került. – Azt hittük... ha kihozzuk... Mar... Marilynt... akkor utána... jön.

Valamennyien az istálló ajtajára néztünk. Nem lehetett ilyen egyszerű. Sosem ilyen egyszerű. Biztosra vettem, hogy Boxer odabent a falra mászik félelmében, és megsebesíti azokat, akik segíteni próbálnak neki.

Rátettem a kezemet a fiú karjára, és megszólaltam:

– Kevin...

– Ne aggódjon, Mrs. Checkland. Mr. Checkland utasított, hogy ne menjek vissza. Nem tudok segíteni, és túl veszélyes. Russell és Andrew kihozzák Boxert.

Visszament az udvarra, átvette a tömlőt Sharontól, és locsolni kezdte a fészert ajtaját. Fogalmam sem volt, hogy mire megy ezzel.

Thomas tett pár lépést előre, és leeresztette a fejét Marilynhez. Aszámár erre felemelte az orrát, de továbbra is szorosan lehunyva tartotta a szemét. Thomas megbökdöste az orrával Marilyn tarkóját és a füle tövét, mire a csacsi halk nyöszörgést hallatott.

Andrew és Russell továbbra sem bukkantak fel. Francesca ekkor már hangosan sírt. Nekem csak ennyi kellett, és én is beszálltam. Anyakamat nyújtogatva figyeltem az ajtót. Hol vannak már? Mi folyik odabent?

Hirtelen reccsenést hallottam az épületből. És egy csattanást. Rávettek Boxert, hogy megmozduljon. Valaki kiáltott, aztán fülsértő robajlás hallatszott. Lezuhant valami, valami nagy. Reméltem, hogy nem Boxer esett el. Imádkoztam, hogy ne Boxer legyen az. Láttam magam előtt, amint ott hever a padlón, és Russell – vagy Andrew – alatta fekszik. Beszorulva, csapdába esve, és a lángok egyre közelednek.

Marilyn kinyitotta a szemét, és azt tette, amit minden apró szamár tesz, amikor a világ széthullik körülötte. Panaszkodott.

Kinyitotta a száját, és mindent beleadott. Mintha egy egész flottányi óriás tartályhajó szólaltatta volna meg a kürtjét a világ legnagyobb ködtakarójában. Esküszöm, éreztem, hogy a bordáim rezgésbe jönnek.

Francesca még nem ismerte a szamártartásnak ezt az oldalát. Két lépést hátrált, és mialatt riadtan bámulta Marilynt, döbbenet felhördült:

– Mi a...?

Mielőtt folytathatta volna, Marilyn ismét megtette.

Amikor végül abba hagyta, bizarr módon sziréna visongását hallottam a messzeségből. Lehet, hogy ez valami válasz? Vagy Marilyn légiriadót rendelt el az egész megyében?

Pár pillanattal később Boxer kitört a füstből – egy, a pokolból érkezett, vadul villogó szemű szörnyetegnek tűnt. Russell és Andrew két oldalról vezették egy-egy kötéllel, Daniel pedig mögöttük futott.

Russell valahogy eleresztette a kötelet, és káromkodva elesett, pontosan a ló elülső lábai előtt. Andrew nekiütközött az ajtókeretnek, és hanyatt dőlve visszazuhant a füstbe.

Boxert immár senki sem fékezte. Hangos dobogás kíséretében átvágatott az udvaron. Halálosan rémülten. Apániktól elvakulva. Egyenesen nekiszáguldott az itatóvályúnak, és rémes puffanással elterült a földön.

Russell feltápáskodott, azt kiáltotta: „Andrew”, és kissé tántorogva visszament az istállóba.

Francesca sikított. Kevin kiabált valamit, és ledobta a tömlőt.

Sharon, akinek könnyek patakzottak az arcán, felkapta a tömlőt, és tovább locsolta az ajtókat.

Boxer megpróbált felállni. Vadul rúgkapált, felemelte hatalmas fejét, és rémült sikoly szakadt ki belőle. Senki ne akarja hallani egy ló sikolyát. Boxer tovább próbálkozott, hogy felálljon, de a patái nem találtak szilárd támasztékot a vizes betonon. Az egyik hátsó lába beszorult a vályú alá. Attól rettegem, hogy az örült rángatózás közben el fogja törni a saját lábát.

Marilyn vészjeleket adott le, amiket talán még Venezuelában is hallottak.

Nem sok időt vesztegettem gondolkodásra. Odadobtam Thomas kötőfékszárát Francescának, és berohantam az udvarba. Rávettem magam Boxer fejére, és leszorítottam a földre. Minden pillanatban vártam, hogy ledob vagy rondán megharap, de úgy számoltam, hogy ha nem képes felemelni a fejét, akkor nem tud felkelni.

– Ó, istenem! Ó, te jó isten – sikoltozta mögöttem Francesca újra és újra. Éreztem Boxer forró leheletét, újra és újra végigsöpört a lábamon.

Sharon eldobta a tömlőt, Tanya utasításokat osztogatott. Valahogy, isten tudja, hogyan, felemelték a vályút. Éppen csak kellően magasra. Víz ömlött szét mindenfelé. Amint kiszabadult Boxer lába, legurultam a fejről, aztán Kevin kiabált, hogy mindenki távolodjon el tőle, és hagyjuk, hadd álljon fel egyedül.

Boxer egy lendülettel felpattant, aztán a fülét hátracsapva állt. Még ekkor is túlságosan rettegett ahhoz, hogy használja azt a kevéske eszét, és vágózni kezdett. Az udvaron körözve, kétségbeesetten kereste a kiutat. És Marilynt. Most, hogy Russellt nem látta, a számár volt számára az egyetlen biztos pont ebben a borzalmassá vált világban.

Francesca befejezte a sikoltozást. Kérés nélkül megragadta a mezőre nyíló kaput és tolni kezdte, hogy kinyissa.

Akelléténel sokkal lassabban mozgott.

Boxer nyílegyenesen nekirontott a kapunak úgy, hogy talán észre sem vette. Még ekkor is túlságosan félt ahhoz, hogy lássa, mit művel, és valósággal letarolta Francescát. Francesca úgy zuhant el, mint egy kivágott fa, és messzebről nézve úgy tűnt, hogy a ló egyenesen átgázolt rajta.

Halálra váltan figyeltem Boxert, amint eltűnik a feketeségben. Marilyn hangosan sírva kocogott utána. Én futottam, ahogy csak bírtam Francesca felé, és előre rettegettem attól, hogy mivel fogok szembesülni.

Odaértem hozzá, és csak egy nagy, sötét halomnak láttam.

– Franny, hallasz engem? – kérdeztem sírós hangon. – Franny?

Arcra borulva feküdt, és nem mozdult. Aztán fojtott hangot hallottam.

– Ne nevezd Frannynak.

– Bocsánat – vágtam rá, és nyeltem egyet. – Tudsz mozogni? Fáj valamid?

Mondott valami nagyon durvát, aztán felkönyökölt, és lassan, mereven a hátára fordult.

Kevin egyik feladata az volt, hogy minden reggel körbejárja a futtatókat egy vödörrel, és begyűjtse a termést. Ami állítólag jó a rózsáknak. Lelkiismeretesen szokta végezni a munkát, de néha nem vett észre egy-egy adagot.

És Francesca megtalálta egyet.

– Fel tudsz ülni? – kérdeztem aggódalmasan.

Bólintott, és a segítségével ülő helyzetbe tornázta magát. Újra és újra nyögött, de meglepően kevés hűhót csapott.

– Francesca? – kiabálta a futva közeledő Daniel, aztán félretolt engem, és átölelte Francescát. – Jól vagy? Mi fáj?

– Mindenem – felelte rosszálló hangon Francesca, és két nagy könnycsepp vajt csatornát az arcát borító lótrágyába.

Daniel hűledezve bámulta őt, ahogyan én magam is. Abőrén füstcsíkok feketéllettek, a haja kibomlott, a szája felhasadt... Vártam a hisztirohamot.

De most elmaradt.

Francesca hatalmas erőfeszítést tett, hogy összeszedje magát.

– Jól vagyok, Daniel – jelentette ki elképedten. – Akapu nekem vágódott. Aztán a ló elütött. Aztán a földtől is kaptam egyet. – Végignézett magán, látta a sarat, a még rosszabbat, és hogy a ronccsá gyűrődött cipője lefordult a lábáról. – Ó, istenem, Jenny, pont úgy nézek ki, mint te.

Amosolya bizonytalan volt, de mosolygott. Francesca elsütött egy viccet. Másrészről, én magam miatt sírtam.

És Russellért. És Andrew-ért. Hol maradnak már? Tanya továbbra is az istálló előtt állt, és elszántan kiabálta a nevüket. A füst sűrűbben hömpölygött, mint korábban. Bármelyik pillanatban lángra gyúlhatott az istálló, és ők ketten még mindig odabent voltak. Attól féltem, hogy Andrew az előbb elvesztette az eszméletét, és talán súlyosan megsérült. Russell pedig próbálja kivonszolni, és talán ő maga is megsérült. És a füstben nem tud tájékozódni.

Felálltam, és csak figyeltem – mint egy színdarab nézője.

Kevin lassuló mozdulatokkal küzdött, míg Sharon és Tanya egy-egy karját markolva visszatartották őt.

Mrs. Crisp a konyhaajtóban állt – a háta mögül kiáradó fényben csak egy sötét árnyalagnak látszott –, és mindkét kezével a fejét fogta.

Daniel úgy kapaszkodott a füstös-mocskos Francescába, mintha soha többé nem akarná elengedni.

Aztán a világ mintha felgyorsult volna, és több dolog történt egyszerre.

A fészker ajtaja hangos dörrenés kíséretében kivágódott, és óriási, narancssárga lángnyelv csapott ki rajta az ég felé.

Villogó fények jelezték, hogy megérkeztek a tűzoltók és a mentők. Aszirénát már korábban kikapcsolták, amit jól tettek. Marilyn alighanem élvezte volna a kihívást. Az udvar hirtelen tele lett vörös és kék fényekkel, kiabáló férfiakkal, és kibomló tömlőkkel.

Az istálló ajtajában megjelent Russell, és a vérfoltokkal borított Andrew-t támogatva kilépett az épületből.

Emberek rohantak hozzájuk, és elrángatták őket a lángoktól. Én nem mentem oda. Alábam beszüntette a működést. Thomasig jutottam el, és ott meg kellett állnom. Nekidőltem az oldalának, szinte nekiroksadtam, és az arcomat a sörényébe temetve sírtam. Nagyon jól fogadta.

Russell átadta Andrew-t a mentőknek, és hozzám sietett.

– Hé, mi folyik itt? – kiabálta már messziről. – Mindenki biztonságban van. Te meg miért sírsz?

Hogy miért, azt nem tudtam elmondani neki. A válasz túl bonyolult volt ahhoz, hogy megpróbáljam elmagyarázni.

– Egy perc, és itt vagyok. Maradj itt, és lehetőleg ne tegyél kárt magadban – kérte Russell, és Francesca mellé guggolva folytatta: – Franny? Daniel elmesélte. Ha te nem nyitod ki a kaput, Boxer rondán összetörte volna magát. Hálásabb vagyok, semhogy ki tudnám fejezni. Megsérültél?

– Nem – felelte Francesca, és még most is meglepettnek tűnt. – Én ugyan nem.

– Holnap merev leszel, és mindened fájni fog – válaszolta Russell. – Vitesd el magad Daniellel egy jó wellness-szállóba pár napra. Sőt, még jobb ötlet lenne, ha most rögtön indulnátok. – Felállt, és hozzátette: – Vidd el Francescát, Daniel. Igyekszem kihagyni az ügyből, amennyire csak lehet, de ha a rendőrök tudni akarják, hogy mi történt itt, akkor elmondom az igazságot. Nem fogok hazudni, hogy védjem azt a faszfej Christopher Kingdomot.

Daniel bólintott, majd felsegítette Francescát, és egymást átölelve az udvar felé indultak. Tanya mindedig az erőlködve köhögő Andrew fölé hajolt, de most felegyenesedett, és a távozó pár után kiáltott:

– Francesca! Jövő héten együtt ebédelsz Jennyvel és velem. Fel foglak hívni! – Ez inkább parancsnak hatott, semmint meghívásnak.

Az elég sápadtnak tűnő Francesca csak bólogatott. Akésleltetett reakció ezekben a pillanatokban érte utol. Bágyadtan intett, aztán Daniel elvezette.

Russell elment, hogy beszéljen a tűzoltókkal, akik mindent tökéletesen az ellenőrzésük alatt tartottak. Megnyugtató volt az érzés, hogy ezen az estén végre olyan emberek tartózkodnak a Frogmorton területén, akik tudják, hogy mit csinálnak.

Amező szélén találtunk rá Boxerre. Horkantgatott és reszketett, de már nagyjából visszatért a Föld nevű bolygóra. Marilyn úgy keringett körülötte, ahogy az apró vontatóhajók szoktak egy óriási teherhajó körül. Visszavezettük őket Thomashoz, aki tapodtat sem tágitott az előző helyéről, és ők hárman szorosan összebújtak.

Hamarosan megérkezett Martin Braithwaite a lószállítójával, és elvitte őket, hogy békésen töltsék az éjszakát a pajtájában. Tudtuk, hogy vigyázni fog rájuk.

Tanya elvitte Andrew-t a kórházba. De előtte még Andrew és Russell váltottak pár szót. Russell vállon veregette az unokatestvérét, aztán megölelte. Mondjuk, valószínűleg nem ez volt az agyrázkódásos sérülteknek leginkább ajánlott kezelés.

– Mit is mondhatnék? – kérdezte aztán Russell, mialatt Tanya felé fordult.
– Nincsenek szavak arra...

– Szavakra semmi szükség – vágott közbe Tanya.

A földön ültem, a hidegben és sötétségben, az egyik oldalamon Kevinnel, a másikon Sharonnal. Néma csendben várakoztunk. Megérkezett a macska is, a szőre szerteszét állt, és füstszagot árasztott. Az ölembe ugrott, és a mellkasomhoz szorítottam.

Mrs. Crisp megpróbált behajtani minket a házba, de ellenálltunk. Erre halkán morogva ő maga is letelepedett mellénk. Aggódtam amiatt, hogy soha többé nem tudjuk talpra állítani.

Nem kellett hozzá sok idő, hogy mindenki összeszedje magát. A fészert újra fel lehetett építeni. Mondjuk, a takarmányunk mind odalett. Az istálló ajtói csak jól eláztak, és büzlöttek a füsttől. De nem keletkezett olyan kár, amit ne lehetett volna helyrehozni. Senki sem halt meg.

Russell mindenkivel beszélt, mindent elintézett. Ezúttal nem kiabált.

Úgy talált ránk, hogy ott üldögéltünk a sötétben, akár a menekültek. Felsegítette Mrs. Crispet, aki Sharonnal együtt elindult, hogy főzzön egy kádnyi teát, ami elég csekély jutalom volt a mi fantasztikus tűzoltóinknak.

Russell aztán odalépett hozzám.

– Gyere. Most már bemegyünk – mondta, és felhúzott. El akartam indulni a többiek után, de fogta a karomat, és csendesen megkérdezte: – Szóval, mi a baj?

Továbbra is a macskát ölelve lesütöttem a szememet. Aztán felnéztem. Nézttem én mindenhová, kivéve...

– Ki vele, asszony!

Megráztam a fejemet.

– Jenny, hosszú volt ez a nap – mondta Russell. – És még nincs vége. Mondd el, hogy mi bánt. Emlékszel, hogy annak idején megígérted, hogy ha valami nem tetszik, elmondod. Ne kényszeríts rá, hogy találgassak!

Ebben igaza volt.

Vettem egy mély lélegzetet, és belevágtam:

– A családom. Az, amit tettek veled. És a mai este... – a ház felé mutattam, és folytattam: – És az alku úgy szólt, hogy én adom a pénzt, te adod a házat,

és most kiderült, hogy nincs pénz. Nem tudom teljesíteni az alku rám eső részét. Azt mondtad...

– Ó, Jenny, az isten szerelmére! – fakadt ki Russell, ám a macska fűjt egyet felé, mire gyorsan lépett kettőt hátra, és onnan beszélt tovább. – A fejemhez fogsz vágni minden hülyeséget, amit valaha mondtam? Most? Ma este? Mert ha igen, akkor nagyon sokáig fogunk itt ácsorogni. Részéről ennyi ez egész? Egyfajta kereskedelmi tranzakció? Hát nem! Legalábbis nekem nem. Jó, eleinte az volt, de az már régen történt. És viszonylag korán tudomást szereztem arról, hogy nincs pénzed. Állandóan balhé volt a kifizetetlen takarmányszámlákkal... és hasonló dolgok. És most, amikor végre mindent rendeztem, és vége a ronda ügyeknek, most itt állsz a mezőn, éjnek évadján, és kisírod a szemedet, mert azt képzeld, hogy pénz nélkül semmit sem érsz? Ha nem én lennék a leglazább, legtürelemesebb, mindent elnéző alak ezen a bolygón, esküszöm, kiordítanám a tudómet a csalódottságom miatt.

Befejezte a kiabálást, vett egy mély lélegzetet, és a vállam köré fonta a karját.

– Minden rendben van, Jenny. Itt vagyok neked... na, *most* miért sírsz?

– Mert itt vagy nekem.

– Aha... jó... akkor rendben. Akkor ez rendben van. Menjünk szépen be, mielőtt az a horda felzabálja az egész citromtortát. És hozd a macskát is.

– Tessék?

– Mit gondolsz, ki vette rá Boxert, hogy megmozduljon? – kérdezte vigyorogva. – Ez a szakadt csibész megharapta. Ami engem illet, élete végéig nálunk lakhat. De ezt amúgy is tudtad, nem igaz?

Akonyha tele volt emberekkel. Mindenki hangosan beszélt. Bögrék és tányérok borítottak minden vízszintes felületet. Egy morzsányi citromtorta sem maradt sehol.

Leültem az egyik sarokban, onnan figyeltem, és fél kézzel a teámat tartottam, a másikkal a macskát simogattam. Lassan, fokozatosan mindenki elment. Még el kellett intézni a papírmunkát, válaszolni kellett kérdésekre, és magyarázattal kellett szolgálni, de mindezt meghagyták holnapra.

Russell végül Mrs. Crisp felé fordult, és vészjósló hangon megkérdezte:

– A pudingot is nekik adta?

Mrs. Crisp bájosan mosolygott, és a haját igazgatva felelt:

– Hát, ők ugyebár tűzoltók...

– Ezt azonnal hagyja abba! – förmedt rá Russell. – Miféle viselkedés ez két könnyen befolyásolható fiatal előtt?

Akét könnyen befolyásolható fiatal szélesen vigyorgott rá.

– És ti ketten is befejezhetitek! Mit képzeltek?

Mrs. Crisp elkezdte egymásra halmozni a tényérokát. Russell elvette tőle, és rászólt:

– Menjen aludni, Lizzie néni! Majd reggel elintézzük ezeket.

Mrs. Crisp nyelt egyet, és azt suttogta:

– Ó, Russell...

– Tűnjön el – felelte neki Russell, és arcon csókolta. – És az isten szerelmére, reggel heverésszen egy kicsit. Megérdemli. Erős a gyanúm, hogy behálózott pár jóképű tűzoltót, és a falhoz láncolta őket a többi szerelme mellé, úgyhogy menjen, ne várassa őket!

Mrs. Crisp horkantott egyet, és távozott.

– És lehetőleg halkan legyenek! – szólt utána Russell.

Mrs. Crisp bevágta a szobája ajtaját.

– Kevin, nagyon sajnálom, de nem engedhetlek vissza a szobádba – folytatta Russell –, amíg a tűzoltók nem mondják, hogy minden rendben. És fogalmam sincs, hogy az mikor lesz.

– Semmi gond, Mr. Checkland, majd itt alszok, a tűzhely előtt. Abiztonság kedvéért, hátha visszajön... valaki.

Erre nem is gondoltam, és megriadva néztem Russellre. Aki megrázta a fejét, és kijelentette:

– Ha Richardnak és Juliának van egy csepp eszük, mostanra kijuttatták a fickót az országból. Sharon, már elég késő van. Hívok egy taxit.

– Arra semmi szükség – felelte ártatlanul pislogva Sharon. – Én is maradok. Abiztonság kedvéért. Majd alszok a kanapén.

– Arra tényleg semmi szükség – válaszolta az én gyors észjárású férjem. – Vannak tartalék szobák az emeleten, és...

Bokán rúgtam az asztal alatt, mire gyorsan korrigált.

– ...de nyilván jobban szeretne idelent aludni, hátha vészhelyzet áll elő. Igazán dicséretes... elkötelezettség. Majd emlékeztessen, hogy ebben a hónapban adjam oda a fizetését. Jenny, irány az ágy! Szörnyen nézel ki.

Örültem, hogy mehetek végre. Elköszöntem mindenkitől, és távoztam, hogy belekezdjek életem leghosszabb és legjobb fürdésébe.

Amikor sok-sok idő múlva kipirultan és kellemesen elbágyadva kiléptem a fürdőszobából, Russell pólóban és rövidnadrágban ült az ágyam végén, és

a haját dörgölte egy törölközővel.

Amikor meglátott, ledobta a törölközőt, és nagyon sokáig csak nézett rám. Aszívverésem felgyorsult. Végül megszólalt:

– Azt mondtad a nénikédnek és a bácsikádnak, hogy lepedőakrobata vagyok?

Akármire számítottam is, erre nem.

– Tessék?

– Azt mondtad nekik, hogy lepedőakrobata vagyok. Tudod egyáltalán, hogy ez mit jelent?

– Hát, egyszer hallottam valakitől...

– Az biztos, hogy nincs összefüggésben azzal, amit a cirkuszban látsz.

– Umm...

– Különben meg, honnan tudhatnád?

– Hát...

– Hogy őrizhetném meg a jó híremet tisztességes házasemberként és a társadalom felelősségteljes tagjaként, ha te körbe-körbe rohangálsz, és mindenkinek elmondod, hogy lepedőakrobata vagyok?

– Umm... hát, ha gondolod, hogy az segít, akkor mostantól az ellenkezőjét fogom mondani, vagyis azt, hogy határozottan nem vagy lepedőakrobata.

Russell lehunyta a szemét, és halkán felelt:

– Sosem hittem volna, hogy valaha kimondom ezt, de Jenny.... kérlek, fejezd be a beszédet.

– Csak segíteni próbálok.

– Néha tényleg nem tudom, hogy mit kezdjek veled – mondta a fejét csóválva.

– De igen, tudod.

Elmosolyodott, és bólogatva megerősítette:

– Igen, nagyon is jól tudom.

Gyorsan felállt, a karjába vett, óvatosan ráfektetett az ágyra, aztán lassan, finoman szeretkezünk, olyan gyengéd szenvedéllyel, hogy kis híján beleőrültem.

Epilógus

Nagyon korán ébredtem. Még a madarak is aludtak. Elfordítottam a fejemet a párnán, és rámosolyogtam a sarokban álló hatalmas, aranyszőrű lóra, aki a farkát suhogtatta, és a forró gyömbérkeksz illatával töltötte meg a szobát.

Szia, Jenny!

– Szia, Thomas!

Menjünk le! Ne ébresszünk fel senkit.

Óvatosan kibontakoztam a mellettem alvó, kócos polip csápjai közül, kerítettem ruhát, felmarkoltam Russell egyik kinyúlt pulóverét, hogy védjem magam a hajnali hidegtől, és csendesen kiosontam a házból.

Thomas a bekötőúton várt.

– Thomas – suttogtam, és átöleltem a nyakát. Csodálatos érzés volt ismét megérinteni őt. Leeresztette a fejét, és a homlokomon nyugtatta a sajátját. Belevesztem a mérhetetlenül hatalmas boldogságba. Megsimogattam az arcát, elrendeztem a sörényét, és kiegyenesítettem a frufruját. Ő pedig a hajamba szuszogott.

Sétálunk egyet?

Elindultunk a gyenge, szürke reggeli fényben. Valahol a fák között rázendített egy madár. Tudtam, hogy hamarosan az összes dalolni kezd, és fenn hirdeti az újabb hosszú, nyári nap kezdetét.

Menet közben Thomas nyakán tartottam a kezemet. Úgy tűnt, nem bánja.

Szóval, hogy vagy, Jenny? Mi van veled?

Hol is kezdjem...

– Hát, Russell megint a régi. Pillanatnyilag alkot, mint egy örült. Egy helyi galéria kiállította pár művét, és egész jó fogadtatásban részesültek. Valaki eljött Londonból, hogy megnézze őket. Russell eladott egyet, és kapott egy megrendelést, a helyi újságban írtak róla egy cikket, és most azért dolgozik, hogy összehozzon egy anyagot egy jövő évi kiállításához.

És hogy megy neki? Visszajött az, ami valaha megvolt benne?

– Egy kicsit küszködik. Amostani munkája... más. Azt hiszem, elköveti azt a hibát, hogy próbálja elcsípni a régi stílusát. De már nem ugyanaz az ember, aki akkor volt.

És boldog?

– Sokat kiabál, úgyhogy, azt hiszem, boldog.

Mi van Francescával?

– Ó, ezt nem fogod elhinni. Belehabarodott Marilynbe, és felajánlotta, hogy csinál egy reklámot a helyi számármenhelynek. Kivonult a sajtó, és egy csomó fotó készült róla, amint roppant fotogén számárcsikókat ölelget. Hatalmas sikert aratott, és most azon dolgozik, hogy pénzt szerezzen a központnak, illetve általában a számaraknak. Ez persze tonnányi nyilvános szerepléssel jár, ami egyáltalán nem árt neki, sőt, szerintem élvezi. És ami még meglepőbb, nagy sikereket arat Spanyolországban.

Micsoda? Ez a bosszúnk az Armadáért?

– Imádják odaát. Folyton oda rohangál, hogy fotózzák meg minden. És Daniel gyakran elkíséri.

Ezek szerint még együtt vannak?

– Igen, nagyon is – feleltem, és rövid hallgatás után hozzátettem: – Tudod, azon az éjszakán sokan megtanultak sok dolgot. Ó, és ezt sosem találnád ki: Mrs. Crispnek lett egy barátja.

Thomas megtorpant, én meg nekimentem.

Nem létezik! – tiltakozott, miután szétválasztottuk magunkat.

– De igen. A biztosítótársaság kárszakértője. Beállított, hogy megvizsgálja a romokat, és meghatározza, hogy mennyit fizet a társaság. Folyton visszatért, és hülye kérdéseket tett fel. Russell dühöngött, mert azt hitte, hogy csak próbálnak kibújni a fizetés alól, és egyre kevésbé udvariasan beszélt a szegény fickóval, de aztán kiderült, hogy Mrs. Crisp a fő műsorszám. A férfi azóta sem tűnt el. Aneve Bill, és minden vasárnap elviszi valahová Mrs. Crispet. Egyszer egész éjszakára kimaradt, és csak másnap, reggeli után jött haza, és nekünk úgy kellett tennünk, mintha csak elaludt volna. Russell már azon emészti magát, hogy hamarosan le kell ülnie, és fel kell tennie a kérdést Billnek, hogy „Mondja, uram, mik a szándékai?”

Kik azok a „nekünk”?

– Szóval, Kevin még nálunk van, de már nem sokáig. Sharon kerített megfelelő épületet a cukrászdájának. A földszinten van az üzlet, az emeleten a lakás. Kölcsönöztünk nekik egy kis pénzt. Egyelőre fogalmunk sincs, hogy bejön-e, vagy hogy Kevin kap-e munkát a tanfolyam után, de még fiatalok. Elboldogulnak valahogy.

Mialatt te, Jenny, szinte már túl vagy az életed fénykorán...

– Úgy vagyok veled, hogy már elértem az érett kort, ha erre célzol.

És, mi van még?

– Kielégíthetetlen a kíváncsiságod, mi? Hát, igazából nem sok.

Úgy értem, Jenny – felelte sóhajtva –, hogy veled mi van?

– Á, velem... Én éppen eladom a könyvesboltot. Egy országos hálózat, te is ismered, olyan ajánlatot tett, amit el fogok fogadni. És dolgoztam egy keveset Daniellel a tévésorozatain. Mondjuk, az tényleg érdekes volt. Szerettem. És lehet, hogy csinálunk egy másikat Izabella királynőről. Tudod, Franciaország nőstényfarkasáról. És sokat lovagolok. – Elhallgattam pár pillanatra, majd rákérdeztem: – Te küldted őt?

Kit?

– A másik Thomast.

Egyértelmű, hogy nem. Hogyan is tehettem volna? Csak én voltam az oka annak, hogy történt pár dolog.

Eszembe jutott, hogy Russell mesélt egy kancáról, akit majdnem megkaptam. „Amint megláttam ezt a fickót, azonnal tudtam, hogy ő a neked való...”

És lám, milyen jól alakult minden.

Ezekben a pillanatokban sétáltunk el Braithwaite-ék farmja előtt. Martin a hátsó ajtóban állt, bögrével a kezében. Integtettem neki.

Pont amikor kiértünk a mocsárba, a nap megjelent a domb felett. Egy újabb ragyogó és aranyló nap volt születőben. Bár nem lehetett olyan ragyogó és aranyló, mint maga Thomas, aki szeretetteljes tekintettel nézett le rám.

– És veled mi van? – kérdeztem. – Jól vagy?

Hát persze.

– És a kisfiú? Ő is...? Sikerült...?

Nem.

Egy világnyi fájdalom bujkált ebben a rövid szóban.

Megtorpantam, és a torkomon akadt a lélegzet.

– Jaj, Thomas...

Megtettem, amit tudtam – mondta, és mélyet sóhajtott. – Nem volt elég. Sosem elég. Annyira kicsi volt. De a végén képes voltam eloszlatni a fájdalmát és a félelmét.

– Annyira sajnálom – feleltem, és éreztem, hogy könnyek szöknek a szemembe.

Megesik, Jenny. Gyakrabban, mint szeretném. Az ilyen ügyeknek nem szokott jó vége lenni. Sőt, csakis egy esetre emlékszem.

Aszegény, szerencsétlen Thomas. Aki mindent beleadott. Minden egyes alkalommal. Aki sosem hátrált meg. És aki szinte mindig kudarcot vallott. Lábujjhegyre állva homlokon csókoltam, és azt mondtam neki:

– Jó, hogy itt vagy. Miért jöttél?

Sokkal váratlanabban hagytalak el, mint akartam. Akadtak még dolgok, amiket el kell mondanom. És hiányoztál. És azt gondoltam, hogy ezt szívesen megnéznéd.

Ismét elindultunk előre. A vállán nyugtattam a kezemet, éreztem a melegét és az erejét. Próbáltam összekaparni magamban a bátorságot, hogy nyíltan kimondjam...

– Thomas, szeretnél...?

Megint a torkomon akadt a szó. Ebben a pillanatban felértünk a domb tetejére, és megláttam, hogy az előttünk elterülő völgy tele van hatalmas termetű lovakkal. A legkülönbözőbb színekben pompáztak: gesztenyebarnában, krémfehérben, csillogó ezüstben, sötétbarnában. Gyönyörűek voltak. Gyönyörűek, nagyok, erősek. Néhányan kisebb csoportokban álldogáltak, a fejüket összedugva. Néhányan legelésztek, egykettő a patakából ivott. Sokan csak csendesen, egyedül álltak, és talán a kora reggeli napfény melegét élvezték. Vagy a békesség röpke pillanatát.

Valamennyiük felett, a velünk szemközti dombtetőn egyetlen magányos ló állt. Sokkal nagyobb volt a többinél, a szőre szénfeketében játszott. Nem mozdult, de éberén figyelt. A Lovak Királya.

De arany színű ló csak egy volt. Az én Thomasom, aki mellettem maradt, és engem figyelt, mialatt én a többit figyeltem.

A szépségük és a fenségességük láttán majd megszakadt a szívem.

– Thomas... – suttogtam megrendülten.

Ez ritkán történik meg – felelte halkán. – Gondoltam, tetszeni fog a látvány. Talán mondjuk úgy, hogy munkahelyi pihenő az, amit láatsz.

Aszemközti dombon a nagy, fekete ló megrázta a sörényét, és dobbantott a mellső lábával. Éreztem, hogy megremeg a föld a talpam alatt.

Mennem kell...

Nem, nem mehet el...

– Várj, Thomas. Pont azt akartam mondani, hogy... nem kell egyedül lenned. Akisfiú meghalt, és szomorú vagy, de nem muszáj egyedül lenned. Mi lenne, ha időről időre meglátogatnál? Amikor arra van szükséged, hogy beszélj valakivel. Vagy a dolgok rosszra fordulnak, és nincs kedved beszélgetni, csak szeretnél együtt lenni egy baráttal. Nem akarlak

elveszíteni. Amíg nem találkoztunk újra, nem is jöttem rá, hogy... És olyan sokkal tartozom neked. Hagyd, hogy törlesszek egy keveset. Kérlek. Ne ez legyen az utolsó találkozásunk.

Felé nyújtottam a karomat.

Miért? – kérdezte.

– Mert különleges vagy.

A Lovak Királya megint megrázta a fejét, és hosszas nyerítést hallatott. A többi felemelte a fejét. Egy-kettő mozogni kezdett.

Mennem kell – mondta ismét Thomas, de egy lépést sem tett.

Nem bírtam elengedni. Még egyszer nem. Úgy éreztem, valami kezd elszakadni bennem.

– Mit mondasz, Thomas? Eljössz néha, hogy meglátogass? Neked is jó, ha van valaki, akivel néha beszélgethetsz! Nem szabadna egyedül lenned.

Nagyon sokáig gondolkodott. Aszívem vadul dübörgött. Nem veszíthettem el ismét.

Az tetszene – mondta végül gyengéden. Aszeme pajkosan megvillant, mialatt folytatta: – *Eljövök a különleges alkalmakkor. Mint például amikor majd megszületik az első gyermeked.*

– Ó... rendben.

Ha a lovak tudnak vigyorogni, akkor Thomas vigyorgott, mialatt hozzátette:

Ami azt jelenti, hogy valamivel kevesebb, mint hat hónap múlva találkozunk.

– Micsoda? Thomas, várj...

De már elindult. Leügetett a lejtőn, és az aljára érve átugrott a patakon, ahogyan annak idején tette. És ahogyan annak idején, a másodperc törtrészéig mintha mozdulatlanul lebegett volna a levegőben, tökéletes ívben kinyújtózva. Aztán földet ért, és felvágatott az emelkedőn, hogy csatlakozzon a társaihoz.

Mostanra a többi ló is a vezér felé tartott. Egyszerre felkapták a fejüket, és a királyuk felé fordultak. Álló helyből vágtába ugrottak, és mialatt erős izmaik ritmikusan összehúzódva-megnyúlva dolgoztak fényes bőrük alatt, a nyakukat kinyújtva száguldottak. Teljes vágtában dübörögtek felfelé a domboldalon. Úgy éreztem, hogy a dicsőséges, csodás látvány hatására mindjárt megáll a szívem. A föld folyamatosan remegett. Aztán sorban, egyenként eltűntek. Adübörgés fokozatosan elhalt, míg végül csak a korán kelő madarak dalolását hallottam.

De mialatt a domb túlsó hajlatán vágatott, az utolsó ló, a legeslegutolsó ló, a nagy, aranyszőrű ló a puszta életörömtől hajtva, játékos kedvében felpattant a levegőbe, és kirúgott a hátsó lábaival.

Aztán ő is eltűnt a szemem elől.

SZERZŐNKRŐL

JODI TAYLOR

Angol író, aki életének első évtizedeiben prózai foglalkozásokat üzött, és csak álmogozott az irodalmi karrierről. Bár már iskolásként versíró versenyre neveztek, később úgy tűnt, más sorsot szán neki az élet. Leghosszabb ideig könyvtárosként dolgozott Yorkshire-ban.

Amikor aztán úgy döntött, kipróbálja az élet naposabb oldalát, követte bátyját Törökországba, ahol letelepedett, és végre írni kezdett. Első regényét

jó néhány ügynöknek szétküldte, de semmiféle visszajelzést nem kapott. Barátai unszolására maga fektetett bele némi pénzt, és e-könyvet gyártott belőle. Nem sejtette, ezzel egy sikertörténetet indít útjára. Az *Egyik átkozott dolog a másik után* remek kritikákat kapott, tízezerszámra fogyni kezdett, és hamarosan jelentkezett nála egy igazi könyvkiadó, nem is egy, de három kötetre kínálva szerződést. A St. Mary-krónikák első része 2013-ban jelent meg nyomtatásban, és azóta további 9 regény és 14 novella követte. A regények és novellák, melyek egyedülálló módon vegyítik a történelem szeretetét és az angol humort a kalandos, időutazós SF-történetekkel, bestsellerek lettek.

Időről időre szünetet tart kedvenc sorozatában, hogy modern romantikus történeteket publikáljon, hol a saját nevéen, hol pedig Isabella Barclay-ként. 2014-ben egy kétkötetes romantikus történetet írt *Semmi lány* és *Nem semmi lány* címmel, melyek 2019-ben és 2020-ban jelennek meg magyarul kiadónk gondozásában. 2017-ben új, szó szerint véresen komoly sorozatba kezdett *White Silence* című regényével, melynek hősnője hátborzongató kapcsolatba kerül a túlvilággal.

FORDÍTÓNKRÓL

Szente Mihály

1971-ben született, a Balaton déli partján nőtt fel. Végzettsége szerint felcser, vegyész és vendéglátós, de világéletében számítógépes játékokat szeretett volna készíteni. 2002 óta műfordító. Több mint 120 regényt és több tucat novellát fordított le. Jellemzően sci-fi és fantasy könyveket ültet át magyarra, többek között Jack McDevitt, Jeff Carlson, Christopher Priest, Frank Herbert és Jodi Taylor műveit.

Nős, egy leánygyermek büszke apja, hobbija az íjfaragás és az íjászat.

Tartalom

[Első fejezet](#)

[Második fejezet](#)

[Harmadik fejezet](#)

[Negyedik fejezet](#)

[Ötödik fejezet](#)

[Hatodik fejezet](#)

[Hetedik fejezet](#)

[Nyolcadik fejezet](#)

[Kilencedik fejezet](#)

[Tizedik fejezet](#)

[Tizenegyedik fejezet](#)

[Tizenkettedik fejezet](#)

[Tizenharmadik fejezet](#)

[Tizennegyedik fejezet](#)

[Tizenötödik fejezet](#)

[Epilógus](#)

KIADÓNK KÖTETEI

2019

[Alekszej Kalugin: S.T.A.L.K.E.R. Végzetes Álmod](#)

[Jasmin B. Freluh: FÉL/BE](#)

[Yoon Ha Lee: Vezércsel](#)

[Emmi Itäranta: A tiltott álmod városa](#)

[Bianca Bellová: Tó](#)

[Nenad Joldeski: Mindenkinek a maga tava](#)

[Luka Bekavac: Titkosírás](#)

[Tanja Stupar-Trifunović: Órák anyám szobájában](#)

[Jodi Taylor: Semmi Lány](#)

[Johanna Sinisalo: A Nap Magja](#)

[Zsoldos Péter: Utolsó kísértés](#)

[Szélesi Sándor: Az elloptott troll](#)

[Urbánszki László: Sápadtak](#)

[Kir Bulicsov: Projekt 18](#)

[Halldóra Kristín Thoroddsen: Ablak](#)

[Lukács Gabriella: Dévényi Tibi bácsi](#)

[Szergej Lukjanyenko: kváZi](#)

[Aleister Crowley: Holdgyermek](#)

[Jobbágy Tibor \(szerk.\): SF. Galaxis 2.](#)

[Dennis E. Taylor: MI vagyunk az Istenek](#)

2018

[Dave Hutchinson: Embercsempészek](#)

[Daniel Godfrey: Új Pompeji](#)

[Robert Kroese: Tudatzavar](#)

[Jagadies Péter, Rajos Sándor, Simon László, Szabó Károly: A magyar katonai elhárítás története 1918-2018](#)

[Jeff Carlson: Fagyott égbolt 2](#)

[Jasper Fforde: Monokróm](#)

[Tal M. Klein: Portál](#)

[Zsoldos Péter: Ellenpont](#)
[Christian Saint Luke: A kolbász, a bojler és a frigyláda](#)
[Vaszilij Orehov: STALKER – Hadműveleti Zóna](#)
[Arthur C. Clarke: 2010. Második űrodisszeia](#)
[Jodi Taylor: Visszhangok szimfóniája](#)
[Szergej Lukjanyenko: Konkurensék](#)
[Walter Tevis: Sokszavú Poszáta](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Végállomás: Amalthea](#)
[Michael Walden: Eshtar – Harmadik könyv](#)
[Kir Bulicsov: Túlélők](#)
[Zsoldos Péter: Portré négy ülésben](#)
[Claudia Fugazza: Do as I do – kutyakiképzés](#)
[Federico Baccomo: Anna éppen hazudik](#)
[J.G. Ballard: Toronyház](#)
[Alekszej Kalugin: S.T.A.L.K.E.R. – Ház a Mocsárban](#)
[Keith Roberts: Gőzkorszak](#)
[Janusz A. Zajdel: Alsó határérték](#)
[Jodi Taylor: Második esély](#)
[Ronil Caine: Rémt teremő](#)
[Zsoldos Péter: A holtak nem vetnek árnyékot](#)
[Thomas Pierce: Holtvágány](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Világvége a szomszédban](#)
[Rob Reid: A nulladik év](#)
[Jobbágy Tibor \(szerk.\): SF Galaxis](#)
[Kir Bulicsov: A kozmosz vándorai](#)
[James Lovegrove: Zeus kora](#)
[Valerio Evangelisti: Rettegj, inkvizítor!](#)
[David Eagleman: Így múlik el... 40 egyperces a túlvilágról](#)

2017

[Kasztovszky Béla: Álomutazás](#)
[Vaszilij Orehov: STALKER – Katasztrófa sújtotta terület](#)
[Zsoldos Péter: A Viking visszatér](#)
[Jeff Carlson: Fagyott égbolt](#)
[Dennis E. Taylor: MI, Bob](#)
[Zsoldos Péter: Távoli tűz I.](#)
[Zsoldos Péter: Távoli tűz II.](#)

[A. és B. Sztrugackij: Fiú a pokolból](#)
[Dave Howard: A Leymann-transzfer](#)
[Arkagyij Suspanov, Szergej Lukjanyenko: VarázsŐrség](#)
[Robert Charles Wilson: Affinitások](#)
[Zsoldos Péter: A feladat](#)
[Vladimír Páral: Rómeó és Júlia 2300](#)
[Ondřej Štindl: InterZóna](#)
[Christopher Priest: Kifordított világ](#)
[Vaszilij Orehov: STALKER – Tűzvonal](#)
[D.J.Molles: Amerika lángokban 1 – Tisztogatás](#)
[Jodi Taylor: Egyik átkozott dolog a másik után](#)

2016

[Németh Attila \(szerk.\): GFK 300.](#)
[Jezsi Tumanovszkij: S.T.A.L.K.E.R. – Agyar](#)
[China Miéville: Vastanács](#)
[Petr Stančík: Múmiamalom](#)
[Lovas Lajos: Törzsszövetség](#)
[A. & B. Sztrugackij: Hazatérés – Delelő, 22. század](#)
[Michael Walden: Eshtar – Második könyv](#)
[Joe Haldeman: Örök szabadság](#)
[Fedina Lídia: Virokalipszis – Nem várt mellékhatás](#)
[Jack McDevitt: Feltámad a múlt](#)
[Szergej Lukjanyenko: Egyesült Őrség](#)
[Michael Walden: Eshtar](#)
[Molnár Csaba: A széttört idő legendája](#)
[Ronil Caine: Lilian](#)
[Vékony Krisztián: Sors-algoritmus](#)
[Ford Madox Ford, Joseph Conrad: Az örökösök](#)
[Kubinyi Enikő, Miklósi Ádám: Csányi Vilmos kutyaakadémiája](#)
[Jo Walton: Mások között](#)
[Indrek Hargla: Melchior és a hóhér lánya](#)

2015

[Jean Ray: Kárhozott istenek](#)
[Arthur C. Clarke: 2001. Űrodisszeia](#)

[James Lovegrove: Ré kora](#)
[Emmi Itäranta: A teamesternő könyve](#)
[Sztugackij: Fogadó a Halott Alpinistához](#)
[Jack McDevitt: Űrhajótöröttek](#)
[Cory Doctorow: Homeland](#)
[Arthur C. Clarke: 2001 elveszett világai](#)
[Vlagyimir Vasziljev: S.T.A.L.K.E.R. – A duplikátor gyermekei](#)
[Christian Charrière: Iscambe erdeje](#)
[Valerio Evangelisti: Égj, Inkvizítor!](#)
[Ondřej Neff: Sötétség](#)
[John Brunner: Zanzibár](#)
[Robert Charles Wilson: Darwinia](#)
[Vlagyimir Vasziljev: IdőŐrség](#)
[Robert A. Heinlein: Kettős csillag](#)
[Robert J. Sawyer: Halál a vörös bolygón](#)
[Jack McDevitt: Ősi partok](#)
[Martin H. Greenberg: Az Alapítvány barátai – Antológia Asimov tiszteletére](#)
[Stanley G. Weinbaum: Bolygóközi odüsszeia](#)
[Indrek Hargla: Melchior és a Kerekeskút utca lidérce](#)
[Mund Katalin: A kutyaetológia kulisszatitkai](#)
[Isaac Asimov: A Fekete Özvegyek Klubja](#)
[Akif Pirincci: Francis](#)

2014

[Stephen Baxter: Antijég](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: A kárhozott város](#)
[Arthur C. Clarke – Michael Kube-McDowell: Tűzszünet 1. – Ravasz](#)
[Arthur C. Clarke – Michael Kube-McDowell: Tűzszünet 2. – Béklyó](#)
[Szergej Lukjanyenko: Igék Földje – A vas birodalma](#)
[Robert J. Sawyer: Kifürkészhetetlen](#)
[Isaac Asimov: A Halhatatlanság halála](#)
[Robert A. Heinlein: Ajtó a Nyárba](#)
[Jack McDevitt: Emlékmű a csillagokban](#)
[Robert Charles Wilson: Misztérium](#)
[Valerio Evangelisti: Eymerich 2 – Örökké élj, inkvizítor!](#)
[Vlagyimir Vasziljev: S.T.A.L.K.E.R. – Halálos zóna](#)

[David Brin: Existence 1. – A létezés csapdája](#)
[Marina és Szergej Gyacsenko: Andrej és a Föld zarándokai](#)
[David Brin: Existence 2. – A létezés titka](#)
[Charles MacLean: Néma csend](#)
[Isaac Asimov: Azazel](#)
[Szergej Lukjanyenko, Vitalij Kaplan: Más Őrség](#)
[Joe Haldeman: Örök béke](#)
[Nury Vittachi: A feng shui detektív](#)
[Jack London: Ezer halál](#)
[George B. Marwell: Világok útvesztője](#)

2013

[Diana Wynne Jones: A Merlin-összeesküvés](#)
[Adam Wisniewski-Snerg: A lator evangéliuma](#)
[Brian W. Aldiss: Szuperállam](#)
[Arthur C. Clarke: Földfény](#)
[Charles MacLean: Paranoia](#)
[A. és B. Sztrugackij: Stalker – Piknik az árokparton](#)
[Valerio Evangelisti: Eymerich 1 – Indulj, inkvizítor!](#)
[Clive Barker: Abarat – Abszolút éjféli](#)
[Robert J. Sawyer: WWW 2 – Vigyázók](#)
[A. és B. Sztrugackij: Mese a trojkáról](#)
[Robert Charles Wilson: Bázis – A Blind Lake-rejtély](#)
[Robert J. Sawyer: WWW 3 – Végzet](#)
[Szergej Lukjanyenko: Igék földje – A vas prófétája](#)
[Jack McDevitt: Tűzmadár](#)
[Harry Harrison: Vissza az Édenbe](#)
[Robert A. Heinlein: Csillagközi Invázió – Starship Troopers](#)
[Richard Adams: Gazdátlanok](#)
[Indrek Hargla: Melchior, a patikárius](#)
[Mircea Eliade: Dionüszosz kertjében](#)
[Marina és Szergej Gyacsenko: Arsen és a játék hatalma](#)
[Jacqueline Harpman: Orlanda](#)
[G. K. Chesterton: A vándorló kocsmá](#)

2012

[Stephen Baxter: Időhajók](#)
[Arthur C. Clarke – Gentry Lee: Bölcső](#)
[A. és B. Sztrugackij: A hétfő szombaton kezdődik](#)
[Joe Haldeman: Örök háború](#)
[Jack McDevitt: Echo](#)
[Szergej Lukjanyenko: Örök Világa](#)
[Robert Charles Wilson: Kronolitok](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: A bíborszínű felhők bolygója](#)
[Joan Slonczewski: Agypestis](#)
[Szergej Lukjanyenko: Új Őrség](#)
[Connie Willis: Ítélet könyve](#)
[Robert J. Sawyer: WWW 1 – Világtalan](#)
[Árnyak és Rémek – Ray Bradbury emlékére](#)

2011

[Neal Stephenson: Gyémántkor I-II.](#)
[Tim Powers: Ismeretlen vizeken](#)
[Arthur C. Clarke: A Mars titka](#)
[Robert J. Sawyer: Lélekhullám](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Válaszd az életet!](#)
[Diana Wynne Jones: A trónörökös](#)
[Jack McDevitt: Az ördög szeme](#)
[Szergej Lukjanyenko: Világok őre](#)
[Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Régmúlt napok fénye](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Nyugtalanság](#)
[Robert Charles Wilson: Örvény](#)
[Neil Gaiman – Al Sarrantonio: 27 képtelen történet](#)
[Whitley Strieber: Éhség](#)
[Andreas Eschbach: Összeomlás](#)
[Kersti Kivirüüt: Okkultisták klubja](#)
[Björnstjerne Björnson: Álmodó falvak](#)
[Miguel Ángel Asturias: Az a félvér nőszemély](#)
[Luigi Pirandello: A kitesztott](#)
[Sinclair Lewis: Babbitt I.](#)
[Sinclair Lewis: Babbitt II.](#)

[Selma Lagerlöf: A császár](#)
[François Mauriac: Ami elveszett](#)
[Harold Pinter: Törpék](#)
[John Galsworthy: A sötét virág](#)
[Wladyslaw Reymont: Népítélet](#)
[Óe Kenzaburó: Futballázadás](#)
[Grazia Deledda: Szerelemből gyilkolt](#)
[Nadine Gordimer: Az őrző](#)
[Henryk Sienkiewicz: Kereszteslovagok I.](#)
[Henryk Sienkiewicz: Kereszteslovagok II.](#)
[Henryk Sienkiewicz: Kereszteslovagok III.](#)
[Camilo José Cela: Méhkas](#)
[André Gide: A nők iskolája](#)
[Saul Bellow: Henderson, az esőkirály](#)
[Verner von Heidenstam: Endümion](#)
[Mihail Solohov: Doni mesék](#)

2010

[Vernor Vinge: A szivárvány tövében](#)
[Robert J. Sawyer: FlashForward – A jövő emlékei](#)
[Arthur C. Clarke: Mélység](#)
[Damien Broderick: Lenni vagy nem lenni](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Bogár a hangyabolyban](#)
[Cory Doctorow: Kis testvér](#)
[Frederik Pohl: A hícsík birodalma](#)
[Jack McDevitt: Elveszett kolónia](#)
[Arthur C. Clarke – Frederik Pohl: Végső bizonyítás](#)
[Szergej Lukjanyenko: Ugrás az ismeretlenbe](#)
[Nourse – Burroughs: Pengefutár – Az igazi Blade Runner](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Menekülési kísérlet](#)
[Arthur C. Clarke: Szigetek az égben](#)
[Robert Silverberg: Valentine, Napkirály](#)
[Robert A. Heinlein: A Hold börtönében](#)
[Harry Harrison: Fagyos Éden](#)
[Lovas Lajos: N](#)
[Kim Stanley Robinson: Árral szemben](#)
[Jane Yolen: Csipkerózsza](#)

[Nicholas Christopher: Bestiárium](#)
[Összeesküvések könyve – Paranoid történelem](#)
[William Gibson: Nyomtalanul](#)
[Sir Winston Churchill: Savrola](#)
[Rudyard Kipling: Fekete és fehér – Indiai történetek](#)
[Anatole France: A pingvinek szigete](#)
[Isaac Bashevis Singer: A sátán Gorajban](#)
[William Butler Yeats: Vörös Hanrahan legendája](#)
[Heinrich Böll: Katharina Blum elveszett tisztessége](#)

2009

[Szélesi Sándor: A beavatás szertartása](#)
[Robert Charles Wilson: Bioszféra](#)
[David Brin: Dettó](#)
[Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Elsőszülöttek](#)
[Antal József: Justitia](#)
[Kétszázadik](#)
[Robert Silverberg: Lord Valentine kastélya](#)
[Jack McDevitt: Polaris](#)
[Szergej Lukjanyenko: Ugrás az űrbe](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Lakott sziget](#)
[John Wyndham: Szemünk fényei](#)
[Andreas Eschbach: Hajszönyegszövők](#)
[Clive Barker: Abarat – Varázsórák, véres éjek](#)
[Guy Gavriel Kay: Ysabel](#)
[Harry Harrison: Édentől nyugatra](#)
[Vlagyimir Vasziljev: Káosz-Örség](#)
[Rudyard Kipling: Kívánságok háza](#)
[Jean-Claude Dunyach – Ayerdhal: Haldokló csillagok I-II.](#)
[Ken Macleod: Sötét fény.](#)
[Robert Silverberg: Majipoor krónikái](#)
[László Zoltán: Nulla pont](#)
[Kim Stanley Robinson: A rizs és a só évei](#)
[Elizabeth Moon: A sötét sebessége](#)
[William Gibson: Árnyvilág](#)
[Bram Stoker: A fehér féreg fészke](#)
[Whitley Strieber: 2012](#)

Rafael Marín: Sherlock Holmes és az Einstein-gyár
Marina és Szergej Gyacsenko: Alekszandra és a Teremtés növendékei

2008

Wolfgang Jeschke: A Cusanus-játszma I-II.
Arthur C. Clarke: A gyermekkor vége
Frederik Pohl: A hícsík nyomában – Utazás az Átjáró körül
Arthur C. Clarke: A város és a csillagok
Clive Barker: Abarat
Szergej Lukjanyenko: Alkonyi Őrség
Jonathan Lethem: Amerikai amnézia
China Miéville: Armada I-II.
Mary Shelley: Az utolsó ember I-II.
Elisabetta Vernier: ClipArt
Joan Slonczewski: Elízium lánya
Nemere István: Elveszettek
M. John Harrison: Fény
Jean-Claude Dunyach: Halott csillagok
Harry Harrison: Helyet! Helyet!
Brandon Hackett: Isten gépei
Ken Macleod: Kozmonauták vára
Jack McDevitt: Született stratég
Robert Charles Wilson: Tengely
Szergej Lukjanyenko: Utolsó őrség

2007

László Zoltán: A Keringés
Joan Slonczewski: Ajtó az óceánba
Szergej Lukjanyenko: Éjszakai Őrség
Kasztovszky Béla: GRIN
Szergej Lukjanyenko: Nappali Őrség
Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Napvihar
Robert Charles Wilson: Pörgés
Robert Ferrigno: Ima egy bérnyilkosért

2006

[William Gibson: A holnap tegnapja](#)

[Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Az idő szeme](#)

[Joan Slonczewski: Génszimfónia](#)

[Neal Stephenson: Snow Crash](#)

[Bakos Zoltán: A helyes asszonytartás](#)

2005

[William Gibson-Bruce Sterling: A Gépezet](#)

Table of Contents

[IMPRESSZUM](#)

[Első fejezet](#)

[Második fejezet](#)

[Harmadik fejezet](#)

[Negyedik fejezet](#)

[Ötödik fejezet](#)

[Hatodik fejezet](#)

[Hetedik fejezet](#)

[Nyolcadik fejezet](#)

[Kilencedik fejezet](#)

[Tizedik fejezet](#)

[Tizenegyedik fejezet](#)

[Tizenkettedik fejezet](#)

[Tizenharmadik fejezet](#)

[Tizennegyedik fejezet](#)

[Tizenötödik fejezet](#)

[Epilógus](#)

[SZERZŐNKRŐL](#)

[FORDÍTÓNKRŐL](#)

[TARTALOM](#)

[KIADÓNK KÖTETEI](#)